

isis

Yeraltı Edebiyat

TRISTAN HAWKINS

Ayrıntı Yayınlar

İsis, hayattan "başarılı" olarak intikam almaya azmetmiş genç bir reklam yazarının bu uğurda kendine karşı verdiği ölümcül savaşı, kanlı bir aşk hikâyesi eşliğinde anlatıyor. Fonda ise iş dünyasının inanılmaz temposu, kokuşmuşluğu ve Londra'nın kozmopolitliği yer alıyor...

Çalıştığı reklam şirketinin genç yeteneklerinden Richard, daha yirmi üç yaşında hayatını istediği yöne çevirmiş görünmektedir. Sağlam bir işi, hızlı bir arabası ve işten artakalan zamanının tümünü içki ve uyuşturucuyla geçirmesine yetecek kadar parası vardır. Yakışıklı, zeki, bencil ve dolayısıyla başarılıdır. Dengesiz ve öfkeli Richard'ın hayat projesi, şirkete yeni alınan genç sekretere sırılsıklam âşık olmasıyla sekteye uğrar. Kızıl saçlı, egzamalı ve iyi huylu Pepper, bir tanrıça olmaktan çok uzaktır; kötü giyinmektedir, yatakta marifetli değildir ve pek de güzel sayılmaz. Kısacası reklam dünyasının çıtırlarını rahatlıkla götüren Richard'ın ulaşmak istediği hedef için şaşılası bir seçimdir. Bu koşullar altında başlayan ilişkileri doğal olarak sarpa saracak, hızla psikolojik bir gelgite dönüşecek ve Richard, neredeyse her şeyini kaybetmesiyle sonuçlanacak bir uçuruma tepetaklak yuvarlanacaktır.

Daha önce *Anarşist* adlı romanını yayımladığımız Britanyalı yazar Tristan Hawkins'in ilk romanı olan *İsis*, cesur anlatımı ve tempolu mizahıyla tanıdık bir öyküye şaşırtıcı bir derinlik kazandırıyor. Hayatın karanlık yüzüne gülerek bakmayı başaran, baş döndürücü bir "dibe vurma" öyküsü...

Komik, sevecen ve dipdiri bir dil. Belli bir duruşu inşa ederken zekâ pırıltıları saçan, keskin bir ilk roman.
Joseph O'Connor

Sonunda hem 'cool' hem sıcak, hem ekşi hem tatlı, hem bilinçli hem de umut dolu bir roman. Hawkins kulaklarınızı tıkamak istemeyeceğiniz yeni bir ses.
Julie Burchill

AYRINTI

AYRINTI • YERALTI
ISBN 975-539-377-3
9 789755 393773

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

günahkârların,

beyaz zencilerin,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

TRISTAN HAWKINS: Ocak 1997'de ani bir astım krizi sonucunda öldü. Yayımladığı her iki romanı da büyük ilgi toplamıştır. *The Anarchist,* 1996 (*Anarşist*, çev.: Elif Özsayar, Ayrıntı Yayınları, 1999) *Pepper,* 1993 (*İsis*, çev.: N. Can Kantarcı, Ayrıntı Yayınları, 2003).

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

İsis

Tristan Hawkins

Ayrıntı: 379
Yeraltı Edebiyatı dizisi: 13

İsis
Tristan Hawkins

İngilizceden çeviren
N. Can Kantarcı

Yayına hazırlayan
Elif Özsayar

Kitabın özgün adı
Pepper / Flamingo, 1993

© Tristan Hawkins, 1993/Akcalı Ajans
Türkçe yayım hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Deniz Çelikoğlu

Düzelti
Sait Kızılırmak

Baskı ve cilt
Mart Matbaacılık (0 212) 321 23 00 (pbx)

Birinci basım 2003
Baskı adedi 2000

ISBN 975-539-377-3

AYRINTI YAYINLARI
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr
Dizdariye Çeşmesi Sk. No.: 23/1 34400 Çemberlitaş-İst. Tel.: (0 212) 518 76 19 Faks: (0 212) 516 45 77

İsis

Tristan Hawkins

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

DÖVÜŞ KULÜBÜ
Chuck Palahniuk

EŞİKTEKİLER
Philippe Djian

SON SÜRGÜN
Dragan Babic

YATAK ODASINDA FELSEFE
Marquis de Sade

ACEMİ PEZEVENK
Ola Bauer

TAVANDAKİ KUKLA
Ingvar Ambjörnsen

GÖNÜLLÜ SÜRGÜN
Suerte
Claude Lucas

EROJEN BÖLGE
Philippe Djian

KOZMİK HAYDUTLAR
A.C. Weisbecker

HAYRAN OLUNASI CASANOVA
Philippe Sollers

GÖSTERİ PEYGAMBERİ
Chuck Palahniuk

KUZEY GÖZCÜSÜ
Ola Bauer

İSİS
Tristian Hawkins

Oliver' a...

I
Benekli şeyler

Almışım

Ve eğer gözlerimi kapatırsam, Pepper'ı yaratabiliyorum.

Sulu viskiye çalan tenini. Çay lekesi saçlarını. Gözlerinin ıslaklığını ve gözbebeklerindeki o acayip hareleri bile. Kokteylim sayesinde, Pepper hakkındaki her şeyi, ama her şeyi aslına tıpatıp uygun olarak gözümde canlandırabiliyorum. Egzamasının santim santim bütün sahil hattını, tenini kaplayan o ciğer rengi, içler acısı kabukları, Pepper'ın ruh haline ve aylık bir gelgite göre ilerleyip gerilemesini. Hatta yürürken sağ ayağının çok az içe basmasını, üzerime eğilirken sol göğsünün diğerinden bir derece daha fazla sarkmasını. Kasık kemiklerinin hafif sivrice çıkıntısını, sarmısak sonrası bir yorgan altı osuruğunun o mahrem esansını, hastalığın o değişmiş kokusunu. Beni "Se-

lam," diyerek selamlayışını.

Gerçekten, istersem onun bir şeyler söylemesini bile sağlayabiliyorum. Aynı onun sesiyle. Aynı onun konuştuğu şekilde. Ve bütün söyledikleri, benim ona söylettiklerim. Aslında Hafıza Kokteyli'mle, konuştuğunu duyduğum herkesin istediğim hemen her şeyi söylemesini sağlayabilirim. Mesela sizi konuşurken duymuş olsaydım, bana bir şeyler söylemenizi sağlayabilirdim. Normalde söylemeyeceğiniz şeyleri. Tıpkı şimdi yaptığım gibi arkama yaslanıp, sizin "Sik beni, Richard. Lütfen, lütfen sik beni," diye yalvarmanızı dinleyebilirdim. Veya erkekseniz – zira ben ibne değilim (sadece ara sıra rüyalarımda – o da sadece son zamanlarda) – "Arkadaşlığımıza çok değer veriyorum Rich. Sen eşi bulunmaz bir insansın," demenizi sağlayabilirdim. İstersem tam şu anda, burada, felaketi her şeyiyle hatırlayabilir veya Mahler'in Beşinci Senfonisi'ni nota nota kafamda çalabilirim. Hafızamla ilgili olarak her şey tamamen benim kontrolümde.

Bir avuç dolusu "barb", bir çekimlik kar, bir buçuk Tayland çubuğu ve –eğer benim gibi böyle zamanlarda yalnız kalmaya dayanamayanlardansanız– birazcık da votka sizin için bunu yapacaktır. Deneyin, şaşıracaksınız.

Şu anda sakinim ve özgüvenim nispeten yerinde. Bunu büyük ihtimalle konuşmamdaki sakin tavırdan anlayabilirsiniz. Gözyaşları içinde olmayışımdan. Hazır böyleyken sizinle bazı konular üzerinde anlaşmak istiyorum. Demek istediğim, yarın (yarına çıkacağımı varsayıyorum) her şey çok farklı olacak. Bu kadar sakin ve mantıklı olmayacağım. Bir sinir ve pişmanlık yumağına dönmüş olacağım. Ve ölesiye yalnız olacağım – siz hâlâ yanımda olsanız bile. Hatta, söylememem gereken şeyler bile söyleyebilirim. O yüzden sizinle bazı şeyleri şimdiden halletmek istiyorum. Bazı gerekli uyarılarda bulunmak, hazır kafam güzelken sizi yanıma çekmeye çalışmak istiyorum.

Açılışı bir reklamla yapmama izin verin. Ürünüm Pepper. Eğer size Pepper'ı satabilirsem belki beni de satın alırsınız – üstelik o zamanlar hayatım çok güzeldi, bir tutkular kokteyliy-

di. Bizim sektörde buna "yakınlık satışı" denir. Ve şu anda, bir parça yakınlık bana gerçekten çok iyi gelecek.

Şimdi, Pepper'ı ilk gördüğünüz anı kafanızda canlandırın. Hatırlarsınız, ilk günü olmasından dolayı gergindi. Elleri endişeyle kızıl-turuncu kıvırcık saçlarına gidip durmakta. Saat on buçuğu geçmiş olmalı ve Pepper hâlâ Sidney'imizi kavrayabilmiş değil. Gözünde küçük yuvarlak camlı gözlükler, kulağında kedi şeklinde turuncu seramik küpeler ve boynunda açık yeşil boncuklu bir kolye olduğunu, domuz pembesi üstüne çuha yeşili şal deseni bir tişört, üzerine sıkı sıkı oturan siyah likradan bir mini etek, zebra desenli külotlu çoraplar ve *Allah'ın emri* Doc Marten ayakkabılar giydiğini hatırlarsınız. Pepper'ı ağlamak üzereyken gözünüzün önüne getirin. Aslında ağlayacağı falan yok, ama siz henüz bunu bilmiyorsunuz (Pepper'ı ağlatmak için cidden iğrenç bir insan olmanız gerekir). Dikkatinizi çeken ilk şey burun kemiği üzerindeki hafif çiller. Şirin. İlk düşünceniz bu. Ve bunda haklısınız – bir dereceye kadar. Pepper şirin diyeceğiniz biri. Hafif oğlanımsı bile denebilir – kullanırken çok rahat olduğum bir kelime değil ama, alın işte, söyledik bir kere. Biraz daha yaklaşıyorsunuz. Onun insani yanına odaklanıyorsunuz. Birbirine fazla yakın gözlerine, olmayan kaşlarına, kim bilir ne zamandır suratında taşıdığı kabuklaşmış sivilcelere ve tabii ki kulaklarının hemen arkasındaki egzama izlerine.

Sonra Pepper Furnival ile ilk defa konuşuyorsunuz. Mesela, ona yazılması gereken bir şeyler veriyorsunuz. Tam olarak hatırlamıyorum. **Son votka fazla geldi galiba**. Sürekli "**sorun değil**" dediğini fark ediyorsunuz. Ama bu "**sorun değil.**" Kız ajans tadını yakalamaya çalışıyor. Tatlı tatlı gülümsüyorsunuz – çok değerli zamanınızın birkaç dakikası boyunca Pepper'ı zavallı biri olarak sınıflandırdınız, veya şimdiden ondan biraz hoşlandınız bile – o günlerde birçok şeyden ve bir sürü kadından hoşlanıyordunuz. Gülümsemenizi yakalıyor. Anladığınız kadarıyla buna ihtiyacı var – ama şu esnada ne biliyorsunuz ki? Sonra baklayı ağzından çıkarıyor. Bir fısıltıyla. Bilgisayarını gösteriyor.

"Yardım. Lütfen."

Ben de çocuk giyimi işine ara verip ona Sidney hakkında bildiklerimi anlatıyorum. Sonra da geri kalanını ona göstermesi için Vivienne'ı çağırıyorum.

Şimdi, tam anlamıyla olmasa da, burada yetki bende sayılır. Yönetmen ya da ona benzer herhangi bir şey değilim – şimdilik. Ama kararları ben veriyorum. Eğer şirket herhangi bir konuda ciddi biçimde sıçarsa, gelen bilgi notunda benim adım yazılı olur. Doğum günü partilerine çağırılan striptizcilerin parası benim kartımla ödenir. Durmadan değişen sekreterlerimize şirketi tanıtması için Vivienne'la ben konuşurum. Ve eğer biri yeni kızı şirket hakkında genel bilgiler vermek, kime yalakalık yapması gerektiği, kimin dallama olup olmadığı gibi konularda aydınlatmak üzere yemeğe götürecekse o ben olurum. İnsanların –yönetmen ve diğerlerinin– bana davranışından Pepper'ın bunu anlamış olduğunu düşünüyorum. İnsanların gelip bana fikrimi sormasından, benden görüş istemesinden. Heyecanımdan – her şeye karşı olan o tutkumdan. Ve tabii ki, o kendimden emin kötücül tavrımdan ve güzel, neredeyse orta sınıf aksanımdan. Bu yüzden onu yemeğe davet etmek bana kalmış bir şey. Ama sonra "Siktir et!" diye düşünüyorum. Kız şapşalın teki. Üstüne üstlük giyinme özürlü. Ve böylece sanat yönetmenim Horace O'yla klasik mekânımıza gidiyorum.

Hiçbir amacı olmayan bir diyalog. Akşamdan kalmalarımız son zamanlarda iyice zıvanadan çıktı. Yirmi üçüncü doğum günümü ve daha da önemlisi Emily Smith kampanyasını en iyi şekilde halletmenin yolunu bulmaya çalışıyoruz. Ben kesinlikle kararlıyım. Sakin, gürültüsüz bir parti olacak.1940'ların, 50'lerin klasik şarkıları keman kutuları, martiniler falan. Horace O, Meksika tarzı bir şey düşünüyor.

"Yiyecek olmayacak tabii ki. Sadece hayvan gibi tekila. Ve şampanya. Bir de slammer yarışması. Ben kazanırım. Doğal olarak." Horace O'nun fikrinin kötü olduğunu düşünüyorum. Kadınların seveceği bir tarz değil. "Güzel nokta. Kadınlar. Yoksa diğer gecelerden herhangi bir farkı kalmayacak. Biraları alıp gelsene. Ben de bir cila yapacağım.'

"Yuh artık, saat daha on bir buçuk."

"Şu anda normal zaman geçerli değil, ben şimdi akşamdan kalmalık zamanındayım. Benim için saat üçe geliyor. Hadi çabuk ol. Hadisene, çabuk! **İçki-gribi**'nin yaklaştığını hissediyorum. Ve de korkunun." Horace O'ya içkilerini getiriyorum. O **İçki-gribi**'nden ve korkusundan kurtulana kadar ortaya iş çıkmayacak, belli. **Şimdi bakın, o zamanlar –yani başlangıçta– kimyasalların sunduğu o nefis özgüvenin borç olarak verildiğini anlamamıştım. Ve işin kötüsü o borcu nakit olarak ödemeniz isteniyor Açık ki diğer seçenek de borç almaya devam etmek. Seçim sizin. Beni soracak olursanız – valla, Thatcher'ın "kredi çağı"nın çocuğuyum ben.**

Biraz zaman geçiyor. İçiyoruz. Horace O bir mekân teklif ediyor. Sonra şu olana bakın. Üstüme bir hoşluk geliyor Ama alkolün ya da akşamdan kalmalığın verdiği türden değil. Hani bir şiiri birden anladığınızda ya da içinize bir şey doğduğunda hissettiğiniz türden bir hoşluk – bir amil vuruşu gibi. Ve şu yeni sekreterin görüntüsü sanki karşımdaymış gibi kafamda canlanıyor. Kafamdaki görüntüde kız bir bardağa kahve koyuyor. Benim beyaz bornozumla ve benim mutfağımda – benim *temiz* mutfağımda!

Horace O'nun ağzının kenarından ve çenesinden akan biranın görüntüsüyle dikkatim dağılıyor. Horace geğiriyor, bir Rottweiler gibi gülümsüyor ve "HEEEYT!" diye gürültülü, pis bir nara atıyor.

Her neyse, sonra ayağa kalkıyor ve barın metaline vurduğu bozuk paranın ritmiyle ileri geri sallanmaya başlıyor. Biraz sonra gene yanıma geliyor ve bana koca bir bardak bira ile bir Jack Daniel's uzatıyor. Ama dün geceden sonra pek bir şey içesim yok açıkçası. Zaten ilki de pek işe yaramadı. "En iyisi zorla yut şunu," diye düşünüyorum. "Önündeki iş için biraz güç topla."

Öğle vakti. İçki etkisini iyice göstermeye başladı. Horace normale dönmüş durumda ve ben hayat hakkında genel olarak bayağı olumlu düşünüyorum. Bunun üzerine Horace ile birkaç fikir üzerinde konuşuyoruz.

Şimdi, reklamları sürekli görüyorsunuz. Ama hiç üzerlerinde durup düşündünüz mü? Demek istediğim, hiç kendinize sordunuz

mu, neden bazıları gerçekten inanılmaz da –öyle inanılmaz ki, reklamını yaptıkları ürüne beş basar– çoğu akıl almaz derecede kötü? Bakın neden: Bütün reklamlar hayatlarına, çoğunlukla şarapevlerinde ve barlarda, mükemmel işler olarak başlarlar. Ama bütün bu işler, yaşadığımız dünyanın negatif güçleri tarafından şekilden şekle sokulurlar: Yaratıcı olmayan yaratıcı yönetmenler, angut müşteri temsilcileri, müşterinin kendisi, bütçeler, teknik olanaklar, denenmiş ve test edilmiş yaklaşımlar, dar kafalılık, yasalara uygunluk, Ticaret Kanunu, Reklam Standartları Kurulu ve hayal gücüyle zekânın toplu eksikliği. (Ortalama izleyicinizin zekâ yaşı on üç buçuktur –ciddiyim.)

Ama Horace O'yla ben bu konuda "Sikmişim topunu!" diye düşünüyoruz. Bu yüzden de, ortaya çıkardığımız işler istisnasız her seferinde Piç Basil'den geri dönüyor. Olması gerekenden daha fazla maaş alıyor, daha fazla itibar görüyor ve daha fazla şişiniyorsak, bunun tek sebebi, Piç'ten, müşteriden ve sansür kurulundan geçirmeyi başardığımız birkaç reklamın hem çok iyi iş yapmış, hem de ödül almış olması – ve tabii ki, ortada bir de **Yalan** var. Ne var ki, bize kendini beğenmiş dallamalar gözüyle bakıldığı için ancak Emily Smith yaz çocuk kreasyonu gibi, yerel sinema salonlarında gösterilecek siktiri boktan işler alabiliyoruz.

Peki, iki haftadan beri dalga geçiyorsanız ve yarına kadar bir senaryoyla gelmeniz bekleniyorsa ne yaparsınız? Çok basit, bir bara gidersiniz. Peki, bardaysanız ve aklınıza tek bir fikir bile gelmiyorsa ne yaparsınız? Çok basit, bir tane aşırırsınız.Veya daha iyisi, bilinen bir türü sonuna kadar sömürürsünüz. Ve daha da iyisi, siz tam kendinizi muhteşem bir yaratıcılık nöbetine kaptırmışken, Pepper Furnival çıkagelir.

İşte aynen böyle. Emily Smith yaz kataloğuna baygınlıktan içimiz geçmiş bir şekilde bakıyorduk ki Horace O "Yeni sekreteri bir şeyler içmeye çağırdım," dedi.

"O niye?"

"Onunla biraz uğraşırız, diyorum," diye casusvari bir edayla fısıldadı ve boş bira bardağına okkalı bir tükürük daha bıraktı. "Niye ki, Horace?"

"O kızda kaba bir şey var. Ne bileyim, sanki..." (Gırtlak temizleme, sonra tükürme sesi).

"Hadi Horace. Şu velet giyimi hakkında bir şeyler düşünsek daha iyi olur."

"İyi – herhangi bir fikrin var mı?"

"Hayır."

Biraz zaman geçiyor. Sonra şöyle bir şey oluyor: Biri müzik kutusuna "Hey Joe"yu koyuyor ve aklıma bir fikir geliyor. Bir magnezyum patlaması gibi. Baş döndürücü bir olay. Horace'a ve kendime birer bira daha alıyor ve şarkıyı bir kere daha koyuyorum. Tam "Onu başka biriyle kırıştırırken yakaladım" kısmına kadar zaman tutuyorum ve tamı tamına otuz saniye olduğunu görüyorum. Ama mükemmel olacağını zaten biliyordum. Baş dönmem beni hiçbir zaman yanıltmaz.

MÜŞTERİ: **Emily Smith**
ÜRÜN: **Çocuk Yaz Giyimi**
BAŞLIK: **Joe**
GÖSTERİM SÜRESİ: **30 sn.**
Siyah-Beyaz + efektler

Görüntü	**Ses**
1. İç. AB oturma odası, bahçeye bakan pencereler.	Hey Joe: Jimi Hendrix
Yakın plan. Küçük erkek çocuğu yüzü. Yürüyor. Sert bir ifadesi var.	Hey Joe, nereye böyle
Vücudun alt kısmına pan. Çok yakın plan. (tabanca'ya) çocuğun elinde büyük su tabancası.	elinde o silahla?
Kamera bütün odayı. dolaşıyor. Renkli çizgi film ve sürahiye yakın plan.	Tekrar

Görüntü yavaşça kaybolurken
sonraki kare geliyor.

Çocuğa dönüş. Kamera
çocuğun tulumundaki
logoya yakın plan
yaparak ilerliyor.
Çocuk tabanca kalçasında,
sallana sallana
pencereye doğru yürüyor.
Kamera arkadan izliyor.
Çocuk pencereyi
iterek açıyor.
Gidip kadınımı
vuracağım, evet.

Gidip kadınımı vuracağım,
evet.
Çünkü onu başka biriyle
kırıştırırken yakaladım.

2. Dış. AB bahçesi.
Çocuğun bakış açısı.
Küçük bir kız ve başka
bir oğlan oyun havuzunda.
Kız ve oğlan, esas çocuğu
fark edince telaşlanmış
görünüyorlar.

Tekrar

Kamera üçünü havuzun
etrafında gösteriyor.
Çocuk tabancayı kaldırıyor.
Bu noktada film renkleniyor.
Çocuk kıza su sıkıyor.
Kız çığlık atıyor.
Kotun üzerindeki
logoya çok yakın-plan.

Ses efekti
(Kadın) - Çığlık
Görüntü yavaşça kayboluyor.

SLOGAN: Emily Smith: Küçükler İçin Havalı Şıklık

"Horace, bak şimdi," diye anlatmaya koyuluyorum ama Horace eliyle beni susturuyor.

"Seni duyamıyorum," diye bas bas bağırıyor çürümüş ciğerleriyle.

Her neyse, ben barın orada müziği kıstırmak için uğraşırken, Horace "Selam tatlım," diye böğürerek hafif çekingen bir tavırla barın kapısından girmekte olan Pepper'a el sallıyor. Akabinde zıplayıp bara fırlıyor. "Ne içersin?"

Pepper yanıma oturuyor ve sohbete barın kenarında devam ediyoruz. Pepper "Selam," diyor. Bacak bacak üstüne attığında, ayak bileklerinin işaretparmağım kadar kahverengi olduğunu fark ediyorum. Gözlükleri vücudunun devamlı bir parçası değil ve bir süre önce küpelerinin olduğu yerlerde kırmızı izler gözüküyor. Formalite icabı bir geyik çeviriyoruz.

"Sidney'le aran iyi mi?"

"Evet, karşılıklı bir anlaşmaya vardık, Sidney gerçekten iyi biri."

"Madem öyle, takılacak mısın bugün?"

"Bütün hafta bile takılabilirim ama çevredeki tek bar buysa, bilemiyorum ..."

"Neden, Cesur Tilki'nin nesi var? Güzel mekândır. Hah, H, gel otur ve hiçbir şey söyleme. Şunu ikinize birden anlatmak istiyorum."

Pepper'a brief'i –aklıma gelen bütün etkileyici jargonu da işin içine katarak– açıklıyor ve fikrimi anlatıyorum. Doğal olarak, inanılmaz buluyor. Ama Horace O bok atmaya başlıyor.

"Çok pahalı."

"Hiç de değil."

"Kötü hedeflenmiş."

"Hikâye!"

"Kusura bakma ama bence bununla hiçbir yere varamazsın."

"Bal gibi de varır!" Bu Pepper'dı.

Horace ile bir süre atışıyoruz. "Peki H, sen gidip daha iyi bir fikir bul, ben kampanyayı Pepper'la bitireceğim," diyorum ona. Horace O somurtup sabit bir şekilde önündeki peçeteye bakıyor. Ben de Pepper'a, eğer sinema gösterimi tutarsa reklamın TV'de de gösterileceğini söylüyorum. **Yalan**'ın büyük kısmını da işin içine ka-

tarak, ona o güne kadar yaptığım -ve de tabii yapmadığım- bazı ünlü TV, basın ilanı ve afiş işlerimi anlatıyorum. Pepper kendisinin de olaya girmek istediğini söylüyor. Gerçekten istermiş, öyle diyor. Ben de ona (bütün sekreter takımımıza söylediğim gibi) yakında yeni bir yaratıcı asistana ihtiyacımız olacağını ve biraz kasarsa yükselmesinin çantada keklik olacağını söylüyorum. O da hepsine inanıyor ve bu Horace O'yu –her zaman olduğu gibi– hasta ediyor. Ama bu seferki onu iyice zıvanadan çıkarıyor.

"Peki, Pepper. Clarence Henry'nin 'Gidecek Yuvam Yok'unu biliyor musun?" Bilmiyor, ben de söylüyorum: "O-ooo. Gidecek yuvam yok. Gidecek bir yerim yok. Ben yalnız bir gencim," falan filan. Pepper şarkıyı hatırlıyor ve zımpara kâğıdı ellerini heyecanla ovuşturuyor.

Horace istemeye istemeye kataloğu uzatıyor ve ben de birkaç elbise seçiyorum. "Şimdi, küçük bir çocuk var. Erkek çocuğu. Bir oğlan, yani. Böyle bir şapkası var. Evet, aynen bu hasır şapkadan. Çocuk zenci veya sarışın. Türünün şipşirin bir örneği. İçindeki anaç duygular şimdiden uyandı, öyle değil mi?"

"Öyle mi oldu?"

"Evet. Minicik elleri var. Parmakları tombul tombul, puf böreği gibi."

"Iyyk!"

"Bacakları puf puf, balon gibi."

"Iyyk!"

"Ağzında bir saman çöpü var. Onu kucaklamak için dayanılmaz bir istek duyuyorsun, değil mi?"

"Sen öyle diyorsan öyledir."

"Sokakta, yıkık dökük bir duvarın önünde duruyor. Yalnız başına. O-ooo..."

"O-ooo."

"Şarkı yani. 'Gidecek yuvam yok... Ben yalnız bir gencim.' O-ooo."

"O-ooo." Sesi hâlâ alaycı.

"Evet, sonra bir kurbağaya bakıyor."

"Kurbağa mı?"

"Ne bileyim, belki de çok tatlı bir kurbağa. Ve evet, onu yerden alıyor, ayağa kalkıyor ve onun sokakta değil de bir AB –orta sınıf– evinin bahçesinde olduğunu görüyoruz. Arka kapıya yürüyor. Annesi ona bisküviyle süt veriyor. Belki çocuk da ona karşılığında kurbağayı veriyor. Veya annesini görmezden geliyor ve yürüyüp gidiyor. Reklamın sonu. Nasıl ama?"

"Niye kurbağa?"

"Şarkıda bir kurbağa var. Güven bana. Süper zekice."

"Emin değilim," diye fikir belirtiyor Pepper. "Fena değil sanki. İyi güzel de, işin esprisi çocuğun aslında evsiz olmaması mı?'

"Yani, gibi. Şu anda orası biraz karışık. Üzerinde çalışmak gerekiyor. İnce ayar şeklinde. Öyle işte."

Pepper tuvalete gittiğinde Horace bana "Kızın cildinde bir tuhaflık var, hakkındaki fikrimi değiştirdim," diyor.

Ben ise biz fanilerin kusurlu yaradılışına –doğanın alaycı kaprislerine– bayılıyorum. Dolayısıyla Pepper'dan da deli gibi hoşlanıyorum. O yüzden diyorum ki, "Benekli şeyler için Tanrı'ya şükürler olsun! Beyazlı mavili gökler için, kara lekeli inekler için!"

Horace burun deliklerinin birini olduğu gibi yere boşaltıyor, burnunda asılı kalan yumurta beyazını bir bira altlığıyla temizliyor ve "Şimdi aynı Piç gibi konuştun işte," diyor.

Hakikaten de bayağı kafa patlattık. Ama barın kapanmasına yakın iki reklamın da ilk taslaklarını az çok ortaya çıkarmış durumdaydık. Biraz şanssızlıktan, biraz da barda beşe kadar takıldığımızdan "Gidecek Yuvam Yok"u bulamadık. O yüzden Piç Basil, şarkının aslı yerine, Horace O'yla yaptığımız (vokalde Horace, gitarda ben) iğrenç bir kaydı dinlemek zorunda kalacak. Bu arada benim de kendime gelmek için tuvalette biraz zaman geçirmeye –yemek borumu parmaklamaya– ihtiyacım vardı. Horace O'nun ise şaraba ve zayıflama haplarına.

Piç Basil içeri girer. Kendisi salam rengi bir surata sahiptir ve fil gibi şişmandır. "İyi akşamlar, beyler."

Aynı anda, baygın bir sesle, "Selam Basil."

"Bu kadar çalışkanlık. Bu kadar hoş tavırlar. Sanıyorum ki elinizde gene deha ürünü bir iş var. Muhakkak öyledir, boşuna değil ya o astronomik maaşlar, onca yaratıcı mesai, onca..."

"Aslında iş süper," diyor Horace ciddi bir tavırla. "Ama çöp kutusu hemen orada. O yüzden formaliteleri geçelim istersen?" Kaseti müzik setine koyuyor. "İyi uykular, Basil."

"Tartışılmaz yeteneklerinize güvenim sonsuz, beyler. Yaratıcı yönetmeniniz her zamanki gibi kulak kesilmiş durumda." Koltuğa çöküyor ve bardağına Horace O'nun şarabından dolduruyor. "Château Landsdown? Beyler, bu pisliği satıyor olabiliriz, ama bu demek değildir ki onu tüketme eziyetine katlanmak zorundayız. *Benden* nefret etmekte serbestsiniz, ama biraz olsun ülserimi düşünün lütfen."

"Basil, yarın için anlaşmıştık. Birden böyle kafana göre iş yapamazsın ..." diye karşı çıkıyorum.

Horace "Ciğer görmüş kedi gibi," diye fısıldıyor ve sonraki birkaç dakikayı sümük ve balgam dalgalarını gürültüyle geri yutarak geçiriyor.

"Gençler, bu gece ben kibarlığın ve anlayışın ta kendisiyim. Yarın ise akşamdan kalma olacağım. Size tavsiyem, sahip olduğunuzu düşündüğüm o bir parça sağduyuyu takınıp fikirlerinizi bana bu akşam sunmanızdır. Dahası, küçük bir iddia da ortaya koyuyorum. Çalışmalarınızda bir nebze işe yarar bir şey bulursam, oturuma mutlu bir üçlü şeklinde L'Aquila'da devam ederiz. Şayet başka bir yerde bulunmanızı gerektirecek seçkin bir programınız yoksa tabii. Yok eğer işiniz her zaman olduğu gibi berbatsa, yemeği tek başıma yerim."

Bunun üzerine biz de fikirlerimizin üzerinden kısaca geçiyoruz. Her storyboard değiştirdiğimizde pozitif duygularımız biraz daha sönükleşiyor. Basil biraz daha şarap alıyor. Biz bitiriyoruz, o gözlerini dikmiş masaya bakıyor – ve bana öyle geliyor ki Basil bu gece makarnasını tek başına yiyecek.

"Söylesene Richard. Bunu eleştiri olarak alma ama –seni kırmayı aklımdan bile geçiremem– hani, dikkatimi çektiği için söylüyorum, reklamcılığın en vazgeçilmez unsurunu gözardı etmeyi neden

uygun bulduğunu sorabilir miyim? Hani nerede satın alma isteği doğuracak önerme? Bu ürünlerin herhangi biri için, müşteriyi o bin bir zorlukla kazanılmış parasını harcamaya ne ikna edecek Allah aşkına? Zenci müziği seviyor olmaları mı?" Horace gözlerini tavandaki vantilatöre dikiyor.

"Yapma Basil, brief'i okudun. Markayı yeniden konumlandırıyoruz. Kataloglardan büyük mağazalara. Burada söz konusu olan özel *tasarım* çocuk giyimi –indirimli çamaşır deterjanı değil. İş hakkaten iyi ya."

"Ve delikanlı, şu slogan: 'Küçükler İçin Havalı Şıklık.' Cehalet kokuyor. *Satamayacağımız Malı Üretmeyiz* günlerine ne oldu?"

"Sen şu yemeği ısmarlıyor musun, ısmarlamıyor musun?"

"Ben aç değilim," diyor Horace.

"CML Chicago günleriydi. 1965 civarı olması lazım, Herman Lorenz bana demişti ki ... Her ne kadar yeniyetme olsanız da, Lorenz'i *duymuşsunuzdur* herhalde?"

Aynı anda, baygın bir sesle: "Evet."

(Rezil bir Amerikan aksanıyla) "'Delikanlı, iyi bir reklam kampanyasının dört temel şartını hiçbir zaman unutma.' Bunu anlatmış mıydım?"

Aynı anda, baygın bir sesle: "Evet."

"Öyleyse bir kere daha dinlemenizin hiçbir zararı olmaz. 'Birincisi ürünü satmak, ikincisi marka bilinirliğini yerleştirmek veya güçlendirmek, üçüncüsü bu şartların ilk ikisini müşteriye satmak, dördüncü ve en önemlisi de diğer üç şartı yerine getirdiğinizde bir içki içmektir.' Bu seferlik, ama büyük ihtimalle sadece bu seferlik sizin yargınıza güveneceğim – zira dördüncü maddeye son derece ihtiyacım var. Beyler, paltolarınızı alın."

"Obaa! Baba adamsın B."

Ve işte restorandayız. Aldığı zayıflama hapları Horace'da iştah bırakmadı ve ben de açlık hissedemeyecek kadar içkiliyim. Basil'in ikinci bir tabak salyangozu mideye indirişi ve sarmısaklı yağları salyangoz kabukları yla ağzından akıtışı da pek iştahımı açmıyor.

Kuş bağırsağını andıran bir şeyi tabağın içinde sağa sola iteliyorum ve bir yandan da odayı sabitlemek için derin derin nefes alıyorum.

Bir cenaze töreninden fırlamış gibi duran garsonlar Chianti ve kanyak ikramıyla bizi taciz ediyor ve ellerinde beysbol sopası tadında biberliklerle dolaşıyorlar. Kafamda ise *Pepper Furnival* kelimeleri bir mantra gibi yükselip alçalarak yankılanıyor. Kafayı bulduğumda bazen kelimelerle düşünürüm (boşboğaz bir saçmalık akışı – bazen çekilmez olabiliyor). Arada muhabbete girip bir şeyler gevelemem gerektiğinde bile –ki bu da Horace mıy mıy konuştuğundan ve Basil de bağırıp durduğundan nadiren oluyor– o isim durmadan kafamdan geçip duruyor, bilincimin hemen altında, aynı suçluluk hissi gibi.

Benim aşklarım nezle gibidir. İnsanı zıvanadan çıkaran bir düzenlilikle gelirler. Ben de gözümü kapayıp avazım çıktığı kadar bağırarak onları bastırır ve günlük ya da gecelik işlerime dönerim – bir başka deyişle, yaşama sevincimin ses ayar düğmesini yerine geri takarım. Ama bu sefer durum bayağı farklı. Bu kadar içki bile Pepper'ı bana unutturamıyor. Ve Pepper Furnival'ın beni, egzaması ve birbirine fazla yakın gözleriyle bir bahar gribi gibi yere serdiğini fark ediyorum.

Derken, "Bir de bu Richard olacak kendini beğenmiş piçleme," diye bir laf duyuyorum.

"Pardon, Basil?"

"Diyorum ki," diye dili dolanarak konuşmaya çalışıyor Basil (fena halde kafayı bulmuş durumda), "kendini haddinden fazla bir bok sanıyorsun. Ne zamandan beri bu iştesin?"

"Beş yıl."

"Kaç yaşındasın peki?"

"Gelecek ay yirmi üç oluyorum."

"Bak işte. Farkında olduğun üzere, daha diplomalı bile değilsin. Ama her şeyi bildiğini sanıyorsun. Bu arada, sakın ola beni yanlış anlama Richard. Bunu arkadaşça bir tavsiye olarak düşün. Dostane bir uyarı. Ama öyle sanıyorsun. Öyle değil mi?"

"Ne sanıyorum?"

"Her şeyi bildiğini sanıyorsun işte. Kabul et, bu işi benden da-

ha iyi bildiğini düşünüyorsun. Evet efendim, öyle düşündüğünüzü ben biliyorum. *Doğal yeteneğinin* daha fazla olduğunu zannediyorsun. Doğal yetenekmiş! Sana söyleyeyim, bu tamamen saçmalık. Bu işte, siktiğimin doğal yeteneği diye bir şey yok. Otuz yıl. Otuz yıllık üst düzey ajans deneyimi karşında duruyor. Benim sana tek söyleyeceğim şu – dikkatli ol! Etrafındaki deneyimli insanlardan bir şeyler öğrenmeye bak. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bu meslekte biraz alçakgönüllülük sana çok şey kazandırabilir."

"Basil, git işine ya."

"Bak işte. Bak. Bana git işine diyebiliyorsun. Benimle bu tarz konuşmalar yapabiliyorsun. Şu anda farkında değilsin ama, bir gün –piyasadaki diğer şerefsizleri tanıdığında– benim şimdiye kadar çalıştığın en iyi yaratıcı yönetmen olduğumu fark edeceksin. Ve o zaman kapıma geleceksin. Seni tekrar işe almam için yalvaracaksın."

"İyi güzel de, ben de ara sıra senden bir parça saygı görsem iyi olurdu."

"Bak hocam, kendini beğenmiş olma hakkını *kazandım* ben."

Pekâlâ, alın size Basil Colquoun'un işlerinden bir kesit: İşte "üst düzey" ajanslardaki otuz yıllık çalışmanın, buradaki ve Birleşik Devletler'deki tipik örnekleri:

MÜŞTERİ: **Evrensel Ansiklopedi Şirketi**
Afiş + Tek Sayfa İlan.

1: ÇOCUK. Görsel: 60'lar tarzında renklendirilmiş fotoğraf. Ansiklopedinin içine gömülmüş küçük çocuk (tipik Amerikan görünümlü).
Metin:
"Ruhumun her şeyi bilmeye kadir olduğunu biliyorum."
Sir John Davies 1509-1626

2: BABA. Görsel: Eli oğlunun omzunda duran baba. Oğul da

babasına kalın camlı gözlüklerinin ardından bakıyor. Ön planda ansiklopedi.
Metin:
"Benim küçük oğlum, nasıl da düşünceli bakar gözleri."
Coventry Patmore 1823-1896

3: BİTKİ. Görsel: Ansiklopedi okuyan küçük çocuk. Açık sayfada bir bitki şeması görünüyor. Ansiklopedinin hemen yanındaki masada ise çizim konusu olan, topraktan yeni sökülmüş bitki duruyor.
Metin:
"Ah nasıl daha güzel gözükür güzellik
Hakikatin verdiği o tatlı kokuyla!"
William Shakespeare 1504-1616

Aynı dönemden:

MÜŞTERİ: **Blenerhasett's Çikolata-Şekerleme**
Tek Sayfa İlan.

BABİŞKO. Görsel: Noel Baba kılığındaki bir adam; kapişonunu ve sakalını çıkarmış ve aslında 'Babişko' olduğu anlaşılmış. Arkasında son derece bayağı bir şekilde süslenmiş bir Noel ağacı var ve etrafı hediye paketleriyle çevrili. Adam hediye kâğıdı daha yeni sökülmüş bir Blenerhasett's kutusundan çikolata alıyor. Ön plandaki hediye kartında şöyle yazıyor:
"Noel Baba'dan Annemize".
Metin:
"Başkaları size değer versin istiyorsanız, siz de onlara değer verin."

Kabul etmek gerekir ki –70'lerin İngiltere'sinden söz ediyoruz– Basil'in ünlü bir "Blake Perdeleri" reklamı vardı. Görmüşsünüzdür kesin. Hani komandonun tekinin metal bir çerçeveye tutturulmuş Blake perdesine alev püskürttüğü reklam. Tabii ki çerçeve eriyor fakat perde ateş bile almıyordu. Reklamın çok zekice olduğunu kabul ediyorum. Ama bahse girerim, fikir sanat yönetmeninindir.

O zamandan beri kendisi elle tutulur hiçbir şey yapmış değil. Yani, şunlara bir baksanıza:

KOKULARI GÖRÜN! –Bir parfüm şişesi resmi– HALEY'S'DE 75ML FİYATINA 100ML. (MARKA İSMİ) ALABİLİRSİNİZ.

Ya da şuna:

ÇOCUKLARINIZI OLDUKLARINDAN DAHA AKILLI YAPAMAYIZ – Bilgisayar başında bir çocuk resmi – AMA ONLARI AKILLI BİR ŞİRKETLE TANIŞTIRABİLİRİZ –
Slogan: XANADU: AKILLI ŞİRKET

Kendini beğenmiş biri olmanız için pek de yeterli değiller, öyle değil mi? Size bütün dürüstlüğümle söyleyebilirim ki, Bastard'ın işleri içinde en iyileri, Horace O'yla benim yaptıklarımızdır.

Her neyse, Piç'i bir taksiye zar zor sığıştırıyor ve ajans hesabından restoranda takılmamız yolundaki önerisini kabul ediyoruz. Horace 240 sterlinlik bir şişe konyak sipariş ediyor, ben de paylaşmaya eyvallah diyorum. Ne var ki, iki elimle masaya sıkı sıkı tutunmuş dengemi sağlamaya çalışır ve bir yandan da patlamak üzere olan sıcak kusmuk volkanını ertelemek için devamlı yutkunurken, acilen kelimelere dökmek zorunda olduğum şeyi söylemekte zorluk çekiyorum.

"H, kendime gelmem için bir şeyler ver." H durumu çakıyor ve bir ecstasy uzatıyor. Hiç yoktan iyidir. Yalnız deneyimlerime göre, X ve âşık olmak bir arada iyi gitmiyor. Ayrıca şu kızın telefon numarasını bilmediğime de şükrediyorum – şimdilik.

İş kuşlara bir şeyler yapmaya geldiğinde Seb hiçbir işe yaramaz.

Doğru düzgün atış bile yapamaz. Tenekelerle alıştırma yaparken bile hedefi vuramaz. O yüzden iş uygulamaya geldiğinde hiç şansı yoktur.

Bir şeyi ağabeyinizden bariz biçimde daha iyi yapıyor olmanız iyidir. Aynı zamanda da tehlikelidir. Ama Arnold yanımızda olduğu sürece güvendeyim. Bakın, Arnold ağabeyimin yaşında olduğu halde, iş kuşlara fenalık yapmaya gelince arkadaşı ben oluyorum – Seb değil. Silahınız olduğunda yaş ve fiziki güç bir şey ifade etmez. Kaldı ki, kuşlar öldüğünde onlara yeni ve daha iyi bir kader belirleme yolunda da Seb'in hiçbir yaratıcılığı yok.

Serçeyi benim kurşunumun mu yoksa Arnold'ınkinin mi vurduğunu anlamak için kuşun içini açtığımızda hayvanın bağırsakları makarna gibi dışarı fırlayınca, Seb kusmuş ve akşam yemeğini yiyememişti. Ha, ha, ha. Ve hayvanın ölüsünde delikler açıp içine çatpat koyarak parçalarını dört bir yana dağıttığımızda da Seb içeri kaçmıştı. Yine aynı Seb, boynunda karga bacağıyla yatağa girmenin uğursuzluk getirdiğine inanıyor. Şu anda yine içeride, çünkü bağırsaklarının uzunluğuna bakmak için bir karatavuğu parçalamış olmamızı zalimce buluyor.

Seb içerideyken kendimi daha güvende hissediyorum. Zaten, bu öğlen yapmaya çalıştığımız şeyi o kesinlikle onaylamazdı. Bu sefer bir karga var elimizde. Hem de canlı.

Arnold, ki ne yaptığını gerçekten bilen biridir, çeşit çeşit karga tuzakları hazırlamış durumda. Bunlardan birincisi, ucunda bir parça yahnilik et takılı olan, meşe ağaçlarının birinden karganın ulaşabileceği kadar sarkıttığımız basit bir zoka. Büyük ihtimalle işe yaramayacağını düşündüğümüz iki numaralı tuzağımız ise, bir sopaya dayayarak yerden hafifçe kaldırdığımız, ters çevrilmiş bir çay kolisinden oluşuyor. Sopanın ucuna da bir ip parçası bağlı. Yapmayı düşündüğümüz, ipi çekip hiçbir şeyden haberi olmayan kargayı koliye hapsetmek. Ama dediğim gibi, cidden zor iş – kargalar kurnaz yaratıklar... Tuzaklarımızın üçüncü ve en komplike olanı ise aslında ikincisinin daha gelişkin bir versiyonu olarak adlandırılabilir. Buradaki olay da, kargaların sevdiği otlarla kaplı birkaç metrekarelik bir alanın etrafını çevirmek ve üzerini metrelerce ağla örtmek. Ağı, yarım daire biçiminde dizilmiş uzun çubukların üzerine atıyor ve hızla aşağı inebilmesi için, uçlarına kaya parçaları yerleştirip gerili duran kısmın çapı boyunca da taştan ağırlıklar ası-

yoruz. Çubukların dibine bağladığımız uzun ipler, otların arasından, arkasına gizlendiğimiz çalılığa kadar uzanıyor.

Tuzağı test ettik. Çalışıyor. Şimdi iş kargaların gelmesine kaldı.

Belki bir yarım saat sessizce bekliyoruz. O kadar heyecan verici ki altımı ıslatacağımdan korkuyorum. Ve ipimi zamanında çekemeyeceğim diye ödüm kopuyor. Karga kaçıp gidecek ve bu da benim hatam olacak – ben de Seb kadar işe yaramaz olacağım. Hava kararmaya başlıyor ve akşam yemeği için eve gitme saati yaklaşıyor. Tuzağımızı merak eden tek bir karga bile yok hâlâ.

"Riiiichard," diye utandırıcı bir cırlaklıkla bağırıyor annem. Arnold'la yarın sabah yedide burada buluşmak için anlaşıyorum, mal ağabeyimin de gelmeyeceğini umarak.

Bu akşam Seb beni bunaltıyor. Fena bunaltıyor. Oramı buramı çimdikliyor, bacağımı uyuşturuyor, kolumu arkaya büküyor, göğüs uçlarımı sıkıyor. Tabii her zamanki gibi koluma yumruklar atıyor ve kıçımı tekmeliyor.

"Sen pis bir yalancısın Richard."

"Beni rahat bırak. Babama söylerim."

"Söyle, o zaman ben de senin kuşlara neler yaptığını söylerim."

"O yaptıklarımı yasaklayan yok. Onlar bizim kuşlarımız."

"Onlar senden daha fazla benim. Ben daha büyüğüm." Koluma bir yumruk indiriyor. Sert bir yumruk.

"Git başımdan ya. Babamı çağıracağım. Çağıracağım işte."

"Eğer öyle bir şey yaparsan yarın başına neler geleceğini görürsün. Sonraki gün ve ondan sonraki gün ve ondan sonraki gün ve sonraki gün, taa ki geberene kadar. Seni pis küçük sinsi." Beni yere yıkıp, göğsümün ve kollarımın üzerine oturuyor. Yüzüme vurup, saçımı çekiyor.

"Ne yapıyordun, söyle."

"Gizli. Git başımmh..." Burnumu sıkıyor ve eliyle ağzımı kapatıyor.

"Ya söyleyeceksin, ya da gebereceksin." Uzun dakikaların sonunda (ya da bana uzun geliyor) ağzım istemsizce Seb'in elini emiyor. Kafamı kaldırmaya çalışıyorum ama Seb anında yere yapıştırıyor. Sonra diyaframımın üstünde hoplamaya başlıyor. Bir hoşluk

geliyor üstüme. Hani bir şeyler olacağını anladığınızda hissettiğiniz türden bir hoşluk. Ne olacağını biliyorum. RESMEN GEBERECEĞİM BE! Sonra tekrar o donup kalmış zamanın içine yuvarlanıyorum. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Sonra olana bakın. Ama ben yapmadım. Yapmayı istediğimi, hatta aklımdan geçirdiğimi, ya da ağzımı açtığımı bile hatırlamıyorum. Ama görünüşe göre Seb'in elini ısırmışım. Elini tutarak odanın içinde dönüp duruyor ve bağırındıkça bağırıyor. Üstüne üstlük annem de odada.

"Bak! Bak!" diye bağırıyor Seb. "Diş izlerin çıktı. Bak!"

Zonklayıp duran bir ağrıyla odamdayım. Zorlukla nefes alıyorum. Deminden beri ağlıyor olmamdan mı yoksa Seb'in yüzünden mi? Neyse, ondan ve annemden intikam almayı düşünüyorum. Karga kapanı aklıma gelince gülümsüyorum.

Arnold'la buluşmak için zamanında kalkıp, evden fırlıyorum. O, bahçıvan eldivenleri (kargayı tutmak için), av bıçağı ve biraz tel getirmiş. Dünkü benzin de hâlâ duruyor. Arnold kargayı ateşe verip bırakmadan önce yakalayıp, ağdan kurtarmamız gerektiğini söylüyor.

Bekledikçe bekliyoruz. Yine öğlen oldu. Açız, susuzuz, her yerimiz tutulmuş ve sanırım, planımızın kötü olduğunu düşünüp vazgeçmek üzereyiz. Sonra beklediğimiz oluyor. Üç karga aynı anda, kapanımızı oluşturan yarım dairenin kenarına iniveriyor.

"Bekle," diye fısıldıyor Arnold. "İyice içeri girmelerini bekle." İçlerinden yeteri kadar cesur bir tanesinin çıkması bayağı sürüyor. "Bir, iki ... üç," diye fısıldıyor. Aynı anda çekiyoruz iplerimizi. Ve kapan, düzgünce çökerek kuşun üzerine kapanıyor.. Olay yerine koşturuyoruz.

Karga çılgınca çırpınıyor. Kapanın yarısını da peşinden sürükleyerek, havalanmaya çalışıyor. Ama ağa tamamen dolanmış durumda.

"Kayalar. Kayaları ilerlet. Yavaş yavaş sıkıştıracağız."

Daha önce bir kargayı yakından görme fırsatı bulduysanız, ne kadar korkunç yaratıklar olduklarını bilirsiniz. Kartal büyüklüğünde ve ölümüne korkutucu. Ama bu kadar uğraştıktan sonra kaçma-

sına izin veremeyiz. Ve eğer korkaklık yaparsam, Seb'den de zavallı bir insan olurum. O yüzden, dikkatle ve sanırım biraz da saygıyla, kuşu kapanın etrafındaki taşlarla iyice sıkıştırıyor ve hapsediyoruz. Karga çok korkmuş ve şüphesiz, bir o kadar da öfkelenmiş halde. Ve az sonra belli oluyor ki onu yakalamamıza yetecek kadar yaklaşmamıza izin vermeyecek. "Madem öyle, biz de benzini buradan dökeriz kuşun üstüne. Ateş aldığında da ağı eritip havalanır o zaman – Allah be!" Benzini getirmeye koşuyorum. Ama geri geliyorum, çünkü soluksuz kaldım. Sanki nefes borum iğne deliği kadar daralmış da hava geçirmiyormuş gibi hissediyorum. "Çabuk ol," diye bağırıyor Arnold. "Koş."

"Koşamıyorum," diye zar zor cevap veriyorum. Döndüğümde Arnold'ın bayağı sinirlenmiş olduğunu görüyorum. "Özür dilerim Arnold. Nefes alamıyorum. Seb yüzünden." Arnold kuşa cesaret edebildiği kadar yaklaşıyor ve üzerine parça parça benzin atıyor. Bir kısmı karganın üzerine geliyor ama o kadarı, kuşun alevlenerek muhteşem bir şekilde gökyüzüne uçması için yeterli olmayacak. Benzin tenekesi boşalıyor ve geri çekiliyoruz. Tabii ki ikimizde de kibrit var; biz de sırayla yakıp, yakıt birikintisine doğru yavaşça atıyoruz. Ama işe yaramıyor. Sonra Arnold geri kalan kibritlerini de yakıp, olduğu gibi kutuyu fırlatıyor. Ve ani bir parlamayla, ailemizin arsasının bir köşesi alevler içinde kalıyor.

Her neyse, karga kaçmayı başarıyor. Çok az alev almış halde olay yerinden kaçmaya başlıyor. Uçamıyor gibi. Bunun üzerine peşine düşüyoruz – tekmelemeye, taşlar atmaya çalışıyoruz. Sonra birden kocaman kanatlarını açıyor ve gökyüzüne kaçıp gidiyor. Ben ise yere çöküyorum – panik içinde değil, sadece, bir çocuğun dünyada hiç hava kalmadığına dair o garip endişesiyle.

II
Arsenal-Pepper derbisi

Baş dönmem beni hiçbir zaman yanıltmaz. Yatakta yarı oturur halde durduğum şu noktadan, Pepper'ı benim pırıl pırıl mutfağımda, benim beyaz bornozumla ikimize kahve koyarken görebiliyorum. Duştan çıkmış, ağzı nane kokulu ve bronzlaşmış bacaklarının parlaklığı talk pudrasıyla yumuşatılmış. Yazın ilk müjdesi Islington'ın çiçeklerine ve ağaçlarına ulaşmış halde. Pencere storlarım neredeyse ılık denebilecek bir esintiyle tıkırdıyor ve Mahler'in Beşinci Senfonisi beni usulca uyandırıyor. Bir ya da iki ay içinde Emily Smith reklamlarını TV'de görüyor olacağız – araştırmada o kadar beğenildiler ki müşteri sinema denemesini yapmadan anlaşma yapabilir gibi gözüküyor. Bunun sonucu olarak Basil, bana ve Horace O'ya daha iyi arabalar aldırdı. Emily, siyah BMW'm, kapının

önünde bekliyor – gelen geçene gülümsüyor. Günlerden cumartesi ve akşamdan kalma değilim. Ve birden, şu durumumun, içki ya da uyuşturucular olmadan olabileceğimin en iyisi olduğunu anlıyorum. Beni sinir eden bir şey dışında aynen öyle. Ama bu daha sonra karşıma çıkacak. Her zaman bir şey çıkar. Sahi, merak ediyorsanız söyleyeyim, yirmi üçüncü doğum günüm için Meksika tarzı ya da sakin bir parti vermekten vazgeçip, Pepper'ın bana patlıcanlı bir şeyler pişirmesinde karar kıldım ve onunla sarmaş dolaş oturup boktan bir film izledik.

Bardağını yatağımın başucundaki hoparlörün üzerine koyuyor ve yatağın etrafından dolanıp yanıma kıvrılıyor. Neınli saçlarını okşuyorum ve ıslak saçın Pepper Furnival'a kesinlikle yakıştığını düşünüyorum. Saçı böyle geriye taranmış (uzatıyor da) ve temizken, yüzüne hoşa giden bir anlam katıyor. Nane şekerli ağzını öpüyorum ve kehânetimi söylüyorum.

"Bu yaz güzel olacak."

"Hep şu seralar yüzünden," diyor.

"Seralarla hiçbir alakası yok – isterse her yeri seller götürsün, umrumda değil. Sikmişim havayı, isterse... pardon. İsterse kar bile yağabilir, fark etmez. Bu yaz güzel olacak, çünkü sen diğer Richard'ı terk edip, tüm zamanını bana ayıracaksın. Şu işi almak için bir aydan fazladır uğraşıyorum, yetmedi mi?"

"Beni suçlu hissettirmek sana bir gıdım yarar sağlamaz."

"Hayvani sıcak olan bir yere uçacağız. Mesela Barbados ya da Avustralya gibi. Ve gün batımında şampanya kokteylimizi yudumlayacağız."

"Ben çilekli buzlu bir dakiri alabilir miyim lütfen?"

"Nasıl isterseniz, efendim. Kendimizi iyi hissedene kadar bunlardan içeceğiz."

"Şimdi de iyi hissediyorum zaten."

"Ben çok iyi hissetmeyi kastediyorum. Öyle böyle değil. Ne kadar iyi olduğunu anlatayım mı?"

"Anlat, ne kadar iyi?"

"Peki. El eleyiz."

"El eleyiz."

"Evet. Ve yavaşça bir tavernadan dışarı çıkıyoruz ..."

"Çilekli buzlu dakiri içtiğimiz tavernadan mı?"

"Evet ...gümüşi Karayip mehtabıyla aydınlanmış bir kumsalda yürüyoruz."

"Eğer Avustralya'daysak bu olmaz ki."

"Mehtap aynı mehtap, şaşkın. Yavaşça seni soymaya başlıyorum."

"Beni soyuyor musun – o niye?"

"Elbisenin her bir düğmesini ve parçasını dişlerimle çıkartıyorum."

"Salakça gözükmez miyiz? Sen dişlerinle düğmelerimi çekiştirirken, ben kumsalın ortasında durup, gelen geçene gülümseyecek miyim?"

"O sırada uzanmış yatıyor olacaksın. Nemli bir çılgınlıkla kendinden geçmiş haldesin."

"Bütün giysilerim ve saçlarıma kum girmişken – çok zor. Ve ayrıca iğrenç, Richard."

"O kadar şampanya ve çilek muhabbetinden sonra kumu falan takmıyor olacaksın."

"Niyetin beni sarhoş edip sonra da tecavüz etmekse, niye ta Karayipler'e götürmeye uğraşıyorsun ki?"

"Karayipler'de tecavüz yasaları daha hafif."

"Bu şaka yapılacak bir şey değil."

"Ben sana tatlı tatlı tecavüz ederim."

"Richard, hiç komik değil."

"Sus ve bana bir Pepper öpücüğü ver."

"Hayır, istemiyorum. Ayrıca dişlerini fırçalamamışsın. Ağzın bar küllüğü gibi kokuyor."

"Son zamanlarda bara filan takılmıyorum."

"Yalancı! Önceki gece sen ve Jeez –ne diyordunuz?– tam anlamıyla dut gibiydiniz."

"Evet ama o gün bir perşembeydi. Artık ölçülü bir şekilde içiyorum." Bu doğru. Pepper'la görüşmeye başladığımızdan beri, "kötü" yaşamı şöyle böyle azalttım. Düşük katranlı sigaraya geçtim, toz, zayıflama hapı ve X'ten uzak durmaya başladım ve kafa-

yı bulmalarımı da haftada sadece dörde indirdim. Tabii ki ot takılıyorum. Ama Pepper da takılıyor. Bunun yanında çok iyi bilindiği gibi, takılmak sağlığınız için zararlı değildir. Kaldı ki, bana haftada üç ya da dört kez kafayı çekmeyen bir Londralı gösterin, ben de size kötü bir saç tıraşıyla, safran sarısı bir cüppe göstereyim. Pepper bile her akşam üç-beş kadeh buzlu beyaz şaraba karşı değil.

Gelin şöyle bir ay kadar geriye gidelim. Akşam olmuş ve şarapevindeyiz. Pepper buzlu şarap içiyor. Horace O'yla Jeez şişe bira –içindeki şekerin zehre dönüşmesine yetecek kadar uzun saklananlardan– kök birası takılıyorlar. Ben de şu etkisiz Meksika bokundan içiyorum (sadece beş ya da altı tane yuvarladım) ve açıkçası Horace ile Jeez'in muhabbet tarzından utanıyorum. Tamam, siz de onun kadar içmişseniz Jeez'in durmadan anekdotlar aktarması çekiliyor ama Horace sanki her an kusacakmış gibi duruyor.

"Bir sonraki girişimim," diyor Jeez, "kesinlikle yayıncılık sektöründe olacak."

"Ciddi mi? Kitaplar falan?"

"Hayır, hayır be Horace, koçum. Dergi yayıncılığı. Londra'nın genç Epikürüyen'lerine hitap eden, 'Genç Ayyaş' adında ücretsiz bir aylık dergi çıkarmayı düşünüyorum." Horace gülmekten kırılıyor – Pepper bile kıkırdıyor. "Her sayıda bir liste olacak. Lisans kanunlarına karşı tam bir aldırmazlık sergileyen mekânları tanıtan bir rehber. Bunu söylemek beni çok üzüyor ama, güzel şehrimizde eve ikide dönüp dışarıda bir gece geçirdiğini zanneden insanlar var. Londra'nın genç bir ayyaşa verebileceği her şeyin bu kadar olduğunu düşünen insanlar. Yılların tecrübesi boşa harcanıyor – sadece ve sadece cahillik yüzünden. Bak! Şurada oturana bir bak ..." Jeez dikkat çekici bir şekilde koluyla işaret ediyor. Ve, Allah kahretsin, herif de bize bakıyor. ".. İşte, kesinlikle bir genç ayyaş. Ama bahse girerim bu sabah ikide taksiden sendeleyerek indiğinde ..."

"Adama işaret edip durmayı bırak Jeez," diye fısıldıyor Pepper.

"... beş yüz metrelik bir mesafe içinde, birtakım yasadışı niyetler içindeki bir kebap satıcısı bulunduğundan haberi bile olmaya-

cak." Sesini yükseltiyor. "Kebapçı, beyefendi. Bölgenizde geç saatlerde de satış yapan bir kebap satıcısı bulunuyor. Bana güvenin. Saygılar. Bak işte Pepper, gördün mü? Adam bana müteşekkir."

"Daha çok, senin kafayı çizdiğini düşünüyordur."

"Peki, madde yoksunluğu sorununun nasıl çözüleceği hakkında bir bölüme ne dersin?"

"Muhteşem, Horace. Olmazsa olmaz haplarımızın güvenilir örneklerini Soho'da sabahın üçünde nereden bulabileceğimiz gibi. Ve tabii ki, 'Jeff'in neşeli Cin tavsiyeleri' ve 'Kingsley'nin bomba kokteylleri'. Yine bir olmazsa olmaz olarak, her ay sokaktan bir serseri çekip, paltosunu biraz açması için ona rüşvet vereceğiz ve al sana 'Üçüncü Sayfa Ayyaşı'." Bunu duyan H, ağzındaki birayı masaya püskürtüyor.

"Pepper, pardon abi. Yani abla. Bayan. Evet. Rich, sen iyi misin?"

Şimdi durum şu ki, adam gibi içmediğimden dolayı kendime güvenimin büyük bölümünü yitirmiş haldeyim. Pepper'a söyleyecek güzel laflar düşünmeye çalışıyorum ama nafile. Demek istediğim, normal şartlar altında konuşma şeklim böyle olmazdı.

"Pardon ya. Grip, nezle ya da onun gibi bir şey kaptım."

"Anlıyorum koçum, anlıyorum. Bunun ne anlama geldiğini hepimiz biliyoruz." Horace O gülüyor, "**İçki-gribi** be oğlum – hepimizin hastalığı."

"**İçki-gribi** değil H, eminim. Biraz halsizim o kadar. Düzelirim birazdan. Harbi."

"Eminsin demek?" Horace O artık iyice kıkırdıyor. "Bunu bana bir pazar sabahı saatin dördünde taksiden dışarı kusan bir insan söylüyor. Bana büyük bir ciddiyetle –eksiksiz ve kesin bir ciddiyetle– 'Yediğim bir şeyden olmalı,' diyor." Hakkaten bir bu eksikti. Pepper bile gülümsemeye başladı. O yüzden ben de gülümsüyorum ve beş dakika sonra, ofisten bir şey alıp gelme bahanesiyle dışarı fırlıyorum. Ama direk bizim Tilki'ye giriyorum ve çabucak üç bardak Lowenbrau ve üç de Jack Daniel's yuvarlıyorum. Sanırım bu kadarı, Pepper'a işe yarar bir şeyler söylememi sağlayacak güveni kazanmama yeterli olur.

"... Ben de ona dedim ki, 'Güzel kardeşim, benim tek sabıka kaydım, kötü kaydedilmiş bir CD.'. Ve espri anlama özürlü mal gitti tutukladı beni ya."

"İçeride yatacaksın oğlum," diyor Horace.

"Tabii ki, Horace. Fakat şüphesiz, sağlık poliçem lüksün kucağına yerleştirilmem için gerekeni yapacaktır. Yapacağım çevreyi bir düşünsene. Düşük güvenlikli bir yerde üç ay yatsam, bak buraya yazıyorum, müşteri portföyümü altı ay içinde ikiye katlarım."

"Sanırım seni cezaevinde biraz daha uzun süre tutmaları gerek." Herkes Pepper'a bakıyor. "Demek istediğim, sen uyuşturucu satmayı büyük bir iş sanıyorsun ama aslında yaptığın şey cinayet."

Jeez hiç bozmuyor tabii. "Pepper, bir tanem. Şimdi ben bir silah satıcısı olsam, bir müşteri de benden bıçak satın almış olsa ve o bıçakla bir insanın atardamarını parçalamayı uygun görse, bu durumda beni bir katil olarak görür müydün?"

"Bu çok saçma bir benzetme."

"Tam tersine. Hem bak, kırılıyorum. Beni –birçok açıdan gerçekten şerefli bir uğraş olan– cinayetle suçlamakla kalmıyor, aynı zamanda kendi insan kardeşlerime hiç saygım yokmuş, onların özgür iradesine karışmaya çalışıyormuşum gibi davranıyorsun." Kırgınlığını iyice vurgulamak için birasından mağrur, dolu dolu bir yudum alıyor.

Şu açıdan ele alındığında Pepper'ın da hiç kimseden farkı yok: Şöyle sağlam bir içtikten sonra, insanın gözüne eskisinden bin kat daha çekici görünüyor. Sonra yine kendimi dışarıdan izliyor ve kendimin (veya daha çok Pat'in) dikkate değer bir şeyler söylemesini bekliyorum. Yalnız bu sefer sarhoş olduğumu bildiğimden, susuyorum. Akışına bıraktığım söylenebilir. Ve birden Pepper bana dönüp, diğerlerinin duyamayacağı bir şekilde sesini özellikle alçaltarak, "Richard, bugün hiç sesin çıkmıyor," diyor.

Tabii, ilk başta bu bana bir anlam ifade etmiyor. Kızın nefesindeki ipeksi dokunuşu yüzümde hissetmeye konsantre oluyorum. O sözler bir anlam ifade ettiğinde ise aradaki duraksama, otomatik pilotumun –akıllı cevap aygıtım, komedyenim, etkileyicim, varlığına şükürler olsun– Pat'in devreye girmesine yetecek kadar uzun olu-

yor (bu Allahın belası gecenin başından beri beklediğim de buydu zaten.) Pat karizmatik bir şekilde söze giriyor: "Bir gece Horace'lardayım, bunlar da inanılmaz şekilde kendilerinden geçmişler. İnanılmaz. Bir ara Horace Jeez'e diyor ki, 'Abi sıkıldım ben. Televizyonu açsana.' Jeez de emekleye emekleye gidiyor ve otu TV'ye uzatıyor. Pepper kıkırdıyor ve ben de bir yarım saat kadar böyle etkileyici bir şekilde konuşup duruyorum.

Ve işte, Kral ve İki Yaveri'nin üst katında, birbirimize iğrenç şakalar yapıyoruz – biz derken, sadece Pepper ve ben. Pepper'ı daha fazla içirmeye çalışıyorum. O da, "Bu sefer ananas suyu içsem daha iyi olacak," tarzı şeyler söylüyor.

Ben de ona, "Eğer trenin bu gece Victoria Köprüsü'nden uçarsa, sana o şarabı içirdiğime memnun olacaksın," gibisinden şeyler söylüyorum.

O da diyor ki, "Tamam, sadece bir tane daha. Sonra *hakkaten* treni yakalamam lazım."

Ve gece bire çeyrek kala, içkili ve sevgili olarak L'Aquila'dan çıkarken Pepper, "Bu halde Sutton'a kadar gidemeyeceğim. Öyle değil mi?" diyor.

Daha sonra yaylı ve kocaman yatağımda yan yana uzanmış yatarken kıkırdıyor, "Kendimi suçlu hissediyorum ya."

"Sana taksi parasını vereceğimi *biliyordun*."

"Biliyorum."

"Yani buraya gelişini resmen kurnazca planladın."

"Hiç de öyle bir şey yapmadım – sen beni sarhoş ettin."

"Mutlu musun?"

"Olabilirim." Bu noktada Pat elimi Pepper'ın tişörtünün arkasına sokuyor. "Lütfen, yapma." Uzaklaşıyoruz. Ve bana öyle geliyor ki diğer Richard ("düzgün" erkek arkadaş) üç yüz mil uzakta olduğu halde, şu anda aramızda yatıyor.

Ben de böylesi durumlarda yapılacak en akıllıca hareketi yapıyor ve sonraki birkaç gün boyunca onu görmezden geliyorum. Bu durum, Pepper müzakere çalışmalarını sanırım biraz da cesaretini toplayarak, sonraki Perşembe sabahı asansörde yeniden başlatana kadar sürüyor.

"Neyin var senin?"

"Pardon Pepper ya. Hep şu Landsdown işi yüzünden. Boğazıma kadar sabun tozuna battım. Elimde değil, iş çok boktan ve bu gece bitmesi lazım. Belki bir ara – bu gece değil ama, demek istediğim, başka bir akşam bir şeyler ..." Ve asansör kapısı açılıyor. Ama Pepper kıpırdamıyor. Lafı bitirmemi bekliyor. Duraksıyorum. Gülümsüyor. Daha fazla duraksıyorum – kızın resmen aklını alıyorum be.

"Belki ne?" Sırıtıyor.

"Belki ... Bir saniye içinde kesinlikle tahmin edilemeyecek bir şey yaparım."

"Richard?" Zemin kat düğmesine basıyorum, kapılar kapanana kadar bekliyorum ve birden yanına gidip dilimi ağzına sokuveriyorum. Sanki bir Hollywood filmindeymişim gibi. Ve nasıl etkileyici yapıyorsam artık, o da bütün kalbiyle karşılık veriyor.

Tabii ki Basil zemin katta asansöre bindiğinde muhabbet ediyor gibi yapmamız gerekiyordu. Neyse ki o, benim pantalon cebimdeki elimi ve Pepper'ın yüzde doksanı kızarmış yanaklarını fark edemeyecek kadar akşamdan kalma görünüyordu.

Böylece günün geri kalanında gizli gülümsemeler, anlamsız post-it mesajları, yanlışlıkla ellerin sürtünmesi gibi şeyler geri geliyor. Öyle ki, üzerinde çalıştığım iki işin de bayağı iyi gittiğini düşünüyorum.

Sonra, tam Horace ve ben hak ettiğimiz şekilde iyice kafayı çekmek için çıkmak üzereyken, tam da bu cazibeli mesleğin doğasına uygun şekilde, kendimizi bir toplantıda buluyoruz.

"Hadi yaaaav. Görmüyonuz mu, saat altı ooldu," diye Robert'a –müşteri temsilcisi– inliyor Basil. "Tamaamen senin hataan be. Brief'i daha önnje verijektin. Bize hiijj vakıt bırakmadınız ki." Nadir olan bir şey ama, açıkçası, Horace O ve ben Basil'e tamamen katılıyoruz.

"Gece yarısına kadar kalmamızı mı istiyorsun? Yine mi?" diye Basil'e destek veriyorum.

"Eğer gerekirse," diyor o da. "Bakın, müşteriyi tutmak istiyor musunuz yoksa ... ?"

"Bana bak, mal herif." Bu, Horace'ın iyice çileden çıkmış hali

–öyle ümit ediyorum. "İşi yapılırken gördün, zira o yağlı kafanı bütün gün oradan buradan çıkarıp duruyordun. Niye daha önce bir şey demedin? Ha, niye? Ayrıca ..."

"Bak, ben sadece ..."

"Lafımı kesme be. Ayrıca dün gece hiçbirimiz buradan çıkmadık. Daha yemeğimizi yiyemedik ve bu gece de dışarı çıkamayacağız."

"Evet," Basil ve ben – aynı anda.

"Diyordum ki, ben müşteriyle yeni konuştum. Bütün gün dışardaydı - tamam mı? Ve neler yaptığımızı anlatınca işin hatalı olduğunu düşündüğünü söyledi. Şimdi, bu benim hatam değil. Ben sadece müşterinin söylediğini size aktarıyorum."

"Yapma ya. Seni şişirilmiş getir götür çocuğu. Bütün işi biz yapıyoruz, sen ise daha müşterinin tıfıl elemanlarını bile idare edemediğin halde, güzelinden bir yüzbin papelle bir de siktiğimin Porsche'sini götürüyorsun. Dinle. Yaratıcı yönetmen benim ve ben diyorum ki, bu iş iyidir. Ortaya çıkan şeyden memnunum. Bunu o taşkafana iyice sok ve ...'

"Dinleyin, dinleyin, dinleyin!" diye bağırıyorum. "Uzlaşın ya. Sen neden tekrar aramıyorsun? Bütün o yüksek maaşlı yeteneklerini kullanarak toplantıyı bir ya da tercihen iki gün ertele ve böylece hepimiz mutlu olalım."

"Arayamam Richard, çünkü pazarlama direktörleri şu anda denizaşırı uçak yolculuğunun yorgunluğunu atmak için horul horul uyuyor. Sorunu bu cevaplıyor mu?"

"Hayır Robert. Londra'da bir günden fazla kalacak. Tabii ki başka işleri de vardır. Programı çok az değiştirilemez mi? Demek istediğim, sunum taş çatlasa bir saat sürecek. Miami'den onca yolu sırf bu iş için gelmiyor herhalde, öyle değil mi?"

"İnan bana, bu şirkette işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Ve ilginçtir ki bu, maaşımı kazanmamı sağlayan nedenlerden biri. Yeteri kadar zaman harcadık. O yüzden şu işe hemen girişelim yoksa bütün gecemiz gerçekten burada geçecek." Ve öylece siktirip gidiyor odadan.

Yani, şu çok uyuz bir durum: Üçüncü bir toplantı sonunda or-

tamların açılış zamanını kaçıracağımızı bilmek. Cidden, her birimizi ağlatacak kadar sinir bir durum. Yalnız Piç için durumun biraz daha farklı olduğu belli oluyor – bir kere, yemeğini yedi ve aksanına bakılırsa, hâlâ yakıtı da var gibi görünüyor. Ama onun da yakında sıfırı tüketeceği kesin.

Hepimiz de aynı şeyi düşünüyor olduğumuzdan, kimse konuşmuyor. Basil üç bardak getirip cininin geri kalanını paylaştırıyor. Kapı hafifçe tıklatılıyor. Pepper kafasını içeri uzatıyor.

"Ben gitsem olur mu?"

"Oo, Pepper. Az biraz daha kalabilirsen müteşekkir olurum. Yapılacak bir şeyler daha var çünkü."

"Birisiyle buluşmayı planlıyordum. Telefon edip iptal edeyim mi?"

"Eğer senin için sakıncası yoksa, iyi olur canım."

Ben de bütün bu olaylardan en azından iyi bir şey çıktığını düşünüyorum. Sonuçta, biz işimizi yaptıktan sonra bütün o dokümanları kopyalamak, toparlamak, renkli grafikler yaratmak ve sunuma hazır hale getirmek hep zavallı Pepper'a kalacak.

Şu esnada, ikiye bölünmüş haldeyim. Bir yanım, kapanış vaktinden önce her şeyi bitirmek istiyor – e yani. Diğer yanım da, işin Pepper'ın eve dönemeyeceği kadar geç bitmesini istiyor –ki böylece bana gelmesini teklif edebileyim. Fakat bunu düşününce, Pepper'ın sarhoş olmadan bana gelmesinin imkânsız olduğunu görüyorum.

Eğer bir metin yazarıysanız, bu tür durumları bilirsiniz. Sanat yönetmeni, metin yazarından gelen her şeyi ama her şeyi kabul eder çünkü daha doğru dürüst bir şey yapmak için hiç kimsenin vakti yoktur. Sonra aynı sanat yönetmeni, sıkı bir fikir yürütmek için reklamcılık kitaplarına ya da *Creative Review*'a bakacaktır. Ve tabii ki, siz de, yaratıcı yönetmenden ya da reklamcılık kitaplarından gelen her şeyi kabul edeceksiniz. Ama günün sonunda –bu konuda size söz veriyorum– kesinlikle olağanüstü bir şey ortaya çıkarmış olacaksınız.

Saat dokuzda, Robert'i konseptlerimizi kabul etmeye razı edebildik. Böylece kendisi nazarımızda yine süper bir herif ve hepimiz

aynı taraftayız. Saat on buçukta hâlâ alt metinle uğraşıyorum. Tek ihtiyacım, gevşemek için üç ya da dört içki, sonra kendime geleceğim. Ama gelin görün ki, fırlayıp bara gitmek kesinlikle ihtimal dahilinde değil. Hele hele, sanat yönetmeniniz etrafa ispirtolu kalemler fırlatıp, aşıracak doğru arşiv filmini bulamadığı için bağrınıp dururken, hiç değil.

İnsanlar Pepper'ı sanki bir makineymiş gibi belgelerle besleyip duruyorlar. Yanına gidiyorum. Tabii ki planım, eğer eve giderken zorluk çekecekse –yalnız bir bayan olarak falan– her zaman için ... bilirsiniz. Yani, ben kanepede yatarım, falan filan.

"Ne var?" diye kızgın bir şekilde soruyor.

"Hiçbir şey. Yüreklendirici bir şeyler söylemek için gelmiştim de. Yani, ben de senin kadar bitmiş durumdayım ve kapanış vaktinden önce çıkarsak, sana bir tane bira ısmarlayayım, diyecektim. Öyle ağır bir şey değil."

"Daha ne kadar kalırız sence?"

"Hiç bilmiyorum. Bu ortamın nasıl olduğunu bilirsin." Homurdanıyor ve gözlüğünün ardında gözyaşları birikiyor.

"Şu uğursuz işe keşke girmeseydim. Resmen cehennem burası."

"Hadi be. Beni tanımamış olacaktın ama."

Elime dokunuyor. Ve hiç beklenmedik utangaç bir tavırla diyor ki, "Richard, iyice geç kalırsak, hani işte, sende kalmamda bir sakınca var mı? Yani, ben kanepede yatarım."

"Pepper, bu benim için büyük bir zevk olur."

"Emin misin? Seni zor duruma ..."

"Kâhyayı çağırıp, ziyaretçi odasını hazırlatırım."

Gülüyor ve ben şu gecenin iğrençliğinin, onun için de aniden ve tamamen dağılıp dağılmadığını merak ediyorum. Biri belge uzatıyor ve Pepper gözlerini deviriyor.

Masama geri döndüğümde biraz kafa patlatıyorum. Beni yanlış anlamayın şimdi. Ben de aynı sizin gibi (yani, tecavüzcü veya kapkaççı olmadığınızı varsayıyorum) ırza geçme ve soygunların çok kötü şeyler olduğunu düşünüyorum. Ama bir dinleyin. Kadınlarla dışarıya çıkıp, sonra da geç olduğu için evlerine dönmelerinin çok tehlikeli olacağı bahanesiyle onları kaç kere kandırıp eve attığımı

hatırlamıyorum.

Birden dank ediyor. Güm! diye. Tuvaletteyken aradığın sloganı bulmak gibi bir şey. Şiiri anlamak da diyebiliriz. Pepper Furnival (ve bu durumda diğerleri de) ister(ler)se anında taksi çağırabilir(ler). Gecenin herhangi bir saatinde şirket hesabına taksi çağırılabilir, o da bir saat içinde Sutton'da olabilir.

Burdan aklım taksilere kayıyor. Kimse soyulmasa ya da kimsenin ırzına geçilmese, yarısı işlerini kaybeder. Bu konuda ne düşündüklerini merak ediyorum. Peki ya yardım kuruluşu çalışanları ...?

On iki saatten fazla aynı reklam üzerinde kafa patlatınca beyninizin nasıl manyakça çalışmaya başladığını görüyor musunuz? Ben de Horace'a soruyorum, "Horace? Siyah taksiciler. Bunlar avukatlardan da kötü kan emiciler be. Düşünsene ..."

"Siyah taksiciler? Senin kafan nerde? Taksicilerin çoğu beyaz bir kere."

"Siyah taksici yok demek. Baksana, biliyor musun ... ?"

"Söyleyeceğin önemli mi?"

"Yani, değil aslında."

"Öyleyse, lütfen bana bir iyilik yap ve bir sus ya."

Saat yaklaşık yarım ve işimiz neredeyse bitti. Pepper'sa bir köpek yavrusu gibi etrafta dolaşıp dokümanları düzene sokmaya çalışıyor. Ama hepimizde güzel, tatlı bir yorgunluk hissi var. Ortaya çıkan iş ise her zamanki gibi inanılmaz derecede güzel. Çekilen zahmete değdi.

Pepper'ın işi bitip, sunum tamamlandığında, Robert, "Baylar bayanlar, sizi gerçekten yarı yolda bırakacağımı düşündünüz mü?" diyor.

"Ne düşündük mü?" diyorum ben de.

"Bekle," diye buyurup, bürosuna gidiyor ve elinde bir şarap kolisiyle beliriveriyor. Basil su makinesinin ordan tirbuşon ve bardakları getiriyor ve diyor ki, "Şimdi beyler." Basil artık ayılmış durumda. "Eğer yanılıyorsam beni affedin ama, bu geceki çalışmalarınızdan sonra, yarının büyük bir kısmı boyunca ajansa uğramamayı düşündüğünüz sonucunu çıkarabilir miyim? Eğer öyleyse, bir daha, iyice düşünmenizi salık veririm."

"Düşünmezsek n'olur?" diye tersliyor onu Horace.

"Demek istediğim, L'Aquila'da saat on iki için küçük bir masa ayırtmış bulunuyorum."

"Obaa. Baba adamsın Basil."

"Robert, ne yazık ki sen meşgul olacaksın. Ama pek tabii ki ilerde bize ne zaman istersen katılabilirsin. Mesela, gelecek hafta diyelim mi?"

"Tamam, uyar. Size sözüm olsun, haftaya öğle yemeği benden."

"Şimdiden ajandana kaydet," diyor Horace. "Bu sene neredeyse on yemek borcun var bize."

"Ve her iki durumda da, etkileyici ve güzel bayan Furnival'ın varlığıyla bizi şereflendireceğine inanıyorum." Pepper bütün bardağı kafaya dikiyor ve ben şu tür bir şey söyleyeceğini düşünüyorum: "Böyle sorarsan, hayır tabii ki, mal herif." Veya iğrendiğini belirten bir hareket yapacağını. Ama yavaş yavaş raconu kapıyor.

"Bu çok iyi olur cidden, Basil ve Robert. Teşekkürler."

Şarabı sanki yarışır gibi içiyoruz. Şişe herkesten nerdeyse sadece birer kere geçtiğinde dibini bulduk ve öyle sanıyorum ki bu durum, Basil'in öğle yemeğinde içtiklerini yeniden harekete geçiriyor, çünkü diyor ki, "Richard, cevap vermek zorunda değilsin ama –bak cidden değilsin– sekreterimi mi bafiliyorsun?" Sonra –neyse ki– Pepper, konuşulanları duyabilecek bir mesafeye geliyor. "Pepper," diye hiç sallamadan devam ediyor Piç, "Richard'a şunu soruyordum ..."

"Basil, abi uzatma işte."

"Hayır Basil, kafana göre uzat," diye yardımcı oluyor Horace. "Bunlar pek tabii ki cevaplanması gereken sorular."

"Pepper, canım."

"Evet?"

"Sen ve Richard. Siz ..."

"Basil git işine," diyorum ona. "Seni hiçbir şekilde alakadar etmez."

"Ah, demek öyle. Pepper, söylesene, sen ve Richard, nasıl desem? ..."

"Yatmak nasıl?" diyor Horace.

"... aranızda bir şey mi var?"

Pepper cevap vermeden önce Basil'e şöyle uzun uzun, sertçe bakıyor. Sonra bana dönüyor, kafamı tutuyor ve yanağıma kocaman, ıslak bir öpücük konduruyor.

"Richard'ın da dediği gibi, hakkaten seni hiç alâkadar etmez Basil." İlginç olan ise, benim hâlâ kendisinin tişörtünden ileriye gidememiş olmam.

"Biraz daha şarap alır mısın, Pepper?"

Bir iki hafta sonra ise şöyle bir şey oluyor.

Sanırım daha önce de söylediğim gibi, ben bir metin yazarıyım ve her metin yazarı gibi, yazılarımı yazmam için bir PC'm var. Ve ofisteki her PC gibi, benimki de Sidney'e bağlı. Her neyse, sırrım şu: Sidney üzerinden bütün o nefis ajans dosyalarını kırmayı başardım. Maaş bordroları: Böylece Piç gibilerin ne kadar para aldığını biliyorum. Kişisel dosyalar: Böylece Vivienne gibilerin kimlerle yattığını biliyorum. Muhasebe dosyaları: Böylece ajansın yılın son çeyreğindeki gerçek durumunu biliyorum. Ama daha önemlisi, Pepper Furnival'ın kişisel dosyasına girebiliyorum. Ne kadar zevkli olduğunu mu soruyorsunuz? Bu sanki, kızın iç çamaşırı çekmecesini karıştırmaya ya da günlüğünü okumaya benziyor – üstelik de masamın güvenliği ve rahatı içinde.

Her neyse, şu anda Pepper'ın menüsündeyim ve kızın MARLLET adlı yeni bir dosya açtığını fark ediyorum.

Sevgili Marianne,

Yine becerdim. Hayvanın tekine abayı yaktım. Adı (tabii ki) Richard ve yeni başladığım yerde çalışıyor.

Sana önce çocuğun iyi yanlarını söyleyeceğim (çok yok zaten), o zaman belki beni affedersin. Öncelikle, inanılmaz derecede yakışıklı. Orta boylu, koyu saçlı, teni öyle böyle değil. Elindeki birkaç çirkin oyuk ve kollarındaki bir düzine civarı yuvarlak yara izi dışında çocuğun teni resmen sabun reklamından çıkmış gibi (Amanın,

bunu ben mi dedim! Yoksa onlar gibi mi oluyorum? Bir daha görüştüğümüzde çok fazla "sorun değil" dersem ya da ağzımdan bir kere bile "tamamen" çıkarsa, benimle bir daha konuşma). Ve gözleri... Tanrım, o gözleri! Beni güldürüyor, akıllı, parası var (bir gıdım bile değer verdiğimden değil – yani çok çok az veriyor olabilirim) ve, işte o kadar. Ha, sahi, ejderha derimi de pek takıyor gibi gözükmüyor. Bunların dışında tam anlamıyla iğrenç biri.

En kötü yanı, arkadaşları. Onları anlatmaya dilim varmıyor. Lisedeki Matt'i düşün, bütün o Amerikan futbolu tayfasıyla falan. Bu herifler onlardan on kat beter. Yani, önümde soyunmuyorlar ve özellikle seksist olduklarını söyleyemem (normal ölçüde seksistler tabii ki) ama, ne bileyim, ÇÜRÜMÜŞLER. Horace O – ki kendisi en iyi arkadaşı olur, o futbol takımının tamamı kadar içiyor resmen. Abartmıyorum. Richard da en az onun yarısı kadar içiyor. Ve sarhoş olduğunda, iğrenç biri. Ayık olduğunda bile bayağı küfür ediyor, ama sarhoş olunca iyice kendini kaybediyor.

Ayrıca, tamamen kendini düşünüyor. (Tam benim tipim – değil mi?) Tam olarak nasıl açıklayayım bilmiyorum, yani, parasını harcamaktan kaçınan biri değil. Olay tamamen davranış şeklinde. Buraya sanki babasının çiftliğiymiş gibi geliyor ve herkesin işini bırakıp ona hizmet etmesini bekliyor. Şimdi örnek gösteremem ama devamlı kendisi hakkında konuşmak isteyen biriyle sohbet ettiğinde yaşadığın hissi düşün. Amanın! Şu anda tam da böyle yapıyorum değil mi? Ama biliyorsun ki eğer isteseydim hile yapıp, sonraki kısmı en başa koyabilirdim.

Sen neler yapıyorsun Marianne? Master nasıl gidiyor? Ciaran nasıl? (Süper adam Ciaran ya. Benim için sarıl ona.)

Neyse, geceyi onunla geçirdim. Geceyarısına kadar çalışmamız gerekiyordu ve taksi bulmakla uğraşamadım. Ayrıca, biraz da içmiştim. Hayır, hayır, hayır, tabii ki hiçbir şey olmadı. (Tabii ki istemedim. Tabii ki ya. Tamam tamam, tabii ki istedim – deliler gibi hem de.) O bir şeyler yapmayı denedi mi? Tabii ki denedi! Hakkında onca şey söyledikten sonra buna kesin inanmayacaksın ama, iyi bir çocuk gibi "hayır"dan anladı ve benimle hâlâ konuşuyor.

Artık bitirmem lazım. Domuzun teki bilgisayara geçirilecek bir

buçuk mil uzunluğunda ıvır zıvır getirdi. Yarın yine yazarım.

Selam. Yine ben. Yarın oldu da.

Aman Tanrım, (Newcastle) Richard için kendimi çok suçlu hissediyorum.

Ve bil bakalım ne oldu? Dün geceyi (Londra) Richard'la geçirdim. Hayır, hayır, hayır, tabii ki ... sadece yiyiştik biraz ... deli gibi!

Ama bundan sonra Fahişe Pepper var ortamlarda!!! İşe giderken dün geceyi onda geçirdiğimi kimsenin anlamaması için yeni bir üst almayı önerdi ve inanmıyorum ama, kabul ettim ...

Güzel gelişmeler diyebiliriz sanırım, öyle değil mi? Bir tek şu acayip iftira dışında. Her zaman için Horace'tan daha fazla içerim be!

Uyanığım, giyiniğim ve hâlâ Pepper'ı benimle tatile gelmeye ikna etmeye çalışıyorum.

"Niye doğum günü hediyen olarak ben ödemiyorum ki!" Fikir sanki o an aklıma gelmiş gibi yapıyorum.

"O kadar parayı benim için harcamanı istemiyorum."

"Pepper, yüzlerce kadın Barbados'da ben ve kredi kartlarımla iki hafta geçirme şansına balıklama atlardı."

"Onlar orospu çünkü. Ayrıca, o kadar istiyorsan yanına onlardan bir tane almakta özgürsün. Paran umurumda bile değil. Satılık mal değilim ben." Bunun üzerine TV'de kanalı değiştiriyorum. Pepper sıkıldığını iyice belli ediyor. Ben de onu daha da kızdırmak amacıyla kıçımdan ateş çıka çıka bir sigara yakıyorum ve buzdolabından bir bira alıyorum. Teneke kutunun yarısını boğazıma dikip yüksek sesle geğiriyorum. Gideceğini söylüyor. Bir şey demiyorum. O da çekip gidiyor.

Hayatta, bir şeylerin beni rahatsız etmesi ve olay ya da kişilerin ilişkimin önüne çıkması kadar beni uyuz eden bir şey yoktur. Yani – bu ne cüret ya? Bu benim hayatım ulan. Hal böyleyken, hayata

biraz daha olumlu bakmak için birkaç kutu bira ve biraz daha votka içip, Bombacılar – Manchester United maçını izlemek için Highbury'ye gidiyorum. Gelin görün ki, Manchester bir şey ifade etmiyor. Hayır, bu doksan dakika, Arsenal ve Pepper arasında. Arsenal'in kaybediyor olması, durumu daha da kötüleştiriyor. Neyse ki, birkaç dakikalığına keyfimi yerime getiren bayağı sıkı bir kavgaya tanık oluyorum. Pepper'ı arayıp, özür dilemeye karar veriyorum. Sonra Arsenal bir tane atıyor ve ben de en güzelinin Finsbury Park'ta bilardo oynayıp, biraz demlenmek olduğunu düşünüyorum.

Zaman öldürüyorum, burnumdan soluyorum ve beş parasızım. Bilardo oynama yeteneğime fazla güvenip kurnaz İrlandalı ayyaşlara bayağı bir para kaybettim.

Eğer siz de benim gibiyseniz ve ısıran şeylerden ölümüne korkuyorsanız, bu civarda dolaşırken silahlı olmanız iyi bir şeydir. Karşıdan gelen bir grup genç ve yanlarındaki aygırımsı köpeği görünce, biraz içkili olmanın da etkisiyle, normalde yaptığım gibi yolun karşı tarafına geçmiyorum. Açıkçası, bayağı sağlam olduğumu düşünüyorum. Herhangi birini ya da o köpeği bir güzel pataklayabilirmişim gibi geliyor. O yüzden yol boyunca sendeleye sendeleye yürürken avazım çıkıncaya kadar "Seni Seviyorum Arsenal"i söylüyor olmamı pek bir problem olarak görmüyorum.

Sabah dört civarı Holloway Yolu'nda bir mağaza kapısının önünde deli gibi bir başağrısıyla uyanıyorum. İlk düşüncem, başıma büyük bir felaket geldiği oluyor. Tottenham taraftarları ya da bir köpek tarafından saldırıya uğramış ya da soyulmuş olmalıyım. Ama şimdi iyiyim; kredi kartım hâlâ yanımda. Ayrıca elimdeki ve kolumdaki kurumuş kanların düşerken olduğunu anlıyorum. Kapı önünde bir kere kusup işiyorum ve nabzımı sayıyorum (105 – oha!) sonra da bozuk bir robot gibi eve yollanıyorum. Ve herkesin yaptığı gibi, içkiyi, sigarayı, futbol izlemeyi, bilardo oynamayı, düzenli seks yapmayı, yalnız ve sarhoşken futbol şarkıları söylemeyi, koluma sigara basmayı ve Pepper'a kötü davranmayı bırakacağıma yemin ediyorum. Size karşı cidden dürüst olacağım, biraz da ağlıyorum. Kendimi öyle kötü hissediyorum ki. Bacağıma boylu boyunca köpek boku bulaşmış olması da cabası. Tek istediğim, yatakta

Pepper'ın yanına kıvrılıp yatmak ve bu korkuyu bir daha hissetmemek – ve dünyanın yeniden güzel bir yer olması.

Terk edilmiş bir şiltenin önünden geçiyorum ve evet, onu ateşe veremeyecek kadar kötü hissediyorum kendimi.

Eve vardığımda kurşuni bir şafak var ve kuşlar o aptal iyimserlikleriyle benimle dalga geçiyor. Temizleniyorum, klozete bir miktar kırmızı şarap kusuyorum (gerçi hiç şarap içtiğimi hatırlamıyorum), beş altı tane ishal ilacı alıyorum ve sakinleşmek için bir cıgaralık yakıyorum. Ama bu da beni paranoyak yapıyor ve eğer ortamlarda sekmeye böyle devam edersem bir felakette öleceğime inandırıyor. Bu çok fena bir durum. Dut gibi olmak harika. Ayık olmak âlâ. Katlanılmaz olan, işte bu aradaki durumlar, **gölge-vakitler**.

Şimdi, anlattıklarıma bakacak olursanız, şu anda büyük ihtimalle Pepper Furnival'la yatıyor olduğumu düşünüyorsunuzdur. Bu doğru, yatıyorum. İnsanı sinir eden şey de bu zaten. Olan sadece bu çünkü. Biraz öpüşüyoruz tabii. Hatta birbirimize sarılmış halde uyuyakalıyoruz. En azından, Pepper kollarımda uykuya dalmayı seviyor. Bense bunu çok zor buluyorum ama üzerinde çalışıyorum. Gelin görün ki, onu Newcastle'da aklı başında ve ölçülü içen Richard tarafından düzülürken düşündükçe diyaframıma aparkat yemiş gibi oluyorum. Ve bu beni, kendini haklı gören Pepper'a karşı daha da kızgın hale getiriyor – ki bu da pek bir işe yaramıyor. Onu bir yemeğe, hatta belki saçma sapan bir müzikale götürdüm diyelim. Sonra da, rektumumu parçalamaya (ve onunkine girmeye) çalışan bir ereksiyonla ona sokulmuş halde yatıyor olacağım. Kuzeydeki parasız, onu ziyaret etmek için Londra'ya gelmeyecek kadar tembel ve bana yasak olan bütün o bölgelere dokunmak için izinli olan dallamayı düşündükçe, kafadan bir saat daha uykusuz kalıyorum. Ben de, intikam için şunları yapıyorum. Yorganın altından cep telefonumla kendi numaramı arıyorum ve telefon çaldığında uyuyor numarası yapıyorum; kalkıyorum, kapıyı açık bırakıp gürültülü bir şekilde işiyor ve sifonu çekiyorum; yorganı kasten kendi tarafıma çekiyorum ki uyanıp geri almak zorunda kalsın; ayak tırnağımı ayağının altına sürtüyorum ve sonra uyuyor gibi yapıyorum. Yarı uykuda yarı uyanık geçirdiğim bir yarım saatin sonunda, bir

kepçe dolusu yapışkan sıvı şortumun önüne hortum gibi fışkırırken uykuya dalıyorum.

Önce kötü haber. Kendime gelebilmek amacıyla midem için bayağı bir sütle beraber iki kutu da bira içtim. Bu demek oluyor ki, yarın yine **gölge vakitler**'e dalacağım. Şimdi de iyi haber. Telesekreterimde birkaç mesaj olduğunu fark ettim. Üçü Pepper'dandı ve sesi oldukça üzgündü. Buyrun dinleyin.

İlki: "Merhaba Richard. Eğer dinliyorsan lütfen cevap ver. Eve gelir gelmez beni ara lütfen."

İkincisi: "Selam. Bu sabahki olay için gerçekten üzgünüm. Seninle mutlaka konuşmam lazım."

Üçüncüsü: "Selam, yine ben. Eğer kızgın olduğun için aramıyorsan, anlıyorum. Ama lütfen ara. Bak, tatil meselesi. Öbür meseleler. Yani, sana kızmadım. Sadece, bilemiyorum. Arsenal'in kaybetmesine üzüldüm. Lütfen ara beni Rich."

Bir tane de mal kardeşim Seb'den, çocukluk yapmamamı ve arayıp sormamı söyleyen bir mesaj vardı.

Öyleyken, Pepper evde olduğumu anlasın diye telesekreter mesajımı yeniden kaydediyorum ve tekrar yatmaya gidiyorum. Onu ararsam Allah belamı versin. Biraz terlesin bakalım, var mı öyle! Ama yattığım yerde, ona yapacağım bütün o muhteşem şeyleri kafamda canlandırırken, kızın Arsenal hakkında söylediği şey aklıma geliyor. Yani, ben *ordaydım* ve maç berabereydi. O yüzden, teletekste bakmaya gidiyorum ve felâketi öğreniyorum.

III
Ah şu dağ serinliği hissi

Beklediğim gibi olmadı. Faciadan bahsediyorum tabii ki. Korkunun, önsezinin içindeyken işler her zaman daha kötüdür. Yani, insan vücudunun (ya da insan zihni mi demeliydim?) kaldırabileceği belli bir acı sınırı var. Ondan sonra, acının sınırına ulaşmış oluyorsunuz – olabilecek en büyük acı. Teninize yanan bir sigara ucu bassanız bile beş on saniye sonra acı kesilecektir. Öbür taraftan, eğer benim gibi şanslıysanız, devamlı bayılırsınız. En güzeli rahatlamaya çalışmak – bir süreliğine bilinç kaybına uğramak. Sizi ne kadar zamanda geri getireceklerini ve o biricik uyuşturucularla besleyeceklerini düşünmeyin bile.

Bazı insanlar benden daha az acı çekiyor. Öyle olmalı,

yoksa uyanık olmazlardı. Bazen onları inlerken ya da çığlık atarken duyabiliyorum. Vücudumun kendi anestetiği beni bütün bunlardan uzaklaştırıyor – ben bilincimi kazanıp, acıyı hissetmeye başlar başlamaz hem de. Bu demek oluyor ki, bayağı canım yanmış olmalı. Bazen RESMEN GEBERECEĞİM BE! şeklinde kesin bir kavrayışla kazanıyorum bilincimi. Sonra kaza anının o donup kalmış zamanına geri gidiyorum. Bir karanlık, bir aydınlık, karanlık, aydınlık, karanlık biçiminde seyreden bu gerçeği değiştirebilmek için, aydınlıkta uyanmayı ümit etmek dışında yapabileceğim hiçbir şey yok.

TV'nin ışığıyla uyanıyorum. Yastığımı bir döner kebabın leşiyle paylaşıyorum ve birden hatırlıyorum. Düş falan görmedim! Üç-bir Manchester koymuş. Ölü kebabı bir tarafa itiyorum ve sonucu dakikada 103 çıkan bir nabız yoklaması yapıyorum. Yatağın diğer tarafına yuvarlanıyorum ve anonim, parasız sekse konsantre olarak problemlerimi unutmaya çalışıyorum. Ama şu anda geçici olarak iktidarsızım, o yüzden güzel bir akşamdan kalma uykusu çekiyorum.

Belki bir beş saat sonra uyanıyorum ve el yordamıyla astım ilacıma uzanıyorum. Siktir! Dün kafadan yüz sigara içmişim resmen ya. Telefon acı acı çalıyor ve cevaplamaya gidiyorum. Sonra büyük ihtimalle Pepper'ın aradığını düşünerek mesajını dinlemek için açmıyorum. Ama arayan o değil.

"Selam, Horace. Abi şu anda bok gibiyim. Kendime gelmeye çalışıcam biraz. Nabzımı bir milyonun altına düşürebilirsem bir taksiye atlayıp gelirim." Bunun üzerine bir çift kâğıtlı sarıp, 5 mg.'lık bir Diazepam alıyorum. Sonra da banyoda sigara sefası yapmaya gidiyorum. Tam kendime gelirken, telefon tekrar çalıyor. Bu seferki, Pepper'ın ağlak mesajı, "Allah belanı versin, belanı versin, belanı versin, belanı versin," vs. vs.

SAĞLIK KÖŞESİ

Dr. Cathy'nin Dosyası

Dr. Cathy Smith her hafta sağlığınızla ilgili sorularınızı yanıtlıyor.

• Yorgun olduğumda ya da hava çok soğuk olduğunda dudaklarımda uçuk gibi yaralar çıkıyor. Bir arkadaşım bunların genital iltihaba yol açabileceğini söyledi. Korunmasız seks sırasında erkek arkadaşıma bulaştırabilir miyim?

Cathy diyor ki: Arkadaşın haklı. Birincil basit uçuk (yüzde soğuktan oluşan yaralar) ikincil basit uçuğa (genital uçuk) yol açabilir. Ama endişelenme, bulaşma ancak yaralar açıkken ve partnerinin teniyle bire bir temas halindeyken gerçekleşebilir. Yaralar aktif haldeyken partnerinle oral seksten kaçınmalısın. Ve eğer erkek arkadaşında bu tür yaralar yoksa, bu dönem boyunca onu yüzünden ya da başka bir yerinden öpmemelisin.

• YZH hakkında son zamanlarda çok şey okudum. Sekreterlik yapıyorum ve günde yedi saatim bir kelime işlemcinin başında geçiyor. Bu hastalığın bende oluşma tehlikesi var mı?

Cathy diyor ki: YZH, "yinelemeli zorlama hastalığı" için kullanılan kısaltmadır. YZH klavye kullanmaktan doğduğu takdirde, belirtileri ellerde ve bileklerde keskin ağrılar, eklemlerde katılaşmalar ve bazı durumlarda da her gün kullandığımız nesneleri tutamama şeklinde görülür. Maalesef, tekrarlayan hareketler içeren mesleklerde çalışan herkes için bu risk vardır.. Tenis oyuncuları, fabrika işçileri, gazeteciler ve sekreterler hep bu grubun içindedir. YZH için şimdiye kadar bulunabilen tek çare, dinlenmek ve çok ileri vakalarda ise işten bir-iki yıl boyunca uzak kalmaktır. Korkarım cidden tek önleyici yöntem, tekrarlayan zorlamalardan kaçınmak. Mesela, işinizi değiştirin. Daha idari ve daha az klavye kullanımı gerektiren bir iş, YZH oluşma riskini kesinlikle azaltacaktır.

• Yaklaşık bir ay önce, hayatımda ilk defa LSD denedim. Bu deneyimi pek memnun edici bulmadım ve bir daha da denemeyi düşünmüyorum. Problemim ise, hâlâ ara sıra halüsinasyonlar görüyor olmam. Bu çok kötü bir şey ve LSD'nin bana kalıcı beyin hasarı vermiş olmasından korkuyorum.

Cathy diyor ki: LSD, Liserjik Asit Dietilamit'in kısaltmasıdır ve yeterli miktarda alındığında halüsinasyonlar görülmesine sebep olan bir uyuşturucudur. Kullanımı yasadışıdır bu yüzden çok sorumsuzca davrandığınızı söyleyebilirim. Ama görüyorum ki, bunun farkındasınız. Yapmanız gereken ilk şey, endişelenmeyi kesmek. Beyninizin hasar görmüş olması pek ihtimal dahilinde değil. LSD'nin kalıcı etkisi nadir olarak on iki saatten fazla sürse de, çoğu durumlarda ...

Banyo çok iyi ve sıcaklığı da tam ayarında. Sırtüstü yatmış haldeyim, kafam güzel ve Mahler'in ritmiyle suyu bir ileri bir geri çarpıyorum. Ortam o kadar tatlı ve rahimsel ki, arada sırada çıkan osuruk balonlarını yakmak için çakmağıma uzanmaya bile üşeniyorum. Ve bazı önemli gelişmeler üzerinde düşünmek için zamanın uygun olduğunu zannediyorum. Psikolojik oluşumlar. Semptomlarım.

İlkini, **facia-korkusu** olarak adlandırdım. Facialarn güvenli bir mesafede gerçekleştiği zamanlar vardı – haberlerde görülüyor olmaları dışında hayali oldukları zamanlar. Üçüncü dünya bu konuda her zaman ana bölge olmuştur. Sovyetler Birliği de bir başka favoridir. Ya Amerika veya Avustralya'da acayip bir kasırga olur, ya kuzeyde veya Galler'de madenler çöker. Ama Londra'da hiçbir zaman vahim bir şey olmaz. Yani, Londra'da olacak facia ya kıytırık bir heyelandır, ya da ara seçimde bir İşçi Partisi zaferidir.

Ya şimdi! Artık Londra payına düşen pislikleri alıyor: AIDS'in sinsi ve melun orağı, kasırgalar, metro yangınları, tren kazaları ve batan gemiler. Ve eminim ki, ben bunlardan bir tanesine kesinlikle yakalanacağım.

Beni böyle paranoyak yapan belki içki ya da kimyasallardır ama

bütün facialar sanki üstüme üstüme geliyor. Bulunduğum noktayı kesinkes belirlemeye çalışıyorlar. Ne bileyim, daha geçen hafta Angel istasyonunda herifin teki metro treninin altında kaldı – ben oraya gelmeden bir saat önce. Varmak istediğim nokta, bu olaya *tanık olabilirdim*. Hatta daha da kötüsü ...

Size kâhinliğimi anlatmıştım – hani şu baş dönmem. İşte baş dönmem bana bir faciaya yakalanacağımı söylüyor. Yani, eve serseri gibi yürüyüşüm, terk edilmiş ev eşyalarını ateşe verişim, araba kullanışım, tanımadığım insanlara küfredişim – Allah'ın belası bir faciada olmayı resmen *hak ediyorum* be.

Ama işin en kötüsü –beni bu düşünceye iyice inandıran şey– devamlı yinelenen bir rüya. Rüyada, kurtarma ekiplerinin sıkıştığım yerden beni çıkarmalarını bekliyorum. Beklediğim facianın, başıma gelecek olanın bu olduğunu *biliyorum*. Ve daha önceki rüyaların –önsezilerin– baş döndürücü bir hatırasını görüyorum.

İkinci gelişme ise *Gary*'nin doğumu.

Gary, bizim Pat. Manyak Pat! Gary, Pat'in çöküntüdeki hali. Gary fiziksel olarak bastırılması, kafeslenmesi gereken biri – ama bazen bu imkânsız hale geliyor. O, benim ayyaş, geveze iç sesim – iplerinden kurtulmuş halde. Gary'nin yarattığı en büyük sorun, devamlı bir şeyler, çok korkunç şeyler söylüyor olması – hem de yüksek sesle! Ve ben, onu durduramıyorum.

Şimdi, buradan bakınca, hepimizin içinde bir parça Gary'nin olduğunu görüyorum. Ağzınızı açmamanız gereken zamanlarda onu konuşurken duyabilirsiniz. Hem de o kadar yüksek sesle ki, o lafları kendinizin söyleyip söylemediğinizi merak edersiniz. Ama o kafanızın içinde, güvendedir. Gary iyi niyeti kötüye kullanan, aşkı tahrip eden ve tumturaklı, boş konuşmalarla kafa bulan kişidir.

Size kendi deneyimimden bir örnek vereyim. Hayvani derecede önemli bir sunumdayım. Toplantı odası avize ağacının yapraklarına kadar tepeden tırnağa pırıl pırıl parlatılmış. Ve hepimiz müşteriyi yaladıkça yalıyoruz. Normalde hepsi kendini beğenmiş birer pislik olan yönetmenler nezâketten ve kibarlıktan kırılıyorlar. Tabii ben de bu duruma uymak zorundayım. Uzatmayayım, ben de, bize milyonlar kazandırabilecek olan bir yerin başkanına "yeni keşfi-

miz" veya "genç dehamız" gibi sıfatlarla tanıtılıyorum. Ama ben adamın elini sıkarken, karşı konulmaz bir şekilde kulağına eğilip, "Yerinde olsam o kadar yaklaşmazdım be abi. Geçen gece çok fena am biti kaptım", gibisinden bir şeyler deme arzusuna kapılıyorum. Yani, tabii ki bunu söylemiyorum. Ama onun duyabileceği kadar yüksek sesle düşündüğümü hissediyorum. Sonra belki kızarıvereceğim. Sonra başım dönecek, çünkü daha başka söylenebilecek şeyler düşüneceğim. Toplantının bu noktasında, müşteride bir tedirginlik seziliyor sanki. Odayı yoğun bir sessizlik kaplıyor. Herkes gözlerini masadaki hayali para yığınlarından kaçırmaya çalışıyor. Ve ben dayanılmaz bir şekilde "Ohaaa! Kim osurdu ya?" deme isteği duyabileceğimi hissediyorum. Ama sorun yok, hâlâ kendime hâkimim. Birden, hani çocukken acayip şekilde gülmek istersiniz ya, aynen öyle hissediyorum. Hay be! Gülmemek için kendimi *o kadar zor* tutuyorum ki. Derken, eğer birisi gerçekten osuracak olsa nasıl olurdu diye düşünüyorum. Ve bu da gülme isteğimin daha da artmasına neden oluyor. Kimsenin yüzüne bakamıyorum. Yani, eğer küçücük bir kıkırtı bile çıksa, kesin biterim. (Gerçi yeni bir iş bulmak hiç de zor olmazdı, o ayrı.)

Bir de bunu dinleyin. Pepper'laydım. Tüm haftasonu benim evde takılıp durmuştu. Günlerden pazardı. Kendimi bunalmış ve klostrofobik hissediyordum. Akşamdan kalmalığın verdiği hafif hastalık hali falan. O da bana karşı aşırı sevecenlik gösterilerinde bulunuyordu. Böyle devamlı dibimdeydi. Paso sarılıp öpmeye çalışıyordu. Tek istediğim gitmesiydi. Bir süre için beni yalnız bırakmasıydı. İki dakika da dokunmasın, anlatabiliyor muyum? Yani, eğer gitseydi yalnız hissedecektim –ama sonuçta her zaman bir bara alabilir ya da kankalardan birine gidebilirdim– veya bir partiye takılırdım. Her neyse, Gary içten içe çok yüksek sesle bir şeyler söylüyordu.

Kız bana yemek pişirmişti, dışarı çıkıp şarap ve sigara almıştı –sigara bile almıştı ya!– ve ben, bir Pazar gününden daha fazla bir şey istenemeyeceğini düşünüyordum. Normalde Pat'in konuşuyor olması gerekirdi ama ayılıyor olduğumdan –ve dolayısıyla Pat düşüşe geçmiş olduğundan– Gary konuşmaya çalışıyor, beni şöyle ba-

ğırmaya sevk ediyordu: "Çok iğrençsin ya. Bir siktir git lütfen." Veya "Hadi Pepper, hiç eğlenmediğimizin farkındayız. Neden bu muhabbeti kesmiyoruz ve sen de evine gitmiyorsun?" Bunun gibi, Pepper'ı gerçekten mahvedecek şeyler. Anlıyorsunuz ya, ciddi ciddi koluna sigara basma dürtümü kontrol altına almaya çalışıyordum. Ve bunu her düşünüşümden sonra kendimi o kadar suçlu hissediyordum ki. Sanki bu kırılgan ve güzel çocuğun sorumluluğu bendeymiş ve onu kesinlikle incitmemem gerekiyormuş gibi. Uzatmıyorum, Gary'nin ona yapmamı istediği şeyler giderek gaddarlaşıyordu. Yemeği üstüne fırlatmak ve hatta iki tane çarpmak falan. Ama birden, ağızdan çıkıveriyor laf. Durup dururken. Ve Gary sadece "Pepper, seni seviyorum," diyor. Resmen söylemek istediğim en son şey. Bu lafın başıma açtığı derdi de tahmin edersiniz herhalde. Hemen hemen her gece buralarda artık – bacak arası hâlâ kapalı tabii ki.

Evet efendim, işi bıraktım.

Burada önemli olan nokta, ajansta işlerin şu sıralar pek iyi gitmiyor oluşu. Evet, Emily Smith işinde büyük sıçış oldu. Şarkıyı kullanmak için izin mi alamadık ya da telif hakkı çok mu pahalıydı neydi, öyle boktan bir şeyler oldu. Sonuçta bu bizim –ille de benim değil, yani, kesinlikle benim değil– kontrol etmiş olmamız gereken bir noktaydı. O yüzden müşteri işi geri çekmeyi düşünüyor. Tabii ki bu benim kıçımda patladı. Ve tabii bir de öbür olay var – **Yalan**. İşler böyleyken ben de iyice stresli bir insan olmuştum. Bir sabah Basil bir işimizin ağzına sıçıyordu ve bununla bağlantılı olarak bilinçaltımdan "Biz sahtekârız. Bir iş beceremiyoruz. Bizi rahat bırak", gibi kelimeler fırlamaya çalışıyordu ama onu kontrol altına aldım.

Ve birden "Senin de, işinin de içine sıçayım," çıkıverdi ağzımdan. Kendimi ne kadar mı berbat hissediyordum? Yarım şişe votkanın üzerine çıkısından bir çeyrek ot tüttürdüğünüzü düşünün. Horace O donakalmıştı. Dışarı fırlayıp gitmekten ya da onlara Gary'den bahsetmekten başka seçeneğim yoktu.

Hayır, hayır, işsiz kalmış değilim. Horace O –ben acılı bir şekilde demlenir ve sigara basarak cesaretimi ölçerken– bara geldi ve Basil'in istifamı kabul etmediğini, beni yemeğe götürmek istediğini söyledi.

Şu mesaj. Hay Allah! Geriye dönüp bakınca, yaptığım hareketin Pepper'ın payına düşen bir Gary operasyonu olduğunu görüyorum, çünkü o gece taksiden indiğimde kızın zırlamaktan gözleri şişmişti ve ıslak bir battaniye içindeki bir dilenci gibi titriyordu. Şöyle ki, Pepper genelde dizginleri elinde tutan bir insan olduğundan, bu durum beni –kustuktan sonra (gördüğünüz gibi biraz daha kırmızı şarap)– sonuna kadar ayıltmaya yetmişti. Tabii ki ne iğrençlikler yaptığımı unutmuştum ve devamlı "Kim öldü? Kim öldü?" diye sorup duruyordum. Daha önce de dediğim gibi, bir facia bekliyordum.

Tamamdır, işte olanlar. Diğer Richard: Balonmuş! O da meğersem Pepper'ın **Yalan**'ıymış. İlişkimizin tastamam olmaması için mazeretiymiş. Peki niye o kadar ileri gitmek istememiş? Utanç duygusu. Onu itici bulurum diye üstünü çıkarmak istemiyormuş. Ve evet, neredeyse bakireymiş. (Bunu size söylemese miydim acaba ya.) Peki ne oldu? Hiçbir şey. Geceyi o bir ağlama krizi geçirirken ona sarılarak geçirdim.

Bir önceki gece birbirinize kalplerinizi açtığınızda ertesi sabah yataktaki ortamın nasıl olduğunu bilirsiniz. Samimiyetin o taze havasını soluyorsunuzdur ve birbirinizi bir kutudaki kedi yavruları kadar yakın hissedersiniz. Durum böyleyken, ikimiz de işi arayıp hasta olduğumuzu söyledik ve Pepper da bana baktı. Çünkü çok fena mide krampları geçiriyor ve kusuyordum. Hatta o kadar kötüydüm ki, öğle yemeği yerken barda yerlere kustum. Ama kendime gelebilmek için başka bir barda zorla birkaç tane içtim ve tekrar Pepper'ın üstünü çıkarma meselesine geldik.

"Ben mutluyken, bunu neredeyse hiç fark edemeyebilirsin. Ve Richard, şu anda kendimi mutlu hissediyorum."

"Bütün vücudun pullarla kaplı da olsa fark etmezdi."

"Bazen olur ama."

"Hadi canım!"
"Yani, bir bakıma."
"O zaman sen bir barbunsun."
"Barbun mu?"
"Evet, dışın sert pullarla kaplı ama için çok tatlı."
"Ne kadar iyisin. Çok aptalca davrandım, değil mi?"
"Sus, barbun."

Ah, o güzelim Pepper Furnival'ın altımda inlemesinin verdiği tatlı, yepyeni duygu – tamamen yumuşak, sıcacık ve neredeyse pürüzsüz. Daha yeni olansa haptan, içkiden ve sigaradan neredeyse bir haftadır *tamamen* uzak olmanın yarattığı o dağ serinliği hissi. Ve Pepper'ın sıcaklığına kendimi kaptırıp, onun kesik kesik soluk alışını duymak ve sırtını hafifçe kaldırıp omuzlarının oluşturduğu takımadalara beyaz Betnovate'ı sürmek – "Eğer hayat her zaman böyle olacaksa, bira da almam, X de çakmam, ot da içmem ve en ufak bir pişmanlık da duymam," diye düşünüyorum.

"Kötülükten iyilik gelir." Yeni düsturum bu. Yani, suyunu çıkarma safhasına –sabahleyin birkaç defa üst üste birkaç kez sevişmekle bağlantılıdır– yaklaşırken bile, hissetmiyorum onu. Ülserimden bahsediyorum tabii. Başka bir deyişle, haftalık izin almamızın akabinde Emily'ye atlayıp Devon'a gitmemizin ve benim sağlıksız yaşam tarzımı kesmemin sebebinden. Benim bu konuya bakış açım şöyle: Sağlıksız yaşam tarzım işimin getirdiği stresle –**Yalan**'ın sağlığıma verdiği zararla– alakalıydı ve bu stres ve kötü hayat mide çeperimde bir delik açmak için komplo kurmuştu. Eğer facia diye bir şey varsa, buna potansiyel facia denilebilir. Ama hayatımda ilk defa, her şey hayırlısıyla gerçekleşti.

Herkesin tek yapması gereken, **gölge vakitler**'e yakalanıp, çöküşü bir kere yaşamak. Olayı bütün boktanlığıyla kabullenmeye çalışın. Bu boktanlığın gerekliliğinin farkına varın. Ve aynı zamanda bu boktanlığın olumlu yönleri olduğunun da. Sonuçta birkaç günlük olumsuzluğu kaldırabilecek cesareti kazandığınızda, işte bütün bu olumluluğa sahip oluyorsunuz. İçkiyle ya da farmasötiklerle ya-

şadığınızdan daha değişik bir uçma deneyimi oluyor ama en az onun kadar iyi. Yok yok, daha da iyi. Yani, bu bir bakıma *ahlâki* hazcılık.

Demek istediğim, bayağı bir kendime geldim. Artık bir şeyler *görüyorum.* Saçma sapan şeyler. Birkaç saniye önce rüzgârın başucu lambamızdaki dantelayı kıpırdatışını bir Meksika dalgası olarak gördüm ve yüksek sesle gülesim geldi. Vaktimi daha önce hiç bu tür ufak tefek şeylerle geçirmemiştim. Ama olay ne biliyor musunuz? İşte bu önemsiz şeyler. Size bir örnek vereyim. Şu anda elim Pepper'ın boynunda ve sadece temas halindeyiz. Gerçekten önemli olansa, Pepper'ın nabzını hissedebiliyor olmam. Belki minicik bir his. Ama her şey. Onun yıllar boyu harika Pepper Furnival olmasının sorumlusu: Kaprisli telesekreter mesajlarının; kahve bardağını iki avcunun arasında tutuşunun; uykusunda koluma sıkıca sarılmasının; yeni yeni belirmeye başlamış, kestirmeye ya da uzatmaya karar veremediği at kuyruğunun; kıçından aşağıya inen, yakası fırlamış gömleğimin içindeki duruşunun; asık suratını bozan bir gülüşünün; tagliatelle'yi kesmeden yiyememesinin; hayvansal ürünler içermeyen makyaj malzemelerinin; sağını solunu kaşıyamaması için her zaman kısa kesilmiş tırnaklarının, beni "selam," diye kollarını açıp gülümseyerek karşılayışının; homurdanarak ağlamasını bastırmaya çalışmasının ve tabii ki, sevişirken bana, kırılacağından korkmama neden olacak kadar sıkıca sarılmasının. Bu *görme* muhabbetinin nasıl bir his olduğunu size şöyle söyleyeyim: Ressam veya yazar olarak doğmak ya da ne bileyim, ilk asit deneyimi gibi bir şey.

Açıkçası o kadar düzgün haldeyim ki (nabız 90'ın altında) bu gece bir iki kadeh atabilirim veya atmayabilirim de – kim bilir!

"Peki Pepper bugün ne yapmak istiyor?"

"Bir şey yapamayacak kadar tutulmuşum ya."

"Farkında mısın bilmiyorum ama saat bir."

"Olsun, yine de tutulmuşum."

"Ama bu tatlı bir tutukluk, öyle değil mi?"

"Mmm. Bilemiyorum. Deniz kenarına gidebilir miyiz lütfen? Şu kaymaklı dondurmalardan istiyorum fena halde. Ama beni kor-

kutmayacağına söz vermelisin."

"Ama Emily onu hızlı kullanmazsam çok gergin oluyor. Eğer yavaş sürersem bizi tarlanın tekine atabilir."

"Lütfen. Bu konuda söz verene kadar bir daha ona binmeyeceğim. Şimdi."

"Hızlıdan kastın nedir ki?"

"Hız sınırı hızı."

"Pepper, bütün hafta bir kadeh bile içmedim, bir sigara bile tüttürmedim, hap almadım, uçmadım. Bir tanecik kötü alışkanlığımın olmasına izin vermen lazım ya."

"Sen bilirsin. O uğursuz arabanla istediğin kadar gaza basabilirsin. Ben onunla gitmiyorum."

"Eve trenle mi gideceksin yani?"

"Eğer sesini tekrar yükseltirsen Allahın belası trene şimdi bineceğim. Ayrıca ..."

"Elleşme!"

"Ayrıca, bir kötü alışkanlığın da vardı. Bütün hafta benimleydin."

"Bu kötü alışkanlık ama di mi ya? Sen mutlu ol diye bir hafta izin almak."

"Mutlu olduğumu kim söyledi?"

"Sen hangi Allahın belası imada bulundun hemen söyler misin bana? Mutlu değil miydin? Demek istediğin bu mu Pepper?"

"Bak, kavga çıkarmaya çalışma. O kadar alıngansın ki. Tabii ki mutluydum, seni ... seni ... erkek! Çok güzeldi. Richard, cidden ..."

"Git ya."

"Richard, sadece şaka yapıyordum. Hadi şaşkın, deniz kenarına gidelim. Mantıklı bir şekilde."

"Koduğumun denizine gitmek istediğimden pek emin değilim."

"Allahım ya, bazen nasıl da böyle çocukluk yapıyorsun."

"Eyvallah, iğrenç denize gidelim: Radyoaktif; lağım atıklı; balıkların düzüştüğü, sümük yeşili; ölü denizci, kullanılmış prezervatif dolu; bacaklarının etrafını balçıkla saran; kusmuk çukuru denize gidelim."

"Önce bana bir öpücük ver ve özür dile."

Otelin önünde patinajla çakıl bombardımanı yapıp Devon yolu-

na fırlıyorum ve saatte on mille gidiyorum. Yarım düzine araba beni vagon gibi takip ediyor ve –ha ha– hiçbiri beni sollayamıyor çünkü sikindirik yolları benim BMW'min genişliğini anca aşıyor. Birinin arkadan bağırıp çağırmasını ya da laf etmesini bekliyorum ama kimseden ses çıkmıyor. Sayfiye yerlerinde o tür insanlar yok. Pepper, Sutton'lı olduğundan, bana laf eden *o* oluyor ve ben de diyorum ki, "Pepper madem bu kadar rahatsızsın, neden dışarı çıkıp onlara sorunu anlatmıyorsun?"

"Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen bana bunu yapma Richard. Lütfen, lütfen."

"Ne yapmayayım ya?"

"Geber, geber, geber," vs. vs.

Neyse işte, bir şeyi ne kadar uzatabileceğimi bilme yeteneğim olduğundan, gaza basıp arkadakileri ekiyorum ve yola mantıklı bir şekilde devam ediyorum.

Dondurmalarımızı alıp kum tepeciklerine gidiyoruz. Pepper önden gidiyor ve arabadan indiğimizden beri tek laf etmiş değiliz. O yüzden ben de: "Sıçayım ona!" şeklinde düşünüyorum ve demin aldığım sigaralardan birini tüttürüp, durum analizi yapmak için uzanıyorum.

Şu esnada bir ikilemdeyim. Temiz hava, inkâr ve bazı şeylerin değerini takdir etmekle geçen böyle bir hayatın, insanın –yani, benim– yaşaması için en iyi yol olduğu, ihtimal dahilinde. Ahlâki olarak bir şekilde mantıklı gözüküyor. Suçluluk duygusu yok. Buraya geldiğimden beri bir kere bile felaket düşlerimi görmüş değilim. Ayrıca, bu kadar katlanılmaz olmamın, Pepper'la aynı odada çok uzun süre tıkılı kalmaktan kaynaklanması da ihtimal dahilinde. (Ulan bu sigara ne güzel şeymiş!) Öbür yandan, sadece bir haftadır buradayım ve inanılmaz sıkıldım. Günde altı kere düzüşüp, baş ağrısız uyanmak tabii ki güzel bir değişiklik. Ama, Horace O'yla karanlık bir barda takılmayı ve sonra da bir sıra çilek çekip, Londra'nın içki âlemlerine akmayı özlemeye başlıyorum. Gencim, kendime güvenim var, yakışıklıyım ve zenginim. Londra; şampanya, kimyasal ve güzel kadınlarla dolu bütün o kulüpleriyle sadece birkaç saatlik mesafede. Bense, salak çiftçilerle dolu abuk sabuk bir

köyde, pek de ahım şahım bir şey olmayan, huysuz Pepper'la beraberim. Bilmiyorum. Tek istediğim, uyarılmak – devamlı. Ve fark ediyorum ki, bu da bir gölge-vakit; çok fazla ılımlılık ve erdemden kaynaklanan bir başağrısı.

Öylecene gökyüzüne bakıp, şehvetli kümülüslerden pornografik görüntüler çıkarmaya çalışıyorum. Ve aniden, olayı çakıyorum. Madem diğer Richard bir yalandı, Pepper nasıl oldu da o mektupta bahsetti ondan? Bulutlar anında rezil bir orjiye dönüşüyor ve ben de bir içki âlemi yapmam gerektiğini fark ediyorum.

"Para versene. Buralarda boktan bir büfe vardır herhalde."

"Yani şimdi konuşuyorsun benimle."

"Evet, mutlu musun? Hem de birinci sınıf. Şimdi mutlu musun ha? Biraz borç verecek misin vermeyecek misin?"

"Bak Richard, benim suçum değil. Bütün olanlar için gerçekten üzgünüm ama benim suçum değil."

"Sinirlerim bu konuyu tartışamayacak kadar bozuk. Boşver, tamam mı? Çantanı ver bana. Paraya ve aspirine ihtiyacım var."

SOHBET

Baş ağrıları

Kadınlar erkeklere göre daha fazla baş ağrısı çeker – özellikle yatak vakti. Bu dünya tarihi kadar eski bir şakadır. Ancak geçtiğimiz hafta Almanya'da yayınlanan rahatsız edici bir rapora göre kadınlar baş ağrısı çekmeye erkeklere nazaran daha meyilliler. Kadınlar aynı yaştaki erkeklere göre yüzde on bir daha fazla, yirmi dakika ya da daha fazla süren baş ağrıları çekiyor.

Bu hafta baş ağrısı olgusunu mercek altına alıyoruz ve en sık sorulan sorulara yanıt bulmaya çalışıyoruz.

S. Yatak vakti baş ağrısı sendromu gerçekten bir efsane mi?

C. Açıkçası bir kadın seks yapmayı, bunu yapacağı insan

kocası olsa da olmasa da, herhangi bir zaman reddetmekte özgür olmalıdır. Ancak erkekler kadınlarla ilişkide bulunmak için onlara aşırı baskı yapabilmektedirler. Bu türden bir baskı gerçekten de kadında bir baş ağrısının ortaya çıkmasına neden olabilir. O yüzden baylar, partneriniz bir dahaki sefer "Başım ağrıyor," dediğinde, bunda doğruluk payı olabileceğini unutmayın.

S. Ara sıra ortaya çıkan bir baş ağrısı için en iyi "tedavi" nedir?

C. Birkaç basit tedavi uygulanabilir. Bunların arasında bir bardak su içmek, hafif egzersiz yapmak veya geçici olarak mekân değiştirmek sayılabilir. Aspirin ya da parasetamol gibi ağrı kesiciler de etkilidir. Yalnız bu ilaçlar gastrointestinal rahatsızlık ya da hazımsızlığa yol açabilir. Ayrıca sadece bir ya da iki tane almayı unutmayın, bundan fazlası genellikle hiçbir işe yaramayacaktır.

S. Sürekli baş ağrıları için ne yapmalıyım?

C. Sürekli baş ağrılarının iki temel sebebi vardır. Kas büzülmesinden doğan tansiyon baş ağrısı ve kafatasındaki kan damarlarının genişlemesinin sonucunda olan vasküler, migren tipi baş ağrısı. Her iki durumda da aile doktorunuza başvurmalısınız. Yaşam şeklinizi bir parça değiştirmeniz (mesela pratisyen hekiminiz daha fazla egzersiz ya da rahatlama teknikleri önerebilir) veya sakinleştirici, teskin edici ilaçlar gibi gerilimle savaşacak şeyler almanız yönünde tavsiyeler alabilirsiniz. Migren tipi baş ağrısı için alternatif olarak, doktorunuz, durumun ciddiyetine ve şikâyetçi olduğunuz migren tipine göre, piyasada çok sayıda olan ağrı kesicilerden birini yazabilir.

S. Herhangi bir baş ağrısı tipi, daha büyük bir rahatsızlığın habercisi olabilir mi?

C. Evet. Devamlı baş ağrıları; hep aynı yerde olan ağrılar; etkili ilaçların yetersiz kaldığı ağrılar; kişilik değişimleriyle gelen ağrılar; ani ve ağır biçimde bastıran ağrılar;

halüsinasyon, kasılma, bayılma, halsizlik gibi sinirsel değişikliklerle gelen ağrılar ...

Bir saat sonra Pepper kolunu bana dolamaya kalkıyor ama ben sertçe omuz silkiyorum. Ve birden hüngür hüngür ağlamaya başlıyor. Bu dayanabileceğim en son şey. Ne bileyim ya, kompartımanda başka insanlar da var falan. "Pepper kes şunu."

"Özür dilerim, elimde değil ..."

"Pepper bak! Şurada elinde teneke kutular olan bi herif var. Büfe o tarafta olmalı. Geri döndüğümde ağlamayı kesmiş ol tamam mı? ... Tamam mı? Pepper, döndüğümde ağlamayı kesmiş olacaksın. Tamam mı? Aman, cevap vermezsen verme be."

Birkaç Kronenburg 1664 ve şu minyatür viski şişelerinden bir kutuyla döndüğümde Pepper'ın ağlamayı kestiğini görüyorum. Oturuyorum ve tekrar başlıyor – oldukça yüksek sesle hem de. Karşımızda oturan çift pencereden dışarı bakıp, gelen geçen şeylerin adını söylüyor.

"Aa! Bir at."

"Yanılmıyorsam şu da bir Çin kavağı."

"Evet, galiba haklısın."

"İşte şu da bir meyve bahçesi," falan filan. Ama ara ara bize bakıyorlar ve *ben* zıvanadan çıkmış haldeyim. Pepper'ın ağlamasını kesip, ondan dün gecenin hıncını almam lazım. Şu akşamdan kalma kızgınlığı kaplıyor giderek beni, hani şu taşak kaşıntısı sabırsızlığının verdiği kızgınlık. Ona, "Hadi Pepper, lütfen kes ağlamayı. Tamam, senin suçun değil ... senin suçun ama, sadece birazcık," gibi şeyler fısıldıyorum. Bir yandan da kafamda şu iki AB'ye edecek laflar yankılanıyor. Sürüyle yer var kardeşim. Neden bir zahmet siktirip gitmiyosunuz ulan? Ya da sadece, dümdüz SİKTİRİN! gibi şeyler diyesim geliyor. Bu arada "Of, lütfen Pepper. Lütfen neşelen biraz ... Allahım şimdi gerçekten sinirlendiriyorsun beni ... Pardon, öyle demek istemedim. Hep dün gece yüzünden," diye fısıldıyorum. Her neyse, şu çifte herhalde bir şey söylemeyeceğim ama eğer söyleyecek olsaydım, "Maalesef, kanser," ya da "Siz ne dersiniz:

kürtaj mı evlilik mi?"den birini seçerdim. Bir bira açıyorum ve herif dönüyor. Göz göze geliyoruz.

"Bir tane içer miydiniz efendim?" Ona birayı uzatıyorum. "Yoksa şovumuzu daha ayık bir kafayla izlemeyi mi tercih ederdiniz?" Pepper birden zırlamayı kesiyor ve bana bakıyor. Hayır, benim fikrim değildi. Gary söyledi. Hem de yüksek sesle. Şu anda –sanırım irade kaybımdan dolayı– şaşkın şaşkın herife bakıyorum. Ama o bunu, benim bela çıkarmak istememe yoruyor. "Pardon, pardon. Kusura bakmayın," diye mırıldanıyor ve beraberce çıkıp gidiyorlar.

Açıkçası, kendimi bir parça sıkıntılı hissediyorum. Yalancı Pepper Furnival'ın büyük ihtimalle öbür Richard'la görüşüyor olduğunu bilmek –ve bu konuda hiçbir şey söylememek veya yapamamak– da açıkçası pek yardımcı olmuyor. Bu içine sıçtığımın treninde olmak da. Nabız 104'te.

* * *

"Olan oldu. Rahatla. Kendini iyi hisset. Biraz daha iç ve gülümse," diyerek gülümsüyor Horace O, ilahi bir şekilde – ya da daha çok, ayyaş bir şekilde. "Çok kıl bir olay. Ama herkesin başına gelebilir. Piç'i soruyorsan, o zaten bir şey diyemez ..."

"Tabii, o beş yıla takmış durumda."

"Hadi abi, biraz daha iç. Kutlama yapıyoruz."

"Pek kutlama havasında değilim H."

"Rich, kalbin hâlâ hayatın ritmiyle atıyor. İç ve dünden önceki, neredeyse kendini bitirdiğin günü atlattığın için mutlu ol. Pat! Kıpkırmızı, olgun bir erik gibi. Pat!" Yumruğunu masaya indiriyor ve küllükteki izmaritler zıplıyor – sanki tuttukları takım gol atmış gibi. Jeez içkilerle geliyor. Elini omzuma koyarak "Pek de naçizâne olmayan fikrime göre, hastamız hafif bir şok geçiriyor. Neyse ki, doktorunuzda ..."

"Uzatma Jeez. İşim olmaz."

"Ciddiyim Richard, elimde seçkin Barbie bebeklerim var."

"Tabii abi. Benim de içimde iki yüz ünite alkol var."

"Bak, iyi olacaksın. Sadece bi tane. Dene bi."

"Hayır ya. O işleri bırakmak istiyorum. Ciddiyim. Jeez alınma ama."

"Alınmadım zaten arkadaşım. Yalnız eğer fikrini değiştirirsen..."

"Sağ ol."

"Bir tane at," diye öneriyor Horace, "Daha çok eğleneceksin."

"Daha çok eğlenmek istemiyorum."

"Bak Rich, ortada sevinecek pek çok şey var." Horace malı burnuna şöyle güzel bir çektikten sonra, masaya kibritleri koyarak sevinmem gereken şeyleri saymaya başlıyor. "Bir: Yaşıyorsun ve bir çizik bile almamışsın. İki: Sağlam ve yasal bir mazeretin var. Pul derili kız arkadaşınla tartıştığın için birkaç tane yuvarlamışsın işte. Pepper'ı aynasızlara göster, o zaman kurtulursun."

Kahkahalarını bastırarak bağırıyorum, "Siktiğimin hız sınırının dört katına çıkmıştım ulan!"

"Büyük olaymış hakkaten. Üç: Kimseye bir şey olmadı be abi. Dört: Artık nereye gidersen git, içebilirsin. Beş: Eğer dediğin kadar kötüyse, partilerde arabanın resimlerini gösterebilirsin. Kanıt için resim çekiyorlar, diye biliyorum ben."

"Acaba bana duvarın parasını ödetirler mi? Ya da o salak ağacın? Hapse bile girebilirim ya. İkinci ehliyet cezamı da almış oluyorum zaten." Tabii, bir de çözmem gereken diğer olay var. Hay sikeyim be.

"Altı: Hapse falan girmeyeceksin. Yedi, bak bu harbi iyi: Kozlarını düzgün oynarsan, arabanın yerine maaşına zam bile alabilirsin."

"Horace, gerçekçi ol."

"Ciddiyim. Yeni işimize başlarken."

"Yeni işimiz mi?"

"Yeni işimiz. Sen izinliyken bir telefon konuşması yaptım."

"Hadi lan! Kim? Vay be! Her zaman avlanılmak istemişimdir. Anlatsana, nedir?"

"Bu herif biraz daha eğlenmeye başlayana kadar hiçbir şey anlatmayı düşünmüyorum. Sen ne dersin Jeez?"

"Valla Horace, insanları içmeye itmek kadar bana ters düşen bir şey yoktur ama, doğru bir noktaya parmak bastın. Adam –bunu nasıl düzgün söyleyebilirim acaba?– gecenin içine sıçıyor resmen. Richard alınma ama."

"Alınmadım zaten arkadaşım."

Bunun üzerine ben de biraz daha içki içip, trendeki yaşlı çifte neler dediğimi ve nasıl bir futbol maçının yarısında çıkacak kadar fena olduğumu anlattım.

"Süpermiş be abi," diyor Jeez her laftan sonra. Onun sinir bozucu etkisini savuşturmak için daha hızlı içiyorum. Horace O da bana, bir kafa avcısının, adı verilmeyen bir ajansta çok parlak bir pozisyon için bizi *özellikle seçtiğini* söylüyor. Jeez de, büyük ihtimalle ülserimin olmadığını ve varsa bile pek ciddi bir şey olamayacağını çünkü öbür türlü acının çok daha kötü olacağını söylüyor. Ama bana biraz Andursil verecek ki bu da kan kusmadan istediğim kadar içebileceğim anlamına geliyor. Horace O da, bize **içki-kanı**'nın çok normal olduğunu söylüyor.

Her neyse, sonunda kendimizi bir gece kulübünde buluyoruz. Gerçi gece kulübünden çok, üyelerin takıldığı bir içki kulübüne benziyor – kalın halılar, mermer masalar, tezek kadar kahverengi ve yumuşak olan deri koltuklar falan. Sonuçta, eğer Jeez'leyseniz, her yere üyesinizdir. Takılanlar bohem-işadamı tarzı. İçki: Şampanya. Kimyasallar: Kötü kalite (çoğunlukla amfetamin –sonuçta Jeez'den alıyorsanız hep böyledir– tabii onu tanıyorsanız iş başka). Şu anda bir sergideyiz sanırım. Ama ortam, tablolara göz atmak için çok kalabalık. Jeez'in de işi var – o yüzden Horace O ve ben bilardo odasındaki barda hayvan gibi kafayı buluyoruz ve pıtları sanki M&M'miş gibi yutuyoruz. Horace O'ın ağzından bir sokak serserisi gibi salyalar akıyor, bense **unutma-sarhoşu**'yum. Ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum? Yani, Horace zar zor işemeye gidiyor ve ben hangi cehennemde ("Baksana, hangi bardayım abi ben? ... Aman be, sen de siktir git!") ve kiminle olduğumu bilmeden duruyorum burada. Ne bileyim, her kimse o, geri geleceğini biliyorum. O her kimsenin de kim olduğunu biliyorum, yakın arkadaşlarımdan biri. Ama hangisi olduğunu hatırlayamıyorum işte.

Jeez, Richard, Juggler, Horace O, Pepper ya da uzun süredir görmediğim biri bile olabilir. Tabii **unutma-sarhoşu** olmanın bir parçası da, hiçbir şeyi sallamamanız. İşte, tam istim üzerindeyim. Ne bileyim, bütün o viskiyi ve 1664'ü yuvarladım trende, öyle değil mi? O zaman nasıl oluyor da, bu pazar gecesi bir güzel sanatlar öğrencisiyle onca güzel vakit geçirmiş oluyorum? Belki içkisine X atmışımdır. Vakit darken uyguladığım klasik taktiğimdir de.

IV
Limon peltesi ve domuz ciğeri

Zil, çağrı cihazı, radyo ve sis düdüğünden oluşan alarm tertibatımı sırayla kapatıyorum.

"İnanamıyorum! İnanamıyorum!" diye bağırıyor sanat öğrencisi, üzerini bornozumla silerek. "İnanamıyorum!"

"Hay sokayım ya," diye inliyorum, gözlerimi siliyorum ve astım ilacımla sigarama uzanıyorum.

"İnanamıyorum ya. Aptal herif."

"Ne herif?"

"Ay az önce yatağa işedin be!"

"Deme! Büyük sıçış olmuş. Kusura bakma." (Gary sağ olsun – yoksa Pat'in sahneye çıkmasına yetecek kadar sarhoş muyum hâlâ?) "Charlotte."

"Adımı hatırlıyorsun demek?"

"Ne?"

"Ne bileyim, bana kaymaya çalışırken yaklaşık on kere sordun da."

"Hadi ya? Pardon."

"Herhangi bir şey hatırlıyor musun?"

"Pek değil. Sen sanat öğrencisisin, öyle değil mi?"

"Bana devamlı böyle seslendin zaten. Hatırlıyor musun? 'Bir şeyler içer misin Sanat Öğrencisi?' İş üstündeyken uyuyakaldığının farkındasın değil mi?"

"Off, pardon."

"Az önce yatağa işerken kötü bir rüya mı gördün?"

"Evet, inanılmaz kötü hem de. Baksana, işe gitmem gerek. Sana bir taksi çağırayım mı?"

"Bu mu yani? Ben geleyim, üzerime işe ve sonra da beni defet? Numara alma falan, o da mı yok?" Şu anda ona bakıyorum. Çırılçıplak, tamamen pürüzsüz ve bu güzelliği, akşamdan kalma halime nüfuz ediyor. Daha az sarhoşken onu bir kez daha görmek isteyebileceğimi düşünüyorum. Yine de, "Numaranı ver madem. Hafta içi ararım seni," derken aslında yalan söylüyorum

"Beni güzel bir yerlere götürürsün herhalde?"

"Benimle gerçekten tekrar görüşmek istediğine inanamıyorum."

"Her zaman bu kadar sarhoş olur musun?"

"Hayır, tabii ki olmam."

"O zaman evet, seninle tekrar görüşürüm. İlginç bir vakasın."

"Tamam, ararım seni. Hafta içi."

"Yok yok, ben senin numaranı alsam daha iyi olur. Bana pek güvenilir gelmedin." Kararlı bir şekilde başucu telefonuna gidiyor.

"Beni buradan arama. Olmaz. Sana kartımı veririm, işten ararsın. Ama bugün değil, tamam mı? Ya bir de, ee, olanlar için kusura bakma."

İşe geldiğimde saat on bir filan. Ve olabilecek en garip şey oluyor. Kendimi helaya kilitliyorum, bir nabız kontrolü yapıp bunun sonucunda hayvan gibi tırsıyorum ve kendimi kasıtlı bir zırlama

nöbetine bırakıyorum. Şu sıçtığımın kazası işte. Kafamda sürekli ama sürekli tekrarlanıp duruyor. Ama her seferinde, dışarı çıkmayı başaramıyor ve bodoslama otele dalıyorum. Bu olay, felaket haline geliyor. Ve kâğıt gibi göçen taraf, benim tarafım oluyor. Sağım solum sıkışmış ya da parçalanmış ve ben dayanılmaz acılar içinde kurtarma ekiplerini bekliyorum. Fiziksel olarak başınıza gelebilecek en kötü şeyler nedir? Şimdi, eğer bunları hayal edebiliyorsanız, edin lütfen. Ciddiyim. Kafamda en ince ayrıntısına kadar canlanan hep bunlar işte. Tek farkla, ben sizin gibi değilim – bu durumu kontrol edemiyorum. Birden, keskin bir metal parçasının bir taşağımı parçaladığını görüyorum. Kucağımı görüyorum çünkü bir gözüm, göğsümden aşağı sallanıyor. Felç halindeyim. Bir elim koptu kopacak. Veya daha kötüsü, hatta çok daha kötüsü, Pepper yolcu koltuğunda ve ben iyiyim. Ve itiraf edeyim ki, o narin canımı, yumuşak tenimi, nazik organlarımı, kırılgan kemiklerimi bağışladığı için Tanrı'ya şükrediyorum – daha doğrusu sanki Tanrı'ya inanıyormuşum gibi içimden konuşuyorum. Kafama sıçayım, sırf şu düşler bile felaketin ensemde olduğuna dair yeterli uyarı olmalıydı. Kötü bir yaşam sürmeyi kesinlikle bırakacağıma ant içiyorum. Öğle yemeği yer yemez.

Ya aslında, geçen geceden sonra bir kere daha sarhoş olmaya hiç ihtiyacım yok. Yani, şu akşamdan kalma halimi mantıklı bir şekilde sineye çekebilirim ve yarına muntazam bir insan olarak girebilirim. Ama ilgilenmem gereken birkaç hassas konu var ve açıkçası konuşmayı Pat yaparsa çok daha rahat olurum. Ayrıca sanat öğrencisiyle yaşadığım korunmasız atraksiyondan sonra beni **zührevi-korku** da sarmış bulunuyor.

Gözleri kızarık ve bir melez kadar solgun olan Horace O, ispirto kalemlerinden bir dağın arkasına saklanmış, *Meditasyon Deneyimlerinin Çeşitleri* adında bir kitap okuyor. Eh be abi! Ona başımla işaret ediyorum, o da paltosunu alıyor ve yavaş yavaş Cesur Tilki'ye doğru yollanıyoruz.

İçkileri sipariş ediyorum ve fakat ellerimin onları taşıyamayacak kadar çok titrediğini fark ediyorum. O yüzden Horace'ın yanına gidiyorum.

"Taşıyamıyorum abi."

Horace beni anlıyor, zira onun da bir şeyler tutamadığı günler oluyor. İçkilerimizi getiriyor ve ben yarı geveleyip, yarı hüngürdeyerek diyorum ki, "Allahım, ben bittim. Resmen bittim be abi."

"Şşşt. İç hadi."

Birkaç bardak sonra sigaramı kendim yakabilecek kadar düzeldim, korkum da azalıyor. Hatta, yeni tanıştığı taş gibi bir hatunu götüren bir erkeğin özgüvenine sahibim. Konuşabilecek hale gelir gelmez Horace'a havamı atacağım. Ancak olabilecek en kötü şey oluyor: Piç Basil içeri giriyor. Tabii ki polis ilk iş olarak şirketi haberdar etti, öyle değil mi ya?

"Basil, yemekten sonra konuşabilir miyiz? Hiç ama hiç halim yok."

Basil gülüyor. "Richard, konuşacak bir şey yok ki."

Şimdi Horace da Basil'in gülüşüne katılıyor ve ağlayacağım diye hafif tırsıyorum.

Sonra bardan Pepper'ı arıyorum ve o, "Richard, konuşacak bir şey yok ki," diyor. Korkumu yalnızlıkla iyileştirmek ve belki de koluma birkaç sigara basmak için kendimi barın tuvaletine kilitliyorum.

Bir saat sonra, Horace'ın rötarlı bir işemenin ardından gelen inlemesini duyuyorum.

"Rich, iyi misin koçum?"

"Evet. Sokayım ya, biraz düşünüyordum da." Hela kapısını, oldukça düzelmiş görünen Horace O'ya açıyorum.

"Düşünüyorsun! Helada mı? Bir saatten beri? Eh be. Ne hakkında peki?" diye soruyor.

"Yok bir şey H."

"Şu kabuklu kadın, değil mi?"

"Hayır abi ya, çocukken olan bir şeyi düşünüyorum."

"Saçma."

"Yani gerçekten bir şey olmuş muydu yoksa ben mi uyduruyorum diye düşünüyordum –tuhaf işte."

"Hmm. Dediğim gibi, saçma."

"H, oğlum, sen hiç bir şeyler hatırlar mısın?"

"Sana borcum mu var?"

"Hayır, hayır. Demek istediğim, bayağı önce olmuş şeyler. Unuttuğunu sandığın şeyler. Çocuklukla alakalı şeyler."

"Speed ve ot, bunlar çok kapılar açar: Algı kapıları, paranoya kapıları, zevk kapıları, yaratıcılık kapıları, hafıza kapıları. Piç'ten saygılarla: Bir Saygon Gülü. Bir tadına bak." Dalgayı içime çekip, midemin dibinden yükselen gülümsemeyi hissederken Horace diyor ki: "Başın belada. Hem de büyük belada. Kadın belası. Senin pullu, bunu getirdi." Bana bir not uzatıyor. "Piç ve ben, bu olayı bitirmen gerektiğini düşünüyoruz. Bu kabuklu şey, işe yaramaz bir kadın."

"Yani ikiniz de okudunuz mu? Ayrıca, ne bok yemeye kız arkadaşımı bu kadar aşağılıyorsunuz?"

"Koçum, bunu okuduktan sonra onu asıl aşağılayan sen olacaksın. Ah, ha, ha, ha."

Sevgili Richard,

Bunu sana yüz yüze söylemek istememenin nedeni beni korkutman. O kadar sinirleniyorsun ki, bir gün bana vuracağından korkuyorum.

Tren yolculuğundan pek bir şey hatırladığını sanmıyorum. O çifti aşağılamanı, koluna sigara bastırmanı, yolculardan her beş dakikada bir nabzını tutmalarını istemeni, istasyondaki insanlara teneke kutular atmanı, bekçiye vurmana ramak kalmasını ve görevliler sana daha fazla alkol vermeyince acil durum kolunu koparmaya çalışmanı ...

Alkolik olduğunu, uyuşturucu bağımlısı olduğunu, holiganın teki olduğunu söylerdim – ama değilsin. Daha da betersin! Cidden, zihinsel açıdan dengesiz olabileceğini düşünüyorum. Zaman zaman kontrolünü kaybediyorsun. Bir bakıyorum bana karşı inanılmaz iyisin (gerçi beni sevdiğini sadece bir kez söyledin), bir bakıyorum bana pullu barbunya diyorsun ve seni rahat bırakmamı istiyorsun. Buna dayanamıyorum. Sana dayanamıyorum.

Richard kafam o kadar karışık ki. Bunu yazarken neredeyse ağlayacağım. Biri benle konuşursa ağlarım sanırım. Bu sabah uyandığımda her tarafım kıpkırmızı olmuştu – ve hatırlatırım, tatilin sonuna doğ-

ru egzamamdan eser kalmamıştı.

Seni çok seviyorum ve sırf problemlerin var diye senden ayrılmak istemiyorum. Ama başka seçenek de göremiyorum. Eğer bu konuda konuşmak istersen çok iyi olur. Ama lütfen, lütfen ve lütfen, ayık olduğunda konuşalım. Eğer istemiyorsan, sanırım benden bu kadar, demek zorundayım.

Sevgilerle, Pepper X X X

Not: Sen şimdiye kadar beraber olduğum en iyi erkek arkadaşsın. Seni gerçekten seviyorum.

2. Not: Eğer konuşmak istemiyorsan, eşyalarımı bir ara işe getirebilir misin?

"Bunu okudunuz ya, şerefsizsiniz resmen."

"Tam tersine. Müttefiğiniz. Şimdi, içelim en güzelinden."

"Mantıklı olalım en güzelinden."

"Sana iyi geleceğini biliyorsun ama."

"Bütün bunların üstüne."

"Aynen – bütün bunların üstüne."

Hep beraber, "Bir taneden bir şey olmaz," diyoruz ve kadeh kaldırıp, muhabbetimize bakıyoruz.

Mektup tabii ki tamamen bir saçmalıktan ibaretti. Üç gün sonra Pepper, "Neden buradayım cidden bilmiyorum," diyor.

"Ne?"

"Ağzın doluyken konuşma. Ama bu kadar iyi bir aşçı olduğunu bilseydim ..."

"Burada olmanın nedeni, benim hoş bir serseri olmam. Son zamanlarda biraz fazla serserilik yaptığımı kabul ediyorum. Ama bundan sonra iyi olacağım. Söz veriyorum. Ayrıca, bu kadar iyi bir aşçı olmamın nedeni de, anacaddedeki İtalyan restoranının evlere servis yapıyor olması ve benim de bir mikrodalgaya sahip olmam."

"O zaman, beni seviyor musun? Bütün o kabuklarla falan?"

"Lütfen Pepper, şunu yemekteyken yapma."

"Eğer beni seviyorsan ve iyi olacaksan, başka bir şişe daha açmayacaksın."

Pop.

"Tüh."

Pepper mum ışığında gerçekten pek tatlı gözüküyor. Saçını, bir balina fışkırığı gibi, at kuyruğu üste gelecek şekilde yapmış ve üstünde de kedili tişörtüm var. Bense şurada oturmuş, oldukça kontrollü bir şekilde içerken (Tamam, Pepper gelmeden bir şişe devirdim. Ama bu fena halde önemli bir durum. Yani, şu diğer Richard konusunu gündeme getireceğim), hayatı çözdüğümü düşünüyorum. Demek istediğim, kasmayan bir işim var, sağlam bir kanka grubum var ve olaylara nasıl hâkim olacağımı biliyorum. İçki ya da uyuşturucuları ele alalım mesela: Tabii ki normal bir insanın payına düşenden daha fazlasını alıyorum ama burada önemli olan, kendimi kontrol edebiliyor olmam. Bunun işimi engellemesine hiçbir zaman izin vermiyorum. Sarhoş, ayık; iyi, kötü; dut gibi ya da normal; her zaman süper iş çıkarıyorum. Hatta Gary'yi saymazsak, kontrolün tamamen bende olduğunu söyleyebilirim.

İki gün önce Pepper o aptal notunu ulaştırdı. Mesai bittikten sonra ayaküstü konuştuk ve İçki Krizi Servisi'ni ziyaret etmem kaydıyla ilişkimize bir şans daha tanıyacağını söyledi. Ben de geçen gece bir İKS danışmanıyla buluştum. Ona açık açık yaşam tarzımdan bahsettim. Ve ne dedi biliyor musunuz? İlk olarak, alkolik olabilecek kadar düzenli içmediğimi; ikinci olarak, yeteri kadar içmediğimi; ve üçüncü olarak da, sıkı ağızlı biri olmadığımı –ve akabinde alkoliklerin çok sıkı ağızlı olduğunu– söyledi. Sonuçta ona göre, sadece yaramazlık yapan bir çocuğum. Hatta bana resmi antetli kâğıda yazılı bir "Bilginize" notu bile verdi. İnanabiliyor musunuz? Pepper inandı, ta ki dün Horace'ın masasının üstündeki logo çalışmasını görene kadar. Ve benden tekrar ayrıldı – hem de Allahın belası bir post-it notuyla. Peki madem öyle, sorarım size, nasıl oluyor da bu kız şu anda benimle yemek yiyip şarap içiyor?

Cevap, romantizm. Birkaç saat önce Pepper'ı bizim şirket arabalarından biri, evinde ziyaret etti. Kendisine, bir kaset ve dairemin bir anahtarı teslim edildi. Kasetteyse benim intihar mesajım vardı. Hayatımı kurtarmak için asıl sorumluluğun ona düştüğünü de iyice belli ettim tabii ki.

"Anahtarım (öğürtü, balgam çıkarma, boğaz temizleme, kusma efekti) sende. Bu arada, taksiye seni on dakika beklemesini söyledim." Eh, kızgınlığın bazen böyle sevgiye dönebileceğini bilirsiniz. Özellikle, buketlerle süslenmiş, sıcak sarımsak kokusuyla donanmış, mum ışığıyla aydınlanan bir yemek odasıyla karşılaşınca.

Gördüğünüz gibi, olayları kontrol etmeyi biliyorum. Emily Smith Çocuk Giyimi Yaz Kreasyonu'nu ele alın mesela. Her ne sebeptense, "Hey Joe"nun orijinal versiyonunu kullanamadık ve o yüzden Jeez de (başka işi olmadığında kendisi AR-GE adamımız olur da) ondan sonra aklına yatan en uygun şeyi yaptı. Şarkıyı seslendirmek için birtakım müzisyenler kiraladı. Ama nasıl korkunç. Sanki aküye bağlı amatör amfili bir sokak çalgıcısı gibi. Bütün yasal engeller falan derken, son teslim tarihini geçiyorduk, o yüzden reklamı, zaten fazlasıyla bezmiş olan müşteriye göstermek zorunda kaldık ve tabii ki müşteri kafamıza sıçtı. Birkaç gün sonra stüdyoda Jeez'le bira içip, kokain çekiyorduk ve güm! Amil etkisindeyim. Çözümü biliyorum. Vokali çıkart, melodi boyunca araya bir gitar gir ve yine araya orijinal vokalden parçalar örnekle. Direk işe yarıyor. Hayvani güzel oluyor. Ve inanılmaz zekice. Bana göre orijinalinden bile daha iyi. Ve tabii ki, Emily Smith çetesi beğeniyor. Peki şuna ne dersiniz: Aynı olayı şezlonglarda oturan birkaç çocukla "Lay Lady Lay"e yapmak? (Allah aşkına bunu örneklemeyi bir düşünsenize!) Tabii ki ilk gösterimden sonra kaldırılacak ama Horace ile benim de *Advertising Week*'e çıkmamızı sağlayacak – ki bütün uğraşlarımızın sebebi de bu aslında. Diğer işlerden biri, Land Rover'ın arkasında oturan artist kılıklı bir çocuğu konu alıyor – müzik de, Iggy Pop'un Passenger'ının enstrümantal örneklemesi. Diğer iş de, sürüyle çocuğun "Everything Begins with an E"'yle dansettiği bir bahçe partisi konseptine sahip.

Şimdi Pepper, yemeğimizi bitirip kanepede sarmaş dolaş oturacağımızı düşünüyor ama yanılıyor. Zira, "Plum Jugglers" olarak bilinen kankalarımı görmek için, isimlerimizi Şehir Lokali barının misafir listesine yazdırdım. Öte yandan, bu fikrin muhtemelen kötü olduğunu fark ediyorum – şimdi aramız o kadar iyiyken gerek

yoktu falan, şeklinde. Ama artık çok geç. Taksi yirmi dakika içinde burada olacak.

Kuliste, Jugglers'tan Richard'la oturmuş ot içiyoruz – ve Pepper hiç de etkilenmiş değil. Gerçi ona hakkını veriyorum, bu gece için müteşekkir olduğuna dair hakkaten güzel bir gösteri yaptı – ama aslında Richard'dan pek hoşlanmış sayılmaz. Herif kendini beğenmiş çünkü neredeyse ünlü (eğer bağımsız müzikle alakanız varsa onu büyük ihtimalle tanırsınız); yere balgam atıyor, burbonu şişeden içiyor, kafası devamlı kıyak ve şu sahte orta Atlantik aksanıyla konuşuyor. Ben adamı seviyorum. O yüzden, geyik yapıyoruz: Son zamanlarda izlediğimiz gruplar, ettiğimiz kavgalar, onun yakın zamanda ilginç bir karı götürüp götürmediği, hiç bitmeyen "X mi kokain mi" muhabbetleri falan filan derken, Pepper yeteri kadar katlandığına karar veriyor. Hah, kontrol hakkında söylediklerimi hatırlıyor musunuz? Burada en az bir saat daha içip, büyük ihtimalle grupla takılıp, güzelinden kafayı bulabiliriz. Richard'ın sağlam dalga stoku var, etrafımız güzel kadınlarla ve yarı-ünlü erkeklerle çevrili ve ben, Pepper'la gitmeyi kabul ediyorum – sadece bir tane daha içtikten sonra.

Ve şöyle yatağımda uzanmış, orgazm sigaramı tüttürürken, mektup meselesini açmadığım için memnun oluyorum. Tamam, yalan söylediği aşikâr ama ona bakarsanız, ben her zaman yalan söylüyorum. Dahası, Newcastle'a kaçmak için de fırsat bulamadı. Ondan bahsetmedi. Ve ona hiç Sidney'den e-posta falan da atmıyor – tabii ki her gün kontrol ediyorum.

Kabuklu omzunu okşuyorum ve acaba ona, bunun tamamen geçmesine yetecek kadar güzel davranıp davranamayacağımı düşünüyorum.

"Gören de, bayana yerini verecek terbiyeye sahip olduğunu sanır."

"Bana mı dedin hocam?"

"Affedersiniz, kusura bakmayın. Sonuçta bir şeyler okuyordunuz. Belki fark etmediniz ama yanınızda duran bayan hamile. Ona yerinizi vermeniz güzel bir davranış olurdu."

"Valla bana bakma. Çocuğu koyan ben değilim. Ayrıca, bir bira göbeği de olabilir yani. Tanımadığın insanlar hakkında böyle yorumlar yapmamalısın."

"Bak sen!"

"Hayatım baksana, oturmak istiyor musun? Gel, otur hadi."

Şişman karı beni görmezden geliyor ve ben de okumama devam ediyorum.

SOHBET

Hayat 92'sinde Başlar

Röportaj: Georgina Prate

[Alıntı] "İnsanlar bilgelik cevherleri bekliyorlar ama ben on yedi yaşımdaki kadar aptalım."

[Alıntı] "Tabii ki bütün kadın kahramanlarım kaynağını benden alıyor. Daha egzotik ve romantik kısımlara geldiğimde bir parça yaratıcılığa başvurduğum oluyor tabii, anlarsınız ya."

Dinamikliğini her daim koruyan Beatrice Smith, doksan ikinci yaş gününü gelecek ay kutluyor. Bu ay, aynı zamanda yazarın elli üçüncü romantik gerilim kitabı olan *Mezarcının Kızı*'nın da yayınlanmasına denk geliyor.

"Belki de ölüm yaklaştıkça, giderek daha marazi oluyorum," diye gülüyor. "Umarım öyle oluyordur. Hayır, hayır, ciddiyim. Aşk ve ölüm arasında çok derin bir yakınlık görüyorum. Ölümün, sevgisiz bir cehennem olduğunu kabul edemeyecek kadar yakınım sınıra."

1.200 sayfayı geçen kalınlığıyla *Mezarcının Kızı* kesinlikle okurlardan özveri istiyor. Ama yazarın hayranları hayal kırıklığına uğramayacak. Konu; cinayet, ihanet, romantizm, seks, tabii ki ensest, mezar soygunculuğu ve doğal olarak Smith'in büyük ilgi alanı, tarih.

"Romanlarım tabii ki tarihi," diyor Smith. "Sonuçta, ben tarihiyim." Ve gülerek kahvesini yudumluyor ...

"Çok iyi. Çok çok iyi. Bak, daha fazla görmeye ihtiyacım yok, ününüz sizden önce geçiyor." Horace O'yu öldürebilirim. Onu resmen öldürebilirim. "Peki, sizi önereyim mi ben şimdi?"

Horace, "Evet, kesinlikle."

Gary, "*Geliyor* demek istiyorsun yani, dangalak."

"Pekâlâ. Ben bir görüşme ayarlayayım o zaman. Çok harika bir yerdir ve sizi seveceklerinden de eminim."

On beş dakika sonra barda, Horace diyor ki, "*Geliyor* demek istiyorsun yani, dangalak." Bu nerden çıktı be?

"Herifi sevmedim. Tam dallama. Sana gelince. Ne bok yemeye ona **Yalan** olayımızı gösterdin ya? Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum. Tamamen yeni bir sayfa açacaktık, falan."

"Bu ortamlarda kendini ne kadar pohpohlarsan o kadar iyi be koçum. Ayrıca, sadece kendi çapında bir kafa avcısı o. Şerefe?"

"Seninle içmiyorum ben, hıyar herif. İnanmıyorum ya. İnanmıyorum. Seni resmen öldürebilirim ya." Kollarını kungfucular gibi havaya kaldırıyor.

"Dene de gör bakalım."

"Herif büyük ihtimalle ajansa, çalıştığımız müşterilerden bahsedecek. Bunu yaptığına hakkaten inanamıyorum Horace ya."

"Güven bana. Şerefe hadi, koçum benim."

Tabii ki, gerçek her zaman kazanır. Gerçeğe ulaşmak için zorla yalan söylemeniz gerekse bile. Durun anlatayım.

Bu zor durumdan tereyağından kıl çeker gibi kurtulduk. Saçma bir şekilde, Rocastle, Upton ve Tyrone'dan (RUT) daha fazla maaşla, senior ekip olarak çalışma teklifi aldık. Bu resmen ergenlik rüyalarımızın gerçekleşmesi be.

Yalan'ın o karmaşık haritasında yolumuzu nasıl bulduğumuzu mu soruyorsunuz?

Muhtemelen fark ettiğiniz gibi, **Yalan**, bizim dosyamız – port-

föyümüz. Tamam, yetenekliyiz, zamanında birtakım muhteşem işler de yaptık. Ama Piç'ten işi kapabilmek için, saçma sapan yerlerde yaptığımız ıvır zıvır, basit işlerden ziyade, cidden önemli işler de yapmış olmamız gerekiyordu. O yüzden biz de, diğer insanların işlerinden oluşan bir dosya oluşturuverdik: Orta sıklet TV, radyo ve yazılı basın reklamları. Hatta zamanında etkilendiğimiz posterlerin polaroidlerini bile çektik. Açıkçası, bu işleri yapmış olan ajanslar hakkında ajanlık da yaptık. Nasıl insanlar olduklarını falan öğrendik, böylece onları tanıdığımızı söyleyebilecektik. Ve bütün bunları bizimmiş gibi gösterdik. **Yalan** ortaya çıktığında ise, kendi dosyamızı oluşturacak kadar sağlam işler yapmış olacağımızı ve temiz bir başlangıç yapabileceğimizi hesap ediyorduk. Bir şekilde ayyaş Basil'e bir yılı aşkın bir süre boyunca dayanmayı başarabildik. Temiz bir başlangıç yapmaya gelince: Açgözlü Horace O, şu kafa avcısıyla ilişkimizi ebedileştirmeyi uygun gördü ve böylece RUT'la olan görüşmemizde iyice keşmekeşe battık.

Görüşmeye birkaç gün kala sektör dergilerinin eski sayılarını ve şirket gazetelerini incelemek için kütüphaneleri taradık ve alt-yalanlardan oluşan hassas bir ağ oluşturduk. Elimiz mahkûm, **Yalan**'daki işleri yapmış olan ajanslarda çalıştığımızı belirtmemiz gerekti – ama bu sefer, işi böldük ve ayrı ayrı yaptığımızı söyledik. Imogen'e (yeni yaratıcı yönetmenimiz) ve Keith'e (baş yaratıcı yönetmenimiz) basitçe, ikimizin de daha önce değişik insanlarla – bu işleri asıl yapan insanlarla (evet evet, isim de verdik, "Ya sanırım kendisi şu an Martyn, Thomas, Wright'ta.") –çalıştığımızı, ama bunlardan ayrıldığımızı, çünkü beraber çok daha iyi iş çıkarttığımızı keşfettiğimizi söyledik. Tabii ki araya birkaç detay kattık ki, gerçekçi olsun. "Evet, onunla bir süre çalıştım. Okuduğunuz her şeye inanmamalısınız. Ayrılış çok dostane oldu aslında. Aa, görmediniz mi? Ayrıca Horace O da aptal gibi daha önceki ekiplerinden birini New York'ta kariyer yapmak için bıraktı ama orada sanat yönetmenlerine nasıl getir götür çocuğu muamelesi yaptıklarını bilirsiniz – evet ya, gebertin mikropları ... Şaka, şaka ... Hayır, Kurt Tyrone'un İngiliz olduğunu sanmadık da ..."

Ve işte; temizlenmeye, ayılmaya ve toparlanmaya bir ayımız

varken, Horace O ve ben, Piç'siz ve başöğretmen Pepper Furnival'sız bir yaşamı umutla bekleyebiliriz. Ama yine de çok karmaşık bir şekilde **Yalan**'a bağlıyız.

Yatağa bağlı halde sırtüstü yatıyorum ve Charlotte'u son gördüğüm zamana göre şu an çok daha az sarhoşum. Oha, bu kız hafif sapık mı? Limon peltesi ve domuz ciğeri! Doğrusunu söylemek gerekirse, kendimi biraz savunmasız hissediyorum. Ne bileyim, raflarında Kadın Yayınları'ndan kitaplar falan var. Ayrıca soluyucumla kredi kartlarımın ne durumda olduğunu ve çükümü nasıl dinlendireceğimi merak ediyorum.

Pepper yarım saat içinde burada olacak. Şüphesiz, o kısık ateşte pişirilmiş şikâyet yahnisini de yanında getirmiş olacak: Aramız düzeldiğinden beri ayık değilsin; beni yemeğe götürmeyi unuttun – veya büyük olasılıkla, çok içiyorsun; beni hiç dinlemiyorsun; botuma kusmuşsun; hep alıyorsun hiç vermiyorsun; sapıklarla ve keşlerle takılıyorsun; CD'leri kutularına geri koymuyorsun; Bob Dylan CD'lerimi Plum Jugglers, Gorgon Zola ve Sisterectomy dinleyebilesin diye kasten saklıyorsun; beni sadece seks için kullanıyorsun; yatağa işiyorsun, falan filan. Her neyse, Pepper'a yeteri kadar dayandım. Bu da benim ona ayrıldığımızı söyleme şeklim. Artık daha zengin olacağım. Büyük ihtimal Bayswater ya da Knightsbridge'de ev tutabilirim. Her şey bu kadar iyi giderken, işlere burnunu sokup duracak, yapışkan Pepper'a ihtiyacım yok. Ne bileyim, artık amfetamin, abuk sabuk zayıflama hapları ve pıtlar yerine güzel güzel Charlie takılabileceğim – bunun toplumdaki yerimi ve uyuşturucu sonrası çöküntülerimi nasıl etkileyeceğini bir düşünsenize.

Şimdi, anladığım kadarıyla, Charlotte'la olan bu küçük oturumumuz bitti. Ama bildiğiniz gibi minik bir dezavantajım var ve bu durumda müsaade isteyip kaçamıyorum.

O yüzden Charlotte'a, "Yatağa bağlama sırası bende, Charlotte," diyorum. Planımı büyük ihtimalle tahmin etmişsinizdir. Yani, çıkmadan üzerine bir battaniye falan örterdim tabii.

Ama o "Benim tarzım değil," diyor.

"Yani, ben de benim tarzım olduğunu pek düşünmüyorum."

"Valla, ben düşünüyorum," diye cevap veriyor üstüme çıkarken. Ben de biraz daha takılmaya karar veriyorum.

"Eğer hemen çekip gitmezseniz polis çağıracağım."

"Hadi Pepper, bir kadeh al ve biraz şampanya iç."

"Ciddiyim Richard. Ve sen de Horace."

"Bak ablacım, eğer gitmemizi istiyorsa, bunu kendisinin söyleyecek götü olması lazım."

"Çok kızgın ve ben de sadece bana söyleneni yapıyorum. Şimdi eşyalarınızı toplayın, yoksa polis çağıracağım. Yaparım da."

"Onu göreceğim."

"Yapma, H," diyorum.

"Lütfen Horace. Ben sadece bana söyleneni yapıyorum. Olay çıkarma."

"Peki paramız ve P45'lerimize n'olacak?"

"Ayarlarım onları. Söz veriyorum ya. Ama lütfen gidin artık."

Horace O ve ben, birkaç parça eşyamızı kutulara doldurup, Piç Basil'in işverenliğine elveda demek üzereyken, Piç kapısına yaslanıyor ve "Aha, siz ikiniz," diye bağırıyor.

"Aha! Basil!"

"Off, siktirin gidin! Sizi nankör piçler. Özellikle sen Richard. Özellikle sen."

"Hadi B. Kötü ayrılmayalım."

"Siktirin lan!"

Valla, şu noktada Basil'in duygularını anlayabiliyorum. Yani, bir ay önce Gary beni istifaya zorladığında, Basil beni beş saatlik bir yemeğe götürüp, kalmaya ikna etmişti. Kazara istifa ettiğimden, bu çok zor bir iş olmamalıydı. Ama bir şeyi nereye kadar zorlayabileceğimi bilmeye yetenekli ve de kurnaz olduğumdan bu öğle yemeği ona pahalıya patlamıştı: Maaşta 2.000 poundluk bir artış (eski tarihli çek) ve bir parça daha Allahın belası saygı – değil mi, Basil? O yüzden bunu okuduğu andaki gazabını tahmin edebiliyorum.

BİLGİ NOTU
Kime: Basil TARİH: 1 Haziran
Kimden: Richard
Ynt: İşini taa o koca kıçına sokayım
Lütfen istifamın resmi bildirisini kabul ediniz.

Sonra, Sidney'i son bir kez kırıp, Pepper'ın Richard'a e-posta atıp atmadığına bakıyorum –bir tane bile yok– ardından da Tilki'ye yollanıyorum.

Altı saat sonra –nabzım bin beş yüz atarken– neredeyse ajans tayfasının tamamıyla (Piç ve bize öteden beri kıl olan birkaç yönetmen dışında) şarap evindeyiz. İnsanlar iyi şanslar dileyip, istifa şeklimizin asaleti nedeniyle tebriklerini sunuyorlar. Keşke Pepper burada olmasaydı, diyorum. Dahası, keşke onunla *beraber* olduğumu bu kadar çok belli etmeseydi.

"Bunu ona ben aldım."

"Ne kadar güzel, Richard."

"Evet öyle."

"Küçük bir *özür dilerim* hediyesiydi," diyor ve fısıldıyor, "Birlikte yemeğe gidecekken onu son anda ektim de."

"Ah, seni hınzır Pepper. Tek başına kalakaldın mı be Richard'ım?"

"Domuz ciğeri ve limon peltesine kaptırmışım kendimi."

"Ayrıca," diye sinirli bir şekilde bana fısıldıyor Pepper, "aletinle oynaştın. Seni psikopat."

Yeteri kadar içtiğinizde, o kadar kötü olursunuz ki, birkaç birayla bile çok fena sarhoş olabilirsiniz. Ne yazık ki daha o aşamada değilim ve yaşama sevincimi tazelemek para ve zaman alan bir iş. Aslında, son zamanlarda öyle bir dayanıklılık geliştirdim ki, barın açılışından kapanışına kadar ithal bira –ki normal biradan iki kat daha etkilidir– içiyor ve sadece sarhoş oluyorum. Ne bileyim, Piç –ya da daha doğrusu Pepper sülüğü– bizi dışarı attığından beri demleniyoruz ve ekibin geri kalanı saat yedide geldiği halde, kafaları bizden çok daha iyi.

Şu anda biri beni durdursa çok iyi olur, çünkü bunlar Gary'nin

rahatsız edici dürtüleri: Birincisi, yeni gömleğimi yırtıp, Pepper'a Charlotte'u anlatmak; ikincisi, ona kendisini bir daha görmek istemediğimi söylemek; üçüncüsü Pepper'ın tişörtünü kaldırıp, herkese egzamasını göstermek ya da koluna sigara basmak. Tabii ki bunların hepsi, kendimi ona karşı suçlu hissetmeme ve ona âşık olmama neden oluyor. Ben de onu yanağından öpüp, elini sıkıyorum ve bütün diğer o cıvık şeyleri yapıyorum; onun neredeyse zevkten kıkırdamasını sağlayacak şeyleri. Evet ya, kendisi veda partimin en güzel kısmını feda edeceğimi ve onunla cinsel münasebette bulunabilecek kadar ayık kalacağımı sanıyor. Çok zor be Pepper'ım. Gary'nin tatsız dürtülerinden bir başkası da, garson kıza küçük düşürücü bir şey söylemek (ne olduğunu söylemeyeceğim). Hanfendi kendisinin pek güzel olduğu fikrine kapıldığından, ayaklarının biraz yere basması gerekiyor. Diğeri ise, kız tepsisiyle güvenli bir şekilde sağa sola koştururken, ona çelme takmak. Ve sonuncusuysa (Horace O tarafından teklif edilmiştir) – yok, bunu söyleyemem ya.

Jeez kutlamayı mutfakta biraz kokain çekerek tamamlamayı öneriyor. Fikri pek beğenmiyorum. Bu özgüvenimin aşırı kabarmasına ve partideki hiçbir zaman becerme fırsatı bulamadığım hoş bayanları zavallı Pepper'a tercih etmeme neden olabilir. Tam olarak hoşlanmadığınız bir sevgilinizin yanında yapmamanız gereken belli şeyler vardır ve bunlardan biri de Charlie'dir (LSD tabii ki en kötüsüdür).

Saat yaklaşık on ve kendimi çok sevecen ve nazik hissediyorum. Gary'yi öldürdüğümü düşünüyorum, dolayısıyla elimi garson kızın eteğinin altına da sokmam herhalde. (Yani, Horace O gibi sapık değilim ben – gerçekten o kadar feci bir sıçış olurdu ki.) Her neyse, söylediğim gibi, kendimi hakikaten iyi hissediyorum (beş dakkalık işemelerim dışında – amfetaminler bana mesane-korkusu verebiliyor) ve yanından bir dakika bile ayrılmadığım Pepper "Richard, seni seviyorum," diye fısıldıyor. Ve ben de ona aynı şeyi fısıldayacak kadar Allahın belası iyi bir havadayım. Ama yapmıyorum. Vallahi ne kadar mükemmel hissedersem hissedeyim, hareket edemiyorum. Bu bir problem değil gerçi, daha çok geçici bir rahatsızlık. Onun yerine gülümseye çalışıyorum ben de. Ama beceremiyo-

rum. "Richard iyi misin?"

Evet, iyiyim.

"İyi misin? Bir şey söyle. Hareket etmiyor."

Önemli bir şey değil. Hazır olduğumda hareket ederim.

"Horace, Jeez, hareket etmiyor ya."

"Herhalde öldü," diyor Jeez normal bir şeymiş gibi.

"Öldü," diye katılıyor Horace da.

"Allah aşkına ya! Bir ambülans çağırın. Bir ambülans çağırın be."

Pepper ağlama.

"AMBÜLANS!" Pepper acil servise telefon etmek için sarhoşların arasından fırlıyor ama ben bir kere daha işeyebileceğimi fark ediyorum. O yüzden kalkıp erkekler tuvaletine yürüyorum. Yolun ortasında Pepper'ın da benimle geldiğini görüyorum. Ona ne söylemek istediğimi anımsıyorum.

"Pepper ya, ben de seni seviyorum, öylesine seviyorum ki."

"Seni hayvan. Seni hayvan. Senin için Allahın belası bir ambülans çağırdım ya."

"Ağlama Pepper. Seni hep ağlatıyorum. Özür dilerim."

"Bunu bana nasıl yaparsın?"

"Ne yaptım Pepper ya?"

"Kımıldayamıyormuş gibi yaparak beni kandırdın."

"O zaman kıpırdayamıyordum ama şimdi iyiyim. Pepper yardım et! Yardım edecek misin?" Bir kusmuk yığını kaplıyor duvarı. Yeri. Beni. Pepper'ı. Ve ben, erkekler tuvaletinde kendi kusmuğumun içinde, hareket edemeyecek kadar kötü olmuş, yatıyorum. Pepper ise ümitsizce, hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Bir aylık tatilim işte böyle başlıyor.

"Seninle tatile gidemem. Şuna bir baksana." Tişörtünü kaldırıyor. Ve oha! – tandırdan bile kırmızı. Şu "Bazı izleyicilerimiz rahatsız edici bulabilir" uyarılı haberler gibi. Zar zor yutkunup, gülümsemeye çalışıyorum.

"Tatilde düzelir ya. Rahat ve mutlu olacaksın sonuçta," diyorum

umut dolu bir şekilde.

"Seninle rahat ve mutlu olamıyorum. Son tatilimizi hatırlasana?"

"Ne diyorsun sen ya? Egzamandan ben mi sorumluyum yani? *Senin* egzaman *benim* hatam mı yani, ha?"

"E yani, senin davranışlarınla benim tenim arasında kesin bir bağlantı var gibi."

"Ne diyorsun be?"

"Bak, kızma. Olay senin stresli bir kişiliğe sahip olman. Bu senin hatan değil. Seninle kaldığım için hatalı olan benim."

"Yani benden ayrılman gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Herhalde senden ayrılmam lazım ya. Kimsenin sana dayanması beklenemez ki. Kendine bir baksana. Tamamen kontrolden çıktın."

"İyi o zaman, çek git. Ayrıl benden."

"Eğer senden ayrılacak olsaydım, bunu çok önce yapardım, öyle değil mi? Hadi Richard, ikimiz de deliyiz. Ben seninle kaldığım için deliyim, sen zaten kafadan delisin."

"Madem öyle, beni seviyor musun?"

"Sevdiğimi biliyorsun."

"O zaman benimle tatile gelecek misin? Dinle bak, ne Horace, ne Jeez, ne de parti davetleri olacak."

"İyi de, sen kendi partini kendin yapıyorsun zaten."

"Peki, gelecek misin?"

"Of Richard. Of, of of."

"Hadi söyle: 'Biraz huzur için ne lazımsa yaparım.' Evet? Evet? Hadi, benim için küçük bir 'evet' de." Ellerini teslim olmuşçasına yukarı kaldırıyor ve yavaşça kafasını sallıyor.

"Doğru seçim, Pepper. Hem, her zaman kumsalda tişört giyebilirsin." Bu esnada, gerçekten de pek çekici olmayan bir sevgili bulduğumu fark ediyorum.

" 'Ah, Barbados'a gidiyoruz.'" Seyahat acentasının yolu üzerindeki barda şarkı söylüyorum. " 'La la la la la la la.' Horace korkunç kıskanacak. Geliyorsun değil mi?"

"Sadece bir haftalığına."

"Pepper, sadece bir haftalığına gitmenin hiçbir anlamı yok. Bizi iki hafta anca paklar."

"Richard, zaten pek emin değilim ..."

"Pepper, sus artık. Yeri ayırtacağım, o zaman iş işten geçmiş olacak ve sen de hayatının tatilini yapacaksın. Bir şey söyleme. Yer ayırtılana kadar bu olayı düşünme bile. Neşelen. Ne bok yemeye ağlıyorsun ya? Sana resmen tatil ısmarlıyorum ulan." Pepper birden gözyaşları içinde fırlıyor. "Nankör domuz!"

Doğal olarak, Pepper'ı yeniden sever gibi olmama yetecek kadar içiyorum. Ve birkaç tane içen her insanda olduğu gibi, kendimi acayip beğeniyorum. Sonuç olarak, bilgisayarının başındaki beyaz saçlı öz-Londra'lıdan bilgi alıyorum. Tatil için ikinci ismi gireceği sırada da, kimlik kartına bakıp onun ismini söylüyorum. Şimdi, bana göre, ona herhangi bir şekilde tacizde bulunmadım. Ama o müdürünü çağırınca, acaba Gary'nin bir şey söyleyip söylemediğini ya da sandığımdan biraz daha sarhoş olup olmadığımı merak ediyorum.

"Hayır! Lütfen yapma şunu ya."

"Üzgünüm, efendim."

"Kesme sakın. Sadece geri ver ve yer ayırtma olayını da iptal et."

"Kusura bakmayın ama bu kanunun gerektirdiği bir şey. Yapabileceğim bir şey yok."

"Bunu yapmana izin vermem be. O benim. Bana ait, adi herif."

"Bu, kredi kartı şirketine ait ve onlar da bana bunu yok etmemi söylediler."

"Bak, bir yanlışlık olmalı. Sen bana onu geri ver, ben onları arayacağım."

"Çok üzgünüm efendim." Kırt.

"Sizin de, kıytırık tatillerinizin de Allah belasını versin."

Broşür standlarından destek alarak orayı terk ediyorum ve ağlayıp biraz ot takılmak için eve yöneliyorum. Ama eve vardığımda fikrimi değiştiriyorum, çünkü Pepper kanepeden atlayıp bana sarılıyor. Alkol kokuyor.

"Üzgünüm. Söylediğim şeyler için üzgünüm. Geçen tatilimiz

sonu dışında harikaydı. Yemekler benden; ayrıca şarap ve bir de hediye aldım. Ve kendimi bayağı şehvetli hissediyorum." Rüyamı hatırlıyorum: *Karanlık, aydınlık, karanlık, aydınlık.* Dili, ağzımda azı dişlerime kadar dolaşıyor. Gömleğimi çıkarıyor ve tırnaksız parmakları karnımın gergin derisini ustalıkla okşuyor. Ama hiç Pepper'lık havam yok. Benim asıl derdim biraz mangır bulmak.

"Otur Pepper."

"Mmmmmmmm. Öp beni, Richard."

"Pepper, şeyi düşünüyordum da."

"Neyi. Buramdan öp beni."

"Hayatımı. Bu kadar çok alem yapmak falan. Ortada bir amaç yok. Öyle gittikçe gidiyor. İncir çekirdeğini doldurmayacak şeyler hep. Sanki hiç bitmeyen bir hip-hop miksi gibi. Sarhoşum, ayığım; işteyim, değilim. Hiçbir anlamı yok bunun. Ve biliyor musun, Pepper ... ?"

"Bu hoşuna gidiyor mu? Dur bi dakka. Pardon. Biraz şarap ister misin canım? Aldım da."

"Evet. Ne dediğimi dinliyor muydun?"

"Hı-hı. Birazdan şarabın geliyor sevgilim."

"Pepper sen sarhoşsun di mi?"

"Evet."

"O zaman hayatımın ne kadar sıkıcı olduğunu duymak da istemiyorsundur?"

"Bu **içki-sıkıntısı** ya."

"Onu nereden duydun sen be?"

"Horace O'dan. 'Aaaah şu **içki-sıkıntısı**!'" Şişeden büyük yudumlar alıp, Pepper'la seks yapma fikrine ısınmaya çalışıyorum. Şu esnada rahatlıkla Charlotte'la takılabilirim, turizm acentasındaki o sarışınla da, demek istediğim pürüzsüz olan herhangi biriyle, ama Pepper'la değil.

"Pepper, paran var mı?"

"Benimle yatman için sana ödeme yapmam mı gerekiyor?"

"Hayır ya, ciddiyim. Hiç bir kenara ayırdığın para falan var mı?"

"Hadi sik beni – lütfen, Richard."

"Dur, bir telefon etmem lazım. Dur iki dakka."

"Richard ya. Çabuk ol lütfen." Üst kata çıkıp, ortada belli bir sebep olmadığı halde –borç isteme konusunu unuttuğumdan– Horace O'yu arıyorum. Telesekreterine **içki-sıkıntısı** 'nda olduğumu ve hayatımın tek boyutlu bir monologdan –Allahın belası bir hip hop parçasından– ibaret olduğunu, futbol sezonunun bitmemiş olmasını istediğimi ve şu anda nabzımın 104'ü bulduğunu söylüyorum. Birkaç dakika sonra Horace devreye giriyor ve "Kasedimi harcamayı bırak be koçum," diyip, kapatıyor. Yatağa uzanmış ot içiyorum ve Pepper'ı arzulamaya çalışıyorum. Ama nasıl olduğunu bilirsiniz: Ne kadar kasarsanız o kadar zorlaşır. Cigaralık da beni iyice bayıyor. Beni eğlendirecek bir şeye ihtiyacım var. Bu nedenle yatağın altında muzır neşriyat ararken bilin bakalım ne oluyor? Pepper çırılçıplak içeri giriyor.

İçki-sıkıntısı buharlaşıyor ve Mahler'in Beşinci Senfonisi'ni koyuyorum.

Üç saat sonra ayığız ve âşığız. Yani, aşkımız olabilecek en iyi halde: Ne akşamdan kalmalık var, ne dalga. Dürüst olmak gerekirse, birkaç kadeh içip, bilardo oynayasım var. Ama seks sonrası her zaman akıllı oynarım. Hazır, bu seks sonrası özgüvenini yakalamışken gidip yemek yemek yazık olur gibi geliyor.

"Sanırım kenarları hafif yanık, benim gibi." Sinsi gülümseme.

"Şarap, Pepper?"

"Bugün zaten bir kere sarhoş oldum."

"Ve bak neler oldu. Bugün cumartesi zaten."

"Tatilimizin şerefine."

"Tatilimize. Pepper, dinle bak. Sence hangisi daha iyi? Şimdi, görsel şu: Yüzme havuzunda top yakalayan bir kadın ve bir de şezlongda, ona kıskançlıkla bakan başka bir kadın. Başlık şöyle:

Bu iki kadın arasındaki fark nedir?

Bu da alt metin:

Açıkçası, hiçbir fark olmaması lazım.
İkisi de âdet döneminde ve ikisi de eğlenmeyi seviyor.

Fark ise, birinin, ClairCare'in Femtamp'ını keşfetmiş olması.
O zaman, neden arkadaşı ona emici, süper-emici ve ultra-emici Femtamp'tan ve kullanışlı "üç saniye" aplikatöründen bahsetmiyor?
Femtamp – bir genç kızın en büyük sırrı.

"Ve bu da ikincisi: iki resim var. Birinci resimde, beyaz bir perde mavi renkli su dökülüyor. İkincisinde de ped –hâlâ beyaz– merdaneden geçiriliyor. Bir damla bile su çıkmıyor.

"Başlık da sadece şu:

Lady Confident pedlerini niçin denemeniz gerektiğinin kuru bir anlatımı.

"Hangisi sence?"

"Richard, neden devamlı o saçma dergiyi alıyorsun?"

Çünkü bu dergi normal. Rahatlatıcı. Gerçek. "Bilmiyorum. O kadar saçma ki, komik geliyor. Peki hangisi?"

"Allahım ya, ne bileyim. Görmem lazım." Ona dergiyi gösteriyorum. "Merdaneli olan sanırım."

"Niye?"

"Bilmiyorum. Richard, yemek yiyoruz. Âdet bezlerini tartışmak zorunda mıyız?"

"İkincisi daha iyi, çünkü ürünün benzersiz avantajını daha açık gösteriyor. Üzerinde düşündükçe daha iyi buluyorum. Ne bileyim, bir düşünsene, reçel bezlerinden bir tanesini merdaneden ..."

"Allahım Richard! Yemek yemeye çalışıyorum. Lütfen ya."

"Peki. Tamam. Konuyu değiştir. Şurada oturmuş işimden konuşuyoruz. Ama eğer tartışmak istemiyorsan ..."

"Richard. Şşşşş lütfen. Sana tatil için birkaç şort aldım. Magandaların giydiği o parlak renklilerden."

"Maganda olduğum için mi?"

"Kesinlikle."

"Ne kadar tatlısın."

"Önceden olanlar için üzgünüm. Tatil için gerçekten sabırsızlanıyorum."

Üzülme, çünkü gitmiyoruz, seni angut karı. "Evet, ben de."

"Yemek iyi mi? Çok kuru olmamış, değil mi?"

Aynı senin derin gibi kuru ve gevrek. "Yok canım, harika olmuş." **Patlıcan, patlıcan – iğrendim artık patlıcandan be.** "Patlıcanı iyi yapıyorsun vallahi."

"Seni seviyorum Richard."

Senden nefret ediyorum Pepper. "Ben de seni seviyorum."

"Bir düşünsene, eğer o zaman anahtarı yollamış olmasaydın, bu öğleden sonrayı hiç yaşamayacaktık."

Pepper, benimle evlenir misin? "Kendi adıma çok faydalı bir önsezi olmuş."

"Sana sormadan içeri girmem seni rahatsız etmedi değil mi?"

Tabii ki etti be. Ya Charlotte'la el arabası takılıyor olsaydık? "Bugünkü havanda olduğun sürece, tabii ki etmez." **Pepper, evlen benimle.**

"Susadın. Pardon ya, başının etini yiyorum ben de."

Evet, aynen öyle yapıyorsun. Ayrıca, şeytanımı öldürmeye çalışıyorum. Hani senin kabuklu bir orospu olduğunu düşünen şeyi. "Şarap güzelmiş."

"Baş başa oturup film izleyebiliriz bu gece. TV'de iyi bir şeyler olması lazım. Veya kaset de kiralayabiliriz."

Siktir git ya. Sen kendi hayatını video izleyerek harca. Ben dışarı, kafa çekmeye çıkıyorum. "Valla bana uyar."

"Richard, neden bir kenara para ayırıp ayırmadığımı sordun?"

Çünkü benimki bitti ve canım acayip alem yapmak istiyor. Birkaç binlik, hafta sonu işimi görür. "Bir sebebi yok. Düşünüyordum sadece."

"Eğer borç istiyorsan ya da tatilin yol parasını ödemem gerekiyorsa, biraz param var."

Tombala! Resmen tombala! Evlen benimle, Pepper. "Yok, yok ya. İdare ediyorum."

"Aslında para babamın. Yeni bir eve taşınma durumu falan olursa, onun depozitosunu ödemem için vermişti."

O zaman sağlam para varmış canım sende ya. Seni seviyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Evlen benimle Pepper." **Hassiktir!**

"Pardon?"

"Kusura bakma, şakaydı. Şaka yani. Sen bana babanın parasından bahsediyorsun, ben de sana evlenme teklif ediyorum falan."

"Hıı ..."

Pepper, aslında şaka değildi. "Şarabı versene."

"Richard!"

Of, yürü git be. Şişeden de içsen, kadehten de içsen fark etmez; şarap şaraptır. "Ah Pepper, Pepper. Kafamda o kadar abuk sabuk düşünceler var ki."

"Hep Jeez ve Horace'ın uyuşturucuları yüzünden. Uyuşturucu kullanmayı keşke bıraksan. Ayrıca dırdır ediyor olmak istemiyorum ama çok fazla içiyorsun."

Aslında olayın alem yapmakla uzaktan yakından alakası yok. Adım Gary ve ben Richard'ın şeytanıyım. Ama sen bunu anlayamazsın. "Uyuşturucuyla gelen düşüncelerden değil kafamdaki."

"Richard, lütfen bardak kullan."

"Dırdır etmeyi kes be. Seks yaptık işte, daha ne, salak?"

"Özür dilerim."

"Hayır, ben özür dilerim. Öyle patlamak istememiştim. Cidden istemeden oldu. Şu yeni iş yüzünden biraz gerginim galiba. Özür dilerim, Pepper." **Sanırım haklısın. Beynimi bütün o güzel uyuşturucu ve içkilerle çürüttüm. Ve daha da çürütmek istiyorum.**

"Ben sadece Jeez ve Horace O gibi olmanı istemiyorum."

"Onların nesi varmış? İlaçlarının ölçüsünü biliyorlar. Bir sorunları yok."

"Yapma. Horace tam bir keş. Çekmecesinde bir şırınga gördüm."

"Onu sadece amfetaminler için kullanıyoruz."

"Tanrım! Uyuşturucuları enjekte etmiyorsun değil mi?"

"Hayır, tabii ki etmiyorum."

"Neden demin çoğul kullandın peki?"

"Dilim sürçtü." **Evet ediyoruz, n'oldu?**

"Yemin et?"

Ha, ha, ha – Tabii ederim. "Tamam, yemin."

"Yemin ediyor musun?"

"*Evet* dedik di mi?" **Kaltak.**

"Jeez'den n'aber peki?"

"Jeez de duruma hâkim."

"Onu sevmiyorum. Tam bir sahtekâr. Biseksüel olmayı marifet sanıp kendine torbacı havaları veriyor. Paraya ihtiyacı falan yok aslında."

" 'Köşebaşı eczacısı' terimini daha çok tercih ediyor."

"Aman da aman. Uyuşturucular yüzünden hapse girmeyecek mi sonuçta? Herhalde bunun da marifet olduğunu düşünüyordur."

"İyi, neyse. Bunu tartışamayacak kadar yorgunum."

"Tartışmıyoruz ki. Ben sadece ikisini de sevmediğimi söylüyorum. Bu da benim hakkım. Olay bundan ibaret. Gerçi, seni seviyorum Richard."

"Sağol be."

"Richard, sanırım biraz sarhoş oldum yine. Cidden göğüslerimden rahatsız olmuyorsun, değil mi?" Çok rezil, amatör bir baştan çıkarıcılıkla üstünü çıkarıveriyor.

"Bence sen azmışsın be kadın. Otur ve yemeğini bitir."

"Sus ve öp beni."

"Pepper, otur." Birden ani ve dehşetengiz bir çığlık atıyor ve üstünü indiriyor.

"İnanamıyorum ya!"

"N'oldu?"

"Pencereye bak." Camda bir tıkırtı oluyor. Horace O ve Jeez'i sırıtarak ellerindeki şişeleri sallarken görüyorum. Pepper ağladı ağlayacak. Ne var ki, onun için hiç ama hiç üzülmüyorum. Yani, sonunda jeton düştü. Şu diğer Richard. Beyefendi kesin Londra'ya taşınmış.

Dişli metal, derimi, ben ne kadar ağlarsam o kadar kesiyor sanki. Duvar sanki büküldü, çarpmanın etkisiyle bir an içeri göçtü, sonra çok normal bir şeymiş gibi camları patlatarak ikiye ayrıldı ve ağaç dalları yarıktan içeri dalarak beysbol

sopası gibi kafama saplandı. Galiba kaşım kopmuş, gözümün kenarından sallanıyor ama başka bir şey de olabilir. Ayrıca, yanağımın yumuşak ve etli bir kısmından fışkıran kanın tadını alabiliyorum.

Ve hatırlıyorum! Ne olduğunu, bunu neden hak ettiğimi hatırlıyorum. Gary acil durum zincirini çekti. Bu Allahın belası treni raydan ben çıkardım.

"UYAN, UYAN." Pepper bağırıyor. "Allahım Richard ya, sen ... yine. Resmen yine, Richard."

"Baksana Pepper. Bu önemli. Mesela bir trendeki acil durum zincirini çektin, tamam mı? ..."

"Richard Allah aşkına kapa çeneni ve ayağa kalk."

"Ama tekerlekler kilitlendiğinde trenin raydan çıkabileceği hiç aklına geldi mi?"

"Hayır. Kalk şimdi. Çarşafı almam lazım."

"Özür dilerim, Pepper."

"Özür dileme. Geçen geceye göre büyük bir gelişme bu. Bütün erkekler kadınların ağzına sıçar. Sense bunu uykunda becerdin."

"Hiç komik değil."

"Hiç ama hiç, değil mi?"

"Gerçekten çok üzgünüm, Pepper."

"Sadece sus ve kahve yap. Şimdi ha deyince uyuyamam. Şunu da çamaşır makinesine koy."

"Baksana Pepper."

"Ya alsana şunu. Bi de sıcak suyu aç da yıkanayım."

Şu anda Pepper banyoda. Muhtemelen hâlâ sarhoş olan –aletimin çadırı kuruşundaki güzelliğe bakarak konuşuyorum– bense, Charlotte'u aramaya karar veriyorum. Dün gece onu kovduğumu belli belirsiz hatırlıyorum ve ertesi günün vicdan azabı içime iyice oturmadan durumu düzeltmek istiyorum.

"Siktir git ulan Allahın manyağı," diye bağırıyor Charlotte.

"Ne?" diye fısıldıyorum.

"Dün geceden sonra beni arayacak yüzün olduğuna inanamıyorum ya. Hem de sabahın altısında be."

"Hiçbir şey anlamıyorum."

"Sakın unutmuş numarası yapma bana."

"Charlotte, ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum. Sana kendimi affettireyim. Beraber gezelim, bir şeyler yapalım."

"Yok ya. Onu da gezdirecek misin peki? Hastaneden taburcu olduğunda. Sen ve arkadaşın. Dikkat et de ..." Arkada bir erkek sesi var. "Evet ama boşver ... Hangisi? ... Beyaz olanı, ya boş ver sen ... Amcık. Ver şu telefonu ... Lütfen ya, boş ver."

"Ulan amcık," diye bağırıyor herif. "Senle o kankan – bu yaptığınız için sizi geberticem ulan."

"Ya yürü git."

"Sen öldün."

"Yapma ya," diye bağırıyorum ben de. "Ulan bana bak, benim tarafıma doğru osurmayı bile denersen, seni bacaklarından vururum. Buna inansan çok iyi olur, çünkü ben dediğimi yaparım. Bastı mı kafan lan denyo? Seni unufak ederim. Anladın mı ulan?" Telefonu dan diye kapatıyorum. Pepper'ın elini omzumda hissettiğimde hâlâ titriyorum.

"Richard bir tanem, belki bir doktora falan görünmen gerekiyor. Bu konuda konuşabilir miyiz? Rica ediyorum bak."

"Nabzımı tutar mısın lütfen Pepper?"

* * *

Her zaman kusturuyor beni şu. Şu dediğim de, beyaz işte. Ama onun dışında – koy dibine! Herkese tavsiye ederim. Bir deneyin. Yalnız dikkat, sadece ara sıra – şöyle güzelinden bir muameleyi hak ettiğinizde. Ama dediğim gibi, sihirli ejderhayı içinize çekmeden şu dünyadan ayrılmayın.

Jeez'in küvetinde çırılçıplak yatıyorum. Duş başlığı karnımın üstünde yavaş yavaş ve ılık ılık akıyor, kusmuğumu alıp götürüyor ve bana düşünmem için zaman sağlıyor.

Hayatımdaki bütün sorunlar –Gary, Pepper, diğer Richard, içki korkusu, alacaklılar– o kadar önemsiz geliyor ki. Ne bileyim, çift renkli gökyüzüne sahip şu güzel gezegende sadece bir gün geçir-

mek bile bütün borçlara ve dertlere değer, öyle değil mi?

Bir de şu laf var. Kimin dediğini hatırlamıyorum gerçi. Horace O'dur bir ihtimal ama direk benim battığım pislikle alakalı – serseriliğimle: "Eğer bir gölge düşürmeyeceksem, nasıl var olabilirim ki?"

"Varlığın gölgeye mi ihtiyacı var?" diye Horace'a fikrimi belirtiyorum.

"Yin'in yang'a ihtiyacı var."

"İyinin kötüye."

"Ölçülülüğün aşırılığa."

"Benliğin başkalarına."

"Sıra sende."

"Yok, bulamadım. Servetin yoksulluğa."

"Çulsuzluğun himayeye. Lowenbrau?"

"Şerefine H. Kral adamsın."

Birkaç nedenden dolayı bu az rastlanan bir durum.

Birincisi: Birkaç haftadır Horace O'yla demlenmiş değilim. Charlotte'un arkadaşlarına saldırdığından beri. Hatta kendisi son zamanlarda çilekeş bir tevazu içinde yaşıyor.

İkincisi: Birkaç haftadır Horace O'yla adam gibi demlenmiş değilim. Kredi kartım cartayı çektiğinden beri. Tabii ki birkaç çekimi pek alışık olmadığım yasadışı yollarla bozdurdum ama elli poundluk bir çek limitiyle kaç kere demlenebilirsiniz ki?

Üçüncüsü: Her şeye karışan Pepper hanım, beni bir aylık deneme süresine soktu. İnanabiliyor musunuz ya? Son maaş çekimi *kendi* hesabına aktarttı ve şimdi bana "cep harçlığı" veriyor. İtiraf ediyorum ki, bu benim fikrimdi. Bu sabah yatağı – yine – batırdığımdan, bir doz **yalnızlık-korkusu** yaşadım.

Dördüncüsü: Hava, dışarıda içilebilecek kadar güzel.

Özetle, bu, az rastlanan ve tatmin edici bir durum.

Charing Cross Caddesi'nde oturduğum şu yerden, beş tane dilenci görebiliyorum. Bir kapı önünde, şarap kızılı saçlı, para için yatıp yatmayacağı şimdilik belli olmayan, eroin bağımlısı bir çıtır

duruyor. Birkaç kapı ötede de kıpkırmızı bir mohavk var. Bu abi, *dilenci kreasyonu*nu yakalamış görünüyor. Yağlı hâki ceket, yağlı siyah boyunbağı, yağlı ordu botları ve yağlı köpek. Kastettiğim köpekleri anladınız, değil mi? Bütün gün kapı önlerinde zayıf olmaktan başka hiçbir şey yapmadan oturan, sıska fare kılıklı paçavralar – doksanların vazgeçilmez dilenci ekipmanı. Normal, ayyaş bir serseri olan üç numaralı dilencimiz, gelen geçenden beceriksizce para dileniyor. Dördüncü dilencinin ise o battaniyenin altındayken kadın mı erkek mi, ölü mü yoksa uykuda mı olduğunu söyleyebilecek durumda değilim. Ve beşinci dilenci de, Horace O'dan paso içki otlanan bendeniz.

Horace O, öğle yemeği kalabalığını yararak elinde biralarla geliyor. Oturuyor. İçiyoruz. Üç numaralı dilenci sallanarak bize geliyor ve sayıklayarak fazla bozukluğumuz olup olmadığını soruyor.

"SİKTİR-GİT-SERSERİ-HERİF," diye aynı anda adamın burnunun dibinde bağırıyoruz. Bu gibi durumlarda kullandığımız klasik repliğimiz. Kahkahayı basıyoruz ve kadeh kaldırıyoruz.

Daha da içiyoruz. Birden Horace O hakkında, hafif bir kuruntu nöbetine tutuluyorum. Belki ekonomik durumumdan bıkacak ve elindeki kadehi bitince çekip gidecek. Belki de içmeyi bırakmış olması gerektiğini hatırlayacak.

Sonra gülümsüyorum – cebimdeki reklamı hatırlıyorum. Paradoksal bir başlığı vardı:

"ANINDA NAKİT – HEMEN! Soru sorulmayacaktır."

Sonra mali öneme sahip başka bir şey çekiyor dikkatimi.

"Hâlâ okuyor musun abi şu geri zekâlı şeyi?"

"Dinle H:

"Anneyim, ev hanımıyım
ve milyonerim

Gelin nasıl başardığımı anlatayım.

"Bu muhteşem bir fikir, tatlım. Neden başkası denememiş acaba?"

"Denemiş," diyorum. "John Zeigler. Ve o bu sır-

rını sadece 9.95 pound + posta ücreti karşılığında alabileceğimiz *Tembel Milyoner* adlı kitabında açıklıyor.

"Bu kandırmaca, tatlım. Paranı boşa harcama."

ALTI AY GEÇTİKTEN SONRA kocam diyordu ki ...

"Palm Beach'te yaşayacak kadar zengin olabileceğimizi asla tahmin edemezdim. Peki, John Zeigler bu müthiş sırrını neden sadece 9.95 pounda açık ediyor?"

"Bence o da bizim gibi, hayatım. Sadece, artık daha fazla para kazanmaya ihtiyacı yok."

"Bulaşık yıkamak, çöpü dışarı çıkarmak, yiyecek içecek almak, çamaşır yıkamaktan, bırakın adam gibi para kazanmayı, nefes bile alamıyordum..

Sonra bir gazetede aynı bunun gibi bir reklam gördüm. Diyordu ki, **Altı Ayda Bir Milyon Dolar Kazanmak için Günde Bir Saatinizi Ayırmanız Yeterli.**

"Sen kimi kandırıyorsun?" diye düşünmüştüm. Ama aynı benim gibi Connecticut'tan, Jersey'den, Buffalo'dan, Vermont'tan bir sürü gerçek kişinin de oturdukları yerden binlerce dolar kazandığını okuyunca düşündüm ki, "Neden bir kere denemeyeyim?"

"Ayrıca," diye düşündüm, "9.95 pound nedir ki ..."

"Sana ısmarladığım beş biradır abicim."

V
Benim tuhaf ayartıcım

"Güzel, alıyoruz."

"Richard, önce bir konuşsaydık?"

"Konuşacak ne var ki? Mükemmel bence. Taş gibi mekân."

"Richard, ben konuşmak istiyorum. Biz sizi daha sonra ararız."

"Hay Pepper ya. Arkadaşım bir saniye, kusura bakmayın. Öğleden sonra sana köpek alacağım bak."

Tabii ki, kaltak karı bara varana kadar bana surat yapıyor.

"Bu ırkçılık. Başka bir şey değil." İlk eksportumu dikiyorum.

"Richard ... Richard ..." Ama ben bar kenarına oturmuş domuz gibi somurtuyorum.

"Bas git, ırkçı," diye kelimelerin üstüne basarak cevap veriyorum ona. Bir eksport ve bir de üçlü Jack Daniel's. Şerefe. "Irkçı. Pis

ırkçı." Ve Pepper Furnival'ı ideolojik olarak can damarından vuruyorum.

"Richard," diye zırlıyor. "Ben pis ırkçı falan değilim. Bana bunu sakın bir daha söyleme."

"Irkçı."

"Beni dinle mal herif. Bir kere olsun kulak ver ya."

"Saldır hadi."

"Richard, olay karaderililer falan değil. O sadece bir gözlemdi, herhangi bir şeyin eleştirisi değildi. Bölgeye falan lafım yok. Hiçbir şeye yok. Ama burası resmen bir pislik yuvası."

"Pislikmiş. Nesi varmış buranın be. Metro istasyonunun orada bir bilardo salonu var ve Highbury's'e de iki adım. Mekân tamamen etnik öğelerle dolu. Mesela sıcak bir cumartesi günü Stroud Green Caddesi'ne bak. Tam tarz bir ortam. Paso Karayip müziği ve kızarmış balık. İnsanların hepsi şahane elbiseler ve acayip şapkalarla dolaşıyor. Ayrıca senin gibi züppeler için Crouch End'in üstündeki caddede efemine restoranlar ve şarapevleri de var. Gerçi Finsbury Parkı'nın arka tarafında asayişin pek berkemal olmadığını kabul ediyorum. Ha, ha." Tepki yok.

Şüphesiz, Pepper'ı taşınmaya niye ikna ettiğimi çakmışsınızdır. Evet, tamamen parasal nedenlerle. Beş aylık kirayı borçlandım. Vergi, yakıt masrafı, kredilihesaplar, mağaza kartları, kredi kartları, postayla sipariş ödemeleri, TV kirası, süt faturaları, kayıp kasetler vesaireyi saymaya bile gerek yok. Ben de bu yeni iş, alemciliğimde yapacağım mütevazı bir düşüş ve kira paylaşımıyla, birkaç ay içinde "Anında Nakit-Hemen" borcumu ödeyebileceğimi düşünüyorum.

Ve bir de şu ufak problem var.

Pepper ve beni geçen pazar, Highbury Corner'da, Hen & Chikens'ta –aşırıya kaçmadan– içerken düşünün. Pepper da beni, sürekli değişen hal ve tavırlarıma bir çözüm bulmak için profesyonel yardım görmemin akıllıca bir hareket olacağına ikna etmeye çalışıyor. Hafif kıllansam da –zira sesim bir parça yükselmiş olabilir– yeterince iyiyiz. O yüzden, yarı dolu biramı yere döküp, bardağı barın ortalarında duran birine fırlattıktan sonra Pepper'ı sertçe ko-

lundan tutup kapıdan iterek, "KOŞ PEPPER, KOŞ!" diye haykırdığımda kızın yaşadığı şaşkınlığı bir düşünün.

Charlotte'un tayfası Upper Sokağı civarlarında takibi bırakıyor ama biz takatten kesilinceye kadar devam ediyoruz (bu kesilme de City Road kavşağına denk geliyor – kesinlikle sıradan bir koşu değil). Doğal olarak, Pepper ağlıyor. Ağlaması bittiğinde de paltosu ve çantasının yanı sıra bir de açıklama istiyor.

İşte, astım ilacımla uzun soluma seansları, nabız sayımları ve titreyerek alınan bir ya da altı tekliğin sonrasında, Horace O'nun nasıl ortada hiçbir sebep yokken kungfu'daki ustalığını o tayfadan birkaç kişi üzerinde gösterip, bir tanesini de hastanelik ettiğini anlattım. Açıkçası, sarhoşken Charlotte'a kaymaya çalışmam (kavalyesinin pek hoşuna gitmedi ama) ve Gary'nin herkese "sıkıyorsa gelin de göreyim" şeklindeki nezaketsiz daveti gibi ayrıntıları atladım.

"Richard, o apartmana giderken beş tane köpek saydım. Eminim üçü pit bull terrier'di."

"Bu sadece moda ya. Hem onlar sadece çocuklara saldırır. Akşamları caz da dinleyebiliriz bu ortamda."

"Sokaklar rezalet. Kendimi güvende hissetmiyorum burada. Islington gibi değil. Bir de bu beraber yaşama olayından pek emin değilim. Tamam, birçok geceyi beraber geçiriyoruz ama ..."

"Pek emin değilsin demek? Ulan inanamıyorum ya! Ben de burada gelmiş, en sonunda güvenebileceğim birisini bulduğumu düşünüyorum. Nutkum tutuldu." Bunu da tek kollu canavara doğru yönelerek kanıtlıyorum.

"Of Richard ... Richard. Konuştuğumuzu sanıyordum."

"Bir dur Pepper ya." Kolu ilk çekişimde üç bar geliyor, makine muzaffer bir elektronik müzik çıkartıyor ve sonra da alüminyumdan bir servet tükürüyor. "İşte! İçki jetonlarımız. Bundan iyi kıyak olur mu be. Pepper, bak! Bu bir işaret. Eğer bu bir işaret değilse, ben de Yahud ... aman yani Spurs taraftarıyım."

Jetonları Pepper'ın deriden ellerine bırakıyorum ve onu öpüyorum.

"Deneme süresi? Bir ay? *Evet* de. Lütfen. Pepper tatlım. Seni

seviyorum. Gerçekten. Hadi, *evet* de."

"Bir ay mı?" Onu hemen öpüyorum ve bara gidiyorum.

"Kutlamak için ne alırsın?"

"Portakal suyu alayım."

Büyük bir votka-portakal, bir Holsten Eksport (Spurs sponsoruysalar n'olmuş? Güzel bira sonuçta) ve bir de üçlü Jack sipariş ediyorum.

* * *

MÜŞTERİ: **AIDS Eğitim Vakfı**
BAŞLIK: **Otomat**
GÖSTERİM SÜRESİ: **50 sn.**
siyah beyaz + özel efektler

Görsel	**Ses**
İç. Modern bar/şarap evi. Atmosfer karanlık ve loş. Yarı kalabalık.	"Bu gece sana aşkımı ilan ediyorum."
Arkada duygulu bir saksofon sesi Yakın plan. Tipleri fazla çekici olmayan genç bir çift. Masada karşılıklı oturmuş, samimi bir şekilde konuşuyorlar.	
Erkek gülümsüyor ve ayağa kalkıyor.	
Kızın bakış açısı. Erkeğin tuvalete giderken arkadan görünüşü.	
Yakın plan. Erkeğin sırtı. Kamera onu izliyor. Bozuk para aranıyor.	Müziğin sesi buna uygun olarak azalıyor.

Yandan çekim. Erkek
prezervatif makinesine
bozuk parayı atıyor.

Çok yakın plan. Erkek elini
düğmeden çekip, bölmedeki
prezervatifi bulmaya çalışıyor.
Prezervatif yok.

Ses efekti

Kamera eski yerinde.
Çıkış koluna basıp, parasını
almak istiyor. Para yok.

Ses efekti

Öfkeyle makineye vuruyor.

Ses efekti

Kızın bakış açısı.

Müzik eski yüksekliğine
geliyor.

Hayal kırıklığı içinde
tuvaletten çıkan
erkeğin önden görünüşü.

İlk kamera pozisyonuna dönüş.

Erkek oturuyor ve beraber
bir şeyler konuşuyorlar.
Erkek gülümsüyor ve başını
sallıyor. Kız kalkıyor.
Erkek kızın kolunu tutmaya
çalışıyor. Çok utanmış gözüküyor.

Erkeğin bakış açısı.
Kız bara gidiyor ve içen
birkaç adamın arasında duruyor.
Yandan, havadan çekim.
Kız barmenle konuşmaya başlıyor.
Ona erkekler tuvaletini gösteriyor.

Adam kasaya gidiyor ve
bir poundluk bir bozukluk

çıkarıp kıza uzatıyor.
Kız başını sallıyor. Adam bar kapağını kaldırıp tuvalete doğru gidiyor. Kız da onu izliyor.

İlk kamera pozisyonuna dönüş. Kız hayal kırıklığına uğramış bir şekilde yerine oturuyor. Sonra gülümsüyor ve yarım düzine prezervatif kutusunu erkeğin kucağına bırakıyor. Erkek gülüyor.

Müzik zirveye ulaşıyor.

SLOGAN: Prezervatif hayatınızın bir parçası olsun.

Müzik uzun bir notayla son buluyor.

Peki bu nasıl? İki hafta boyunca yoğun bir şekilde gösteriliyor. Artık fenalık getiriyor. Bir gün *10 Haberleri*'ni izliyorsunuz. Uğursuz reklam tekrar başlıyor. Tamamen aynı müzik, vesaire. Esniyorsunuz. Ama bu sefer ... makine çalışıyor ve çocuk emaneti cebine atıyor. Bu bütçe için süper iş değil de nedir bu?

Tamam, reklam brief'le uyuşuyor. Utangaçlıktan kaynaklanan piyasa direncini kırıyor ve hafta sonunda bir günlüğüne ihtiyatı elden bırakanlar kitlesini, daha önceki kampanyaların aksine toplu HIV testi yapmaya da yöneltmiyor. Ama kampanya çok da parlak değil. En azından biz, müşterimiz Peking Çay'ı, hastalıktan ulusal korunmada kendi paylarına düşeni yapmaya ikna edene kadar değildi.

Kampanyayı biliyorsunuz. Şu, çok fena sevişmek isteyen ama Peking Çay'ı içmekten başka ortak noktaları olmayan kültürlü çiftin olduğu, pek Allahın belası kibar bir pembe dizi konsepti. Kullanılan derme çatma olay örgüsü ise şu: Çiftin bütün o kayda değer buluşmaları pek olgunlaşamadan biter çünkü *onların* içtiği çayın gittikleri en kaliteli restoranlarda bile olmamasından dolayı gerilmektedirler. İkisinin de doğal olarak evde bekleyen eşleri olduğundan, çay içme muhabbeti yatak odasına giden nihai yolu bulamaz.

Reklamın zirvesindeyse yıldızlarımızı Pekin'de kendilerinden geçercesine çay içerken görürüz. Buna rağmen, ortak noktalarının sandıklarından da az olduğunu görmekten başka bir şey elde edemezler. Sonra Tiananmen olayları yaşanır ve kampanya yasaklanır. Bunun üzerine Horace O ve Richard, Peking Çay'ı ön sayfalara taşıyacak yaman bir dalavereyle sahneye çıkarlar.

Utangaç âşıklar akşam kahvesi için bir kez daha tahammül edilmez şartlar altında bir araya gelirler. Sonra adam karısının bir iş için şehir dışında olduğunu söyler. Kadın bastırılmış bir şehvetle gülümseyerek, merakla sorar, "Şey herhalde yanında ... ?"

"Herhalde," diye gülümser erkek.

"Prezervatif?"

SLOGAN: Prezervatif hayatınızın bir parçası olsun.

Muhteşem değil de nedir bu? Eğer gazetede resmim çıkmazsa ne olayım. Hatta belki *Advertising Week*'te.

Tabii ki Imogen Rocastle, Horace O ve benim bok herifler olduğumuzu düşünüyor. Tabii ki bütün junior ekipler bizim başımızı istiyor ve CV'ler su gibi akıyor. Bu iyi işte. Zira eksport bira içicilerinden oluşan bir alemci departmanı açmayı planlıyorum. Ayrıca, eski ajanstaki pozisyonumuza yerleşmeye –on birden dörde kadar çevre barların bütçelerine destek olmaya– de hak kazandık.

"Bu barın nesini seviyorum anne biliyor musun?" Stroud Green Yolu'ndaki Beyaz Aslan'dan bahsediyor.

"Hayır, canım."

"Oturup iki laf edebiliyorsun. Müzik yok."

Bu barın nesinden nefret ediyorum biliyor musunuz, hanfendi? Saat on birde bütün kapıları açıp, defolup gitmenizi söylüyorlar. Yasalara çok da uygun bir mekânmış be. "Şu sıralar nadir görülen bir şey bu."

"Pazar öğlenleri de vejetaryen yemeği çıkartıyorlar."

Şimdi, çok saçma bir anlaşmaya imza koymuş durumdayım. Bu gece barda içmemeyi kabul ettim. En azından Pepper'ın annesinden kurtuluncaya kadar. Pepper da bir şişe burbon aldı ancak o şi-

şeyi içmem için gereken izin sonradan çıkacak. Ayrıca anlaşmanın bana ait bölümünü sonuna kadar yerine getirirsem, oldukça sapkın bir seks de ufukta beni bekliyor sanırım. İyi bir pazarlık yani. Ah bir de Gary olmasaydı.

Yine de burada –çoğu zaman– sürüyle kaşar karı oluyor.

"Ee Richard, neden Finsbury Park civarında oturmaya karar verdiniz?"

Ama ben bir türlü götüremedim bi tanesini. Yanlarında hep birtakım herifler oluyor. Polo yakalı herifler.

"Richard, annem sana bir şey soruyor."

"Ee Richard, neden Finsbury Park civarında oturmaya karar verdiniz?"

Şu çiftlere bir bakın. Birbirlerinden ne kadar sıkılmışlar, belli değil. Hele şu kendini bir bok sanan dörtlüler: "Ben genel olarak futboldan nefret ederim. Ama Dünya Kupası'nda kendimi kaybettiğimi söyleyebilirim." "Valla bizim hafta sonumuzun en önemli olayı da Cuma günü King's Head'deki Senegal müziği gecesiydi." "Aile ve evlilik işleri düzenlenmesinden sorumlu yardımcı asistan. Söylerken büyük iş gibi gözüküyor ama emin olun, şişirilmiş kâtiplikten başka bir şey değil."

Elimde portakal suyu ve karşımda Pepper'ın şişko annesi varken Beyaz Aslan, bu gece yerinde bir uyarı gibi geliyor. Felaketi kesinlikle çekici kılıyor. Hayatımı, kıytırık bir komedi dizisi izleyerek çok daha yararlı bir şekilde harcayabilirdim.

Bu çok açık hanfendi. Kızınıza siktiri çekmeliyim.

"Richard?"

"Ha, evet. Düşünüyordum da. Finsbury Park'ı pek çok şeyi çekici kılıyor bayan Furnival. Pek çok şey."

"Öyle mi?"

Burada kafa olmak çantada keklik. Geçen hafta güzelinden Charlie ve en sağlamından pıtlarımı da bulmuşum, daha ne isterim. "Mesela park var. On dakika mesafede. Kiralar ucuz. Kozmopolit bir ortam." Ve tabii bir de Kızıl Ordu var. ARS-E-NAL. Evet, farkındayım; o kadar kibarım ki, gören kadınla kafa buluyorum sanır. Ama bu, Gary'yi kontrol altında tutabilmemin tek yolu.

Ağzından çıkacak her kelime üzerinde iyice düşün. Hiçbir şeyin kendiliğinden çıkmasına izin verme.

"Patricia senin bir metin yazarı olduğunu söylüyor. Bu iş tam olarak neleri içeriyor?"

Allah aşkına be kadın, kapa çeneni, bir sus be! "Yani, televizyon ve radyo reklamları, sağda solda gördüğünüz afişler, gazete ve dergilerdeki reklamlar ..." Bu şekilde, sanat yönetmenlerinden, ofislerden, üretim ve medya departmanlarından, çizgi üstü, altı ve civarı iş yapmaktan bahsettim; kadının son hücresine kadar sıkıldığına ve beni rahat bırakacağına iyice emin olana kadar anlatabileceğim her şeyi anlattım.

Yanaklarının şu çökmüş derisine, göz yuvalarını oluşturan o büyük hendeklerin altında asılı duran örümceğimsi mavi hiyerogliflere bakın. Ayı gibi kıçının koltuğu nasıl doldurduğuna bakın. Bütün bunlara egzamayı ekleyin ve alın size üçüncü dönem frengi. Pepper da bunun gibi bir şey mi olacak? Tamam, şu anda iyi gözüküyor – o da anca eteğini çıkarıncaya kadar tabii.

Demek istediğim hanfendi, kızınız boş boş sorular soruyor. Ayrıca külodundan küçük selülit dalgaları taşmaya başlamış bile. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Kızınıza en uygun zamanda siktiri çekmeyi düşünüyorum.

"... Emily Smith, muhteşem bir başarı hikâyesi. Her tarafta şubeleri var. Piyasalarda durgunluk varmış. Hangi durgunluk! Ama dürüst olmak gerekirse, olay daha çok iş planlaması, iyi bir brief ve yaratıcı ..." Bir içki! Bir içki! Krallığım sizin olsun, sadece Allahın belası bir içki. "... Hayır, köpekler ayılarla akrabadır."

"Saçmalama Richard."

"Cidden öyledir be. Hâlâ bir içki alamıyor muyum?"

"Richard, lütfen. Lütfen, lütfen. O kadar iyi gidiyorsun ki."

"Acaba hâlâ kukuyu parmaklıyor mudur?"

"Richard! Geliyor."

Seni idare edebilirim, şerefsiz. Duyuyor musun Gary? Koydum sana hoca.

Yapma ya? Sırf bunun için sana şunu söyleteceğim: "Perdeler için çok teşekkürler. Hiçbir boka benzemiyorlar." Sonra da,

"Pepper, kızarık dolu memelerini al ve siktir git."

"Anne, Richard köpeklerin atlardan değil de, ayılardan geldiğini düşünüyor – yanlış, değil mi?"

"Çok doğru. Atlar da gergedanlarla akrabadır. Ve DNA olarak baktığımızda bize en yakın olanlar da farelerdir."

"Çok açık bir şekilde, şempanzelerdir."

"Ben domuzlardır sanıyordum."

Valla sizin için öyle olabilir hanfendi.

"Anne saçmalama. Maymunlar tabii ki."

Ve bu şekilde hayatlarımızı harcıyoruz ...

"Ayrıca bayan Furnival, bize yemeğe gelirseniz çok seviniriz. Öyle değil mi Pepper, Patricia? Sahi, perdeler için de çok sağ olun. O kadar ..."

On dakika zili çalıyor. Ben de, bu karı hemen defolursa, kapanış saatinden önce dört tane patlatabilirim, diye düşünüyorum. Tabii bir de şişem var evde.

... iğrençler ki be kadın. "... güzeller ki. Evdeki her şeyle tamı tamına uydular."

Pepper annesini arabaya kadar geçirmeye gitmişti, dönüyor. İki bira yuvarladım – yer açmak için bayağı bir geğirdim açıkçası ve iki de cila çektim. İki tane daha çekmek üzereyim. İnsanlar bana kafayı çizmişim gibi bakıyor. Onlara koyayım be.

"Richard! Muhteşemdin." Pepper üstüme saldırıyor. Soğuk dudaklarını yüzümün her tarafına dokunduruyor. Pepper'ın, her şeye karşın iyi bir sevgili olduğuna karar veriyorum.

"Başka içmeyeceğim hoca."

"H, kutlama yapıyoruz." Horace işemeye gittiğinde, ona birkaç tane içki alıyorum. Her şey bu kadar güzel gidiyorken tek başıma içmeyi reddediyorum.

"Rich, oğlum saat dört oldu."

"Bana ne. Bugün cuma ve ben özgür bir adamım."

Horace birasından büyük bir yudum alıyor ve tekrarlıyor, "Buna hâlâ inanmıyorum be abi."

"Dinle H," diye geyik yapıyorum, "uçmuşken dışarı çıkardığım ilk herif sen olacaksın."

"Bunun için sabırsızlanıyorum işte."

RUT da Covent Garden'da. O yüzden yerel barımız Yuvarlak Ev. Garrick Sokağı'nda, meydanın bayağı uzağında. Mekânın dairesel olması dışında, renkli İsveçlileri ve çaçaron İtalyanları çekecek pek bir olayı yok. Bar bu turistsiz içme ayrıcalığı karşılığında, turist fiyatı uyguluyor. Ama bu bize koymuyor – ne de olsa reklamcılık işindeyiz. Ayrıca şu efemine şarapevleri, içki diye verdikleri şişelenmiş sidik karşılığında çok daha fazla istiyorlar.

Vakit geç ve biz de bir galonu geçeli bayağı oldu. O yüzden pencere kenarına oturmuş, aşağıdan geçen turistlerin pürüzsüz kahverengi kol ve bacaklarına şehvetle bakıp, Emily'nin Devon'u harabeye çevirme girişimine rağmen hapse girmememi kutluyoruz.

Pepper kalkıp, benim içkiyi bıraktığıma, kafamın düzgün olduğuna, kendisinin kötü ve duygusuz davranışları sonucunda sinirlendiğime dair yemin edince, hâkim anında onu sevdi. Ayrıca, gözaltı görevlisinin raporunu görmeliydiniz: Parçalanmış aile, problem çocuk, hayatını sıfırdan kurdu, AIDS Eğitim Vakfı için önemli çalışmalar yaptı, kendisine değil gözaltı cezası, belli bir süre için toplumsal hizmet vermek bile topluma karşı işlenmiş bir suç olur. Bu tür durumlarda doğruluk her zaman kazanır ve o yüzden ben de, 2.500 poundluk para cezası, iki yıl gözaltı, İçki Krizi toplantılarına katılmam için ısrar ve on yıl araba kullanma yasağıyla paçayı kurtardım. Bana uyar vallahi. Uğraşmam gereken bir felaket daha eksilmiş oldu.

Beş saatlik tren yolculuğu boyunca hissettiğim korkuyu hayal edebiliyor musunuz? Şaşmaz önsezimin, felaketin çimento zeminler, boklu kovalar ve gergedan sertliğinde oğlancı serserilerle ölümcül karşılaşmalar içereceğini söylemesinin yanı sıra, bir de uğraşmam gereken Gary tehdidi vardı. Ne bileyim, o kasvetli ve ağırbaşlı mahkeme ortamında, onca şey risk altındayken nasıl dayanabilirdi ki?

O yüzden; Pepper'ın dizginlenmez itirazlarına karşın, mahkemeden önce bir bara gidip Pat'in ruhunu uyandırdım.

Ve tabii ki, hâkim hükmünü açıklamadan önce sabıka kaydımı okudu. O yüzden dönüş yolu boyunca "Neden bana daha önce söylemedin?" cümlesini defalarca duydum. Pepper elimdeki beş yara izinin neden olduğunu bilse ne olur? O kadar da önemli değil. Bunu kimseye söylemeyeceğine güveniyorum. Tabii ki gerçeği biraz değiştirdim ve bizim köyde birisini hakladığım için Feltham'da yattığımı söyledim.

"Rich, harbi harbi şu pisliği bırakmayı düşünüyorum hocam."

"Siktir git, H!"

"Meditasyon ya da o tür bir şeyler; hayat ayarımı düzeltmek istiyorum."

"Ben de Spurs taraftarıyım."

"Saçmalamıyorum Rich – çok ciddiyim."

"Saçmalıyorsun H. Dediklerinin hiçbirini inanarak söylemiyorsun."

Ama bardan çıkarken, Horace O'nun haklı olduğunu biliyorum. Artık büyüme, ahlâki bir şeyler yapma ve sıkı bir yaz boyunca kullanılan ekstra limiti geri ödeme zamanı.

Genel olarak baktığımda; uzun vadede toparlanmak için daha iyi bir zaman olmadığını görüyorum. Prezervatif olayından beri herkes benim tarafımda. Pepper'a gelince; daha iyi olamazdı. Taşındığımızdan beri bir kere bile dışarı çıkmadı – telefon edip kontrol ediyorum da.

İşleri düzene koymayı kendime –Pepper'a, kredi şirketlerine– gerçekten borçluyum. Dairenin bir kısmını boyayabilir, hatta bir Eliza testi yaptırabilirim. Belki bir kitap okumaya çalışırım. Derken yine, eylül başlarındaki şu "okula geri dönüş" hissini yaşıyorum. Yazın o mesut özgürlüğüne güle güle demenin hatıraları.

"Hiç mobilya olmadığını fark etmeliydin."

"Uyandığımda etraf biraz boş gözüktü hakikaten."

"Neden geleceğim deyip de gelmedin eve?"

"Son kadehti ya. Unutmuşum. Sadece bir teklik yuvarlamayı düşünüyordum. Horace da oradaydı. Üzgünüm. Fazla oto kontro-

lüm olduğunu sanmıyorum. Özür dilerim, aramam gerekirdi."

"Yatak yok ortada. Fark etmeliydin. Nerede uyudun?"

"Banyoda."

"Banyoda!"

"Banyoda uyumaya alışığım."

"Banyoda?"

"Evet. Allahın belası banyoda, Pepper. İçin dışına çıkarken uyumak için genellikle iyi bir yerdir."

"Ve şu vakte kadar orada uyudun, öyle mi?"

"Evet. Çok sarhoştum. Kabul ediyorum. Dut gibiydim. Suçluyum. Çok üzgünüm. Başka ne diyebilirim? Özür dilerim, Pepper."

"Ne fark eder ki, içiyordun."

"Kes şunu, çok boktan hissediyorum."

"Tabii ya. Ne zaman kendini çok boktan hissetsen içiyorsun – *kendine gelmek için*."

"Ne saçmalıktır bu şimdi ya." Bunu kanıtlamak için iki parmağımı kafamın üzerinde birleştiriyorum ve düz bir çizgide yürüyorum.

"Kokuyorsun resmen."

"Geçen gecedendir. Bayağı bir iç ..."

"Hayır, bu taze alkol."

"Sen bunu nereden biliyorsun be?"

"Nefesindeki bayat alkolle taze alkol arasındaki farkı bilecek kadar uzun süredir tanıyorum seni. Sabahları beni yolcu ederken öptüğünde bir ağız dolusu bayat ve geceleri uyurken öptüğünde de bir ağız dolusu taze alkol kokusu alıyorum. Daha da kötüsü, sen içime boşalmaya çalışırken bir saat ya da daha uzun süre içime çekmek zorunda kalıyorum bu kokuyu.

"Siktir git, Pepper."

"Richard."

"Defol."

"Allahım! Richard, tuvaleti kullanmam lazım ya."

"Defol."

"Richard, lütfen. Hadi. Bak çok saçma davranıyorsun."

Şimdi, bu doğru. Durum analizi yapmak için kendimi bir sekizlik bira paketi, yirmi sigara ve bir de dergiyle tuvalete kilitledim ve şimdiye kadar bundan pek zevk aldığım söylenemez. Sorun, Zippo'mun çakmak taşının bitmiş olması ve ben, feci bir sigara içme ihtiyacı dışında herhangi bir şey düşünmeyi tamamen imkânsız buluyorum.

Üç hafta önce taşındığımızda, Pepper ve ben gerçekten bir ekiptik. Ne bileyim, nasıl olsa yapacaktım ama, eski dairemin bütün mobilyalarını Jeez'in minibüsüne yükleyip Finsbury Park'a taşımak Pepper'ın fikriydi. Üç dört seferde –sonuncusunda o tatlı yorgunlukla başı omzumdaydı– her şeyi taşıdık ve yeni eve eşyaları nasıl yerleştireceğimizi konuşmaya başladık. Derken Pepper fısıldadı, "Önce yatağı halledelim."

Ve öyle gitti.

İki hafta boyunca ...

"Richard, lütfen. Sistitim var. Girmem lazım."

... her şey çok güzeldi. Geceleri nadiren dışarı çıktım. Nabzım 90'ın altına düştü. Her şeyi sırayla yaptık – Pepper yemek pişiriyordu, ben de hazır alıp geliyordum. Onun Bob Dylan albümlerini bile sessizce sineye çektim. Dokuz ya da on haberlerinden sonra da –maç ya da *Mahkûm: Hücre H*'nin olduğu günler dışında– oda*mız*a sıvışıyor ve yaz sonu esintisinde sevişiyorduk. Veyahut da diğer odalardan birinde sapkın seks yapıyorduk.

Derken, geçen cuma işler ...

"Bulaşıkların üstüne mi işeyeyim?"

... değişmeye başladı. Müşteri prezervatif reklamını geçici olarak kabul etti ve biz de kutlama yaptık. Coşkunluğum, cumartesiden kalma sarhoşluğuma baskın çıktı ve ben de daha çok kutlama yaptım, vs. vs. (mahkemeye gitmek için kısa bir ara), vs. vs. ta ki dün gece bu inanılmaz olay gerçekleşene kadar.

Vallahi tek kelimesine bile inanmasanız sizi suçlayamam. Bir yandan da, bu anlatacağım öyle bir şey ki ...

"Eğer şu kapıyı açmazsan yemin ederim seni terk ederim."

... herkesin hayatta bir kere başına gelebilir.

Pepper'a da söylediğim gibi, ondan ayrılmaya karar verdim. Ve yine dediğim gibi, o kadar küfelik olmuştum ki taşındığımı unuttum ve eski evime gittim. Pepper'a söylemediğim şeyse, orada birisinin olduğuydu.

Linda ben onun oturma odasına sendeleyerek girerken "Merhaba Richard," dedi meraklı bir şekilde.

Sanırım ben de, "Merhaba ... ee ... Linda," dedim.

"Evimde n'apıyorsun acaba?"

Her neyse, uzun lafın kısası, yattık. Kızın şarabını içtim, o da beni soydu ve –içine sıçmadığım, işemediğim ve kusmadığım– yatağında bayılıp kalmama izin verdi ve ben de sabah o ...

"Of Richard, lütfen. Lütfen. Lütfen."

... üzerimde rodeo yaparken uyandım. Ve açıkçası bütün gün seviştik. Sonra ben bilardo oynayıp, Gary'nin Pepper'a sakıncalı şeyler söylemesini engellemek için bara gittim.

"Geber. Geber. Geber. Richard, seni hayvan."

Ah Linda. Kendisi, son çalıştığım ajansta götürme fırsatı bulamadığım kadınlardan biriydi.

"Allahım, Richard. Senin neyin var?"

GERÇEK HAYAT SOHBETLERİ

Kocamın Ölümden Döndüğü Gün

[Başlık] *Onu seven bir karısı, sevimli bir oğlu ve bir de yolda olan çocuğuyla, yaşamak için gereken her şeyi sahipti.*

[Başlık] *Öldüğünü söylediklerinde, kimden yardım isteyeceğimi bilemedim ... Daha önce aklımdan bile geçmemişti ama şimdi bir yaradan olduğunu biliyorum ... Belden aşağısı felç olan Tom'un, üç sene önce evlendiğim adamdan hiçbir farkı yok.*

İki sene önce Campbell ailesinin başına bir felaket geldi. Julie'nin sevgili kocası, on sekiz aylık Henry'nin babası Tom bir kaza geçirdi ve güney Londra'daki Mayday Hastanesi'ne getirildikten kısa bir sonra öldüğü söylendi. Uzmanlar bir hata mı yapmıştı? Yoksa papaz gerçekten de Tom'u ölümden geri mi getirmişti?

"Doğum günümdü. Tom eve özellikle erken gelmişti. Elinde sayısız gül, şimdiye kadar gördüğüm en büyük çikolata kutusu ve yaklaşık bir ay önce yolda görüp de hoşuma gittiğini söylediğim bir tablo vardı.

"Gizlice bir bebek bakıcısı ayarlamış ve en sevdiğimiz restoranda yer ayırtmıştı.

"O gece yemekte Tom'a hamile olduğumu söyledim. Mutluluktan uçuyordu. O an, ona nikâh günümüzdekinden bile daha fazla âşık oldum. Yaşayan en şanslı kadın olduğumun farkındaydım. Cennetteydim ve hiçbir şey bunu bozamazdı."

Julie, yirmi dört saatten daha kısa bir süre içinde hayallerinin parçalanacağının farkında değildi; Campbell'lar için hayat artık hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktı. Korkunç haber, ertesi gün öğleden sonra üç on beşte geldi.

"Telefon çalmaya başladığında, kötü bir şey olduğunu biliyordum. İster telepati deyin, ister kadınsal sezgi deyin ama ben karşı taraftan tek kelime gelmeden Tom'un başına çok korkunç bir şey geldiğini biliyordum.

"O ölüm gibi soğuk sesi asla unutmayacağım. 'Maalesef kocanız bir araba kazası geçirdi.' 'Öldü mü? Öldü mü?' diye yalvardım. Aldığım cevap 'Lütfen hemen hastaneye gelin bayan Campbell,' oldu.

"Ondan sonra, söyleyebildiğim tek şey, 'O Peynes'te satış temsilciliği yapıyor. İyi şofördür. O Peynes'te temsilcilik yapıyor. Hani şu çikolatacılar.'" ...

... Julie cesedi görmeye götürüldüğünde Tom'un yanında bir papaz görünce şok olmuştu. Tom katolik

değildi. Ambulans görevlilerinin araba aynasında buldukları Aziz Christopher ona bir otostopçu tarafından verilmişti. Julie papazdan kendisini yalnız bırakmasını istedi.

"Daha önce hiç dua etmemiştim. Belki orada papazı gördüğümden, belki umutsuzluktan, kendi kendime tekrar tekrar dedim ki, 'Lütfen Tanrım, Tom'un ölmesine izin verme.' "

İki buçuk saat sonra hemşireler Julie'ye, küçük Henry'yle ilgilenmesi için eve dönmesinin iyi olacağını söylediler. Bütün umutları tükendiğinden, Julie ayrılmak üzere kalktı.

Daha sonra olan şey, Julie'nin neredeyse gözlerinin yuvalarından fırlamasına neden oluyordu. Tom birden doğrulup oturdu ve "Çayın yanında sosis mi yiyoruz yani?" dedi ...

"Özür dilerim. Özür dilerim."

Tombala! İşte beklediğim buydu. Şimdi tek yapacağım ağlıyormuş gibi yapmak, az biraz özür dilemek ve böylece her şey düzelecek.

"Üzgünüm." Ağlıyor. Yanaklarıma biraz bira döküyorum ve kilidi açıyorum.

Ama Pepper içeri girmiyor. Ne hazırlanmış ne de yarı hazırlanmış bir hakaret geliyor.

Yerde bağdaş kurmuş oturuyor. Zavallı sidiği yeni halımızın neresini lekeleyeceğine karar vermeye çalışırken, içler acısı bir şekilde ağlıyor.

Pepper beni, kadınların bazen yaptıkları gibi sessizce, incinmiş bir ruh haliyle affetti. Ağlamıyor. Gülmüyor da. Yapılması gerekenleri yapıyor. Ben de bunun tehlikeli olduğunu düşünüyorum.

İki haftadan beri sevişmediğimizi hesaplıyorum. Bunun yanın-

da, biradan uzak durup, onun gönlünü almaya çalışıyor olmam da var. Ama bütün o gülümsemelerim ve üzerine titremelerim, doldurulmuş bir kediyi bile daha çok yumuşatırdı.

Pepper tef çalan birtakım çatlak dallamaları izliyor ve ben de Pepper'ı izliyorum.

ÇATLAK DALLAMALAR:
O'nu baharın çiçeklerinde görürüm
Tomurcuklar dünyamızı boyadığında
Ve her yeni tohumun açılışı,
Yenilenme sözü verir.
BEN: Ne boktan bir şey bu ya.
PEPPER: Bara git o zaman.
ÇATLAK DALLAMALAR:
O'nun sevgisini yazın sıcaklığında
Ve parlak mavi yaz göklerinde hissederim.
Her yeni şafak dünyamızı aydınlattığında,
Kurtarıcımın uyanışını görürüm.
BEN: Sen de gelecek misin?
ÇATLAK DALLAMALAR:
Gözlerini aç, göklere bak,
Muhteşem gerçeğe tanık ol.
Her günde, her yönde,
Canlı kanıttır şu dünyamız.
PEPPER: Canım istemiyor. Şunu izlemeye çalışıyorum.
BEN: Hadi Pepper. Beraber dışarı çıkmayalı asırlar oldu.
PEPPER (*hırçın bir şekilde*): İstemiyorum.
ÇATLAK DALLAMALAR:
O'nu narin yapraklarda görürüm,
Sonbaharda düşen,
Ve hışırdadığında yapraklar
Duyarım kurtarıcımın çağrısını.
BEN: Ne dersin Pepper, hadi?
PEPPER: Bu gece canım istemiyor. Beni rahat bırak ya.

BEN: Hadi hadi, bara gittiğimizde kendini iyi hissedersin. (*Cıgaralığı ona uzatıyorum)* Takıl biraz. (*Pepper kafasını sinirli bir şekilde sallıyor)*

PEPPER (*hırçın bir şekilde)*: İstemiyorum.

ÇATLAK DALLAMALAR:

O'nu kışın ayazında hissederim,
Temizlediğinde her şeyi parlak kar.

BEN (*melodiye uyarak)*:

O zaman bu boku yalnız izle
Pepper Fur-ni-val!!

Ot beni acıktırabiliyor. Bu sırf *cıgara sonrası açlığı* değil. Diğer şeyler için de açlık duyuyorum: İnsanlarla iletişim kurma, bar, Pepper gibi ... Yatağa uzanmış, bu tür şeyler hakkında akıl yürütüyorum. Kafamda, tam olarak istediğim şeyleri tartıyorum. Daha da önemlisi, bunları nasıl elde edeceğimi düşünüyorum.

Üç şey istiyorum ve kafam iyi olduğu için de bunları çok fena arzuluyorum.

1. Pepper'ın beni baştan çıkarmasını istiyorum. Ufacık bir sevgi gösterisi yeter. Ne bileyim, omzuma dokunması ve gülümsemesi, tutunacak bir şey olur. Bu dileğimdeki idealim, onun durup dururken ateşlenmesi ve eski günlerdeki gibi bana tecavüz etmesi. (Evet; önceden bu olduğunda anında soğuyordum ama şimdi olmaz öyle bir şey. Kesinlikle, Pepper.)

2. Pepper'a kendimi yeniden sevdirmek için bir haftadır doğru dürüst bir şey içmedim (Horace da artık benimle içmiyor.) Şöyle güzelinden birkaç kadeh yuvarlamak için neler vermezdim.

3. Çok fena acıktım. Hint yemeği istiyorum.

Kesin çözüm şuymuş gibi gözüküyor: Pepper problemini beklemeye al, Dünyanın Sonu'ndaki elemanlarla iç; Hint lokantasında bir vindaloo götür; sabah patlamasını bastırmak için beş Imodium yut ve kanepede uyu.

Ama ben, sıradışı olmayan çözümler bulması için maaş alan bir insanım. Kafam şöyle çalışıyor. Hazır yemekçiye gidip, Pepper ve

kendim için paket paket yağlı yemek söylerim –bunlar hazırlanırken bir yarım galon da bira götürürüm– dönüş yolunda bir torba dolusu bira ve maden suyu alırım ve Pepper'ın sebze körisine cömertçe bir sekizli atıp, kızın azmasını beklerim. Bu da işe yaramazsa, yarın meyve suyuna bir X atıveririm.

Bu konuda gerçekten bir şeyler yapmalıyım.

Masum bir polis soruşturması, kapsamlı bir baskına dönüşebilir. Yani, bütün gün evdeyken fark etmiyorsunuz. Ama ön kapımı dışarıdan açtığınızda, yapış yapış ve yasadışı bir sis her yanınızı kaplıyor.

Ahlâksız sosumu hazırlamış olarak elimde yemekle içeri giriyorum.

"Aaaa!" diye bağırıyor Pepper. "Canım benim ya." Otu elinden bırakıyor ve bana sarılmak için dönüyor. Beyaz bornozumla. Önü açık. "Mmm. Seni seviyorum." Dilinin tadı, bir sputnik yığını gibi.

Bir yandan konuşup, bir yandan da köri sosuna batırılmış nan ekmeği yemeye çalışıyor.

"Kesinlikle ilişkimizi yürütmeye çalışmalıyız." Ne dediği belli değil. "Özür dilerim. Bütün hafta iyi davrandın. Artık huysuzluk yapmayacağım."

Neticede, şaraptan koca bir yudum alıyorum ve "Ne kadar boşa harcanmış bir sekizli," diye düşünüyorum. Ve o konuştukça, ona olan ihtirasımın giderek azaldığını fark ediyorum.

"Ben de özür dilerim, Pepper. Tekrar dost olduğumuz için çok mutluyum."

"Sevgili olduğumuz için," diye kükrüyor ve dişleriyle bana yeşil yeşil gülümsüyor.

Pepper saksonun ortasında duruyor.

"Özür dilerim. Tanrım, kafam çok fena oldu. Birazdan düzelirim. Lütfen, elini bir çeker misin." Elimi çekerken vajinası parmaklarıma iştahla yapışıyor. "Tanrım. Tanrım kafam sanki çivi ve iğnelerle dolu. Başım patlayacak. Ciddiyim. Richard, yardım et."

"Sessiz ol, Pepper. Birazdan düzelirsin. Sana bir bardak su getireyim."

"Bir kova getir."

"Bira bardağında getireceğim."

"Bir kov ... Şimdi ..." Kusuyor. Uzunca bir süre de çıkarmaya devam ediyor.

"Pepper, bornozu getireyim dur. Donuyorsun."

"Yanıyorum. Gitme. Sarıl bana."

"*Böyle* mi?"

"Bu iyi."

"*Böyle* iyi olduğundan emin misin?"

"Evet." Diz çökmüş ve kafasını küvete sokmuşken Pepper'a sarılıyorum. Söz konusu olan *böyle* duruşunu ilginç kılan şeyse, benim önümün açık olması ve kızın karbeyazı kıç yanakları arasında gidip geliyor olmam. Pepper her öğürdüğünde muhteşem oluyor.

"Şerefsizleri dava edeceğim."

"Yemek yüzünden değildi ya."

"Tabii ki ondandı."

"Ottandı asıl."

"İyi güzel de, sadece yarım cıgaralık içtin."

"Sanırım biraz fazla sert sardım. Sen geldiğinde kafam bayağı iyiydi."

"Söylediğin şeyi gerçekten öyle düşünerek mi söyledin ? Anlaşmaya çalışmamızı falan?"

"Evet."

"Çok mutluyum Pepper."

"Ben de. Richard, bornozu şimdi getirebilir misin bana?"

"Bir dakka. Neredeyse geli..."

"Richard! Donuyorum ya."

Pepper'ın yemek zehirlenmesinden kurtulmasına yardım etmek ve halıları yıkamak için pazartesi günü izin alıyorum. Pepper'ın egzamasının söyleyemediğini, halılarımız söylüyor; onlara bir bakış, Pepper'ı kendi fiziksel işleyiş düzeyime indirdiğimi anlatmaya yetiyor.

Öğle civarı, Pepper kafasının artık normal bir ot kafasına dön-

düğünü hissediyor. O yüzden öğle yemeği için Dünyanın Sonu'na gidiyoruz.

"Teori, *Kelebek Etkisi* diye bilinegelen bir önermeyle gösteriliyor. Buna göre, bir kelebeğin kanadının havada yarattığı en küçük dalgalanma bile, gezegenin diğer tarafında kasırga yaratacak bir zincirleme reaksiyon başlatabilir. İşte 1987 Ocak ayından bir hava raporu ..."

"Richard, bunu izlemek zorunda mıyız ya?"

"Sence de büyüleyici değil mi?"

"Tam olarak anlamıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, senin de tam olarak anladığını sanmıyorum."

"Tabii ki anlıyorum be. İşteyken her zaman *New Scientist*'i okurdum. Süper bir dergi bence. Fiziği en yüksek notla geçtim, biliyor musun?"

Pepper bana doğru emekliyor. Bir elini kalçama koyuyor. "Hadi Richard. Yatağa gel. *Açık Öğretim*'le alakan yok senin."

"Sen git. Şu birayı bitirip, programdan sonra yanına gelirim. Hadi."

"Of Richard," diye sızlanıyor. Allahım ya, bu kadın bazen nasıl da delirtiyor beni. "Sevişmek istiyorum."

"Seni şu belgesel bitince beceririm. Lütfen, sessiz ol. Lütfen Pepper."

"... Sarkacı biraz ittiğinizde, gerçekten de hayret verici bir fenomen gerçekleşiyor. Sarkacın hareketi tam anlamıyla tahmin edilemez oluyor. Kaotik." Sakallı bir septik görüntüye geliyor.

"Sarkacın Newton hareket kanunlarına bağlı olduğuna kuşku yok. Ama şu andaki hareketi tahmin edilemez. Sarkaç şu anda, *tuhaf ayartıcı*'sı olarak bilinen şeyi izliyor. Belki bilgisayarda gösterirsem daha iyi olur ..."

"Richard."

"Ne?"

"Sen de *benim* tuhaf ayartıcımsın."

"Ne?"

"Sen tuhafsın ve beni ayartıyorsun. Baksana." Bornozu açıyor. "Bu da o bilgisayardaki şey işte."

"Bir Mandelbrot kümesi. Kaos."

"Evet. Bazen kaotik olabiliyor." Vücuduma masaj yapmaya başlıyor. Sinirden ani hareketler yapıyorum. Derken, kotumun düğmelerini açıyor. Bütün bunlara nasıl dayandığımı gerçekten bilmiyorum ama insanın ruh halinin nasıl değiştiğini bilirsiniz. Zaman zaman bütünüyle tahmin edilmez olabilir.

"Baksana Pepper," diye gülüyorum, "Sanırım Newton fiziğinin kurallarına meydan okuyorum." Videoyu açıyorum ve Mahler'in Beşinci Senfonisi'ni koyuyorum.

VI
Tek bir prezervatif

TARA'YLA SOHBET

Okuyucular kişisel problemlerini Tara'ya danışıyorlar

• Altı yaşındaki oğlumuz sürekli penisiyle oynamadan duramıyor. Son iki aydır adeta en sevdiği oyuncağı oldu. Bu normal mi, yoksa ona engel mi olmalıyım? Özellikle evde misafir olduğunda utandırıcı olabiliyor çünkü. İnsanlar nereye bakacaklarını şaşırıyor.

Jane, Chiswick

Tara diyor ki: Yapma Jane. Şu vakte kadar, penisin bir er-

keğin en sevdiği oyuncağı olduğunu öğrenmeliydin. Şaka bir yana; küçük çocukların vücutlarının bu yeni keşfedilmiş bölümünden etkilendikleri bir dönemin olması çok normal. Ne var ki, altı yaş bu durum için gerçekten de biraz büyük bir yaş; tam okulda karşı cinsle bir araya gelme dönemine denk geliyor.

Ona bu durumun evde ve yalnızken yapılmasının tamamıyla normal bir davranış olduğunu, ama etrafta insanlar varken uygun kaçmayacağını açıklayın. Bu etraftaki insanlara anne ve babanın da dahil olduğunu unutmayalım.

• Bazı insanlar hiç uyumaz mı? Mesela ben ve kocam. Altımızda oturan bey tam bir kendin al-kendin yap meraklısı. Eve geldiği saatten sabahın körüne (genellikle üç ya da dörde) kadar delme, kesme ve çekiç seslerinden kafamız şişiyor. Bir seferinde adamın eve resmen havalı matkap getirdiğini düşündüm.

Kendisiyle konuşmaya çalıştık ama o sesin o kadar yüksek olmadığını söylüyor. Polis çağırmakla bile tehdit ettik ama o hemen bir kimlik kartı çıkardı ve dedi ki, "Gerek yok, polis zaten burada."

Yapabileceğimiz bir şey var mı?

Nikki, Teeside

Tara diyor ki: Hiç kulak tıkacı ya da emlakçı diye bir şey duydunuz mu?

Şaka bir yana, yapılabilecek şeyler, oturduğunuz bölgedeki kanunlara göre değişir. Benim tavsiyem, bir Vatandaş Danışma Bürosu'na gitmeniz ve orada bir gürültü kirliliği görevlisiyle görüşmeniz. Komşunuz –polis olsun ya da olmasın– mahkeme hükmünü reddettiği takdirde 2000 poundluk bir cezayla karşılaşabilir.

• Erkek arkadaşımın yedi yaşındaki kızını taciz ettiğinden kuşkulanıyorum. Ama eğer masumsa diye de, konuyu açmaya cesaret edemiyorum. Adı geçtiğinde kızımın ağzını bıçak açmıyor.

Okuyucumuz adının yayınlanmasını istememiş.

Tara diyor ki: Okuyucularım bu mektuba klasik esprili tarzımla cevap vermememi sanırım hoş görecektir. Cathy, yapman gereken ...

10.32 Edinburgh treninin gara vardığı duyuruluyor. Dergimi cebime atıyorum, Newcastle biletimi kontrol ettiriyorum ve trene biniyorum.

Gelin, size bütün bunların nasıl olduğunu anlatayım.

Aşırı doz kazasından sonraki bir hafta boyunca, Pepper sanki bir hastalık gibi üzerime çöktü. Yani, şikayet ettiğimden değil. Olay, benim yine nasıl her şeyi berbat ettiğimle ilgili. Ama bir insanın, pek insani ve azgın şehvetiyle her an tepenizde olması nasıl bir şeydir, bilirsiniz. Her fırsatını bulduğunda size sokulmak istemesi, işten geldiğinizde –tek ihtiyacınız bir büyük içkiyle, güzelinden bir sigarayken– sizi baştan çıkarması. İşte Pepper, ben tuvaletten çıkar çıkmaz üstüme zıplamak, beni öpmek gibi şeyler yapıp duruyordu. Hatta ona bilardo oynamasını öğretmemi bile istedi. Yemin ederim – işe bak ya! Sanki çocukmuşum da cayır cayır eylül sıcağında okul pantolonu giymek zorundaymışım gibiydi. *Sinirlendirici* kelimesi olayı tanımlamaya yetmez. Bir de üstüne, işyerinde kızın birine abayı yakmak üzere oluşumu ekleyin, ancak o zaman anlayabilirsiniz Pepper hafta sonu Newcastle'a gitme planını açıkladığında neden kıl olmadığımı.

Şimdi günlerden perşembe ve ben de Pepper'ı arayıp, beraber geçireceğimiz son gecede dışarı çıkmak isteyip istemediğini falan soruyorum. Bavul toplamak zorunda olduğunu ve cuma günü erkenden yola çıkacağını söyleyerek, teklifimi reddediyor. İşten sonra birkaç bira içmeye gidiyorum. Pepper'ı özlüyorum (sık aralıklarla seks, esrardan on kat daha bağımlılık yapıcıdır). O yüzden eve yollanıyorum ama eve geldiğimde Pepper'ın olmadığını ve "Bu gece gitmeye karar verdik," yazılı notunu görüyorum.

VERDİK. BİZ VERDİK!

Bir bira kapıyor ve ağır ağır oturma odasına giriyorum. Masada iki bardak var. Biri burbon kokuyor. Küllükte iki tane yüksek katranlı sigara izmariti var (benimkilerden değil). Ne isterseniz onu

düşünün. Ben bazı meseleleri halletmek için Newcastle'a gidiyorum. Bu sefer her şeyi kökünden halledeceğim.

İşte ilk teorilerim:

1. Diğer Richard Londra'da yaşıyor. Pepper'ı aldı ve a) Newcastle'a götürdü; b) bu gecelik evine götürdü; c) yatağımda becerdi.

2. Diğer Richard hâlâ Newcastle'da yaşıyor (Sidney'deki mektup). Pepper'ı başka biri aldı ve onunla orada buluşacak. Bu da, niye aniden o tribinden çıktığını ve benimle iyi geçinmeye başladığını açıklıyor.

3. Olayın tamamen masum bir açıklaması var.

Herhangi bir karara varmak için fazla ayık olduğumdan, kanıt için yatağımı kontrol ediyorum ve Fonthill Caddesi'ndeki Duke of Edinburgh'e gidiyorum.

Kendime içkiyle tempo vermeye –yani sürekli hızlı bir şekilde içmeye– ve durumu mantıklı bir şekilde değerlendirmeye karar verdim. İç sesim hızla rap yapıyor.

Bak koçum, en iyisi ondan ayrılman. Dün gece ona sarılmana izin vermediğinde kendini nasıl hissettiğini hatırlasana. Gerçekle yüzleş – bu kötü bir ilişki. Ayrıca işteki hatunu unutma. Karı resmen hasta sana.

Bu da, daha derin bir iç ses tarafından karşılanıyor. Kalbin o yavaş, maksatlı sesi: O, güzel, kırılgan, değerli bir yaratık; ona zarar vermemelisin. Onu seviyorsun. Eğer bir başkasıyla görüşüyorsa da, bundan şikâyet edemezsin. Bunun başına gelmesine kendin neden oldun mal herif. Sen kötü bir insansın. Gerçekle yüzleş – onun, diğer Richard'la yatmasındansa, bir araba kazasında ölmesini yeğlersin.

Hakikaten, kafam iyi oynayamayacak kadar kıyak. Buna ek olarak, ne zamandır pratik yapmıyorum ve kendime güven göstergem de kırmızıda. Ama gelin görün ki, şu abiyi resmen rezil ettim – deliğin kenarından bir duble yapma riskine bile girdim. Niye? Çünkü gireceğini biliyordum. Anlıyorsunuz ya, her seferinde, karşımdaki rakip diğer Richard. Ben de ona neyle uğraştığını gösteriyorum. Sekiz oyun sonra yirmi top masayı kaplıyor. Etki ve tepki kanunları bugünlük bu kadar, diyor. Herkesin tezahüratları altında kalkıyo-

rum masadan. Sonra on dakikalık bir işeme, otuz saniyelik de bir kusma seansı için dışarı çıkıyorum. Pepper da, Richard da umurumda değil. Ya club'a giderim ya da daha iyi bir şeyler yaparım.

Yeni kankalarım Balıkburger, Seamus, Richard, Mark ve Kaşık Mac'le Arsenal Meyhanesi'ndeyim. Bu gece çıkan grup beceriksizce aptal aptal şarkılar çalıyor. Midem, ağzıma sürekli hidroklorik asit parçaları yolluyor. Çok içiyorum – sarhoş mantığı bana daha fazla içkinin ateşi söndüreceğini söylüyor.

Eve sendeleyerek dönerken, kusmak için duruyorum zar zor. Bir amacım var. Amfetamin, ishal ve ülser ilaçlarımı alıp, valiz hazırlamam lazım. Bugünün ilerleyen dakikalarında diğer Richard nedir ne değildir, kesinlikle ortaya çıkacak. Sadece, terk edilmiş bir kanepeyi ateşe vermek için duruyorum. Kanepeler süper tutuşuyor. Bir kere deneyin, hayal kırıklığına uğramayacaksınız.

9.30 cuma sabahı. İşi arayıp hasta olduğumu söylemeyi düşünüyorum ama korku seviyem had safhada. Nabız düzensiz – yaklaşık 107.

10.30 cuma sabahı. King's Cross İstasyonu'ndaki bir klozete kusup, zırlıyorum. Evet, treni kaçırdım. 11.32 treni çok daha mantıklı bir seçenek olarak gözüktü.

17.00 cuma öğleden sonrası. King's Cross İstasyonu'ndaki klozete sarılmış halde uyanıyorum.

19.30 cuma. Tekrar Duke of Edinburgh'deyim. Neredeyse kendime geldim.

Yani, özellikle kıskanç bir insan olduğumu söyleyemem ama cuma gecesi bir damla bile uyku uyuyamadım. Gözlerimi ne zaman kapasam, Pepper'ı ağzına alırken görüyordum.

Cumartesi, yapılacak en iyi şeyin, sağlamından içip, öğleden sonra da biraz uyumaya çalışmak olduğunu düşündüm. Plan işe yaradı ve Allahın belası iğrenç felaketin son bölümünü yakaladım. Bu versiyonda açık açık Horace O ve Pepper'ı görebiliyordum. Hem de iki koltuk arasında sıkışmış bir durumda. Bağırıp, inleyip, kurtulmaya çalışıyorlardı – sanki sado-mazo seks tarzı bir şeyler yapıyorlarmış gibi. Bense tabii ki "kahretsin, Pepper'ın karşısında sıkışmış olan ben olmalıydım," diye düşünüyordum. Ama sonuçta

bir felakete ne kadar güvenebilirsiniz ki?

Açıkçası, sinsi kadının günlüğünden ve adres defterinden bilgiler ele geçirmiştim. O yüzden, cumartesi gecesi Batı Jesmond'daki bir yemek partisi, bir telefon sesiyle kesiliyor.

"Richard orada mı?" diye soruyor İrlanda aksanlı kalın bir ses. Hattın ucundaki kadın, Richard ve Ciaran'ın Lindisfarne'da kamp yapmaya gittiklerini söylüyor. Ben de ona bunun tamamen zırvalık olduğunu söyleyip, telefonu kapatıyorum.

Şu bahsettiğim yeni kankalarımı hatırlıyor musunuz? Nasıl desem, onlar artık tam olarak kankalarım değil. Bir zaman sonra, beni barın dışında çok fena benzettiler. Sanırım, Pepper'ın sadakatsizliği ve akabinde benim haklı ıstırabımı uyuşturma çabalarım son zamanlarda beni daha az keyifli bir insan yaptı.

Beni neşelendirip, uyumama yardım etmesi için neredeyse bir çeyrek Sputnik içiyorum. Kötü fikir.

HAFTANIN KONUSU

Alkolizm

İngiliz nüfusunun %5'inin alkol problemi olduğunu belirten geçen ayki haber, ülkede büyük yankı yarattı. Ne var ki, Glasgow Üniversitesi tarafından yürütülen bağımsız bir araştırma, bu istatistiğin son derece isabetsiz olduğunu ortaya koydu. Bu rahatsızlık verici sonuca göre İngiltere ve Galler'deki gerçek bağımlılık oranı %17-22 civarındayken, İskoçya'da bu oran %23-25'leri buluyor.

Bu hafta alkolizmi inceliyor ve en sık sorulan soruları cevaplıyoruz.

S. Alkolizm nedir?

C. *Alkol, bağımlılık yapıcı bir uyuşturucudur. Alkolizm ise çok basit olarak, alkol maddesine bağımlı olmaktır. Bütün bağımlılıklar gibi bu da, vücudun fiziksel ve zihinsel işlevlerinin bu uyuşturucu olmadan normal şekilde yürümemesi anlamına gelmektedir. Meşela hafif bir alkol bağım-*

lılığına sahip biri, eğer geceleri bir içki içmezse uykusuzluk çekebilir.

S. Alkolizm bir hastalık mıdır?

C. Evet. Alkolizm, bir hastalıkta rastlanan bütün semptom ve davranış kalıplarını sergiler ve bu hastalıkta genellikle ilaç tedavisine ihtiyaç duyulur. İçki Krizi'ne göre alkolizm, –kabakulak ya da suçiçeği gibi olmasa da– bulaşıcı bir hastalıktır. Ağır içicilerle zaman geçirmeye başlayan insanların daha çok içtiği, böylece alkole dayanıklılıklarının arttığı ve bunun da onların daha çok içmesine neden olduğu görülmüştür. Bu da alkol bağımlılığıyla sonuçlanabilir.

S. Günde sadece bir kadeh içseniz bile, yine de alkolik olabilir misiniz?

C. Evet. Geleneksel alkolik anlayışımız, bu insanların sokaklarda içip durdukları ya da işyerinde şişeler sakladıkları yönündedir. Ne var ki, alkolik kişi, alkolü metabolizmasının bir parçası haline getirmiş kişidir. Glasgow Üniversitesi'nin araştırması insanların ne kadar çok içtiklerinden ziyade, içtikleri o çok az miktara ne kadar ihtiyaç duyduklarına odaklanmıştır.

S. Bir alkol sorunum olup olmadığını nasıl anlarım?

C. Doktorunuz size ilaç yazıyor ve bir ay boyunca içki içmemenizi söylüyor. Nasıl tepki verirsiniz: 1. Panikleyerek mi? 2. Hafif bir korkuyla mı? 3. Bu sizde hiçbir korkuya neden olmuyor mu? İçki Krizi'ne göre sadece 3 no'lu cevabı dürüstçe verebilen kişilerin hiçbir içki sorunu yoktur.

S. Alkolizm tedavi edilebilir mi?

C. Tek "tedavi" alkolden tamamen kaçınmaktır. Ancak bu da tam olarak bir tedavi değildir. İçki Krizi'nin ilkelerinden biri şöyle: "Bir alkolik, hayatı boyunca alkoliktir." Bu da demektir ki, bir alkolik içmeyi on yıl bırakabilir ve hâlâ alkole bağımlı olabilir. Sadece bir içkiyle ...

"Richard! Sana neler oldu böyle ya?" Pazar gecesi eve Pepper'ın çığlığıyla sendeleyerek giriyorum.

"Hoş geldin. Bir şeyim yok. İyi vakit geçirdin mi?"

"Teşekkürler. Ayrıca, evet, süper vakit geçirdim. Richard, sen kavga falan mı ettin?"

"Pepper, sana bir hediyem var."

"İçmişsin. Kavga da etmişsin. İyi misin?"

"Tabii ki içtim. Ama aldığım şeyi görünce beni affedeceksin." Paketi açıyorum ve yeni hayvanımızı koridordan getiriyorum.

"Ay Richard, ne kadar tatlı. Ama olmaz ki – bir bahçemiz bile yok."

"Daha sadece birkaç aylık. Şerefsizin büyüklüğüne bir baksana."

"Richard, köpek bakamayız. Biz işteyken n'olacak?"

"Bir tane tuvalet kabı alırız. Ben de ona sabah akşam alıştırma yaptırırım."

"Sen mi? Hadi canım."

Köpek kum rengi kafasını kaldırıp Pepper'a göz kırpıyor.

Pepper "Meraba seni seni," diye mırıldanıyor ve köpeğe doğru eğiliyor. *Sakın onu ısırma. Isırırsan sana bakmama asla izin vermez.* Köpek onun kucağına zıplıyor ve Fransız öpücükleri kondurmaya başlıyor.

"Baksana, sevdi seni. Hem onu almasaydım, uyutulacaktı."

"Richard, bu çok tatlı ama, biz ona bakamayız."

"Adını ne koyalım? Sarsak nasıl sence?"

"İğrenç."

"Peki Arsenal ya da Bombacı'ya ne dersin? Veya Kuzey Kıyısı?"

"Çok kötü. Sana bir ev bulana kadar adın Balkulak olacak ..."

"Balkulak mı! Pitbull terrier'imle Finsbury Parkı'nda dolaşırken *Balkulak* diye bağırırsam, terbiyesiz evladı olayım."

"Yemek var mı evde? Et falan?"

"Balkulak vejetaryen olacak, öyle olacaksın değil mi cücü?"

"Pepper ciddi ol."

"Ciddiyim. Vejetaryen köpek mamaları var. Rich'in köpeği ve-

jetaryen mesela." Diyaframım zıplıyor ve hafta sonu partisi kendini göstermeye başlıyor.

"Rich mi? Rich kim?"

"Richenda. Beni Newcastle'a kadar attı da."

* * *

Pazar günü saat on iki ve **içki-korkusu** çok fena. İlacımı alıp, nabzımı düşürmek için Park Meyhanesi'ne gidiyorum. Barda, sayısız beklenmedik tehdit barındıran Gary'yi susturabilmek için resmen ellerimi kullanıyorum. Bombacılar gece maçı oynuyor ve maç TV'de gösteriliyor. Bu güzel işte, çünkü uzatma anlamına geliyor. Finsbury Park'ta, barların Aziz Patrick gününde ya da Arsenal maçları olduğunda önceden belirlenmiş açılış-kapanış saatlerine uymamasına izin var.

Beş ya da daha fazla Ekstra'dan sonra kendimi oldukça sağlam hissediyorum. Maçı caddenin sonundaki mekânda izlemeye ve eğer görürsem beni tokat manyağı yapan dallamaları dövmeye karar veriyorum.

John Wayne stili yürüyüp, etrafa bakıyorum. Anında bir sandalyeye oturtuluyorum ve bunu daha fazla kadın üzerinde denememi, yoksa başıma daha kötü şeyler geleceğini öğreniyorum.

Arsenal kazanıyor – sanırım. O yüzden çok içiyoruz.

Hava karanlık. Herkes yüzüme bakıp iyice dalgasını geçti. Dışardayım çünkü tuvalete kadar yürüyebilecek durumda değilim. Yakınlarda, daha önce bir ya da iki kez karşılaştığım biri var. Ağır Windie aksanıyla konuşan sert bir çocuk. Köpeğine sanki su kayağı yapıyormuş gibi tutunuyor. Acayip etkileyici bir hayvan. Sağlam bir hayvan. Neredeyse küçük bir domuz boyutunda bir Amerikan pit bull teriyeri. Konuşuyoruz. Köpeğinin yakın zamanda yeni pit bull'lar ürettiğini söylüyor. Buralardaki çoğu şey gibi, onlar da satılık. Gary bir tanesini almayı teklif ediyor. Bir saat sonra çocuk benimle buluşuyor. Ona bir yüzlük uzatıyorum ve o da bana domuzcuk büyüklüğünde bir memelinin asılıp durduğu bir ip uzatıyor. 100 poundluk sigorta poliçeme Sarsak adını veriyorum.

Yatak odasından Balkulak'ın mutfağın altını üstüne getirdiğini duyuyoruz.

"Daha fazla mısır gevreği aranıyordur büyük ihtimal."

"Onları yedi ama, öyle değil mi? Sana onun vejetaryen olduğunu söylemiştim."

Pepper bana kız kıza geçirdikleri hafta sonunun kötü bitmesine ramak kaldığını anlatıyor. Ciaran –Marianne'in erkek arkadaşı– Lindisfarne'daki saçma atraksiyonundan kir pas içinde gelmiş ve iğrenç bir tartışma çıkarmış. "Erkeklerin sarhoş geldiğinde yaptığı gibi." Ama sonra barışmışlar ve işler düzelmiş.

Hiç uykunuzda çıkarımlar yapar mısınız? Sabahın dördünde bir mide krampı ve Ciaran'la beraber Richard'ın da geri gelmiş olması gerektiği yolundaki hasta edici gerçeklikle yatağımdan fırlayarak uyanıyorum. Herif kesin geceyi orada geçirip, Pepper'a kaymıştır.

Daha sonra sabah Balkulak'ın yorganın altında vücudumun yanına yerleşişi ve burnundan sesler çıkarışına uyanıyorum.

Pepper giderken beş dakika Balkulak'la oynaşıyor ve beni de alnımdan öpüyor. Pepper Balkulak'ın Staffordshire'lı olduğunu düşünüyor, bu yüzden de Staffordshire pit bull teriyerlerinin hiçbir tehlikesi olmadığına inanıyor.

İşe hasta olduğumu söyleyip, cuma günü aramadığım için özür diliyorum. Sonra da köpek maması, sert görünüşlü bir tasma, uyku sepeti, top ve köpek eğitim videosu alıyorum ve yeni köpeğimi eğitmeye başlıyorum.

"Otur," diye bağırıyorum ve videoda gösterildiği gibi arkasını aşağı bastırıyorum. Yuvarlanıyor. "Dur," diye bağırıyorum ve yürüyorum. Sekerek arkamdan geliyor. Ben de onu mutfağa kilitliyorum, bir bira kapıyorum ve Pepper'ın bavulunu altüst etmeye koyuluyorum.

Bulduğum –yani vakayla alakalı olduğunu düşündüğüm– şeyler çok anlamlı bir tablo ortaya koyuyor.

1. Tamponlar. Tabii ki. Unutmuşum. Mükemmel.
2. Egzama kremi. Benim davranışlarımın etkisini saymazsak,

derisi aylık döngüsüne göre hareket ediyor. Kanlı ve kabuk kabuk. Pepper'ım tabii ki uslu durdu. Sonra –

3. Tek bir prezervatif. Hem de üçlü bir kutuda!

"Ah Balkulak'ım ya, ne yapıyor bu kadın? Yemin ederim beni öldürmeye çalışıyor," diye konuşuyorum köpeğimi bara götürürken. O ise sanki kötü dengelenmiş, aşırı büyük bir yo-yo gibi zıplayıp, beni yok sayıyor.

"Uslu dur oğlum." Tasmayı çekiyorum. Kesik kesik havlıyor. Gelen geçen insanlara zıplıyor – sevgiyle.

Diğer Richard üzerindeki düşüncelerimle geviş getirirken, sesleri duyuyorum:

O seni bırakmadan sen onu bırak. Eğer bir ilişkisi yoksa bile, senin şu yeni projeni öğrendiğinde senden ayrılacak.

Rich, Rich. Sakin oyna şu oyunu. Şu zehirli kıskançlık muhabbetine son ver. Sanki hiçbir şeyden kuşkulanmıyormuş gibi yap – kanıt bulana kadar tabii.

Hayvanlar insanların yararına konulmuşlardır dünyaya –ki buna vizonlar, Balkulak ve Pepper da dahil – ha, ha.

Paçavralar içinde yaşlı bir eleman giriyor içeri. Minnoş kucağımdan fırlıyor ve dosdoğru adama gidiyor. Adamın dizine kafasını sürtüyor ve kulaklarıyla da kirli pantolonunu cilalıyor. Adam onu sevmek için eğiliyor. Balkulak büyümeye yeni başlamış çenesini açıyor ve diliyle adamın elini yalıyor.

"Balkulak," diye sesleniyorum ve kıpkırmızı oluyorum. Geri dönüp, kucağıma atlıyor. Ben de Balkulak'ı okşuyorum ve arızalı bir pit bull satın aldığımı düşünüyorum.

Sert köpeklerin sahipleri köpeklerini şu lafla savunurlar: "Kötü köpek yoktur, kötü sahip vardır." Belki de haklıdırlar. Belki de Balkulak programlanması gereken bir çeşit donanımdır. Ben de ona nasıl kötü davranabileceğimi düşünüyorum. Bu sürünün liderinin kim olduğunu bilsin bakalım. Ona bir tavır kazandıracağım. Bana bakıyor ve sonra o tuğla gibi kafasını cebime gömüyor. Onu kaldırıyorum ve o küçücük burnunu öpüyorum. Sorarım size, nasıl bir hayvan, Balkulak gibi güzel bir yaratığa hayvanlık yapabilir?

Yaşlı adam bu tarafa geliyor. Şimdiye kadar dünya üzerine gel-

miş en bitik insan.

"Bi sipsi ver be oğlum."

"Al abicim." Ona bir sigara uzatıp, yakıyorum.

"Bana bi metelik verir misin be? Ya da bi bira be?"

"Buyur, al sana bir pound."

"Yaşa, sağ olasın be oğlum. Delikanlıymışsın."

"Önemli değil."

"Siktir git!," diye aniden ve yüksek sesle bağırıyor.

"Ne dedin sen?"

"Özzzür dilerim. Eee ... götüne koyayım. Çoook üzgünüm. Ciciii. Cici köpek. Olmuyooor ... Ben kafadan kopmuşum be. Orospu çocuğu!" Herifle burun buruna geliyorum.

"Eğer bu kadar yaşlı ..."

"Ciciii ... Cici."

"Harbiden, seni yere sererdim."

"Özzür dilerim. Ama yapamıyorum be aaaaabi." Bozuk paraları yere düşüyor ve koşarak uzaklaşıyor. Ona iyi davrandığım için pişman oluyorum ve acaba onu neyin böyle yaptığını merak ediyorum.

Balkulak uzun otları idrak edemiyor. Daha akıllı köpekler gibi çalıların içinden paldır küldür geçmek yerine, kuzu gibi üstlerinden atlıyor. Çağırınca da geliyor.

Siz yapar mıydınız? Yani, bir kürk firması için reklam yazar mıydınız? Eğer yaparsanız bir ikramiye alabilir ya da çok büyük artı puan toplayabilirsiniz. Daha da iyisi, işi yapmayı kabul etmeyen junior ekipleri kovmanıza izin verilebilir. Eğer yazmazsanız, ajanstaki pozisyonunuz ciddi ciddi tehlikeye girebilir. Açıkçası, paraya çok fena ihtiyacınız var. Ne var ki, yaparsanız, kız arkadaşınızı, sanat yönetmeninizi ve piyasadaki itibarınızı kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirsiniz.

"Deri giyiyorsun be ikiyüzlü."

"Richard, bu konuda tartışmayacağım. O işi yaparsan, ilişkimiz biter."

"Pepper, bu benim mesleğim."

"Kafandan yapma ihtimalini geçirebildiğine bile inanamıyorum ya. Balkulak, gel buraya canım. Aferin oğlum."

"Balkulak şu son bir haftada büyüdü sanırım."

"Balkulak kilo aldı çünkü onu devamlı kebapla besliyorsun. Ayrıca konuyu da değiştirme."

"Bir bira içip tekrar düşüneceğim."

"Geri geldiğinde burada olmayacağım."

"Pepper, ulan Allah aşkına, sadece bir reklam bu be."

"Bu çok hassas olduğum bir konu. Gidersen, ben de giderim."

"Tamam, Pepper. Tamam."

"Teşekkürler." Öpüyor. Bunu bir tür davet olarak yorumlayabilirsem de, sonsuz bir kendine yeterlilik hissi, bir soğuklukla doluyorum. Bir Scotch alıyorum. Pepper beni çekiştiriyor. Görmezden geliyorum.

"Pepper, sana bir şey söylemek istiyorum."

"Nedir?"

"Küçüklüğümle alakalı bir şey." Yüzü iştahla kaplanıyor.

"Evet evet, anlat. Kendin hakkında hiçbir şey anlatmıyorsun. Anlat."

"Küçük bir çocukken, bir tabancam vardı."

"Tabanca mı!"

"Bir havalı tüfek. Kendin pompalıyorsun. Ya on kurşunu arka arkaya atıyor, ya da bir kurşunu çok yüksek hızla atıyordu. Ben her zaman bir taneyi kullanırdım. Bana tek gereken oydu. Silahın yüz metreye kadar isabet ettirmeyi garantileyen bir dürbünü vardı. Hakikaten de süper bir şeydi ya, inanılmazdı."

"Richard, niye bana bunu anlatıyorsun?"

"Dinle."

"Dinliyorum."

Derken, bunu neden yaptığım konusunda en küçük bir fikrim olmaksızın, Pepper'a çiftliğimizde yaşayan her türlü hayvanı nasıl vurduğumu, parçaladığımı, tutuşturduğumu; nasıl onların kafalarını kopardığımı, bağırsaklarını dışarı çıkardığımı, tüylerini yolduğumu, derilerini yüzdüğümü anlattım. Hiç ama hiçbir şeyi atlamadan.

Makarna gibi bağırsaklarını, yoğurt gibi beyinlerini, beyazlaşmış kemik parçalarını. Bir martının göğüs kafesini parçalayan kurşunun o ağır gümlemesini, sigaranın kürk, tüy ve etlerinde bıraktığı yanık kokusunu. Kurutulmuş karga ayağı kolyemi, sarımsak kullanarak çürümesini önlemek istediğim fareyi, kuş iskeleti koleksiyonumu, bisikletimin gidonu boyunca uzanan tilki kuyruğunu hep anlattım.

Bitirdiğimdeyse, Pepper yanıma geldi ve bir yarım saat boyunca bana sarılarak viski bardağını dudaklarıma götürdü, astım ilacını burnuma çekmeme yardım etti ve bluzunun koluyla gözlerimi kuruladı.

"Richard," diye fısıldadı, kafamı vücuduna gömüp, beni bir bebek gibi sallayarak. "Bana söylemediğin bir şey var, öyle değil mi?"

VII
Pepper saçımı öpüyor

Horace O heykel gibi duruyor. Bu da direk olarak bende bir gerginliğe, asabiyete ve nabız düzensizliğine neden oluyor. Şu an **burun-korkusu**'ndan mustaribim. Burnumu ne kadar karıştırırsam karıştırayım, sümkürürsem sümküreyim, silersem sileyim, hiçbir şey beni deliklerimden birinden bir tatağın sallanmadığına ikna edemez. Horace'ın sakinliği dayanılmaz bir boyutta. Ona göre bunun nedeni kimyasalları bırakması ve transandantal meditasyon öğrenmesiymiş. Beyfendiye bakacak olursak, TM her şeye karşı bakış açınızı değiştiriyormuş. Düzenli TM pratiği alem yapma ihtiyacını yok ediyormuş ve "psike"nizi yaratılışın birliğine dair düşüncelere yönlendiriyormuş. Sizi ahlâken geliştiriyormuş. Hiç bu kadar saçmalığı bir arada gördünüz mü? Belli ki, Horace abuk sabuk bir ho-

bi bulmuş.

"H, karar verdim. Şu kürk olayı konusunda. Yapmayacağım. Mutlu musun?"

"Bu beni çok mutlu etti, Rich." Maden suyunu alışılmadık bir sabitlikteki eliyle yudumluyor. "Richard, şuna bir bak." *Advertising Week*'in son sayısını uzatıyor.

"Bunu nasıl ele geçirirler ulan?"

"Bilmiyorum abi. Ama hoşuma gitti." Zaten şu sıralar her bok Horace'ın hoşuna gidiyor. Tanrılığa terfi etmiş gibi davranıyor. Bakın buraya yazıyorum, bu uzun süre böyle gitmez.

"Niye H? Reklam yayınlanmadan önce en baba kozumuzu afişe ettiler." Peking Çayı/prezervatif filminden birkaç kareye bakıyorum. Çekimi bitirdikten sonra erkek oyuncu cebinden bir prezervatif çıkarıp mal gibi kafasına geçirmiş, böylece ana karnındaki cenini gösteren bir röntgen filmine benzemeyi becermişti. Sonra da prezervatifi patlatana kadar burnuyla şişirmişti. "Bak ya, bizden bahsetmemişler bile."

"Edecekler. İnançlı ol."

Pepper'a telefon edip, işi yapmayacağıma dair kararımı ajansa bildirdiğimi söylüyorum ve onun da bugün izinli olduğunu öğreniyorum. Açıkçası, bu beni kusturacak bir haber. Monitörüme kafa atmaya başlıyorum. Canım acıyor. Ama monitörün canı daha çok acıyor. Masamdan düşüyor ve patlıyor.

"Bugün sol tarafından kalkmışa benziyorsun Richard," diye laf sokuyor Imogen Rocastle.

Bok ye, seni yeteneksiz domuz. "Sanırım."

"Önce bizi piyasanın maskarası haline getiriyorsun ..."

Siktir ya! Onu yapan ben değildim. "Bir saniye, o ben değildim."

"Sonra da birkaç yüz poundluk bilgisayarı parçalıyorsun."

Sana da kafa atıcam şimdi, o olacak. "Temizlikçi yerini değiştirmiş olmalı ya."

"Şimdi de gelmiş bana sunum hakkındaki fikrinin değiştiğini söylüyorsun."

O kadar profesyonelsen, sen yaz be. "Bak, sanat yönetmenimi

ve kız arkadaşımı kaybetme tehlikesiyle burun burunaydım."

"Peki Richard. Sana bir teklifim var ..."

Teklifine sokayım. "Nedir?"

"İşi yapması için dışarıdan bir ekip tutacağım."

"İyi, güzel işte."

"Yalnız, bu ekip sen ve Adrian'dan oluşacak."

O malla hayatta çalışmam.

"... ve bu iş için herhangi bir ek ücret almayacaksınız. Ama işi imzasız yapabilirsiniz. Hafta sonunda. Kimsenin ruhu duymayacak ve biz de başımıza açtığın sorunları unutacağız."

Sorunlarmış! Biz burada konuşurken kız arkadaşım beni boynuzluyor. Asıl sorun budur işte. Sence de öyle değil mi? "Tamam, oldu."

"Güzel, öyleyse mesele yok."

"Hayır, dur. Olmaz."

"Anlamadım?"

"Yapmayacağım. Yapamam."

"Niyeymiş?"

Balkulak yüzünden yapamam işte. "Üzgünüm Imogen. Vicdanımla ilgili bir mesele bu."

"Richard, madem vicdan gerektiren bir kariyer arzuluyordun, profesyonel bir yalancı olmak yerine neden Allahın belası bir hemşire olmadın? Dün gece eve uzun yoldan gittin galiba? Şam üzerinden falan?"

"Özür dilerim Imogen."

"Bak Richard, belki de ben yanlış bir metod izliyorum. Dur sana şöyle anlatayım. Bir: Sen çok iyi bir yazarsın. Elimizdekilerin en iyisi. Bunu biliyorsun. Tabii ki biliyorsun. İki: Bir durgunluk döneminin tam ortasındayız. Üç: Yeni bir iş alma ihtimalimiz sıfırın altında. Knightsbridge Kürk Şirketi kafadan bir milyona yakın para getirebilir bize. Eğer bu işi kazanırsak, uğraşların kesinlikle karşılıksız kalmayacak. Richard, ajans için iyi olan, çalışanları için de iyidir. Felsefem *her zaman* bu olmuştur.

"Dinle bir saniye. Ne demek istediğini anlıyorum. Ama uzun vadede ajans için o kadar da iyi olmayabilir. *Advertising Week*'teki

manşeti düşün: "RUT'un Kanlı Katiller Oldukları Tescillendi". Bütün kürk karşıtı reklamları bulup çıkaracaklar, piyasanın önde gelenlerinden, baskı gruplarından laflar alacaklar. Yaptıklarımızın arkasında durmamızı isteyecekler. Yıllarca, yeni iş yerine babayı alacağız. Ayrıca, bu olayın şimdiki müşterilerimizi kıl etme olasılığı da cabası. Ne bileyim, şu AET'deki heriflerin hepsi solcu."

"Hmm, hah bak Richard. Şurada bir tane buldum. Junior metin yazarı, 15.000 pound civarı." Imogen *Advertising Week*'teki iş ilanlarına bakıyor. "Burada da bir tane var. Aha, bu 20.000 veriyor."

"Beni kovuyor musun yani?"

"Kovmuyorum. Bu kararı Keith'e bırakacağım. Ama sen de gözlerini açsan iyi edersin. Şimdi defol git odamdan."

Charlotte (o Charlotte değil – bu, işten bir muhasebeci), Gary'nin yemek teklifini kabul etti. Ama birkaç içkiden sonra –açıkçası, Imogen'le toplantımdan sonra da bir duble yuvarladım– Pat'ın tek konuşmak istediği şey Pepper ve benim işteki durumum. Charlotte kesinlikle bıkmış bir halde.

"Richard, o prezervatif işinden sonra seni kovamazlar."

"Evet ama, hayatı eziyet haline getirebilirler."

"Sen kolayca başka bir iş bulabilirsin ya."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Gerçekten sıkıntılı bir duraklama – hani şu kendinizi çiğner ve yutkunurken duyabildiğiniz türden.

"Richard?"

"Evet?"

"Sır saklayabilir misin?"

"Tabii ki."

"Ama bunu kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin. Öyle ki, bundan bir daha bahsetmemelisin. Bana bile."

"Tamam tamam, söyle sen."

Öne eğiliyor. Ben de sırrını duyabilmek için öne eğiliyorum. Ama hiçbir şey söylemiyor. Onun yerine, elinin kasıklarımın üzerinde dolaştığını hissediyorum.

"Bir şey deniyorum," diye sırıtıyor. Deneyi pozitif çıkıyor. "Kız arkadaşını sorun etme. Bir ara yatalım ama. Tamam mı?"

"Charlotte, biliyor musun, bir muhasebecide aradığım bütün özelliklere sahipsin: İlgisizlik, alkole dayanıklılık ve sıkı bir kavrama gücü. Garson, biraz daha şarap lütfen."

Teori şöyle: Bir yatıştırıcı alırsanız, sakinleşirsiniz. Eğer yatıştırıcı almışsanız ve normale dönmek istiyorsanız, bir amfetamin alırsınız. Bu kadar basit.

Pratikte ise: Barbitüratları speed'le karıştırırsanız, bayağı bir acayip olursunuz.

Bu öğlen, Imogen, kokteylim, Pepper'ın sadakatsizliği ve Charlotte'un vaadiyle kendi halimde takılırken, kendimi çok garip hissediyorum.

Pepper ve Richard'ı iş üstünde yakalamak için erkenden kalkıyorum. Buna karşı dayanıklılık kazanmak için de eve Duke of Edinburgh üzerinden gidiyorum.

Oturma odasının kapısına yaklaşırken, ritmik iç çekiş ve inlemeler geliyor kulağıma. Daha kesin konuşmak gerekirse, Pepper'ın hayvan gibi orgazm oluşunu duyuyorum.

Kararmış gözler, sıkılmış yumruklar ve midemde bir çimento yığınıyla kapıyı sonuna kadar açıyorum. Görülebilecek en kötü şeyle karşılaşacağımı düşünüyorum. Ama bu nasıl bir şey, biliyor musunuz? Berbat bir trafik kazasının yanından geçer de, iyice bir bakmak için elinizde olmadan yavaşlarsınız ya, onun gibi.

"Richard!" diye bağırıyor Pepper. "Rich'le tanış." Pepper sağlam sarhoş olmuş.

"Merhaba," diyor Rich.

"Merhaba."

"Sıra Richard'da," diyor Pepper. "Bir erkek orgazmını taklit et, hadi."

"Tamam," diyor Richenda – onun kafası da acayip kıyak. "İşte bu bir erkek orgazmı: Iıh .. ıh .. ooooohhhh. İyi geceler. Horrr." İkisi de gözlerinden yaşlar gelene kadar manyakça gülüyor. Ferahlama duygumun üstesinden zorlukla geliyor ve büyük bir tiksinti ifadesi takınıyorum. Odadan çıkarken, Pepper arkamdan atlıyor.

Rich'in "Aman, boşver onu," deyişini duyuyorum.

"Hani öpücüğüm?" Onu gelişigüzel bir şekilde öpüyorum. "Sen iyi misin? Kusura bakma, senin viskinden içiyor. Sana yenisini alırım. Sen iyi misin bir tanem?" Onu tekrar öpüp, sert bir şekilde sıkıyorum – ve kısa bir süre için, diğer Richard'ın varlığına inanmıyorum.

"Bir şeyim yok ya, iyiyim."

"Arkadaşlarımın gelmesinin bir sakıncası yok değil mi?"

"Ne demek canım, istedikleri zaman gelebilirler." Dişi oldukları sürece.

"Beni hâlâ seviyorsun, öyle değil mi?"

"Saçma bir soru. Hadi Balkulak."

Pitbull'unu çözüp on metre önünde gezdiren ve kabadayı gibi yürüyen o dallamayla kesin karşılaşmışsınızdır. Valla, o dallama benim. Balkulak'ın şu sıralar keyfi bayağı yerinde. Ve kimse benimle göz göze gelemiyor. Bense tabii ki onlara sert sert bakıyorum. Ayrıca sütlü kahve rengindeki sokak silahımı kınından çıkardığımda çoğu insan karşı kaldırıma geçiyor. Evet evet, *arkadaş olmak istiyorum* sırıtışıyla, *yerel gazeteye haber olmak istiyorum* bakışını karıştırıyorlar.

"İki döner sandviç," diyorum kebapçımıza. Adamımız cerrah elbisesi içinde yağlı koyun silindiri üzerinde operasyonunu yaparken, Balkulak da uysal bir şekilde yanımda durup, yukarı bakıyor.

"Köpeeeniz için acı sos yok, öyle dii mi?"

"Evet, aynen. Baltaşak, sen o fahişeden gözünü ayırma, ben de senin kebaplarını eksik etmeyeyim." Köpek, İngilizce kavrayışının sınırlı olmasına rağmen anladığını belirtir bir şekilde yukarı bakıyor. Balkulak'ın anladığı şeyler şunlar: "Balkulak" (veya muhtemelen B'yle başlayan herhangi bir şeyin adı olduğunu düşünüyor), "otur", "gel", "attaya gidiyoruz" ve "sebzeli ham-ham".

Kebaplarımızı bitirip, kırk yıllık kankalar gibi birkaç bira içmeye gidiyoruz.

Muhtemelen garip bir metafor olacak. Ama eğer ot takıldıysanız, direk anlayacaksınız. Şu anda tuttuğum cıgaralık bir mikroskop. Bu şey, hayatımın derin karmaşasına odaklanmamı sağlıyor. Renkli gökyüzüne, gölgeşine ve maddesine, karanlığına ve aydınlığına. Her çekişte kendi –hem muhteşem, hem de dehşet verici– acayip Mandelbrot aletimin derinliklerine iniyorum.

Şunun gibi: Bir monitöre kamera tutun. Çok çok kısa bir süre için görüntüye bir ışık –mesela bu sarmalığın ucunu– sokun. Sonra monitörü izleyin ve bekleyin. En başta tek göreceğiniz, sigaranın kırmızı ucu olacak. Ama kamera görüntüyü yeniden kaydettiğinde ve kaydettiği şeyi kendisine yeniden gösterdiğinde, bir şeyler olmaya başlayacak. Buna "periyod çiftleme" deniliyor. Bu, olayların kendisini aştığı ve sonsuz, tahmin edilemez bir çoğaltmanın başladığı anlamına geliyor. Evet, kaos; nefes kesici, acayip örüntülerin kendiliğinden yaratılması. Sanırım tamı tamına benim başıma gelen şey. Geribildirim. Eğer benim durumumda olsaydınız, geribildirim hakkında her şeyi bilirdiniz doğal olarak. Bir kusmuğun *fraktal parçasında* doruk noktasına ulaşan hızlı bir atlıkarınca, bir kulak çınlamasının çığlığı, korkunç hayaletlerin helezonları ...

Evet evet tabii. Kıyak kafa mantığı böyle çalışıyor. Ama bugünlerde her şey böyle değil mi?

Hal böyleyken, *tuhaf ayartıcı*'nın işleyişini formüle oturtuyorum ve genel vaziyete bakıyorum. Işık kaynaklarını ve tabii ki, gölgeleri katıyorum. Evet, burada ışıklı yerler var. Ama tıpkı benim hayatımda olduğu gibi orada da bir sürü keyif kaçıracak gölge var.

Önce, ışık kaynakları. Prezervatif reklamlarının ilk raundu. Yani, gördünüz siz de. Herkesin onlardan bahsettiğini de biliyorsunuzdur. Hadi, sağda solda bahsetmediyseniz söyleyin. En güzeli de, *Advertising Week*'te Horace ve benden söz etmiş olmaları.

"Bu Gece Sana Aşkımı İlan Ediyorum"un saksofon versiyonu gelecek hafta satışa sunulacak ve şarkının anında listelere girmesi bekleniyor. Imogen da şu kürk muhabbeti için özür diledi ve maaşımızı artırmaya çalışıyor. Bulvar gazeteleri bile bizim tarafımızda – "Başınıza gelen en komik prezervatif olayını gönderin ve bir yıllık Love prezervatifi kazanın." "Okur anketimizin sonucu – İngilte-

re'deki en kötü prezervatif makinesi nerede?" "Size değer veren gazetenizin mesajı: Prezervatifleri Hayatınızın bir Parçası Haline Getirin."

Hayatımın diğer aydınlık tarafı, muhteşem Charlotte. Asansörde, tuvalette, arabada, onda, bende, Imogen'in ofisinde, otobüste. Kulağa hoş geliyor. Ama kıyak kafa mantığının prensiplerine göre, bu hem süper, hem de değil.

Tahmin edileceği gibi bunun nedeni, Pepper.

Pepper ve beni Beyaz Aslan'da, Finsbury Park'ın şu havalı barında, ölçülü bir şekilde içerken düşünün. Sırası gelmişken söyleyeyim, mimari hakkında hemen her boku bilirim –ne bileyim işte, bu restore edilmiş Viktoryen ya da sahte, falan gibi– ama buradaki şey neyse artık, beni rahatsız ediyor. Hayır hayır, haksızlık etmeyeceğim. Beni uyuz eden sırf ahşap işleri, soluk baskılar, çıkrık şeklindeki masalar falan değil. Mekânın geneli. Yani her tarafta sakallı, hırkalı ve mankafa tipler var. Guinness ya da daha güçlü bira içen sağlam tipler tabii ki var ama ne bileyim, bilardo yok, tilt yok ve –buna inanamayacaksınız– müzik yok. Hatta düşünüyorum da, burasının tek kendini bağışlatıcı yanı bir barda bulunmamızı sağlaması ki, bir barda olmamaktan çok daha iyi bir şey bu. Ha sahi unutuyordum; langırt var.

Bakalım buna ne diyeceksiniz: Pepper Guinness içmeye başladı. Hem de büyük bira bardaklarında ki, bu da başlı başına iyi bir şeydir. En azından doğru sebeple içseydi, iyi bir şey olabilirdi. İyi olmak için yani. Ama hâlâ birincisini içiyor ve doğrusunu söylemek gerekirse, zorlanıyor.

Müzik olmadığı için diğer insanların konuşmalarını duyabiliyorsunuz. Bu da teorik olarak demek oluyor ki, onlar da bizimkilere kulak misafiri olabiliyor. *Teorik olarak* diyorum, çünkü geldiğimizden beri iki laf etmiş değiliz.

"Toby, ısmarlama sırası sende."

"Bak koçum, geldiğimizde ısmarladım valla ben. Senin yarım saat gecikip, bu olayı kaçırmış olmanın benim hatam olduğunu hiç sanmıyorum."

"İşte size Toby. Nabokov'un kadınları kadar zor verir." Gülü-

yorlar ve Pepper da kıkırdıyor.

"Bu kadar komik olan nedir?"

"Bir şey değil ya. Şunların muhabbetine güldüm."

"Neymiş? Söyle hadi?"

"Richard."

"Söylesene Pepper."

"Richard, lütfen. Beni rezil etme şurda."

"O zaman niye sağa sola kulak misafiri oluyoruz," diye fısıldıyorum. "Niye kendi muhabbetimizi etmiyoruz?"

"Tamam. Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Neden bir haftadır sana kaymama izin vermediğin hakkında. Neden ben (çoğunlukla) evde kalırken, senin çoğu zaman dışarıda olduğun hakkında. "Bilmem ki. Herhangi bir şey olabilir."

Doğruya doğru. Birkaç hafta önce eve çok kötü geldim. Pepper'ın canımı çok sıktığını söyleyemem. Sadece "Merhaba," dedi. Sanki ev arkadaşıymışım falan gibi. Ben de o kadar saçma bir durumda değildim. Onu sekse falan da zorlamadım. Görüyorsunuz ya, eve dönerken biraz saksıyı çalıştırdım. Yaptığım işler artık iyice ünlü olacak gibi, bayağı bir sadakatsizlik de yaptım –bu dürtüyü sistemimden attım da denilebilir– ve evet ulan, sanırım bir şekilde –pek de genele uymayan bir şekilde– Pepper Furnival'ı seviyorum.

Ayık olarak oturdum ve dedim ki: "Televizyonu kapatıyorum, tamam mı? Eğer senin için sakıncası yoksa, söylemek istediğim birkaç şey var da." Lafa bu şekilde girerek, ondan ayrılacağımı düşünmesini ve bir sonra söyleyeceğim şeyden daha da mutlu olmasını sağlamış olacaktım. Ama o, "Evet, dinliyorum," derken hiç de heyecanlı görünmüyordu.

Onu gerçekten sevdiğimi ve artık biraz büyüyüp, uzun vadede toparlanıp, para gibi meseleler konusunda daha fazla sorumluluk alma ve evde onunla zaman geçirme vaktinin geldiğini söyledim. Tabii ki, hanfendi bu konuşmamı pek sık yaptığım benzer konuşmalardan bir diğeri gibi değerlendirdi ve akabinde de "İyi," deyip, yattı.

Ertesi akşam ne bar, ne şarapevi – hiçbir şey yok. İşten çıkıp

doğru eve geldim. Pepper da yok. Doğal olarak ilk düşüncem, dışarı çıkmak oldu. Hâlâ sağlam akşamdan kalmaydım. Ama gitmedim. Sadece TV izledim. *İzledim* diyorum ama, daha gerçekçi olmak gerekirse, TV'ye *baktım.* Açıkçası tek düşünebildiğim şey Pepper'ın nereye kaybolduğuydu.

On bir buçuk gibi eve geldi ve "Merhaba, erken gelmişsin," dedi.

"Evde kaldım bugün," dedim gururla.

"Güzel bir değişiklik olmuş. İyi geceler."

Nerdeydin ulan sen? Nerdeydin? Kesin birisiyle yatıyordun, değil mi? Adaşımla mı yoksa, ha? "İyi geceler Pepper."

İçmeyi birden kesmenin olayı, insanı uyku tutmaması. Ama Pepper yanımda –üzerinde tişört ve külotla– uyurken, geçirdiğim geceyi tahmin edebilirsiniz. Ter bezlerimden bütün zehirlerin aktığı, **içki-korkusu**'nun su yüzüne çıkıp yayıldığı ve karanlığın perdesinde acayip korkunç resimler gösterdiği bir gece. Yatağımda, korkumun merkez üssündeyse (**İçki-korkusu** mu yoksa haklı şüphe miydi? Karar verecek durumda değildim), sadakatsizliğin vücut bulmuş hali doygunluk içinde mışıl mışıl uyuyordu.

Normalde bunun gibi bir toksin atma durumunda, Pepper Furnival'a sarılma mesafesinde olabilmek için borçlarımın iki katına çıkmasını kabul ederdim. Bu gece değil. Önceden, kolum falan onu bir an için uyandırdığında, bir an için *Mmmm,* diyerek mırıldanır, bana yaslanır ve tekrar uykusuna dalardı. Şimdiyse onu uyandırmaya korkuyorum. Ha, bir kere denedim ama yarı-bilinçli tepkisi bir inleme oldu. Memnuniyetsizlik inlemesi. Onu uyandırmamak için hafifçecik dokunsam bile, mesela bir eklemim kalçasının hafif eğimli kısmına sürtünse, çok az teselli buluyordum. Hayır efendim, tam tersine müthiş yoğun bir öfkeyle kavruluyordum. Öyle bir öfke ki, beni o çiğ fizikselliğiyle şaşırtıyordu. Öyle bir öfke ki, sigaraya ihtiyaç duymama neden oluyordu – hem de çok fena.

Tabii ki, kalkmadım. Boş yere orada uzandım ve onun uykusunda dönüp bir kolunu bana sarmasını ümit ettim. Kendi isteğiyle bana dokunmasını bekledim. İlişkimizin ölümcül derecede yara almadığının en ufak işaretini umdum. Bütün bu süre boyunca da, şu bir-

biri üstüne dönen, manyak sesleri duyuyordum.

Ya diğer Richard'la yatıyorsa? İkisini de unufak ederim.

Belki de öyle yapmam. Toparlanmaya devam ederim ve Pepper'ı medeni bir şekilde bırakırım. Veya belki de, eğer bütünüyle pişmansa onu affederim ve her şeyi eski haline getirmeye çalışırım.

Hayır ya, sokarım öyle işe! Kimse benimle taşak geçemez. İkisini de gebertirim. Onu sıçtığımın kültablası yerine kullanırım.

Hayır Rich, dinle. Daha iyi kanıtlar bul. Emin ol. Sonra da Charlotte'u kullanarak onu hiç beklemediği bir noktadan vur.

Emin olana kadar niye bekleyecekmişsin ki? Şu bir bokun belli olmadığı gölge-zamandan çık ulan. Uyandır şunu ve nerdeymiş sor.

Hayır be koçum, mantıklı ol. Yarın konuşup konuşamayacağınızı sor.

Ama eğer bir terbiyesizlik yapıyorsa, onu kesinlikle tokat manyağı yap.

Üç civarı biraz rüya gördüğümü sanıyorum. Hani bilirsiniz, saatlerce yatakta olduğunuzu ama uykuya dalamadığınızı gördüğünüz rüyalar.

Yedi kırk beşte Pepper kalktığında, ben uyanığım. Belki beni öper falan diye uyuyormuş gibi yapıyorum. Öpmüyor. Duştan geldiğinde, yatakta oturuyorum. Benim önümde soyunup giyinecek mi acaba, diye bir test yapıyorum. Soyunuyor ve giyiniyor. Aynen öyle. Rutin bir şekilde. Hiçbir seksilik olmadan.

"Görüşürüz."

"Öpücüğüm nerde?"

"Pardon." Dudaklarıma dokunuyor ve dönüyor.

"Pepper?"

"Mmm?"

"Ee, bu gece evde kalabilir miyiz? Belki bir video falan izleriz?" Düşünüyorum da, bunlar tamı tamına Pepper'ın eskiden sabahları söylediği şeyler. Tamı tamına.

"Bu gece olmaz. Meşgulüm. Belki yarın. Görüşürüz."

Metabolizmamda hâlâ çok fazla zehir var. Bu, ilk sigaramı içer-

ken kendimi çok kötü hissedişimden belli oluyor. Saat altıda bile sigara beni zayıf düşürüyor. Hâlâ korku var. Evde ikinci bir gece daha kalıyorum. Bu iyi bir şey değil. Ama kendimi düzene koyuyor olmam ve yarın da konuşacak olmamız gerçeği beni ayakta tutuyor.

Yarın oluyor. Pepper bana güle güle öpücüğü vermeyi unutmuyor – bu da hoşuma gidiyor. "Bu gece görüşürüz," diyorum.

Sanki kafasında bir şey varmış gibi görünüyor, ama "Tamam," diyor.

Ofiste; Horace O ve bana, kitap seti haline getirilecek bir dergi serisinin piyasaya sunulması için bir basın ilanı yapmamız söyleniyor. Durgunluk öncesinde, TV'de gösterilebilecek bir şey bu. Gelgelelim, halihazırda prezervatif muhabbeti bu kadar ünlü olmuşken, böyle bir iş alınca acayip uyuz oluyorum. Ama bilirsiniz, eve ekmek götürmem lazım. Dizinin adı ise, *Garip ama Gerçek*.

"Horace baksana, şu işi yapmak için daha birkaç günümüz var. Bugünü dergi okuyarak geçirip, şu amele işini yarın yapmaya ne dersin bir tanem?" Bugün hiçbir şey yapacak halim yok açıkçası.

"Yani Rich, bütün günü barda dergi okuyarak geçirmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Ah, ne kadar yanlış düşünüyorsun dostum. İki gündür bir damla bile içmiş değilim." Elimi uzatıyorum. Maalesef hâlâ titriyor. "Neyse, biraz zaman alıyor tabii. Yalan söylemiyorum ama."

"Koçum be, seni *Garip ama Gerçek*'e koymaları lazım." Dizideki ilk derginin –yani çıkış reklamı için konsantre olmamız gereken derginin– konusu ölüm. Bu iyi bir şey. Aslında bu konuda birbok yapmam gerekmeyecek. Başlığı *Garip ama Gerçek* diye atarım, *ikinci bölüm birincisiyle bedava* ve *bayinizden bulabilirsiniz* diye bir şeyler yazarım ve sonra da metinden alıntıları eklerim. Şimdiden satılmış olarak bile düşünebiliriz bunu; insanlar ölümü sever. Belki, Horace zararsız resimler bulmakta zorlanabilir. Birkaç ölü Mısırlı ya da patentli tabutlardan ahşap işlemeler güzel olabilir. Tabii ki eğer şişman etli bir otopsi resmi ya da orta sayfaya Jeremy Bentham'ı koyabilseydik çok daha fazla satardı ama, ne yaparsınız işte.

Bugün sigara o kadar kötü yapmıyor beni. Belki de elimi titre-

tip, çarpıntı yapan kahvedir. Tabii ki asıl problemim, Pepper'ı arayıp bu akşamı okeylemek için bir bahane bulmak. Olayı görüyor musunuz; kendi kız arkadaşınızı zar zor arayıp, bir geceyi evde geçirip geçirmeyeceğinize dair onay istiyorsunuz. Böyle şey olur mu ya? Kahretsin, belki de güne anlam katmak için bir restoranda yer ayırtmalıydım. Ama bunu da benim hovardalığım olarak düşünebilirdi. Ayrıca, dürüst olalım ki, dört ya da beş kibar şarapla kalacak değilim.

En sonunda Pepper'ı arayacak cesareti buluyorum. Tabii ki öğlen yemeğinde beş tane devirdikten sonra. Ama lütfen yani, yirmi dört saat oldu.

"Yani nerdeydin sen onu söyle? ... Bir arkadaşında mı? Hangi arkadaşın? ... Tabii ki beni ilgilendirir ulan. Meraktan bütün gece ayakta kaldım. Polisi, hastaneyi, boku püsürü arayacaktım be ..." Kalın, taş bir levha üzerindeki mavi renkli bir kadavra resmine bakıyorum. "Merak etmemin sebebi o değildi." Tabii ki oydu. "En azından bir arayabilirdin."

"Madem o kadar endişelendin, neden daha önce aramadın?" diye küçümseyerek soruyor.

"E, senin aramanı bekliyordum. Özür dilersin falan diye ... Hayır, şimdi kabul edeceğimi sanmıyorum. Bu gece eve geliyor musun? Demek istediğim erkenden ... yarın gece mi? ... Tamam, perşembe iş sonrası için mazeretsiz kesin bir buluşma. Ya da ... ya da sanırım benim bayağı bir düşünmem gerekecek. Hayır, *ne düşünecekmişsin?* deme. Sadece düşüneceğim işte. Tamam mı?" Bütün bunlar olurken Horace O da tabii ki kıkırdayıp duruyor.

Tuvalete çekiliyorum ve gömlek kollarımı dün gecenin sigara saldırısından ayırıyorum.

İşte buradayız. Günlerden perşembe. Pepper oyunu öyle oynuyor ki, samimi bir konuşma yapmak imkânsız. Havaya bakıyor. Sanki birini bekliyormuş gibi ara sıra sağa sola dönüyor. Kaltak sanki hiçbir şeyden etkilenmemişe benziyor. Bana gelince, az da olsa tanıdığım birinin gelip beni bu mal durumdan kurtarmasını umuyorum.

Bu gibi durumlarda kendime tavsiyem, ortamdan defolup git-

mek olur (bir keresinde yaptım da). Durumu onun aleyhine çevirmek en iyisidir. Sen mal gibi gözükeceğine *o* gözüksün. Eğer onun adam gibi bir şeyler söyleyeceğine; ne bileyim, elime dokunacağına, hatta gülümseyeceğine dair çıldırtıcı ümidim olmasa, defolup giderdim de. Bu tıpkı, kötüymüşsünüz de, düzelmeye çalışıyormuşsunuz gibi bir şey. O yükselen sarhoşluğun altlarında bir yerde, aldığınız her içkinin, her sigaranın, her hapın sadece kirliliği artırdığını ve ne kadar takılırsanız takılın kaostan bugün çıkamayacağınızı kesinlikle biliyorsunuz. Ne var ki içiyorsunuz ve içerken, belirli bir yerden sonra –eğer bir sonrakini yeteri kadar hızlı dikerseniz– iyi hissedeceğinizi –sidiğinizin bir şekilde o zehirli kahverengiden sarıya döneceğini– ve günü temiz bir şekilde bitireceğinizi hissediyorsunuz. İşte, ben de burada, bira altlıklarını parçalıyorum. Dayanıklılığımı ölçüyorum.

"Pepper," diye hırsla fısıldıyorum, "Bana ne yaptığının farkında mısın sen?"

"Sana hiçbir şey yapmıyorum."

"Konuşmamız lazım. Oturup senin gelen geçene sakin sakin bakmanı izleyecek değilim."

"Sana ne konuşmak istediğini sordum. Sen de bilmediğini söyledin. Şimdi biliyor musun peki?"

"Evet, evet." Hâlâ fısıldıyorum ve dikkatle öne eğiliyorum. "İkimizi."

"N'olmuş ikimize?"

"Seni hiç görmüyorum artık."

"Allahım, Richard, bir geceydi sadece."

"Onu kastetmiyorum. Akşamları ve hafta sonlarından bahsediyorum."

"E, sen de her akşam ve her hafta sonu dışarıda oluyordun. O zaman da birbirimizi çok görmüyorduk. Şimdi benim arkadaşlarım var diye böyle oldu."

"Ama o zamanlar daha çok görüşüyorduk."

"Dürüst ol Richard. Ben evde güvenli bir şekilde oturup, senin dönmeni beklediğim sürece, senin dışarıda arkadaşlarınla eğleniyor olmanda bir şey yok, öyle değil mi? Söylesene?" Ama bunu kızgın

bir şekilde değil de, sanki bir tür olguymuş gibi söylüyor.

"Öyle değil Pepper ya."

"Nasıl peki?"

"Bilmiyorum. Bir baksana." Şu anda neredeyse bağırarak fısıldıyorum. Ama o düzgün hareket ediyor. Sakin sakin. Kavga falan etmiyormuşuz gibi. "Pepper, sen beni hâlâ, yani işte, seviyor musun acaba?" Bana birkaç saniye bakıyor. Bir müşteriye ya da Piç'e gülümsediği gibi gülümsüyor ve sakince, "Evet," diyor.

"Bu kadar mı?"

"Daha ne söyleyeyim?"

"Yani, eğer söylediğin gibi hâlâ seviyorsan, niye biz hiç, ne bileyim, sevişmiyoruz? Yani son zamanlarda işte?"

"Sen genellikle çok içmiş oluyorsun."

"Vallahi son zamanlarda hiç içmiyorum. Tamam, geçen gece dut gibiydim çünkü – biliyorsun işte." Başını sallıyor. "O zaman, biraz daha sık yapabilir miyiz? Lütfen?"

"Olur."

"Cidden mi söylüyorsun? Ne bileyim, harbiden mi?"

Derken, bu oluyor. Bir elini enseme koyuyor, kafamı kendisine çekiyor ve beni burnumdan öpüp, diyor ki, hayır, adeta kükrüyor, "Evet, Richard."

"Belki yataktayken de ... hani sadece uyurken falan ... belki biz ..."

"Selam," diye neşeli bir şekilde bağırıyor. Bense, birden kendimi *Garip ama Gerçek*'in ilk sayısına çıkaracak olan bir şey yapma ihtiyacı duyuyorum.

Şu kadınlara bak. Of ya. Buprenorfin'in, kötüye kullanımı hakkındaki bir belgeselden çıkmışa benziyorlar. Ya da her yaz batı taraflarında birisinin çiftliğinin içine sıçarak gazetelere çıkan şu *hippiler* gibiler.

"Richard, Rich'le tanışıyorsunuz, öyle değil mi?"

"Evet. Nasıl gidiyor?" Başını sallıyor.

"Ve bu da Char." Bu da Char hakkaten. On sekiz delikli Doc Marten'ler. Bir zamanlar beyaz olan rezil taytlar – delikler bacaklarında benden fazla kıl olduğunu gösteriyor. Tarif etmekte kifayet-

siz kaldığım bir ceket – yok eğer bir patates çuvalıysa, ayrı. Yanlardan tıraşlanmış ve yer yer mavi renkli kuyruklar bırakılmış bir kafatası. Üstüne bir de hızma.

"Selam."

"N'aber?"

"Ve bu da Linda." Linda nispeten iyi. Onun saçı da Char'ınki gibi. Ama bilirsiniz, bu tür saç, siyah insanlara bazen gidebiliyor. Ne var ki, o da iğrenç elbiseler giymekten geri kalmamış. Cüppe gibi bir şey sanırım, kim bilir. Aynı hızma ve botlar. Kesinlikle kendine (veya ona bakmak zorunda kalan insanlara) en ufak bir saygısı yok.

"Sana da selam. Tanıştığımıza memnun oldum." Elini uzatıyor. Eh, ben de sıkmak zorundayım.

"Kim içmek istiyor bakalım?" diye soruyor Rich. "Pep?"

"Mmm. Guinness lütfen."

"Richard?"

"Ben mi!"

"Sen bir şey içer misin?"

"Yok yok, ben böyle iyiyim, sağol."

"Saçmalama. Kadehinde bir damla kalmış resmen. Ne içersin söyle hadi?"

"Becks ... saol."

Beni de davet ettiler tabii. Ne de olsa içkiler bendendi. Sanırım, o kadar da kötü değil be. En azından Pepper'ın nerede olduğunu biliyorum. En azından kadınlarla olduğunu biliyorum. Ayrıca, hanfendi düzüşme ilişkimizin geçerliliğini de onayladı yani.

Ama yine de beni davet ettiklerinde attığı o bakış ... Aynen şunu diyordu: "Bizimle gelmeyi aklının ucundan bile geçirme. Bu, hayatımın senin en ufak alâkanın olmadığı bir parçası." Pekâlâ mantıklı. En azından, saat sabahın üçüyken ve bir şişe viskiyi yarılamışken yeteri kadar mantıklı.

Tabii ki, ertesi sabah yalnız ve kendimi kötü hissederek uyandığımda, olaya yaklaşımım biraz değişik olacak. Bütün söylediğim o saçmalıkları bir araya getirip, inanılmaz bir suçluluk duygusuyla yalnızlık duyacağım. Ama bir dinleyin – o kadar da saçmalamadım.

Medeni olmak için cidden çaba gösterdim. Sanırım, Pepper'ın asıl damarına basan da bu oldu. Yani, normal şartlarda ayık ve kibar kalsaydım, her türlü sigara ve içki teklifini reddetseydim, Pepper beni devamlı kutlayıp, sarılıp duracaktı falan filan. Ama bu gece, sanki beni dallama rolünde görmek ister gibiydi. Ben de arkadaşlarıyla iyi geçinince –veya geçinmeye çalışınca– onu hayal kırıklığına uğratmış oldum.

Biliyor musunuz, Pepper onlara benim hakkımda bir şeyler anlatıyordu. Belki bire bir yalan değil ama, gereksiz şeyler. Onların bana kıl olmalarını sağlayacak şeyler, öyle tahmin ediyorum. O yüzden de, benim için çizdiği o psikopat sevgili tablosuna uymamı sağlamaya çalıştı. Anlıyorsunuz ya, Pepper onlar gibi değil. Hiçbir barakada yaşamadı, X çakıp partiye gitmedi, Nazilere şişe fırlatmadı – yani, Pepper'ın Glastonbury'deki tuvaletleri kullandığını düşünebiliyor musunuz? Hayır, o reklamcılık işinde ve –biraz zevksizse bile– normal giyiniyor. Onların kendisini sevmesini sağlamanın tek yolu, kötü erkek arkadaş konulu bir şanssızlık hikâyesi uydurmak.

Ne diyorduk. Bir ara muhabbet kitaplara geldi. (Genel olarak evlilik dışı ilişkiler ya da meyveler hakkındaymış gibi gözüken kitaplar.) Pepper dedi ki, "Richard kadın yazarları okumuyor." Bu doğru. Ama ben daha herhangi bir erkek yazarı da okumadığımı söylemeden, onlar ne okuduğumu sordular. Pepper yerime cevap verdi. "Dergi okur." Ve tabii ki kaltak gitti, onlara ne tür dergiler okuduğumu anlattı. "Şu süpermarketlerde bulunan dergilerden. Menopoza girmiş ev hanımları okur ya hani," diye güldü.

"Ben sürüyle değişik türde dergiler okuyorum bir kere. *New Scientist*, *Viz* ..."

Tamam, belki çok önemli bir şey değil. Belki de viski beni biraz paranoyaklaştırıyor. Pepper'ın arkadaşları da etkilenmiş gözükmüyor. Ama olay ne biliyor musunuz? Sadakat. Ne bileyim, Allah bilir daha neler anlattı onlara.

Neyse, sonunda Pepper bir güzel sıçtı. Rich Pepper'a bu civarda nerelerden dalga bulabileceklerini sordu. Pepper da doğal olarak bana baktı. Ben de onlara rüşvet olarak bir sekizli verdim. Onlar da

bana başka neleri, ne kadara bulabileceğimi falan sordular. Bildiğiniz gibi, ben her şeyi bulabilirim. Tamam, bu belki sizi etkilemeyebilir ama onları tam on ikiden vurduğuma emin olabilirsiniz. O yüzden bir süre uyuşturucu muhabbeti yaptık. Yani daha doğrusu, onlara –bariz istisna dışında– hepsinin can kulağıyla dinlediği bir konferans verdim.

Bir de, Pepper onlara Rus politikacı hakkında duyduğu espriyi anlattı ama hiçbiri anlamadı.

Saat sabahın yedisi. Uyudum. Hiç de beklediğim gibi olmadı. Ne korku, ne geçmişle ilgili utanç, ne halsizlik. Elbette hâlâ sarhoşum. Balkulak'a yürüyüşünü yaptırıp, işe gidiyorum. Şu gazete reklamını birkaç saatte hallediveriyorum. Salı gününe kadar başka brief beklemediğim için de, Charlotte'la erken bir öğlen yemeği ayarlayıp, ayılmayı önlemeye çalışıyorum – ayrıca bugün cuma. Sonra olana bakın. Kültablamı boşaltıyorum, ceketimi giyiyorum ve telefon çalıyor. Allah bilir kaç zamandır ilk defa, Pepper arıyor.

"Bu gece n'apıyorsun Richard?"

"Niye ki?"

"Ya, kaç zamandır hep dışardayım, çok içiyorum ve cildimin hali de pek iyi değil. Ben de, evde vakit geçirmek isteyip istemeyeceğini merak ettim. Ne bileyim, sen demiştin ya ..."

Şimdi bariz yapılması gereken şey, başka bir programın olduğunu ileri sürmek. Buna dengeyi sağlamak da denilebilir.

"Valla Pepper aslında ..."

"Ya programın falan varsa ..."

"Yok yok, iptal ederim."

"Teşekkürler. Güzel olur hem, eğleniriz, değil mi?"

"Pepper?"

"Mmm?"

"Dün gece. Ne bileyim, ben iyi miydim? Yani terbiyesizlik falan yaptım mı? Patavatsızca bir şey söyledim mi?"

"Sanmıyorum. Ama gerçekten hatırlayamıyorum. Acayip sarhoştum çünkü. Eğer birisi terbiyesizlik yaptıysa, o da benimdir herhalde. Gecenin yarısını tuvalette kusarak geçirdim."

Charlotte'la kol kola bara giderken, Lou Reed'in Perfect

Day'ini mırıldanıyorum.

Sekiz otuz. Eve geliyorum. Tamam, birkaç tane yuvarladım ama Pepper'ın kendi iradesiyle benimle birlikte olması beni ayık tutmaya yetiyor.

"Merhaba." Kanepede, kolları benim için açılmış. Sarılıyoruz. Normal sarılma süresinin sonunda bırakıyor. Ama ben bırakmıyorum. "Mmm," diye fısıldıyor ve bana tekrar sarılıyor. Güzel.

Kanepede uzanmışız; dillerimiz birbirimizin suratında, ellerimiz birbirimizin gömleğinde. Öpüşmeyi kesiyorum ve yüzüne bakmak için kafamı geri çekiyorum. Yüzü alkolden şişmiş ve benek benek. Sırtı ve göğüsleri cüzamlı gibi. Meraktan taytını çıkarıyorum ve bacağını okşuyorum. Şüphelendiğim gibi, her tarafı kabuk kabuk olmuş. Açıkçası, Pepper şu anda pek iç açıcı durumda değil.

Madem öyle, nasıl oluyor da küçük Richard patlamak üzere?

Altı otuzda Charlotte'u boş ofise getirdim ve her zaman yapacağımızı söylediğimiz şeyi yaptık. Evet, yönetim kurulu masasında düzüştük – iyiydi. Kafadan bir galon sağlam bira da içmişimdir. O zaman bütün cinsi münasebetler adına, ne oluyor burada be?

Pepper –(neredeyse) eskisi gibi sırıtıyor– külodunu limbo dansı yaparak çıkarıyor. Şu anda kemerimle uğraşıyor. Bense Arsenal – Leeds maçına kafa patlatıyorum. Ama gerçekten bir işe yaramıyor. Highbury'nin tamamı koltuklu olduğunda sezonluk bilet için nakit parayı nasıl bulacağım? Düğmeyi açtı ve parmakları fermuarımda. Bu civardaki herkes Kuzey Kıyısı'nın asla aynı olmayacağını kabul ediyor. Bu olayı boykot etmeliyiz, diye düşünüyoruz. Ama açıkçası, böyle bir şey yapmayacağız. O kadar korkuyorum ki. Pepper'ın o sert eli yavaşça şortumdan içeri giriyor ve beni kendine çekiyor.

"Yarabbim!" diye bağırıyor elini tişörtüne silerken. "Bu olmayalı kesin çok olmuştur."

"Hay Allah ya, üzgünüm."

"Boşver. Arada olur böyle şeyler."

"Çok pardon ya."

"Saçmalama be." Elimi alıyor ve yavaşça aşağı itiyor. "Hiç sorun değil. Gerçekten," diye fısıldıyor. "Devam et, devam et. Lütfen."

Önce hafif hafif başlıyorum ve sonra hamur yoğurur gibi lıp lıplamaya girişiyorum. Bir süre sonra güzelinden ıslanması hoşuma gidiyor. Yine de iç çekişleri ve yüz ifadeleri bana samimi görünmüyor – belki de daha önce hiç dikkat etmediğimdendir. Sonra ellerini başıma koyup, aşağı inmemi belirtiyor. Pepper'a pek uymayan bir davranış – ama ben tabii ki ikiletmiyorum. Dakikalar içinde sevişmede yeni bir çığır açmak üzereyim. Şu anda gevşek ve genişlemiş olsa ve ben de tamamıyla boşalmış olsam da, bir daha olacağından eminim. Pepper ise hiç yardımcı olmuyor. Dişlerini gıcırdatıyor – orgazmının dalgasına karşı yüzüyor. Sonra bazı şeyleri daha fazla geciktiremez hale gelip, bütün gücüyle bana tutunuyor. Devam ediyorum. Sadece birkaç saniye daha sürecek. Sonra birden ilgimi kaybediyorum. Ne bileyim, artık tehlikede olan bir şey yok.

Normalde, bu gibi durumlarda, canım acayip bir barda olmak ister. Pepper birden çok yakın –ve çok ateşli– görünüyor. Tabii ki, bu durumda da ne yapılacağını biliyorum. Bir süre yanında takılıp, onu sevdiğimi falan söylemem lazım. Ama gerçekten öyle hissettiğimden değil işte – en azından tam o esnada değil. Fakat şu anda, şu sarılmayı bir sigara için bile bölmek istemiyorum. Evet, bu dediğim şeylerin sonuna kadar arkasındayım. O yüzden telefon çaldığında ve o "Cevaplamayı aklından bile geçirme," dediğinde bunu sanki Allah tarafından gönderilmiş bir bahane olarak görmüyorum. "Neyse canım, telesekreter açık nasıl olsa."

Sonra Charlotte'u hatırlıyorum. Şurada az önce anlatılanların hiçbirini yapmadan nasıl toz olduğumu hatırlıyorum. Charlotte'dan öfkeli bir telesekreter mesajı almam hiç de olanaksız değil.

Bir saniye sürmez. Söz birazdan döneceğim. Seni seviyorum."

"Hey Allahım."

Arayan herife kesinlikle Pepper'ın dışarıda olduğunu söylemeliydim. Kesinlikle.

On dakika geçtikten sonra yanına gittim ve omuzlarına masaj yapmaya başladım. Ahizeye elini koydu ve dedi ki, "Lütfen Richard. Konuşmaya çalışıyorum."

Yaklaşık bir saat sonra oturma odasına dönüyor. Şarap şişesini elimden alıyor ve kucağıma oturuyor. Sonra beni –gerçekten çok

hoş bir şekilde– öpüyor ve yüzümü okşuyor.

"Şuna baksana." Tişörtünü gösteriyor. "Üstümü değiştirmem lazım Richard. Dışarı çıkacağım."

"*Dışarı çıkacağım* ne demekmiş ya?"

"Demek istediğim, telefonu açacağım, bir taksi çağıracağım, ön kapıya yürüyeceğim, taksiye bineceğim ve Hornsey Caddesi'ne gideceğim."

"Ne bok yemeye?"

"Arayan Rich'inkiydi. Kavga etmişler. Çocuk bayağı kötü durumda."

"Sen de gidip onu rahatlatacak mısın yani?"

"Öyle de diyebiliriz."

"Hay bin ..."

"Sadece konuşucağız be. Aptal olma."

"Peki beni kim rahatlatacak?" Şarap şişemi geri uzatıyor. "Bu gece geri dönecek misin bari?"

"Umarım. Çok yordun beni." Gülümsüyor ve tekrar öpüyor. "Görüşürüz canım." Kalkıyor.

Şarap ve otla kendimden geçip, koltukaltı kıllarımın hiçliğin içine karışıp giden keskin kokusunu içime çekiyorum. Gecenin geri kalanında iğrenç felaketler görüyorum rüyamda.

Öğlen oldu ve hâlâ Pepper'dan haber yok. O yüzden ben de, her maç öncesi yaptığım gibi, bara gitmek için evden çıkıyorum. Ne var ki, tam yolun başında, yüksek voltajlı bir elektrik alanı tarafından durduruluyorum. Pepper'a bir mektup gelmiş. Newcastle-Upon-Tyne diye damgalanmış ve zarfın üzerindeki yazı da şüphesiz bir erkek yazısı. Açıkçası yazı büyük ölçüde benimkiyle benzerlikler taşıyor –gerçi bu daha okunaklı. Aynı isim, benzer elyazısı– hakikaten çok kıl bir durum.

Tabii ki suyun kaynamasını beklerken iç seslerim, olayın ahlâki yönü üzerinde atıp tutuyor. Ama elim buhardan yanmaya ve terlemeye başladığında, beni zarfı sağlam bırakmaya ve yatağın altına saklamaya iten şey, sesler olmuyor. Hayır, bu halis korkaklık. Bunun gibi hassas bir durum kesinlikle dut gibi olunca değerlendirilmeli.

Santra yapıldığı sırada, bar neredeyse boş sayılır. Nabzım da pek futbol havasında değil. O yüzden, en güzelinin içip, dışarıda az ot takılmak ve biraz kafa patlatmak olduğuna karar veriyorum. Ama tek yapabildiğim, şu iğrenç seslerimin benim yerime kafa patlatması oluyor.

Diyelim ki seçme şansın var: Ya korkunç bir felaketin içinde olacaksın ya da Pepper, adının Richard olma ihtimali olan biriyle yatıyor olacak. Hangisini seçerdin?

Diyelim ki seçme şansın var: Ya Pepper korkunç bir felaketin içinde olacak ya da adının Richard olma ihtimali olan biriyle yatıyor olacak?

Zor bir seçim mi yoksa Richard?

Zor mu ha?

"Kafam iyi de ondan," diyorum onlara.

Belki de bu iki seçenek bir ve aynı şey.

Her ne kadar enkaz halinde olsam da, düşünüyorum da, belki bu önemli bir nokta olabilir. **Felaket-korkusu** Pepper'dan önce mi ortaya çıkmıştı?

"Şu saçma seslere takayım zaten ya."

"Koçum iyi misin sen?" diyor biri. Dehşet içinde kafamı kaldırıyorum ve koluma yapışmış olan cıgaralığı çekiyorum.

Yürümek iyi geliyor. Ama yemek bir problem. Şöyle diyeyim, yakında yemek yemezsem, öğlen yediklerimi çıkarmak zorunda kalacağım. Eğer yersem, bu yediğimi de kesin kusacağım. Eğer hasta olursam da, yerim olsa bile yiyemeyecek kadar berbat durumda olacağım. Birden dank ediyor. Zayıflama hapları!

Dolayısıyla, pazar sabahı erkenden Balkulak beni yere devirerek sokağa fırladığında ne halde olduğumu tahmin edebilirsiniz. Şu anda normal olarak Balkulak mutfakta kilitli olmalıydı – tabii bu Pepper'ın hâlâ eve dönmediği anlamına geliyor.

Banyoda kısa bir şekerleme yapıyorum ve akşamdan kalma olmasam da sersem bir şekilde uyanıyorum. Zayıflama haplarından önce içtiğim içkinin beni bir kez daha bayıltmaya yeteceğinden emin olduğum için, sürüne sürüne yatak odasına gidiyorum. Kapı koluna asılıyorum ve içeri karın üstü düşüyorum. Başucu lambası

yanıyor. Dizlerimin üstünde duruyorum. Yatağımdaki eleman kalkıyor. Birbirimize bakıyoruz. Allahım ya, hiç ama hiç istemezdim bu olayın böyle gerçekleşmesini: Pepper'ın sevgilisiyle bu şekilde karşılaşmayı. Dizlerimin üstündeyim resmen be. Eğer bir damla kendine hâkimiyetin varsa, onu şimdi kullan. Lütfen, ne olursa olsun, ağlama. Ayrıca, dövüşmeyi aklının ucundan bile geçirme.

"Richard," diyor eleman.

"Merhaba. Ee, benim adım da Richard. Tanıştığımıza ..."

"Richard," diyor Pepper tekrar.

Sabahleyin –pek incelik yapacak halim olmadığımdan olabilir mi acaba?– "Hassiktir! Sen ne yaptın Allah aşkına ya?" dedim.

"Saç *benim* saçım," diye tersledi beni Pepper. Kavga yok.

"Ama senin yanında gözükmesi gereken kişi benim, öyle değil mi?" Ve birden, ortada hiçbir sebep yokken sapıttı. Ama tabak çanak atacak raddede sapıttı yani.

Akşam evde kaldı ve televizyon izledi. Ben de utanç verici şekilde bayağı bir özür diledim ki bunları anlatmayı da düşünmüyorum. En sonunda David Attenborough abimiz belgeselinin son sözünü söylediğinde, onun önünde oturduğum yere bir el geldi. Pepper dedi ki, "Ben de bütün o tabak çanak için özür dilerim. Yenilerini alırım. Ama bak Richard, bazı saçma sapan şeyleri söylemeyi aklının ucundan bile geçirme." Ben de katıldım bu sözlere. Sonra da kolumu kibarca bandajladı ve öpüştük. Sonra gülümseyip, dedi ki, "Hadi biraz şarap içelim ve adam gibi barışalım."

Yaptık. Yine aynı şey oldu. Pepper bu sefer biraz daha az anlayışlıydı.

Ben de kendime, düzüşen bütün şeyler adına neler olduğunu sormak zorunda kalıyorum. Ne bileyim, Pepper'la bahardan beri yatıyorum – o zaman niye şimdi? Niye saçı böyle kısa ve tepkileri böyle tersken, onu her zaman olduğundan çok daha fazla arzuluyorum? O kadar arzuluyorum ki, ee, neyse, biliyorsunuz. Bu kötü bir şey. Resmen artık Pepper'la yatamaz oldum. Düzenli bir şekilde Charlotte'la görüştüğümden, bunun önemli olmadığını düşünebilir-

siniz ama biliyor musunuz, olay sanırım diğer Richard'la alakalı bir şey. (Bu size de bir acayip geliyor mu? Burada hafif ibnemsi bir koku alıyor musunuz?)

Her neyse, uyuşturucu ve sakinleştirici denkleminde, Pepper'la yaşadığım durum geri kalan eğlencenin tamamını bitirmeye yetiyor.

O yüzden, kararımı vermiş durumdayım. Bu soğuk savaşta ben de biraz eşitlik kazanacağım. Pepper hanım benim de nükleer silahlarım olduğunu bilsin bakalım. Yani bu da demek oluyor ki, Pepper muhteşem Charlotte hakkında bir şeyler öğrenmeli.

Kokain bulundurmaktan birkaç aylık devlet konukseverliğiyle karşı karşıya kalma olasılığına sükunetle yaklaşan Jeez, parti veriyor. Eğer şimdiye kadar bir Jeez âleminde bulunmadıysanız – valla, ne diyebilirim ki? M25 içinde daha iyi bir dağıtma imkânı yok, öyle söyleyeyim.

"Jeez'in partisine birkaç arkadaşımı getirebilir miyim?"

"Pepper, biletiniz varsa ne isterseniz yapın." İtiraz ediyor.

"Bilet kalmadığını biliyorsun. Ama sen bilet bulabilirsin, öyle değil mi? Bir de erkek arkadaşım olacaksın."

"Sen beni geçen haftaki partiye götürmedin ama."

"Aynı şey değil ki. Sen kimseyi tanımıyordun. Hiç zevk almazdın. Sen söylediğinden beri bu partiyi bekliyorum ben. Lütfen Richard."

Arkamı dönüyorum. Resim çerçevesinden bana iki eliyle hareket çektiğini görüyorum. N'oldu bu kadına be?

Bu alemlerin özelliklerinden biri, parti öncesindeki iki haftanın büyük önem taşımasıdır. Eğer partiyi adam gibi geçireceksiniz, antrenman yapmanız gerekir. Yapmazsanız sonuç ölümcül olabilir. Yani, benim gibiyseniz olabilir.

"Richard, niye gelmemi istemiyorsun?"

"Yapma şimdi, tam kendi halimde olacağım. Bütün kankalarımla – hani o senin nefret ettiğin tiplerle."

"İşte ben de bu yüzden kendi arkadaşlarımı getirmek istiyorum."

"Sen ve senin çaçaron cadılar birliğinle hiçbir yere gitmem."

"Richard, sen gerçekten tam bir puştsun. Kiminle gidiyorsun peki? Yeni sevgilinle mi? İşten biriyle, değil mi? Yeni sekreterle mi? Hayır hayır, ne salağım. Kimseyle kırıştırıyor olamazsın. Eğer öyle olsaydı defolup gitmek için bir saniye beklemezdin."

"Sana ne demeli peki?"

"N'olmuş bana?"

"Newcastle'da dışarı çıktığın o Richard?"

"Sen *gerçekten* delisin ya. Deli. Söyledim sana, UYDURDUM ONU. Onca zamandan beri benden kuşkulanıyor muydun yani? Tabii ki sana hep sadıktım." Tişörtünü kaldırıyor.

"Of – kötü olmuş be."

"Senin gibi bir psikopat dışında kim böyle bir şeye iki metreden fazla yaklaşır bir söyler misin bana?"

"Bunu söylediğine inanamıyorum ya."

"Söyledim işte ... Ama evet, söylememeliydim. Özür dilerim. Her neyse, biletler iki kişilik. Kimseyi getirmesem nasıl olur peki? Sadece sen ve ben? Buna ne dersin?"

"Bak Pepper ..."

"Bak Pepper deme bana. Senin pislik partilerine gitmek istemiyorum. Ofisteki kaşara basman da umrumda değil. Bıktım artık. Yetti. Gidiyorum."

"Nereye? Geri gelecek misin?"

"Gelmesem fark eder miydin ki? Yatağa domuz cesedi koysam bile sen bir ay fark etmezsin be."

"Bak Pepper, partiye seninle giderim tamam mı? Seni götüreceğim işte."

"Siktir git."

"Görüşürüz Pepper." Dışarı çıkıyor ama geri dönüyor. Hâlâ bağırıyor.

"Ayrıca Richard, seni pislik. Yeni öğrendim."

"Neyi öğrendin?"

"Taşındığımızdan beri neredeyse hiç kira mira ödememişsin ya. Neden önerdiğim bütçe yerine ayrı hesaplar istediğin de belli oldu."

"Unutmuşum ya."
"Sen zavallısın." Güm.

SOHBET

Mektuplar

• Sigarayı bırakmakla ilgili tavsiyelerinizi ilgiyle okudum. İşte bu da beni başarıya ulaştıran yöntem: Kendimi her akşam sekizde içilecek bir sigarayla sınırladım. Bu her zaman hevesle bekleyeceğim bir şey olduğu ve hiçbir zaman umutsuz kalmayacağım anlamına geliyordu. Birkaç hafta sonra akşamlık sigarama da ihtiyacım kalmadığında, tamamen bıraktım. Kesinlikle acısız oldu.

D. I. Norton, Maidstone, Kent

Peg diyor ki: Bu alışkanlığı söndürmesini bilen başka okurlar da varsa, lütfen yazıp göndersinler. Önerilerinizi duymaktan mutluluk duyarız.

• Londra'da yaşayan biri olarak, kör erkeklerin sayısının kör kadınlardan daha fazla olduğunu fark etmemek imkânsız. Bunun sebebi, işi yüzünden daha fazla erkeğin görüşünü kaybetmesi mi, yoksa bu konuda başka bir açıklama var mı?

E. Micklewright, Wimbledon, Londra

Peg diyor ki: Herhangi bir okur bu ilginç gözlem hakkında aydınlatıcı bir bilgi sağlayabilir mi acaba?

• Alkolizm hakkındaki makaleniz çok ilginçti. Ama şu beni merak içinde bıraktı: Neden bütün üyelerin ilk yaptığı işin ayağa kalkıp herkese adını söylemek olduğu bir enstitünün adı Anonim Alkolikler?

D. Sanchez, Maidenhead, Berkshire

Peg diyor ki: Güzel bir gözlem. Aslında, üyeler isterlerse gerçek isimlerini saklayabilirler. Ancak bizim makalemizde adı geçen herkesin ismi değiştirilmişti.

• Yirmi beş yıllık şoförüm ve hiç kaza yapmadım. Ama yine de kocam arabayı ben kullanırken yolcu koltuğuna oturduğunda, inanılmaz gergin oluyor. İşte, geçen hafta bir polis arabası kenara çekmemi söylediğinde de içini çekti ve dedi ki ...

Kapının açılışını ve Pepper'ın eve dalışını duyuyorum. Oturma odasının kapısını duvara çarpıyor.

"Pardon."

"Ya bak, önemli değil. Ben de üzgünüm Pepper. Belki biz ..."

"Ben kapıyı kastetmiştim. Dinle, çünkü yeni hatırladım. Abin Sebastian aramıştı ..."

"NE! Nasıl olur da bu numarayı öğrenmiş olabilir o herif ya?"

"Ajansı aradı ve bana ulaştı. Sonra da sordu. Ben de numarayı vermenin bir zararı olmayacağını düşündüm ..."

"Tanrım. Tanrım, Pepper. İnanamıyorum senin bu kadar ..."

"NE?"

"Lütfen, lütfen ev adresini vermediğini söyle."

"Yok, vermedim. Sen niye bu kadar ... Richard, önemli gözüküyordu."

"Peki, Pepper. Şimdi beni dinle. Beni iyice dinle. Telesekreter devamlı açık kalıyor, arayanın kim olduğunu anlamadan cevap vermiyorsun ve hiçbir şekilde ahizeyi kaldırmıyorsun, tamam mı?"

"Richard, ona borcun falan mı var?"

"Yok be, daha neler."

"Peki ne o zaman?"

"Sen sadece söylediğimi yap."

"Söylediğimi yap. Söylediğimi yap. Geri geliyorum çünkü önemli bir mesajın olduğunu düşünüyorum ve aldığım karşılığa bak? Sen gittikçe iğrenç bir insan oluyorsun."

Yapraklar ağaçları, yabancılar Londra'yı terk ediyor. Horace da beni tek başıma içmeye terk ediyor.

O sakin bir şekilde portakal suyunu yudumlarken, "Kışın iyice bastırmasından nefret ediyorum," diyorum.

Gurunun mistik cevabı "Etmen gerekiyor zaten," oluyor. Açıklamaya başlıyor. Jung hakkında bir şeyler zırvalıyor – yok bilince varmakmış, yaşam ve ölümün arketipleriymiş, kışın geçmişe ait hatıralarıymış. Sanat yönetmenimin son zamanlarda diline doladığı saçmalıklar. Birden duruyor.

"Prezervatif işinden beri ne yaptığını söylesene," diye soruyor.

"Ne demek istiyorsun H?"

"İş bakımından."

"*Sen* ne yaptın?"

"Sürüyle iş yaptım koçum, sürüyle. Başka bir yazarla çalışıyorum. Yazan bir yazarla."

"Tebrik ederim H. Çok tebrik ederim. Ben de ne yaptığını merak ediyordum."

"Hadi Rich. Son altı haftadır resmen yaşamıyorsun. Kendine gelmen lazım. Aklını başına topla be oğlum."

"Horace, bir acayip olan sensin asıl. TM, kellik falan. Kafanı usturaya vurdurman hiç de normal değil."

"Olabilir ama kanım gerçekten kan en azından."

"Tabii ya, ben de gazla çalışıyorum."

"Rich, bana bir iyilik yapmanı istiyorum."

"Tabii ki. Nedir?"

"Bir TM sınıfına gelmeni istiyorum Rich. Hem zehirden kurtulmana yardımcı olur, hem de Pepper'la sorunlarınızı çözebilirsiniz."

"Ya yürü git."

"Rich, ültimatom verir gibi olmak istemiyorum ama, ya buna ya da bir tür alkol ya da uyuşturucu bağımlılık terapisine gidersin. Eğer kısa zamanda kendine gelmezsen, ayrılacağız."

"Hadi H, gel sana bir bira ısmarlayayım."

"Söylediklerimin bir kelimesini bile dinlemedin, değil mi?"

"Bak, şu partiden sonra kendime geleceğim. Son bir alem yapıp, temizleneceğim. Söz veriyorum. Şimdi gel de şu birayı sana ısmarlayayım."

"Ben ciddiyim Rich. Sonun felaket olacak."

"Hadi Richard. Kapıya dikkat et. Ağlama şimdi."

"Peffer. Peffer."

"Sessiz ol. Bak şöyle gireceksin. Direk duşun içine. Hah oldu. Ayağını ver bana. Tamam. Kolunu kaldır. Dur da şu ceketini çıkarayım."

"Affet beni Pepper."

"Sessiz ol."

Vücudum duşta, elbiselerim çamaşır makinesinde ve Pepper bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor.

"Pepper, bana ne kadar iyi davranıyorsun. Sevgin sınırsız."

"Richard, beni anlıyor musun? Ne dediğimi anlıyorsan kafanı salla."

"O kim Pepper?"

"Rich o. Toplanmama yardım ediyor."

"Newcastle'a mı?"

"Hayır. Newcastle'a gittim geldim zaten. Bir süre onunla kalacağım."

"Hep mi?"

"Richard, dinle. Ayıldığında okuman için her şeyi mektuba yazdım."

"Benim bir tecavüzcü olduğumu mu söyledin Pepper?"

"Öyle bir şey demedim. Şimdi uyu hadi."

"Hiçbir zaman öyle bir şey ..."

"Biliyorum, yapmazsın Richard."

"Seni sabah görecek miyim?"

"Hayır."

"Yarın gece. Dışarı çıkarız. Güzel olur, öyle değil mi?"

"Richard, artık gitmem lazım." Saçımı öpüyor. "Hoşça kal, Richard."

VIII
Her yer örümcek kaynıyor

Pepper'ın genelde sessizce kestirdiği yerde, aynı işi Balkulak gürültülü bir şekilde yapıyor. Gözlerimi kapatıp, düşünüyorum: "Cennetteki babamız, eğer varsan ve hakikaten iyi bir herifsen, Pepper'ın geri gelmesini sağla ve bir cadı gibi davranmasına engel ol." **Siktir! Hak ettiğim felaketi ver sen bana,** diyor Gary. Tekrar uykuya dalıyorum ve beklenen rüyaları görüp, beklendiği gibi altıma kaçırıyorum.

Sevgili Richard,

Eğer hâlâ idrak edemediysen, ben gittim. Kendime bir yer bulana kadar bir arkadaşımda kalacağım.

Richard, bana gerçekten çok iyi davrandın ve seni incittiğim için üzgünüm. Ama aynı zamanda bana inanılmayacak derecede kötü davrandığın da oldu. Hatırladığım anıları sayarak, ikimize de acı vermek istemiyorum. Neden bahsettiğimi bildiğini düşündüğümü söylemeyi yeterli görüyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bu ayrılığı uzun zamandır –buraya taşınmadan önce bile– düşünüyordum.

Yeni arkadaşlarımın beni dolduruşa getirdiğini, sana karşı aklıma girdiklerini düşüneceğini biliyorum. Belki de yapmışlardır. Ama bunun olacağı uzun zamandır belliydi. Eğer bir canlıya uzun süre kötü davranırsan, o da katılaşır.

Bu gece ayrılma kararı vermeme neden olan şey ise, telesekreterindeki mesajdı. Her neyse, içim acımadı, sadece erkeklerin ne kadar sefil yaratıklar olduğunu fark etmemi sağladı.

Sana acıyorum Richard. Bu kadar yavaş ve acılı bir şekilde intihara kalkıştığına göre kendinden gerçekten nefret ediyor olmalısın.

Bütün o hapların ve alkolün ardında bir yerlerde gerçekten iyi bir insan olabileceğini düşünüyorum. Deri yerine gergedan postuna sahip bir kızı kabul edebilecek biri.

Richard, kendine bir iyilik yap. Aynaya bir bak. En son ne zaman tartıya çıktın?

Neyse, toplanmam lazım. Doğal olarak her şeyi yanıma alamıyorum, o yüzden bütün eşyalarımı alana kadar kiranın bana ait olan kısmını ödemeye devam edeceğim. Bu arada, eğer bir gece "dut gibi" olup da, o eşyaların bir kısmına zarar vermenin iyi bir fikir olacağını düşünürsen, bu polislik bir vaka olacaktır.

En iyi dileklerimle,

Pepper

Not: Balkulak'a sevgilerimle. Artık ona Sarsak diyebilirsin.

Kankalarınızdan birine içkisini uzatırken, onun Doc Marten'ini karnınıza yediğinizi hayal edin. Tiksinç kelimesi bu olayı tarif etmeye yetmez. Bir de domuz karının dürüst olmaya bile gözünün yemediğini düşünün. Ne bileyim, söylediği yalanlar maden suyundan daha şeffaf be. O yüzden kusmayı bitirdiğimde diyorum ki,

"Baltaşak, bir içkiyi hak ediyoruz."

"Bir taneden bir şey olmaz," diye onun yerine hırlıyorum.

"Ama önce ..."

Klik. Biip. Ssss. "Richard bir tanem. Benim. Charlotte. Seni bir hafta boyunca göremeyeceğimi söylemek için aradım. Annemlerle Lar ... ee ... Touket'e sürpriz bir tatile çıkıyoruz. Ama partiye kadar dönmüş olurum. Seni seviyorum." Biip.

Evet. Açıkçası, Charlotte'a bunu yaptırdığım için pişmanlık duyuyorum. Ama bilirsiniz, içkiliyken ...

"Atta. Bara gidiyoruz." Neyse, böyle eften püften bir şeyin beni antrenmanımdan uzak tutmasına izin vermeyeceğim.

Duke'da ağırlık çalışırken, dün gece dehşetli biçimde bir netlik kazanıyor. Balkulak'ın da gerçek olaylarla rüyaları ayırt etmekte güçlük çekip çekmediğini merak ediyorum. Veya rüyasında gördüğü –ya da görmeyi delicesine umduğu– şeyler için derin bir suçluluk duyup duymadığını. Evet, bir kızgınlık nöbeti geçirdim. Hem de muhteşem. Bir sürü şeyi parçalayarak falan. Pepper ve arkadaşının önünde. Sonra da şelale gibi kustum ve yere kapaklandım.

Bulaştığım tartışma bütün erkeklerin potansiyel tecavüzcü olup olmadıkları üzerineydi. Richenda öyle olduklarını iddia ediyordu. Pepper meselenin ana noktasının *potansiyel* kelimesinde yattığını düşünüyordu. Tabii ki, bunların hiçbirini kabul etmeyecektim. Sonra birden sapıttım. Bu hareketin, savunduğum davaya da pek yardımı olmadığını söylemeliyim. Rich önce Pepper'a potansiyel şiddet yanlısını kendi haline bırakması için yalvardı ama sonra onun beni uyandırmasını, soymasını, yıkamasını ve yatağa yatırmasını izlemekle yetindi.

Büyük ihtimalle duşa sıçmışsındır sen, diyor Gary, sanki normal bir şeyden bahseder gibi. Gary'nin içki toleransı bugünlerde bayağı sağlam. Pat ise neredeyse hiç ortalıkta görünmüyor.

"Birkaç tane daha içicez Balkulak, sonra gidiyoruz. Bir planım var."

SAÇ:

Pepper – Yaşlı saçı gibi, renksiz çay rengi. Herhangi bir çekiciliği de yok. Geçenlerde bütün kadınsılığı da kayboldu.

Charlotte – Saten gibi yumuşak, saten gibi siyah, her yere götürebileceğiniz bir saç.

TEN:

Pepper – Yer yer küçük çillerle kaplı yavan bir ten. Geri kalanını biliyorsunuz.

Charlotte – Karamel yumuşaklığında, karamel ten. Şimdiye kadar üç küçük ben keşfettim. Geri kalanını keşfetmeyi dört gözle bekliyorum.

YÜZ:

Pepper – Birbirine çok yakın gözleri onu son derece sıradan olmaktan kurtarıyor.

Charlotte – Eğer isterse rahatlıkla makyaj firmalarına modellik yapabilir.

ŞİŞMAN KISIMLAR:

Pepper – Yumuşak ve yastık gibi. Külottan kıç selülitleri çıkmaya başlamış. Ayrıca yine kalçalarda katlanmalar var. Dar pantolonlarda mide fazlalıkları belirmeye başlamış.

Charlotte – Bir pit bull'un kıçı gibi sıkı.

PARMAKLAR:

Pepper – Güdük güdük, sürekli tırnaklarını kemirdiği için yara bere içinde.

Charlotte –Pornografik biçimde uzun ve yumuşak. Böcek sırtı gibi temiz ve şekilli, kıpkırmızı tırnaklar.

BACAKLAR:

Pepper – Beni rahat rahat saramayacak kadar kısa.

Charlotte – Bir sirk gösterisi adeta.

ANALİZİME TİPİK TEPKİLERİ:
Pepper – "Tam sana yakışacak bir hareket işte - kadınları fiziksel özelliklerine göre karşılaştırmak."
Charlotte – "Sus ve yalamaya devam et."

ŞU ANKİ KONUMLARI:
Pepper – Ne bileyim ya – ya iştedir ya da Richard'da.
Charlotte – Yatağımda.

ŞU ANDA YAPTIKLARI:
Pepper – Ya bilgisayarda bir şeyler yazıyordur ya da Richard'ın işini bitirmesini bekliyordur (hiçbir zaman çok yaratıcı değildi).
Charlotte – Kamerama mastürbasyon yapıyor.

Ama işe yaramıyor. Tek istediğim Charlotte'un gitmesi ve Pepper'ı masumiyetime ikna etmenin bir yolunu bulabilmem için beni rahat bırakması.

Ne var ki, bütün bunlar Charlotte'un yeteneklerine sahip biri için çok ufak problemler. O yüzden ben de kısa bir süre sonra eski hain sevgilimi unutuyorum.

Sonra sabah oluyor, kırık dökük ve sinirden bir pancar kökü kadar kırmızıyım. Bavulundaki prezervatifi, Sidney'deki mektubu, açamayacak kadar korktuğum o Newcastle'dan gelen mektubu ve yanımdaki yanlış insanı düşünüyorum ve haddinden fazla zırlayarak Charlotte'u bıktırıyorum. Beni sanki bir çocuğun kedi kuyruğu tutması gibi tutuyor. Bağırıyorum. Gerçekten dayanılmayacak kadar acı verici. Benim görüşüm böyle. Maalesef yorganın altındaki küçük Richard'ın görüşü böyle değil. Yataktan kalkana kadar, akşamdan kalma yüzümle Charlotte'u çıldırtmak için yarım saat harcıyorum.

Arabayla yokuş yukarı çıkarken Rottweiler'lar sırıtıp, salyalarını akıtıyor. Ultraviyole tarayıcıların tek buldukları, kızgın bir penis.

Biletlerde sorun yok. Jeez'in partisine giriyoruz ve kaburgalarımız deep house'la sarsılıyor. Charlotte kalabalıktan ve yanıp sönen ışıklardan faydalanarak dilini ağzıma, elini de pantolonuma sokuyor. Bir hafta geçti ve ben hâlâ iyi değilim. Bunun pek de hayra alamet olmadığını düşünüyorum.

Ana sahne pek bize göre değil. O yüzden içkimizi alıp bir cıgaralık döndürecek bir yer arıyoruz. Charlotte X denemek istiyor. Ben de ona (bariz sebeplerden dolayı) X olduğunu söyleyerek bir Mikrodot veriyor, tribine güzelinden hız katmak için eline bir de B-bombası tutuşturuyorum. Ben iki X ve bir de Mikrodot çakıyorum. Daha sonra kendime gelmek için biraz da cıgaralık takılırım herhalde.

Kültablası ve minderlerle dolu bir oda bulup, sigara ve içki içip konuşarak, kimyasalların bizi değiştirmesini bekliyoruz. Şu anda Charlotte'la beraber olmaktan yüzde yüz memnunum ve Pepper'ı nadiren düşünüyorum. Kalabalığın içinde durmadan onu görür gibi olmuyorum artık. İkimiz de iyi vakit geçiriyoruz. Pıtların etkisi açığa çıkana kadar içebildiğim kadar içmeliyim. Ondan sonra da biraz yavaşlarım ya da daha da kötüsü, bira veya alkolsüzlere geçerim. Burbon şişemin üçte ikisini şimdiden bitirmiş durumdayım ama bu sorun değil. Yarından itibaren, Horace'a söz verdiğim gibi uzun vadede toparlanacağım.

Charlotte'u sahnenin olduğu bahçeye götürüyorum. Güvenliğe, Plum Jugglers'tan Richard'ın arkadaşı olduğumu söylüyorum. Geçmeme izin veriyorlar.

Richard bir kusmuk öbeği içinde, bilinçsiz bir halde yatıyor. Kusmuğunun acayip, leylak renginde bir halesi var gibi gözüküyor. Rock yıldızlarının bizimkinden daha üstün bir kusmuğu olup olamayacağını merak ediyorum. Charlotte da, ben de, Richard'ın kusmuğuna bakakalıyoruz. Gerçekten de harikulade.

"Sen de fark ettin mi?" diyor Charlotte.

"Evet."

"Ne kadar güzel, öyle değil mi?"

"Harika ya." Richard'ı alıp götürdüler ama Charlotte ve ben kusmuğa biraz daha bakmak için kalıyoruz. Bir minder buluyorum.

Sahne arkasındaki buzdolabından sürekli bira ya da alkolsüz bir şeyler getiriyorum.

Şimdi Charlotte'un gözleri üzerimde. Gözbebekleri kocaman.

"O kadar tatlısın ki," diyor ve yüzümü okşuyor. Charlotte'a bakıyorum ve bu hatun gerçekten o kadar güzel ki, diye düşünüyorum. Yüzünü okşuyorum. Biraz öpüşüyoruz. Benim alet asit, cam kırığı ve çiviyle dolu sanki. Yine de elimi Charlotte'un pantolon eteğinin altına sokmadan edemiyorum. O kadar iyi hissediyorum ki.

"İşe yaramıyor," diye gülümsüyor, "Hiçbir şey hissedemiyorum." Speed bazen böyle bir etki yapabilir. "Şu kusmuğa tekrar bakalım mı?" Ve bakıyoruz. Ama biraz kurumuş ve renginin çoğunu kaybetmiş. "Hatırladığım kadar iyi değil."

"Değil valla."

"Charlotte saat kaç sence? Bakma, tahmin et," dediğimde çok kısa bir süre geçmiş gibi geliyor.

"Mmm, iki civarı mı?"

"Yanlış. Beşi yirmi beş geçiyor."

"Hadi canım! Olamaz ya. Herkes gitmiş mi?"

"Belki içeride hâlâ dans eden insanlar vardır."

"Allahım, dans mı? Benim çişe bile gidecek halim yok."

"Gidebilirsin."

"İmkânsız."

"Cidden, bu uyuşturucuları bilirim. Bir kere kalktın mı, oturduğun zamanki kadar iyi hissedersin kendini. Yapamayacağını sanırsın ama yapabilirsin. Güven bana." Kalkıyorum ve Charlotte'u kaldırıyorum. Sahne arkasında kimse kalmadığı için ikimiz de uzun uzun işiyoruz.

Derken, Pepper aklıma geliyor. Sanki bütün partiyi bir kusmuğa bakarak geçirdiğim için bana gülüyormuş gibi geliyor. Burbonumdan sağlam bir fırt çekiyorum.

"Hadi Charlotte, dans edelim."

"Yok olmaz. Ben çok fenayım."

"Ama bütün partiyi kaçırdık ya." Sahne arkasından çıkıyoruz. Olay bitmiş. "Geber, geber, geber."

"N'oldu ya?"

"Her şey bitmiş. Bu partiler artık hiç eskisi gibi değil. İnsanlar eskiden pazar gecesine kadar kalırlardı." Jeez'in mekânı terk edip, bir taksi bulma umuduyla yavaş yavaş yürüyoruz. Bizi, ben böyle elimde viski şişesiyle gezerken almaları bayağı zor, ama dışarısı iyi valla.

Londra merkez. Tamamen ıssız. Sisli, güzel bir şafak. Park edilmiş arabaları çıkarsan resmen yağlıboya tablo olur be. Muhabbet bitiyor, o yüzden birer speed daha atıyoruz.

"Partide cidden eğlendim ben," diyor Charlotte.

"Valla kaçırdık aslında ama, evet, ne demek istediğini anlıyorum."

Charlotte sürekli, konuşmayı bırakıp beni öpüyor – gören de X falan çakmış sanır.

"Richard, sen beraber olmak için süper bir insansın. Partiden niye bu kadar zevk aldım biliyor musun?"

"Hayır?"

"Çünkü ... kızmayacağına söz ver?"

"İzci sözü." Şu saçma işareti yapıyorum.

"Çünkü ben sana âşık oluyorum."

"Saçma sapan konuşma Charlotte. Uyuşturucular yüzünden böyle konuşuyorsun."

"Evet, belki de öyledir."

Speed beni de abuk sabuk konuşturduğundan, diyorum ki: "Ayrıca kız arkadaşım beni birkaç gün önce terk etti ve onu hayvan gibi özlüyorum."

"Yazık sana ya," diyor. Ben de böylece biraz ağlama fırsatı buluyorum.

İkimiz de belli bir yere kadar çöküşe geçtik. Speed çakmış olduğumuz için de, birbirimizden ayrılmak gibi bir düşünce söz konusu olmuyor. Ama taksi şafağın örtüsünü baştan başa yararken ve biz hem etrafa hem de birbirimize çarparken; benim aklıma eve gitme düşüncesi yerleşmeye başlıyor – "Belki fikir değiştirmiştir, böylece eve gittiğimde onu yatakta bulurum." Şunu da biliyorum ki, eğer barların açılma saatinden önce amfetaminin etkisinden çı-

karsam, Charlotte'un bıktırıcı muhabbetinden de kurtulmak isteyeceğim. Aman canım, bugünlerde birileriyle beraber olmak o kadar garip ki, bu riske değer.

Charlotte banyoya giriyor, ben de içki aranıyorum. Bulamıyorum ve bu beni delirtiyor. İçimden gelen ilk şey Charlotte'u haşlamak oluyor. Ne var ki, öyle bir şey yapmıyorum; çünkü bu kesinlikle onun hatası değil (yani, ilk bakışta değil – ama bu olayın bir yerlerinde onun da suçu var). Ama kız duştan tertemiz ve Pepper gibi kokarak çıkınca, zıvanadan çıkıyorum. Neyse ki çöküş öfkesi ancak bir ya da iki saniye sürer.

Sanırım daha önce söylemiş olduğum gibi, Charlotte cidden muhteşem güzellikte bir insan. Ve onun o yüzünün gözyaşlarıyla ıslanmasını görmek – of ya. Neredeyse özür dilemeden önce bu halini kameraya çekip çekemeyeceğimi soracaktım.

"Özür dilerim. Düşünemedim ... Yani sonuçta ölmedi ya ..."

"Önemli değil. Bak, gerçekten çok özür dilerim. Sadece – sanırım içki bulamamış olmamdan dolayı. Saat daha altı buçuk ve benim uyumama imkân yok."

"Richard, parti için aldığım bir şişe şarap hâlâ duruyor. Benim içesim yok gerçi." Ve bunun, Pepper'ın yokluğunda başa gelebilecek en iyi şey olduğunu düşünüyorum. Büyük bir disiplinle kendimi ayarlayarak, açılış saatine kadar bünyemi belli bir gevşeklikte tutmayı başarıyorum. Ayrıca, kendini kız arkadaşım yerine koyduğundan şüphelendiğim Charlotte'tan kurtulmayı da beceriyorum.

Üç gibi hapın etkisi geçiyor – veya ben idrak edemeyecek kadar kaymışım. Birden ani ve şiddetli bir panik atağa kapılıyorum. Ve bu da, sokaklarda köpek öldüren içme kariyeri yapacağım anlamına geliyor. Beni pis elbiseler, keçe keçe saçlar, elimde bir tenekeyle gördüğünde Pepper'ın tepkisinin nasıl olacağını düşünüyorum. Şefkat? Mümkün mü? Olur mu hiç ulan! Mutlu olurdu kesin. İşte tam da bundan sonra alkolü kesinlikle bırakmaya karar veriyorum.

Ne var ki, bırakmıyorum.

Şunu dinleyin. Herkes prezervatif alıyor. Ama daha da önemlisi, *Advertising Week* Horace O ve benimle röportaj yapmak istiyor.

Horace O, Charlotte ve beni Yuvarlak Ev'de hayal edin.

"Röportajı gördüğünde Piç'in suratının alacağı hali bir düşünsenize."

"Pepper'ınkini de düşünün."

"Tebrikler, Rich."

"Tebrikler, H."

"Becks ve üstüne cila?"

"Baba adamsın be H." Tıpkı eski günlerdeki gibi, değil mi? Düşünüyorum da – artık bir ara vermenin zamanı çoktan gelmiş de geçiyor.

Ve sonra olana bakın.

Advertising Week'ten gelen gazeteci hayal kırıklığı yaratacak kadar genç ve dağınık. Ayrıca mesleki başarımızdan, ultra şık toplantı odamızdan ve gençliğimizden de (yani, en azından benimkinden) pek etkilenmişe benzemiyor. Hatta tam tersine hafif küçümser bir tavrı var. Ama her halükârda benden hoşlandığını düşünüyorum.

Yanlış düşünmüşüm. Bunu da, bir cevaba "Bak canım," diye başlayıp, eline dokunduğumda keşfediyorum. O da intikamını işte böyle alıyor.

"Sizin bir ekip olarak çalıştığınızı biliyorum. Ama birinizin çıkıp da o süper fikri bulduğu bir an olması lazım. Yani birinin "Hadi şu Peking Çayı çiftini kullanalım!" dediği bir an?" diye soruyor.

Horace O gülümsüyor ve kendini gösteriyor.

"Dur bakalım H," diyorum ben de.

Ve hadise patlıyor.

Orada, muhabirin önünde birbirimize girişiyoruz. Ama öyle böyle değil. Tartışma bittiğinde, kayıt aletini kapatıyor.

"Teşekkür ederim beyler," diyor ve defolup gidiyor.

"O piçin yaptığına inanamıyorum ya," diyorum Charlotte'a, yemekten sonra.

"Boşver ya, büyük ihtimalle o parçaya rötuş yaparlar."

"O parçaya mı! O parça bütün röportajdı be."

"Bence hiç de adil bir soru değil bu. Neyin, kimin aklına geldiğini nereden hatırlayacaksınız ki?"

"Hayır, öyle değil işte Charlotte. Fikirleri *her zaman* ben bulurum. O yavşak da çizer. Kırk yılda bir acayip bir fikir bulmuş olabilir ama ..."

"Richard, sıkmaya başlıyorsun ama. Dünyanın sonu değil ya canım."

Dünyanın Sonu'ndayım çünkü Charlotte yanıldı – çünkü bu gerçekten de dünyanın sonu.

Pislik karı tabii ki bıçağı soktu ve güzelce de bir çevirdi. Tartışmayı kelimesi kelimesine yayınladı. Başka hiçbir şey yok. Ama şunu dinleyin. Kadın bağırsaklarımızı dışarı döktü ve bununla da kalmayıp, bütün piyasanın ağzı açık izlemesi için, tamamı renkli bir bültende yayınladı. O Imogen karısına gidip şeceremizi sormuş. Yani CV'lerimizi. Yani **Yalan**'ı!

İşte, sonraki sayfada *bizim* kitaptan birkaç örnek ve onların yanında da işi gerçekten yapan ekip ve ajansın resimleri var. Piç'in suratının alacağı ifadeyi hayal edin. Pepper'ınkini de edin. Horace O birkaç dakika içinde burada olacak. Geleceğimizi tartışmalıyız.

Kazağımın kollarını ıslatmaya başlayan kanı saklamak için ceketimin yerini değiştiriyorum.

"H, selam koçum. Balkulak gel buraya. Ne içersin?"

"Richard, eğer oturacaksam, köpeği dışarı bağlamalısın."

"Sana Baltaşak'ı anlatmıştım ama ya – tam şaşkın o. Arkadaş canlısı."

"Birden ne olduğunu anlamadan dönebilir ama."

"Bak, elimi ağzına koyacağım."

"İstersen oraya yumurtalıklarını koy ama ben onunla beraber içmiyorum."

"Ama dışarısı buz gibi ya."

"Görüşürüz o zaman."

Köpeğimden abartılı bir şekilde özür dileyip, onu barın dışındaki parmaklıklara bağlıyorum.

"Eksport ve üstüne cila?"

"Sadece klasik bira. Son zamanlarda çok alışık değilim ona." Ve

dostum Horace'a bir Eksport alıyorum, omzuna vuruyorum ve sıcak bir şekilde gülüp, diyorum ki, "Eh be abi, ne utanç verici ama. Ne kötü bir durumdur bu ya. Madem öyle, n'apıyoruz?"

O da diyor ki, "Bak Rich, sen gerçek bir arkadaşsın. Beraber hakikaten sağlam işler de yaptık. Ama artık bitirmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Ne diyorsun sen ya?"

"Hadi artık, yüzleş gerçekle. Kendine bir baksana. Sözde, partiden sonra bırakacaktın alkolü ..."

"Bir sürü şey oldu ama."

"Her zaman bir şeyler olacak. Kendine bir bak ya. Son zamanlarda hiç aynaya baktın mı? Masada kaç bardak olduğuna bak bari."

"Genelde masaları iyi temizlerler burada halbuki."

"Büyük ihtimalle birkaç sefer temizlemişlerdir bile. Richard, yardım edilemeyecek durumdasın."

"Yapma işte ya. Amerika'da tekrar başlayabiliriz. Bizi orada severler. Nasıl eğleniriz ama. Çıtırlar ..."

"Rich. Dinle. Benimle devam ediyorlar."

"Sen ne yapıyorlar dedin?"

"Bak, harbi üzgünüm."

"Ben ne bok yiyeceğim şimdi ulan?"

"Üzgünüm Rich."

"Ama, H ..."

"Gitmem lazım." Birden, olabilecek en yoğun **yalnızlık-korkusu**'na kapılıyorum.

"Dur ya. Beraber çalışmıyor olmamız, ne bileyim, hâlâ arkadaş olabiliriz yani. Gel eski zamanların hatırına bir iki kadeh kaldıralım. Sadece bir tane. Hadi H, koçum ya. Bir taneden kimseye bir şey olmaz." Tabii daha birincisine bile dokunmadı.

"Gitmem lazım Rich."

"Yol için içseydin bir tane?"

"Görüşürüz."

"Yakında görüşürüz H. Yakında. Görüşürüz değil mi?"

Tahmin edebileceğiniz gibi, hayvanlar gibi sarhoş oluyorum ve

eve gidip Charlotte'u arıyorum. Biricik dostumu. Charlotte cevap vermiyor. Onun telesekreter mesajını dinleyerek mastürbasyon yapmayı deniyorum. Hiç tatmin edici değil. Videoyu hatırlıyorum. Bu her şeyi daha da kötü yapıyor.

Birkaç kutu bira daha içiyorum ve yatmaya gidiyorum. Ama o birkaç bira da işe yaramıyor.

Yanımda uyuyan köpeğin Pepper olduğunu hayal ediyorum. (Demek istediğim, sadece hayal ediyorum. Ona bir şey yapmıyorum. Tabii ki yapmıyorum.) Bu da iyice üzücü hale gelince, onun yerine Charlotte'u koyuyorum. Ama bu da uzun vadede iyi olmadığından, tekrar Pepper'a dönüyorum. Sabahın yedisinde uyuyabiliyorum ve öğlen de, olabilecek en hasta ve en korku dolu ruh haliyle uyanıyorum. Cesaretimi sınamak için sağ kolumdaki kılları yakıyorum. Sol kolumun kıpkırmızı yüzeyinde bir tane bile kalmadı. Nabzım 108'lere tırmanmış durumda.

SAĞLIK KÖŞESİ

Dr. Cathy'nin Dosyası

Dr. Cathy Smith her hafta sağlıkla ilgili sorularınızı cevaplıyor.

• Bir arkadaşım iki süngerimin olması gerektiğini ve bir tanesini sadece arka tarafım için kullanmamı söyledi. Günde iki kere yıkanıyorum ve bunun gerçekten de gerekli olup olmadığını merak ediyorum.

Cathy diyor ki: İki taraf için de aynı süngeri kullanırsanız küçük tehlikeli mikro organizmalar anal bölgenizden vajinanıza taşınabilir. Bu da, içlerinde pamukçuk ve sistitin de bulunduğu pek çok soruna yol açabilir.

Ne var ki, duşunuzu ya da keyif banyonuzu her gün bir parça Dettol'le yaparsanız, bir sorun olmayacaktır.

Ama unutmayın ki, kişisel hijyen programınız ne kadar sağlam olursa olsun, doktorunuzdan düzenli smear testleri istemelisiniz.

• Düzenli olarak, dişlerimi fırçaladıktan sonra gargara yapıyorum. Yıllardır aynı markayı kullanıyorum ama son zamanlarda beni hafif rahatsız etmeye başladı. Bu neden olabilir?

Cathy diyor ki: Gargarınızı üreten şirket, ürünün içeriğinde küçük bir değişiklik yapmış olabilir ve bu yüzden siz de hafif bir alerjik tepki göstermiş olabilirsiniz.

Yine de benim tavsiyem, doktorunuza başvurmanız. Eğer yemekten sonra mide bulantısı ya da ağrısı çekiyorsanız ya da dışkınızın olağanın dışında koyu olduğunu görürseniz, en kısa zamanda doktorunuzu görmelisiniz. Hafif bir mide ülseri geçiriyor olabilirsiniz.

Ama endişelenmeyin, mide ülserlerinin %99'u yeteri kadar erken teşhis edilmesi durumunda ilaçla tedavi edilebilmektedir.

• Son birkaç aydır altı yaşındaki kızım bitkinleşti ve neredeyse bütün iştahını kaybetti. Ayrıca gözlerinin altında da maviye çalan halkalar oluştu. Bu yüzden onu okula göndermiyorum. Ama onu o kadar çok seviyorum ki, ya ciddi bir şey çıkarsa diye korkumdan doktora da götüremiyorum.

Cathy diyor ki: Okuyucularımla nadiren bu kadar açık konuşurum. Bir doktora ihtiyacı olan sizsiniz: Hem de bir psikiyatriste! Nasıl olur da, hem onu sevdiğinizi söyleyip ...

Ertesi gün öğlen Charlotte'a işten ulaşmayı başarıyorum. Akşam meşgul olduğunu ve işinin ne zaman biteceğini bilmediğini söylüyor. Ama en kısa zamanda beni ararmış. Ahizeyi yerine koymamın üzerinden bir dakika geçmeden, telefon çalıyor. Kimmiş diye koşturuyorum. Arayan, bir haftada üçüncü kez görüşme talebinde bulunan mal kardeşim Seb. Telesekreter mesajımı, içinden "ve Pepper" kısmını çıkartıp, şu cümleyi ekleyerek tekrar kaydediyorum: "Arayan sensen Seb, [yüksek sesle] git kendini döner bıçağıyla becer, mal herif."

Birden çok açık bir şekilde, hayatımın bundan daha kötü olamayacağını idrak ediyorum. Ve artık zamanın geldiği sonucuna varıyorum. Evet, mektubu okuyacağım. Tabii birkaç biradan sonra.

Yedi (veya sekiz, belki dokuz) bardak sonra, bıçağı zarf kapağının altına kaydırmaya çalışırken ellerim hâlâ spastik. Şimdi aklımı çelen şey, bacak kıllarımı yakmak – bir şekilde hâlâ cesaretli olduğumu kanıtlamak. Sonra birden, açıveriyorum zarfı.

Sevgili Pepper,

Bu sabah Kraliyet Postası'na ait bir poster gördüm. Basit bir şeydi. Yüzünde bir gülümseme, gözünde bir damla yaşla mektup okuyan, güzel bir kız. Mektuptaki tek satır da şöyleydi: "Sadece 'Seni seviyorum,' demek istedim."

İşte söyledim.

Richard XXXXXXX

Artık şok yüzünden mi, yoksa herifin mide bulandırıcı yavşaklığından mı bilmem, yedi (veya sekiz belki dokuz) sağlam birayı sel gibi dışarı boşalttım.

Doğal olarak yapılacak tek mantıklı şey var. Gülüp geçmek ve hayatımın önemli sorunlarıyla uğraşmak. Son yemek çeklerimi de yakındaki şaraphaneye verirken düşünüyorum da; daha dayanıksız bir adam olsaydım, şimdiye kadar kesin intihar etmiştim. Gerçi şu kısmı atlattıktan sonra ne yaparım, yine bilmiyorum.

Üç gün geçti ve keşke çeklerin bir kısmını biraz yemek almaya ayırsaydım diye düşünüyorum. Ama sanırım şu sıralar bir şey yiyemeyecek kadar kötü hissediyorum kendimi. Tek yapabildiklerim; evin içinde (bütün gece) dönüp dolaşmak, durmadan sigara ve içki içmek, burun karıştırmak ve her saniye telefonun çalmasını beklemek. (Cidden, iş bir ara o kadar ciddiye bindi ki, yıllık mantar toplama gezintime çıkacağımdan bile şüphelendim.) Trajedi, pek çok yönden bir amfetamin bad tribi gibidir. Demek istediğim; speed olayınız kötü giderken en çok istediğiniz iki şey uyku ve diğer insanlardır. Günlerdir uyumadım ve birkaç haftadır kimse beni aramadı. Benim herhangi birini aramam da söz konusu olamaz. Açık-

çası, kurduğum tek insani temas, Balkulak'la oynaşmak oluyor. Tabii bu da standardın altında bir şey. Şu elimde tuttuğum mektuplar iki gündür kurduğum ilk insani iletişimi temsil ediyor. Diyorlar ki: "Bize hemen para ödeyin – aksi takdirde. Eğer son on gün içinde ödeme yaptıysanız, rahatsız ettiğimiz için özür dileriz." Tabii ki yapmadım.

Şu banyoya gelince. Allah bilir kaç zamandır yaptığım ilk banyo. Duyduğunuz Mahler'in Beşinci Senfonisi'ne gelince – son zamanlarda hiç durmadan çalıyormuşum gibi geliyor. Sağda solda çalan pop müzik beni ağlamaklı yapıyor. Bütün o aşk ve yiyişme muhabbeti falan işte.

Tabii ki aptallık ettim. Asla benim gibi bitik bir haldeyken mantar kullanmayın. Hele üç yüz gram kesinlikle kullanmayın.

Banyoda, işler başta iyi gidiyordu. Fayanslar, spiraller ve kaleydeskoplar oluşturuyor; küvetteki su Dali'nin *Sombalığı Avı*'na dönüşüyor; musluklar Docklands'deki Jean Michel Jarre gibi yansıyıp kırılıyor. Trip, banyodan çıkıp banyo paspasın üzerinde halı yolculuğu yapmaya karar verince kötüye döndü. (Kesin yapmışsınızdır – uzun bir halıya karın üstü yatın ve vahşi ormanlara sonsürat dalın.) İyi gidiyordum. Bir usta gibi saatte 350 km'yle yol alıyordum. Sonra ufukta büyük ve gevrek bir ev örümceği belirdi.

Uyuşturucunun etkisinden çıkana kadar burada –yorganın altında– kalacağımı söylemeyi yeterli buluyorum. Ev resmen örümcek kaynıyor. Tam görüş alanınızın kenarında beliren, ama odaklanmaya çalıştığınızda kaybolan örümceklerle.

Kadın koşmayı bıraktı. Zaten bir işe yaramıyordu. Adam çok daha hızlı ve güçlüydü. Kadın sadece kollarıyla kulaklarını kapattı ve var gücüyle bağırmaya başladı. Hayvani sesler çıkararak. Benim düşüncelerimse –daha doğrusu salak iç sesim– dedi ki: Biz canlıların yerleşik bir alarm sistemine sahip olması ne kadar güzel bir şey. Alarm sistemi demişken, sanki gece boyunca bir hırsız alarmı çalıp durdu, ama kimse kalkıp ne olduğuna bakmadı.

Bu fikir aklıma birden geldi – ve o kadar garipti ki, olduğum yerde donup kalmama sebep oldu. "Hadi Richard, BU KÖTÜ OLAYLA İLGİLİ BİR ŞEYLER YAP." (Onun büyük, çalışmaya alışkın kolları, kadının kafasını oradan oraya vururken) düşündüm de, belki normalde yaptıkları şey de budur. Kendi aralarındaki adetlerden biridir. İki yabancı olamayacak kadar tutkulu görünmüyorlar. Ne bileyim, adam ona tecavüz falan etmiyor. Sadece temiz bir dayak atıyor. Belki de hak ediyordur.

Arabalar geçip durdu. Hatta bir tanesi ses çıkartan aygıtını bile çalıştırdı. BİR ŞEY YAP ADAM KADINI FENA BENZETİYOR. Hayat korkunu içkide boğdun sen. Eğer bir şey yapmazsan (kadının midesine vurdu ve kadın kırık bir kereviz gibi iki büklüm oldu) bu yaptığın katıksız korkaklık olur. Adam çok kızgın görünüyor. Tehlikeli. Yolun karşısına geçtim – e yani. Adam, cenin gibi büzüşmüş olan kadının açıkta kalan yerlerine tekme atmaya devam etti.

Evimin kapısına gelirken, ona tecavüz etmiyordu diye düşündüm. Eğer öyle olsaydı, kesinlikle bir şeyler yapardım.

Rüyanızda yaptığınız –ya da daha doğrusu yapmadığınız– bir şey yüzünden suçlu sayılır mısınız?

Akşamdan kalmalığım, rüyamdan duyduğum suçlulukla delindi. Öğle vakti ilerledikçe, zehirlenme önce şüpheyle, sonra da kesinlikle büyüyor. Bu rüya falan değildi.

Evet, yalan söylüyorum. Her şey bir hafta önce oldu. Bir şey söyleyemeyecek kadar utanmıştım. Ve sanki, yani, sanki Pepper her şeyi izliyormuş gibiydi.

Ama bir bak Pepper. Ben aslında çok cesurum. Bir sigarayı otuz saniye boyunca avcunda tutabilir misin?

Yirmi üç saniye sonra tam olarak ne olduğundan emin değilim; belki de sigaranın ucu bir siniri yakıp geçiyor. O yüzden bağırıp, fırlatıyorum sigarayı. Kızgın mermi, tabii ki gidip, yastıkla kanepenin birleştiği yere iniyor. Ve sigara izmaritlerinin hep yaptığı gibi,

ben yastığı kaldırdıkça o daha derine gidiyor. Sağa sola dalıp çıkıyorum, ucunu hissediyorum ve en sonunda küçük kızgın piçi avlamayı başarıyorum. Bu dramı size anlatmamın nedeni mi? Bu arama esnasında ne mi oluyor? Üç cıgaralık buluyorum! Otuz pound eder ulan! O yüzden bir şükran duası okuyarak, kanepe ve koltuklarda ayrıntılı bir otopsiye girişiyorum. Yetmiş üç poundluk dalga daha buluyorum.

İşte planım. Evi terk edecek cesareti bulana kadar içmek. Sonra eve dönebilecek kadar içmek. Peki sonra? Orada da içmek, öyle değil mi? Durun bakalım, her şey sırayla. Belki eve döndüğümde telesekreterde bir mesaj bulurum.

İstatistiklerle canınızı sıkmayacağım. Kendimi bir barda bulduğumu ve kanımdan çok bira içtiğimi söylemeyi yeterli buluyorum. Maalesef çoğunu eve dönerken kustum. O yüzden nispeten ayık bir haldeyim.

Eve giriş esnasında Balkulak'ın mutfak kapısının arkasından sızlanıp, sağı solu tırmaladığını duyuyorum. Zavallı eleman bütün gün orada kalmış olmalı. Tasmasını duvardan alıyorum ve onu dışarı çıkarıyorum.

"Hadi BK. Gece gezintisi." Ön kapıya gidiyorum. Ama o gelmiyor. Dallama hayvan yatak odası kapısında oturup cızırdıyor. "Uyumak mı istiyorsun Balkulak? Hadi koçum, seni şöyle güzel bir dolaştırayım." Kapıyı tırmalıyor. "Sıçman falan lazımdır kesin senin. Neyin var be kardeşim?" Köpeğim bariz iyi değil. Gavur ölüsü gibi gövdesini kucaklıyorum ve mutfağa götürüyorum. Gözlerini, burnunu falan kontrol ediyorum. "Öksür," diyorum ve o burnumu yalıyor.

Kapıyı açıyorum, Balkulak içeri fırlayıp, akabinde yatağa zıplıyor.

"Allahım. Ne? Balkulak. Merhaba. Lütfen git," diye inliyor bir kadın sesi.

"PEPPER!"

IX
İsis

"Ah Richard, Richard, lütfen. Lütfen ... kızma. Atma beni dışarı. Ölüyorum." Sesi çok ama çok acayip geliyor. Tıpkı Bowie'nin "Hunky Dory" albümünde –çok fena kafa olduğundan– "Warhol" demeyi beceremeyi gibi. Işığı açıyorum. Daha fazla inliyor.

"Pepper?"

"Allahım. Allahım. Lütfen kalmama izin ver. İzin ver uyuyayım. O kadar kötüyüm ki."

"Hayda. Sana n'oldu böyle ya? Ne, söylesene? Aşırı doz mu?"

"Hayır ... hayır." Şimdi biraz daha uyanık. "Grip."

"**İçki-gribi** mi?"

"Grip ya, grip. Ateşim var. Lütfen bana iyi davran. Bırak durayım şöyle."

"Neden buradasın? Niye geri geldin? Kapıda mı kaldın? Sarhoş gibi mi konuşuyorum? Değilim çünkü, söyleyeyim de."

"Richard lütfen, sabah konuşuruz. Lütfen. Şimdi bir tanem olup, bana bir bardak su getirir misin? Sabah konuşacağız. Söz veriyorum."

Suyu getiriyorum ve sonra ağzımdan çıkan şeye şaşırıyorum.

"Kanepede uyuyayım istersen?"

"Eğer sakıncası yoksa, sadece bu gecelik. O kadar fenayım ki."

Sözleri sanki sapık bir mantra gibi kafamda çalkalanıyor, birbirinin üstüne biniyor, birbirinden besleniyor ve inip çıkıyor. Biliyorum, bunlar sadece sözcük ama bilincimin fraktal yüzeyine düşerek bükülüp, şekil değiştiriyor ve esrarlı bir anlam kazanıyorlar.

Başka bir deyişle: *Sadece bu gecelik* diyerek neyi kastetti bu kadın?

Yarın gece onunla beraber yatmama izin verecek mi? Veya sabah defolup gitmeyi mi planlıyor? Ve bu yüzden gecenin geri kalanında belirsizliğin çıldırtıcı hezeyanı içinde bir o yana, bir bu yana dönerek uyuyamıyorum.

Pepper'ın yatağımda, şimdilik bir yere gidemeyecek kadar kötü olduğu gerçeği, bu sabahın akşamdan kalmalık hissini yakıp kül ediyor. Finsbury Parkı'nın gölcüğünde korkuluklardan sarkarak ördeklere tükürmeye çalışırken düşünüyorum da, belki, tamamen kuralına göre oynarsam, biraz daha kalmasını sağlayabilirim. Ama durumun şöyle olduğunun da farkındayım: Tek bir sıçış, bir yersiz kelime, bir kere Gary'nin mektuptan bahsetmesi halinde biterim. Balgam ve sigara katranından oluşan kahverengi bir inci, kuşların olduğu yeri buluyor ve suya düşmeden hemen önce tek parça halinde yalpalıyor. Sonra ördeklerden biri gidip onu yiyor. Eve gidiyorum.

Bu sabah onun nasıl olduğunu görmek için –ee, yani, aslında hâlâ içimi rahatlatacak kadar hasta olup olmadığını kontrol etmek için– yatak odamın ağırlaşmış havasına daldım. Bir süre elini tuttum ve o da bu baskıya yarım yamalak karşılık verdi – en azından buna itirazı olmadığını belirtmiş oldu. Gece boyunca terlediği için egzaması yumuşamıştı. Biraz daha su istedi. Ama ben dönene ka-

dar uyuyakalmıştı. Onu güçsüz ve bana bağımlı şekilde hatırlamak için polaroid resmini çektim. Sonra da Balkulak'ı dışarı çıkardım ve Pepper'a çay, süt ve portakal suyu aldık.

Portakal suyunu hoparlörün üzerine koyuyorum ve o da benden kendisine sarılmamı istiyor. Sarıldığımda da diyor ki, "Kusura bakma ama sıcak bastı." Ben de, acaba psikolojik mi yoksa fiziki olarak mı sıcak bastığını merak ediyorum. Tabii ki ağzımdan çıkanı kulağımın duyması lazım – sonuçta insan birisine karşı gereğinden fazla iyi olabilir. Gereğinden fazla sıcaklık yaratmak, diyebiliriz. Derken inliyor, "Bugün okula gidemem ya." Önemli konular üzerinde konuşmamız için doğru zaman olmadığı belli.

"Pepper, sanırım biraz kalkman lazım. Yorganı havalandıralım, bir pencere açalım falan."

"Mmm. Birazdan. Richard, tuvalete gitmek için yardımına ihtiyacım olabilir."

"Baksana. Belki bir doktor çağırsak iyi olur." Bunu derken, Piç Basil'in kalp krizi geçirdiğini sanması –aslında sadece hazımsızlıktı– aklıma geliyor. Benden ambülans çağırmamı istemişti. Ben de demiştim ki, "Basil sen zaten şişman bir ambülanssın be abicim." Tabii ki hayvanlar gibi gülmüştü; yeteri kadar gevşediği için de, derin ve gürültülü bir geğirti çıkararak kendine gelmişti.

"Yok, düzelirim ya. Sadece gribim. Rich'ten bulaştı. Birkaç gündür böyleyim. Kalkmama yardım et lütfen." Kalkmasına yardım ediyorum ve o da duvardan destek alarak ağır aksak banyoya gidiyor ve kapıda nefes almak için dinleniyor. Gözümün önüne, Pepper'ın yaşlı, güçsüz ve hâlâ benimle olduğu bir görüntü geliyor. Bu hoşuma gidiyor. Banyodan bornozumla çıkıyor ve kendisine elbise giyecek bir şeyler verip veremeyeceğimi soruyor. Tabii ki haftalardır bir şey yıkamadım. Ona, birçok giysisini burada bıraktığını hatırlatıyorum.

"Evet ama onlar berbat. Seninkiler çok daha güzel." Bunun üzerine çamaşır makinesine birkaç giysi atıyorum. Pepper'ın benim giysilerimi giymesinden kesinlikle hoşlanıyorum – poposunun benim dar kıçlı 501'lerime sığmaya çalışmasını, sutyensiz göğsünün iş gömleklerimden birinin içinde dans etmesini çok hoş buluyorum.

Pepper kanepede yatıyor. Başı kucağımda ve ben de saçını okşuyorum. Karşı koymuyor. Başını kasıklarıma doğru yaklaştırıyor ve benim çadırla çarpışıyor.

"Sen var ya," diye gülüyor.

Televizyona ateşi olduğundan bakamıyor. O yüzden ona bir şeyler okumamı istiyor.

"Fark etmez. İstersen o aptal dergilerden biri olabilir. Bir tek bunu yapabilirim sanırım."

Ben de kalkıp *Garip ama Gerçek*'i getiriyorum.

"Gerçek ya da yapay dişler. Bir taneden bütün bir takıma; mükemmel altın pivotlar, ayrıca diş etleri, diş çukurları ve damaklar ağrısız hazırlanır, cilalanır ve yerleştirilir."

Bu, Londra'lı dişçi Martin Van Butchell'in 1773 yılında *St. James' Chronicle*'da çıkan ilanıydı. Ne yazık ki pek müşteri getirmedi.

İki yıl sonra karısı Mary öldüğünde, Van Butchell hiç beklenmedik bir pazarlama numarasına başvurdu. Karısının vücudunu mumyalayıp muayenehanesinin bekleme odasına koydu ve onu hastalarına "merhum karım," diye tanıttı.

Mary beklediği etkiyi yarattı ve işleri hiç olmadığı gibi açıldı.

Ne var ki, mumyalama işi hiç de ustaca yapılmamıştı. Beş yıl sonraysa, müşteriler artık Mary'nin ölümünün baharında olmadığından ve artık güzel gözükmediğinden (ve kokmadığından) şikâyet etmeye başladılar. Belki de artık onu gömme zamanı gelmişti?

Van Butchell bunu kesinlikle kabul etmedi.

Pek çok itiraz sonunda, yeni karısı ona bir ültimatom verdi. İkisinden biri gidecekti. Doktor, yaşayan karısını seçti ve Mary'ye de bir Hıristiyan cenazesi yapıldı.

"Bu kesinlikle çok korkunç."

"Eğer hastalığın yüzünden ölürsen, ben de sana böyle yapacağım."

"Hadi canım."

"Böylece bir daha beni bırakıp gidemeyeceksin." Pepper cevap

vermiyor. Sessiz kalıyorum. Hayır, bunu söylememeliydim.

"Bana baktığın için çok sağ ol," diyor. "Rich'in evinde hasta yatmak istemedim. En iyisi ... eve geleyim dedim."

"*Eve*. Bunu ciddi mi söyledin? *Eve*."

"Allahım, Richard. Hiç halim yok bak."

"Ama ne bileyim, içmeyi bıraksam nasıl olur? Tamamen ama. Ve çok iyi olsam ..."

"Of Richard. Çok hastayım. Bana biraz su getirir misin lütfen?"

"Pepper, telesekreterdeki şu mesaj var ya."

"O konuda konuşmak istemiyorum."

"Bak. Onu seni kıskandırmak için ben yaptırdım. Gerçekten. Gerçekten öyle yaptım. Bütün olanlar yüzünden. Sen de ..."

"Lütfen ya, bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Şimdi iyi bir çocuk ol ve bana biraz su getir. Bir de benim CD'lerimden birini koyuver."

Pepper beni öğlen uyandırdığında bir elim bornozunun içinde. Onun eli de tatlı bir ittifakla benimkinin üzerinde. Otomatik olarak sürekli başa dönen Bob Dylan, Sara için sızlayıp döktürüyor.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Bir bardak çay iyi gelecekmiş gibi. Hatta belki de biraz peynirli patates püresi ve fasulye. Lütfen. Sanırım biraz daha iyiyim."

"Bu iyi işte," diyerek bariz yalan söylüyorum. "Nasıl yapıyorum o dediğini?"

Yatakta otururken Pepper "İnsanlar *neden* hasta olur?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Olurlar işte."

"Ama, ne bileyim, sanki hayatın bir tasarım hatası gibi duruyor."

"Valla benim kitabımda, bütün hayat paketi düşük kalitede. Ne bileyim, bütün şu uğursuz –Allahın hikmeti– felaketlere bir baksana."

"Mmm. Ama toplamda, hayat güzel."

"Bence ne kadar aydınlık varsa, o kadar da karanlık var. İyilik

ve kötülük miktarları eşit. Her etkiye karşılık zıt ve eşit bir tepki var."

"Olay bunun biraz eşitsiz dağılmış olması sadece. Ne bileyim, tabii ki hiç kimse bir felaket geçirmeyi hak etmiyor. Ama sanırım bazıları diğerlerinden daha çok hak ediyor ..."

"Benim gibi. Çok kötü bir felakette taşaklarımın ezilmesini hak ediyorum," diye laf ağzımdan çıkıveriyor – yoksa Gary mi söyledi bunu?

"Saçmalama lütfen ya."

"Aslında evet." Çıkış noktamı görüyorum. "İlişkilerdeki gibi. Bir sürü iyilik var. Ama bu kadar iyiliğe ulaşabilmek için, biraz da kötülük gerekiyor. Ama toplamda olay iyi. Mesela senin hasta olman gibi. Bu iyi bir şey."

"Ne?"

"Yani, baksana bize. Bütün gün ne kadar iyiydik ..."

"Evet ama Richard ..." Elimle ağzını kapatıyorum ve söyleyeceğimi söylüyorum.

"Pepper, beni dinle. Kalacak mısın?"

"Şunu sorma bana."

"Gayet makul bir soru bu. Demek istediğim ..." Korkmuş gözüküyor. Sarhoş olduktan sonra ona kızdığım zamanlardaki gibi. "Cevaplama tabii ya. Kusura bakma."

"Yani," diyor gülümseyerek, "eğer hastalığım sana da bulaşırsa, kalıp sana bakmak zorunda kalırım."

"O zaman beni öpsen iyi olur." Yiyişiyoruz ve elini alıp aşağıya indiriyorum.

"Richard, gerçekten çok halsizim."

"O kadar uzun süreceğini sanmıyorum."

"Yarın."

Sabah bir gibi Pepper'a çok fena sıcak basıyor. O yüzden tişört ve külodunu çıkarıyor. Prensipte kolumu ona dolamama bir şey demiyor – sorun sadece sıcak basması. Buna saygı duyuyorum. Gerçi uykusuzluk çekmeme neden olan tek şey bu değil. Bütün gün ne içki, ne de sigara içtim. Pepper gibi ben de bol bol zehir atıyorum.

Burnum Pepper'ın boynuna değiyor. Onun tanıdık, rahatlatıcı

kokusu var ama bir yandan da kaptığı virüsün o yabancı, mayalı aromasıyla kaplı. Pepper'ın terine istekle gömülüyorum. Hastalığına yakalanmak istiyorum. Sadece kalmasını sağlamak için değil. Aynı zamanda bu terler onun içinden çıkmış olduğu için. Onun her şeyini istiyorum. Her şeyini.

Ayrıca, ondan grip kapsam büyük ihtimalle fark etmezdim. Ben neredeyse her zaman öyle hissediyorum çünkü.

Saat sabahın üçü ve Pepper diyor ki, "Richard? Uyanık mısın?"

"Mmmm."

"Uyuyamıyorum. Galiba gün boyunca çok fazla uyudum. Hani çok ama çok yorgun olursun ama kafanda bir sürü şey olduğu için uyuyamazsın ya?

"Ne varmış kafanda bakayım?"

"Aman, saçmalık. Abuk sabuk şeyler. Richard?"

"Mmm."

"O kıza mesajı telesekretere sen mi bıraktırdın?" Şu anda tamamen uyanığım.

"Evet Pepper. Bir kâğıt parçasına yazdım. İşten biriydi. Le Touquet'yi nasıl Lar Touket diye okuduğunu hatırlıyor musun?"

"Mmmm? Aptal çocuk."

"Bana inanıyorsun, değil mi?"

"Aptal çocuk."

"Evet."

"Allahım, gerçekten uyumak istiyorum."

"Çözüm bende. Birkaç tane Mogadon."

"O nedir?"

"Uyku hapı."

"Hiç sanmıyorum Richard."

"İyi olacaksın ama."

"Sen de alacak mısın peki?"

"Alırdım ama, beni bilirsin, metabolizmamda ne kadar alkol kaldığını bilmiyorum. Sabah yanında kaskatı bir cesetle uyanmak istemezsin."

"Ah, ben bayağı alışığım canım öyle şeylere." Eli arkasından dolanıyor ve önümdeki sertliği hafifçe sıkıp bırakıyor. Hapları ge-

tirip, Pepper'ı onları yutmaya ikna ediyorum. Bir planım var.

Bu yaptığım aşağılık bir şey, biliyorum. Ama, yani, yine çekip gidebilir. Bir hatıra lazım bana. Manevi değeri olan bir şey lazım.

Eğer uyanır da neden yorganı çektiğimi sorarsa, ona yine sıcak bastığını söylerim. Işıklar niye açık diye sorarsa, hapları aradığımı çünkü uyuyamadığımı söylerim. Eğer polaroid makinemle niye fotoğraflarını çektiğimi sorarsa da, boğazıma kadar boka batarım.

Uyanmıyor ve ben de pozisyonunu değiştirsem mi diye düşünmeye başlıyorum. Böylece sağlam *salamuralık* resimler çekmiş olacağım. Ama tabii ki yapmıyorum. O kadar da ahlâksız değilim.

Resimleri, içinde diğer Richard'ın mektubunun bulunduğu zarfa koyuyorum. Mektubun etkisini biraz hafifletmek için.

Saat yedi gibi uykuya dalıyorum ve öğlen Pepper tarafından uyandırılıyorum. Kendisi sıcak ve çıplak; ben de ayık olmama rağmen olağandışı bir şekilde azmış hissediyorum.

Sadece on saniye sürüyor. Neredeyse boğuyordum kızı. Onun iğrenmiş ifadesinden anlıyorum ki birazını yutmak zorunda kalmış – bu da hoşuma gidiyor.

İlk sigaram acayip kırıklık yapıyor. Maalesef bunun mikrobik bir şeyden ziyade, zehirle alakalı bir şey olduğunu düşünüyorum. Gerçeklerle yüzleşmeliyim. Kıytırık bir grip virüsü kanımda otuz saniyeden fazla dayanmaz.

Pepper işi arıyor. Sonra Rich'i de arıyor ki bu bana pek hayra alamet gelmiyor. Ama döndüğünde diyor ki, "Adam gibi bir yatakta yatmak o kadar güzel ki. Sıcacık ve rahat. Kokulu bir kanepeden çok daha iyi."

"Ya benimle olmak?"

"Belki o da iyidir."

"İyi o zaman."

"Biliyor musun, eve ilk gelip de kendimi yatağa attığımda, kokunu alabiliyordum. Bu çok rahatlatıcıydı. Sanki bana bakmak için yanımdaymışsın gibiydi."

"Peki ne kokuyordu? Şu dayanılmaz, doğal parfümlerim mi?"

"Yok canım. Daha çok benim son gelişimden beri çarşafları değiştirmemişsin gibi. Tabii bir de, bayat sigara ve bira."

"Sağ ol be. Madem öyle, bugünkü plânın ne?"

"Seninki ne? Bir buçuk gündür işe gitmiyorsun." Bunun üzerine ona işten çıkarıldığımı anlatıyorum. Ona da, işten bu bir haftayı izinli geçirmesini söylemişler. O yüzden biz de bugün ve yarını, hayatımı rayına oturtmak için kullanmalıymışız.

"Oha be kardeşim! Kaç hafta dedin sen?"

"Üzgünüm, süre herkes için aynı. Eğer gerçekten zor durumdaysanız, acil durum ödemeleri alabilirsiniz. Bize işsiz kaldıktan hemen sonra gelmeliydiniz. Ayrıca, herhangi bir tazminat almadıysanız, eski işvereninizle bağlantıya geçmenizi öneririm."

"O hayvanlarla mı konuşayım? Gider gözüme iğne sokarım daha iyi."

Medina Caddesi'ndeki işsizlik bürosundan çıkmış, yanımda Pepper ve Balkulak'la Seven Sisters Caddesi'nde yavaş yavaş sürüklenirken, nedense içimde bir başarı duygusu hissediyorum – ne kadar ezik olsa da.

Pepper canının içki çektiğini söylüyor. Ama bu gece Rich'le içiyormuş, o yüzden bu pek doğru bir hareket olmazmış. Açıkçası ben bir içkiden daha fazlasını istiyorum – özellikle şu durumda. Ve birden, tam orada. Gündüz vakti Sir George Robey'nin tam ortasında Pepper duruyor, beni yakalıyor ve öpüyor.

"Onu iptal ederim," diyor, "ve işsiz kalmış zavallı eski sevgilimi, bana bu kadar iyi davrandığı için yemeğe götürürüm."

İşte Malezya yemeği ve şaraptan –emin olun azıcıktı– sonra, önemli konulara geçiyoruz. Bu konu da, Pepper'ın, "Valla, düşündüm ama açıkçası hâlâ kafam karışık," demesiyle sonuçlanıyor.

Pepper'a göre bir erkekle yaşayıp sekreterlik yapmaktan daha önemli şeyler var hayatta. Ben alkolü tamamen bırakmayı ve adam gibi davranmayı önerdiğimdeyse diyor ki, "İşte o zaman her şey iyice sıradanlaşır."

O öğlen ve akşam evde kalıyoruz ve sevişiyoruz – durmadan. Pepper ne kadar azgın olduğuma inanamıyor. Ama olay sırf o değil aslında. Daha farklı, tarif edemeyeceğim bir şey. Günlerden cuma

ve –maalesef– hâlâ şifayı kaptığımı sanmıyorum. Bitik durumdayım ama daha fazla Pepper lazım bana. Fakat o dünkü gibi değil. Sanki bütün duygularını tüketmişim gibi. O yüzden karşı çıkmadan öylece yatıyor. Derken, ağlamaya başlıyor. O klasik sevişme sonrası muhabbeti değil ama, bildiğiniz üzüntü ağlaması. Bunun üzerine duruyorum.

"N'oldu?" Ağlama daha da yoğunlaşıyor. İçinden çıkıyorum. Nefesini tutuyor.

"Bilemiyorum. Sanırım şu tasarım hatası yüzünden."

Piç Basil'le çalışmaya başlayıp reklamcılığa girdiğimde, hep olmak istediğim şeyi olmuştum – gerçek bir *metin yazarı*. Hayatımın anlamıydı. Aynaya baktığımda karşımda profesyonel bir reklamcı duruyordu. Akademi mezunlarının belki yarısı –hatta sosyalizmi savunanlar bile– kariyer danışmanına reklamcılık işine girmek istediklerini söylerler. Danışmanlar da onlara yeni mezunlar için kontenjan ayıran ajanslardan söz ederler. Bu gençler birkaç hafta boyunca dönen koltukların ve kokteyllerin hayalini kurarlar. Sonra bunların bir düzinesi "Hayatta başarılar dileriz," yazılı fotokopi mektuplardan alıp, dergilerde iş ararken bulurlar kendilerini. Bense, diplomam falan olmadığı halde işi kapmayı başarmıştım. "Ne işle meşgulsün?" – "Reklamcıyım." – "Güzel." Hatta pazar günleri bile kendimi iyi hissettim – çünkü ertesi gün yine reklamcılık yapacaktım. Sonunda ister istemez, bu mesleğin ne kadar boktan ve çekicilikten uzak olduğunu fark ettim, bu fikre alıştım ve bir daha da hiç kafama takmadım.

Bugün varoluşumu belirleyen şey ise Pepper. Ne var ki bu fikre alışamıyorum ve deli gibi kafama takıyorum. Evet, yine bıraktı beni. Dedi ki, "Richard, seni görmeyi hiç istemiyorum. En azından sana âşık olduğum sürece." Ama her hareketimi de izliyor. Her on beş günde bir iş bulma kurumuna adımı yazdırmamı sağlıyor, ne kadar içtiğimi kontrol ediyor, evi dağıttığım için beni azarlıyor, köpeğimi dışarı çıkarmamı hatırlatıyor, hangi gömleğimi giyeceğimi seçiyor – evet, hangi gömleğimi giyeceğimi bile ona soruyorum. O

yüzden Pepper'ın bütün bunları nasıl karşıladığını merak ediyorum. Umarım fena oluyordur.

Klik. Biip. Sss. "Sağ ol Richard. Bu sanırım altı yıldan beri benimle kurduğun ilk iletişim. Richard, her şey o kadar geçmişte kaldı ki. Senden başka herkes savaş baltalarını gömmeye hazır. Eğer benimle arana koyduğun bu sessizlik duvarını sürdürecek kadar kalpsizsen, en azından annemle babamı aramayı deneyebilirsin."

* * *

Son zamanlarda, olabilecek en aşağılık şekilde davranıyorum. Evet, bira ısmarlıyorum, muhabbetlere katılıyorum ve içmeye giderken çağırılıyorum. İnsanlar bu tavırlarımı fark etmeye başlıyorlar ve ben de sağda solda itibarımı parlatıyorum.

Biraz mangır bulmak için Horace O ve Richard Juggler'a uğruyorum. (Jeez'in telesekreteri, arayanlara Jeez'in "geçici bir keyifsizlik içinde olduğunu bildiriyor.) Sonra yeniden Kuzey Londra'nın işsiz içici tayfasına katılıyorum. Zavallı haldeyim. Bara açılış vaktinden hemen sonra damlıyoruz ve hayat biraz daha güzel gözükünceye kadar yavaş yavaş demleniyoruz – ki bu da kapanış vaktini buluyor. Kooperatif gibi. Kimin hesabı sağlamsa ya da biraz ot satmayı becerdiyse, o ısmarlıyor. Eğer kaynaklarımız biterse, süpermarketten, verebileceğimiz en yüksek paraya, 1,99'a şarap alıyoruz ve onu paylaşıyoruz. Bir toparlanma muhabbeti sürüp gidiyor. Biraz dalga için para yatırıp, sonra onu başka mekânda satmak falan. Veya bir işe girmek. Sanki bir şeyin olmasını bekliyormuşuz gibi bir halimiz var. Birinin bara gelip de, bizi Karayiplere giden bir gemiye tayfa olarak seçmesini bekliyoruz sanki. Kimsenin ağzını bıçak açmıyor. Sanki enerjimizi çok büyük bir şey için saklıyoruz. Ama ne olursa olsun, sokakta sizden ucuz bira parası dilenen o serseriler kadar kötü değiliz.

Yalnızlık midemde açlık gibi büyüyor. Resmen koklayabilirsiniz – terinizdeki sarımsak kokusu gibi. Tenimden antiferomonlar

fışkırıyor. O yüzden ara sıra kadınlarla konuştuğumda hiçbir yere varamamam beni pek şaşırtmıyor. Ama nasıl bir his olduğunu bilirsiniz; bütün gün içki içtikten sonra kadın barmene sulanmamak olmaz.

Birden, hayata bakış açımı tamamen değiştiren bir şey oluyor. Beni sonsuz iyiliğin var olduğuna ikna eden bir şey. Bir tür Tanrı tecellisi denebilir. Haplarımın, terk edilme mektuplarımın ve bir sürü ıvır zıvırın durduğu kutumda bir banka hesap cüzdanı olduğunu hatırlıyorum. Müzik aletleri ve tatiller için para biriktirmek gibi şeyler yaptığım zamanlardan bir kalıntı.

Tabii ki hayatımın geri kalanı gibi o da yağmalanmış. Normalde yirmi, otuz ya da hatta –lütfen Allahım– elli pounda dönüp bakmazdım bile. Ama şimdi bu para kesinlikle her şeyi değiştirebilir. *Her şeyi.*

Yirmi iki pound, kırk altı peni. On dört bardak Ekstra eden bu meblağ, çocukluğumdan kalma tozlu hesap cüzdanımdan bana göz kırpıyor.

Parayı biraz ota yatırıp 30 pound'a çevirmeyi düşünüyorum. Ama öyle yapmıyorum. Birkaç ishal ilacı satın alıyorum (bağırsaklarım bariz çok kötü durumda) ve geri kalanını da Pepper'a yatırıyorum.

Bir duş alıyorum, dişlerimdeki pislik tabakasını temizliyorum ve saçlarımdaki düğümleri de tarayıp, West End'e yollanıyorum.

Elimde çiçeklerle cesurca ajansa girip parfümüne iltifat etme fikrimi değiştiriyorum. Eğer gidip orada Piç'le karşılaşırsam olayın romantizmi kesinlikle bozulur. O yüzden ben de Cesur Tilki'de birkaç tane yuvarlıyorum ve saatin beş otuz olmasını bekliyorum. Evet, Wardour Sokağı'nın ortasında elimde kocaman çiçeklerle dururken tam bir mal gibi gözüküyorum ve acilen işemem gerekiyor. Ama cidden, şu anda yapılması gereken hareket bu.

Saat on biri on geçiyor ve ben tekrar bardayım. İnsanların bardaklarının hâlâ dolu olduğunu görüyorum ve buna rağmen bana neden içki satmadıkları konusunda tartışıyorum. Fırtına yüzünden hâlâ ıslağım.

Birkaçımız iki litrelik kırmızı şarap için para koyuyor ve içmek

için birinin evine gidiyoruz. Hem dut gibi olduğumdan, hem de birisiyle paylaşma ihtiyacı duyduğumdan, diğer Richard'ı ilk görüşümü anlatıyorum – tam umduğum gibi sıçtığımın polo yakalıları içindeydi. Onlar da doğal olarak, orospuya iki tokat atıp parayı da burada beraber içmeye harcamış olmam gerektiğine dikkati çekiyorlar. Doğal olarak.

Sodalı portakal suyundan küçük bir yudum alıyor ve sigara dumanım onun tarafına geldiğinde bilerek öksürüyor.

"Ee, ne işle meşgulsün Richard?" diye soruyorum üzerine basarak. Sanki Fair Isle kazakları giymiş insanların ne yaptığıyla gerçekten ilgileniyormuşum gibi.

"'Gezegen Dostları'nda fon müdürüyüm."

"Harika," diyorum ve Pepper yumuşak bir şekilde gülümseyerek onun omzuna dokunuyor. Karnımda kıskançlığın bir ateş topu gibi dönmeye başladığını hissediyorum.

"Sigaranı başka tarafa tutabilir misin?" diyor Pepper. Gözlerim onu delerken, biramı masaya koyuyorum.

"Tabii canım," diyorum kötü niyetli bir tavırla. Sigaradan son fırtı iyice içime çekiyorum ve dumanı da aşağı üflüyorum. Nikotin, alkol ve amfetaminlerle birleşirken gülümsüyorum.

Bu, diğer Richard: Koyu saçlı – benim gibi; soluk tenli – benim gibi; yakışıklı – benim gibi; ne kırmızı lekeler, ne de alkolle mahvolmuş kan damarları var – benim gibi değil. Olaylara bakış açımızı söze dökersek ben şöyleyim: "Demek çocuk ahlâki bir ikilemle karşı karşıya." Bu da Richard: "Demek kız ahlâki bir ikilemle karşı karşıya ..." Olaylara bakış açımızı teoriye dökersek de, şöyleyim: "Boşversene ya. Bak aslında böyle ..." Bu da o: "Ben şu fikirdeyim ..."

Sol elimi sallıyorum ve Richard'a "kadınlar niye hep bu elle mastürbasyon yapmalıdır?" diye soruyorum.

"Bilmem ki. Bu bir şaka mı?"

"Çünkü bu benim elim. Ha, ha."

"Hamsiden daha kötü kokan şey nedir?"

"Nedir?" diyor sıkıldığını belli ederek.

"Bir hamsinin kukusu."

Pepper'ın gülümsemesinden, hâlâ espri tarzımı anladığını, her şeyi anlayışla karşıladığını ve niye en kral Anglosakson esprilerini bu herife patlattığımı tamamen bildiğini anlıyorum. Bu ikimizin arasındaki bir şey ve Fair Isle süveterli abi idrak edemiyor. Bu çok ufacık bir gülümseme, ama vücudumu bir X'ten çok daha sıcak bir şekilde kaplıyor.

Richard tuvalete gitmek için kalktığında Pepper içini çekiyor ve "Biliyor musun, çok sıkıcı biri," diyor.

"Fark ettim."

"Ama yumuşak başlı."

"Ben de karanlık ağaçların ormanı ve gecesiyim, değil mi?"

"Ara beni Richard."

Uyanıp, kendimi Pepper'ı aramaya hazırlıyorum. Ama henüz değil. Tamamen kendime gelince – düzgün bir iş bulunca. Adam gibi bir eve ayıracak parayı ayarlayıp, borçlarımın birazını ödeyip, uzun vadede toparlanınca.

O yüzden ben de böyle yapıyorum: Cesaret kazanmak için birkaç kutu birayı bitiriyorum ve telefon defterimi karıştırmaya başlıyorum. Evet, kendimi iyice veriyorum. Bir iş ağı oluşturmaya çalışıyorum da denebilir. Kariyerim sayesinde tanıyıp da ilişkimin kopmadığı hemen hemen bütün insanları arıyorum.

"Arkadaş" kategorisindeki bağlantılarım anca beşi buluyor ve onların ikisi de küfrü basıyor. Diğer üçüyse kafa avcısı. Onlardan da piyasanın "ölü toprağı serpilmiş" gibi olduğunu ama belki önümüzdeki birkaç hafta içinde biraz "hareketlenme" olabileceğini öğreniyorum. CV'me bakmaktan mutluluk duyarlarmış. Bu olayı kutlamak için doğru bara gidiyorum.

Bar boş (tabii ki bir köşede el ele tutuşmuş, gülerek beni seyreden Pepper ve Richard dışında).

Bakın size Kat'le (Pepper'dan önceki kız arkadaşım olur kendi-

si) aramızda geçenleri anlatayım. Beni o bıraktı. Kafayı yedim ve iki hafta boyunca içtim. Sonra ondan nefret ettim. O kadar. Sonradan esamesi okunmadı. Ve ben de onu, tam olduğu gibi hatırlıyorum – bir kenara atılmış külotlarının içini, ayakkabılarının o pis kokusunu, lavaboda şişmiş tamponunu, söylediği bütün saçmalıkları.

Ama – şu anda içkinin beni oldukça mantıklı bir hale getirdiğini söylemeliyim – egzaması, hasat edilmiş buğday gibi saçları, yataktaki osurmaları, kusmuğunun kokusu, kaprisleri – bunların hiç biri kafamdaki Pepper hayalinde yer almıyor. Karı sanki sıçtığımın bir meleğine dönmüş gibi.

Ve şunu anlıyorum. İhtiyacım olan, onu hatırlamamı sağlayacak bir şey. Aynen nasılsa – bütün o kötü sıfatlarıyla. Doğal olarak bunu adam gibi yapmam için diğer Richard hakkında araştırma yapmam gerekiyor. Sonuçta o, Pepper'ın en kötü sıfatı. Bir içki daha alıyorum ve biraz daha hatırlamaya çalışıyorum. Ve şunu hatırlıyorum.

"H, oğlum, sen hiç bir şeyler hatırlar mısın?" diye sormuştum Horace'a bir seferinde.

"Sana borcum mu var?" diye cevap vermişti.

"Hayır, hayır. Demek istediğim, bayağı önce olmuş şeyler. Unuttuğunu sandığın şeyler. Çocuklukla alakalı şeyler."

"Speed ve ot, bunlar çok kapılar açar. Algı kapıları, paranoya kapıları, vecd kapıları, yaratıcılık kapıları, hafıza kapıları."

"Nasıl iştir bu," diyorum bardan geri döndüğümüzde. "Ne bileyim, ayık kafayla hatırlamanın daha kolay olması gerekmiyor mu? Sonuçta biliyorsun, uyuşturucu ve alkolün hafızanın direk ağzına sıçtığı düşünülür."

"Kimyasallar sana hiçbir şey yapmaz koçum. Hiçbir şey eklemezler. Bir şey de almazlar. Kimyasallarla sadece var olanı görürsün. Onlar ancak ve ancak ..." Eğiliyor ve sanki çok bilgece bir sır açıklıyormuş gibi fısıldıyor, "... zihninin muhteşem coğrafyasında dolaşmanı sağlar." Ve Hafıza Kokteylini anlatıyor. Doğru miktarda amfetamin ve sakinleştirici alırsan, ne aşağı gidersin, ne de yukarı – geriye gidersin. "Ne var ki," uğursuz bir şekilde parmağını kaldırıyor, "bu hiç tavsiye edilecek bir şey değildir."

"Niye be koçum? Bir test sürüşü yapmak süper olurdu." Bardağının geri kalanını da dikiyor.

"Bir insanın hayatının gözlerinin önüne gelmesi, sadece bir sebeple olur: Ölümün yaklaşması." Birkaç bira daha alıyorum ve Hafıza Kokteyline bulaşmaya karar veriyorum.

"Baksana H. Mesela başka tür bir kokteyl aldın. Mesela geriye gitmek yerine ileri gidebilir misin? Ne bileyim, başına bir felaketin gelip gelmeyeceğini görebilir misin mesela?" Gözlerini dikerek bana bakıyor ve birden, derin ve rahatsız edici bir şekilde gülmeye başlıyor.

Bu benim odam.

İlk girişinizde "Ne kadar boktan bir yer burası," diye düşünürseniz, sizi suçlayamam. Ama daha yakından bakınca, anlarsınız; buranın –bir sorun çözmek için tasarlanmış– bir tür laboratuvar ya da bir vaka odası olduğunu, ortaya bir tablo çıkarabilecek, Pepper'ı aynen hatırlamamı sağlayacak bir mekân olduğunu fark edersiniz.

Yatağın kenarındaki duvara, çektiğim polaroidleri yapıştırdım. Ama çok da ateşli değiller. Flaş kullanamamıştım, o yüzden tenindeki hastalık pek anlaşılmıyor. "Okuyucuların Eşleri" köşesine gönderilen fotoğrafları andırıyor biraz.

Yerlerde ise pislik dergilerinden yırttığım sürüyle sayfa var. Deri hastalıklı kızların yakın çekimleri, akne kaplı hayaletler, küçük kırmızı noktalar, minicik kahverengi çiller, falan filan.

Odadaki çok kesin kokuyu da fark ederdiniz. Bunun da sebebi var. Yastıklardan birini onun parfümüyle salamuraya yatırdım. Yönetmen koltuğuna da bol bol deodorantından sıktım – antialerjik bir şey, o yüzden pek kokmuyor. Sonra perdelerde de hanfendinin elma ve muzlu şampuanı var. Şu köşede köpek boku lekesi gibi duran ıslak bölge de, sarısabır şampuanı tarafından oluşturuldu.

İç çamaşırı öğeleri ise doğal olarak –en iyi aklımda kaldıkları gibi– rastgele serpiştirilmiş halde.

Arkada çalan teneke gibi fuar müziğine gelince; o da Bob Dylan'ın "Highway 61 Revisited"ı.

Ve size söyleyeyim, ortamda yaptığım bu değişiklikler hatırlatıcı olarak çok işe yarıyor. Temel sorun ise, ihtiyacım olan imajı canlandırmakta başarısız olmaları. Ne bileyim, egzamadır, osuruktur, tasarım hatalarıdır, bütün bu hüzünlü insanilik hoşuma gidiyor. Zira bir keresinde söylediğim gibi, benekli şeyler için Tanrı'ya şükürler olsun ... vs. Evet, kabul ediyorum. Gırtlak kanseri bile hoşuma gitmeye başladı.

İhtiyaç duyduğum şeyin, oldukça garip biriyle –bana bir insanın gerçekte nasıl olduğunu hatırlatabilecek biriyle– bir süre görüşmek olduğunu fark ediyorum.

Bu Kat, ya da Cat (Kathy'nin kısaltılmışı –veya Cathy'nin– ilginçtir Pepper'dan bir öncekinin ismi): Biraz tıknaz (yani, bildiğin tombul aslında – ama lütfen, üç haftadan beri münasebette bulunduğum tek dişi, para üstünü verirken yanlışlıkla eli elime değen garson kız oldu), sahte sarı saçları, lapa gibi bir teni ve omzundan gözüken pis, pembe bir sütyeni var. Ayrıca iki çocuğu var, boşanmak üzere, erkek arkadaşı kasıtlı saldırı ve gasptan içerde, sigaraların filtresini koparıyor, Guinness ve Jameson içiyor, sarhoş ve bardaki bütün elemanlara en azından bir kere vermiş – o yüzden, bana da vereceğini düşünüyor ama önce daha çok sarhoş olmak istiyor. Ne keşif ama?

Bu benim: Bir el cepte, çaresiz beklentimi bastırmak için futbola konsantre oluyorum, prezervatif makinesine bir pound atıyorum, sonuç alamıyorum, makineye vuruyorum ve olayın ironisine hiç gülmeyerek, kendimi zührevi bir hastalığa yakalanmaya hazırlıyorum – zaten bir zührevi hastalığım yoksa – ki (daha da kötüsü) sanırım var.

Bu da Balkulak: Pit bull'ların o her zamanki kederli sırıtışıyla bize doğru fırlıyor ve sonra kocaman Kat'in dengesiz ilerleyişi karşısında geri çekiliyor.

Doğal olarak onu Pepper olarak düşünmek çok zordu – ama o gece boyunca Kat'e inanılmaz kaydım. Bu kadar genç ve yakışıklı birinin, onun titiz muameleleriyle bu kadar uzun vakit geçirebilme-

si karşısında şaşkın ve müteşekkir bir halde erken kaçtı – panik içinde, bebeklerinin yaşıyor olup olmadıklarına bakmak için. Kahvaltı birasından sonra felsefi bir tat yakaladı ve ona değerli bir şey öğrettiğimi söyledi. O da bunun karşılığında bana birkaç şey öğretti. Ne kadar sefil olursa olsun iki insanın, sadece insan olarak ne kadar büyük bir huzur ve mutluluk yaratabileceğini. Ve şişman kadınlar hakkında söylenenlerin doğru olduğunu – hakkaten daha sıkı kukuları var.

Ve n'oldu biliyor musunuz? Dün gece Pepper'ın gözleri birkaç saniye için de olsa üstümde değildi.

Kat'in bayat jinekolojik kokusu, şu sigarayı çekerken midemi bulandırıyor. Yine de ellerimi yıkamıyorum. Yatağın o keskin rutubeti, küllükteki kıpkırmızı izmaritler, bardaktaki yağlı pembe dudak izleri – bunların hepsi işe yarıyor. Bütün bunlar, dişil insanlığın rezil bir hatırası olarak mükemmeller. Ama yine de, ne kadar kasarsam kasayım, bunları Pepper'a yakıştırmayı beceremiyorum. Bana öyle geliyor ki, Pepper aynı büyük bir oyuncu ya da rock yıldızı gibi, sahneyi terk ederken o eşsiz insanlığını da beraberinde götürme yeteneğine sahip. Pepper'ı kafamda önceden olduğu gibi insani, çirkin ve sorunlu bir kız arkadaş yapmam aklımın başında olmasıyla bağlantılı olduğundan, tekrar farmasötik çözümlere yöneliyorum.

Ama sabahın onunda kalkınca olmaz ki kardeşim bu iş. Ben de bünyesinde pek çok kokuyu barındıran yatağıma geri dönüyorum.

Birazdan anlatacağım olay olduğunda tren felaketinin tam ortasındaydım. Odamın dışında konuşan birisinin sesiyle uyanıyorum. Öğürüyorum, yataktan yuvarlanıyorum, yönetmen koltuğunun bir kolunu kırıyorum ve dışarı fırlıyorum.

Ve ne oluyor, dersiniz? Telesekreterimden çıkan ses, resmen Pepper Furnival'ın sesi. Hay sokayım, o kadar heyecanlıyım ki yere işememek için sünnet derimi tutmak zorunda kalıyorum. Bu da canımı acıtıyor. Size söylemiştim sanırım, hassas bir bünyeye sahibim.

Telefonu kaldırıp, makineyi devreden çıkarıyorum.

Cumartesi gelip eşyalarını toplamak istiyormuş. Sakıncası var mıymış?

"Yok canım, ne sakıncası," diye mırıldanıyorum. Biraz daha konuşursam sesim çatlayacak. Ne sakıncası canım. Senin için odamı bir mumya mezarına çevirdim. Hem de her tarafı kokularla süslenmiş ve dekore edilmiş. Ölümüne seveceksin – hem de nasıl seveceksin.

"Sen iyi misin?" diye soruyor – neredeyse sevecen bir sesle, sanki derinde bir yerde hâlâ beni düşünüyormuş gibi. Şu anlık hesaplamalarımdan birini yapıyorum ve birden açılıp aslında ona hasta olduğumu söylemenin iyi bir şey olmadığına karar veriyorum.

"Tamamdır. Cumartesi görüşürüz." Telefonu yerine koyuyorum ve halıda biraz zırlıyorum. Ama üzerime işemiyorum. Sağ olsun, ereksiyonum önlüyor.

Birkaç kadehle demleniyorum. Ve şu karısını mumyalayan elemanı düşünüyorum. Biliyor musunuz, adamı anlayabiliyorum. Gerçekten. Sonra, türbemi parçalara ayırırken yardımcı olsun diye altı kutu bira alıyorum.

Şimdi, bunu yapmanın birkaç yolu var. Etkilenmemişi oynayabilirim. İyi kaybedeni. Ve bütün eşyalarını kolilere doldurup, "Kusura bakma, bir işim çıktı, alınma lütfen," vs. diyen bir not bırakabilirim.

Veya aşırı doza girip beni evde o şekilde bulmasını ve bana bakmak zorunda kalmasını sağlayabilirim.

Veya ona birden açılıp, basbayağı yalvarırım.

Dalganın geri kalanını içip, bilgece ve iyi düşünülmüş birkaç sonuca varıyorum.

Birincisi. Eğer toplanması gerekiyorsa, burada bariz uzun zaman harcayacak. İkincisi. Bir arabası yok. Bu da demek oluyor ki, yanında biriyle gelecek. Bu benim diğer Richard hakkında bir şeyler öğrenme şansım olabilir mi? Kızın en kötü ötesi sıfatı neymiş görmek için. Bu da açık bir şekilde demek oluyor ki, cumartesi gününü ayık ve medeni bir şekilde geçirmek zorundayım. Bugün çarşamba – o zaman perşembe gecesine kadar kendimi kaybetmeyi göze alabilirim.

Pepper'ın telesekreterdeki mesajını birkaç sefer daha dinleyip, fermuarımı kapatıyorum ve bara gidiyorum.

Planıma sadık kalarak, birkaç sigara dışında bütün cuma boyunca kötülüklerden kaçındım. Ama bu sabah beşte kalktığımda kendimi o kadar garip hissettim ki, acil durum şarabımın yarısını içmekten başka bir seçenek bulamadım. Şans için de 5 mg. Diazepam attım.

Balkulak uyanık ve heyecanlıydı. Sanki Pepper'ın geleceğini biliyor gibiydi. Ben de onu besleyip yürüyüşe çıkardım. Parkta Pepper'a söyleyecek bir şeyler hazırladım kafamda. Pek tutarlı şeyler değiller açıkçası. Eğer ortam iyi olursa, onu arayıp arayamayacağımı sormayı unutmamalıyım, gibi mesela. Veya onun toplanmasına yardım etmek ve Islington'dan taşındığımız zamanı hatırlatmak gibi. Belki de hüzünlü, güzel anılar gelir gözünün önüne. Ayrıca eve diğer Richard'la gelmesi durumunda, elimi uzatarak "Merhaba. İçeri buyrun. İsim neydi?" demekten, "Siktir! Yavşak seni!" demeye kadar değişen şeyler de düşündüm.

Saat dokuz civarı şarabın etkisi geçmeye başlıyor ve kendimi virüs gibi hissediyorum. Gary tehditi başgösteriyor. O yüzden ben de ikinci yarıya başlıyorum. Ama yavaş yavaş içiyorum – Gary mırıldanmaya başladıkça bir fırt. Bu şekilde devam edersem, o geldiğinde sorun olmayacağını sanıyorum.

TV izleyemeyecek kadar heyecanlı olduğumdan, başım önümde halılarda bir şey deniyormuş gibi evde turluyorum. En sonunda *Saint and Greavsie*'nin müziği başlıyor ve oturma odasına konuşlanıyorum. Yanımda dört boş şarap bardağı var. Ancak o zaman hatırlıyorum.

Yaklaşık iki hafta önceydi. Maaş günüydü – o yüzden barın kapanmasından sonra tek başıma Hint yemeği yemiştim. Restorandakiler bana daha fazla içki vermeyince, eve geldim. Yani –amacım doğrultusunda– sağlam sarhoş olmayı başardıysam da, hâlâ korku ve yalnızlıkla doluydum ve bok gibiydim. O yüzden, İçki Krizi'ni aradım. Tabii ki, karşı taraf cevap verir vermez kapattım. Yani, ben kararımı vermiştim. Tek yapmam gereken içmeyi bırakmaktı. O zaman çocuk oyuncağı gibi gözükmüştü. Bütün alkol depomu tuvalete boşaltmaya kararlıydım – hem de kendi üzerimden değil. Neyse işte, birkaç tenekeyi boşalttım ve kendimi inanılmaz erdemli hissettim. Tabii ki Pepper bu hareketimi onaylayarak izliyordu. Sonra, bir

şişe votkanın ağzını kırdım. Ama bir tam şişeyi boşa harcama düşüncesi. Aynen yani – sokarım öyle işe! Ben de onu sifon deposuna sakladım.

Sifon kapağını açtım ve içeri bakmadan, içindeki şeyi sandalyeye koydum. Kafamı kaldırdım. Hâlâ bakmıyorum – sonuçta bu sadece bir rüya olabilir. Halimi biliyorsunuz. Aşağı baktım. Enfes şişe orada, bir kusmuğu kanalizasyona daha yeni yolladığım için soğuk ve gülümseyerek duruyor. Tatlı, şeffaf bakire – davetkârlıktan kırılıyor.

"Peter Piper bir petek pıtırcık patlattı. Peter Piper pipisinden pembe bir pırtık pırtlattı. Pepper, Peter Piper'ın potur pembe pipisinden bir pırtık pırtlattı." Tabii ki yüzde seksen ayığım. Ama Pepper için hâlâ hazır değilim. Votkadan yüklü bir fırt çekiyorum ve şarap bardaklarını ortaklıktan kaldırıyorum. "Pepper, Peter Piper'ın paleontolojist pederinin pespaye, partal ama pek prestijli pipisinden..."

DİNG DONG!

Gelen paket için imza atıyorum. Ne paketi ya? Ben paket falan istemedim kardeşim.

"O nedir?" diye soruyor kafası postacının hemen arkasından beliren neşeli kız. Hatırlıyorum. Tanesi sadece 1,99'a, on adet porno.

Onu içeri almak için geri çekilirken, yanağımdan öpüyor.

"O da bana yardım etmeye geldi. Sakıncası yok, değil mi?"

"Yoktur herhalde."

Açıkçası, evim yağmalanırken ve nabzım 107'yi bulmuşken *Saint and Greavsie*'ye konsantre olamıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, yardım etmeyi isterdim. Votkamdan bir yudum daha alıyorum ve kesin bir karar alıyorum. İdrak ettiğim şey, iyi davranmakla kaybedeceğim bir şeyin olmadığı.

Rich yerde kolilere yerleştirme işini yapıyor. Pepper da ayakta ona eşyaları uzatıyor. İçeri giriyorum.

"Burası çok acayip kokuyor Richard. Balkulak bir şey mi yaptı yoksa?"

"Evet." Köşeyi gösteriyorum.

"Ben daha çok yatakta bahsediyordum."

"Ya, tıraş losyonumun yarısı döküldü. Sonra senin parfümünü kullanarak kokuyu çıkarmaya çalıştım. Ama işe yaramadı."

"E niye yıkamadın?"

"Yastık yorganı nasıl yıkayacağımı bilmiyorum ki."

"Şaşkın çocuk," diye gülüyor ve ben polaroidimi çıkarıp, onun resimlerini çekmeye başlıyorum. Her birini yatağa koyup görüntünün belirmesini bekliyorum. "Salak ya." Her açıdan çekiyorum resmini. Arkadan – çekmecelere eğildiğinde. Yandan – Rich'e eşyayı verirken. Önden – kasten önüne geçtiğimde. Bütün bunlardan rahatsız olmuşa benzemiyor.

"Hadi, bana ver şunu bakayım," diyor. "Ben de senden istiyorum bir tane."

"Ama ben çok kötü gözüküyorum."

"Seni hatırlamak için çok daha iyi ya işte." Resmi çekiyor ve yüzüme renk gelmesini bekliyor – tabii ki çok az geliyor. Sonra Balkulak'ın resmini çekmek için mutfağa gidiyor. "Bu senin mi benim mi?" diyor, elinde bir CD tutarak.

"Neymiş o?"

"Simply Red."

"Eh be kızım. Tabii ki benim değil ... Pepper?"

"Mmmm."

"Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Nedir?"

"Üstünü kaldır da öyle bir resmini ..."

"Saçmalama be."

"Bu sana Islington'dan taşındığımız günleri hatırlatıyor mu?"

"Hayır."

Buzdolabına gidiyorum.

"Bir CD değişmeye ne dersin?" diyor Pepper, geri döndüğümde.

"Nasıl yani?"

"Birbirimizi hatırlamak için işte. Sen benimkilerden al bir tane. Ben de seninkilerden alayım."

"Bilmiyorum ki. Sen hangisini istiyorsun benden?"

"Bunu."

"Oha, yapma Pepper ya. O benim en sevdiğim CD ... Mahler'in Beşinci Senfonisi sarhoşluk sonrası için ilaç gibidir. İhtiyacım var ona. Hem biliyorsun, sen... biliyorsun işte. Seni her seferinde azdırır. Tıpkı Pavlov'un mal köpeği gibi." Sırıtıyor.

"Tamam. Buna ne dersin peki? Hem artık dinlemiyorsun, hem de bu bana ilişkimizin ilk zamanlarını hatırlatacak bir şey."

Kabul ediyorum. Plum Jugglers'ın *Mustard and Cressida*'sını ne zamandır dinlemiyordum – yani *Last of the Church Deacons* ve *Peanut Envy* karşısında olmuyor. "Madem öyle, sen benden ne istiyorsun?"

"Bilmem ki. Müzik zevkinin korkunçluğunu ancak ve ancak giyim tarzın aşabiliyor." Sigara yanıklarımın olduğu yere vuruyor. Sonra hatırlıyorum. "Hani sen hastayken çaldığım. Hatırlıyor musun? Bob Dylan."

"Hangisi?"

"Kapakta hippi gibi durduğu. Hani bir de özlediği karısına yazdığı şarkı var. 'Sara'."

"*Desire*'ı diyorsun. Richard onu cidden veremem ya."

"Yapma be. O senin albümlerin arasında sevdiğimi düşünebildiğim tek şey. Seni bana en çok hatırlatacak şey."

"Hmm, sanırım bir tane daha alabilirim." Gülümsüyor ve CD'yi bulup getiriyor. Sonra olana bakın. Yatak odası kapısını kapatıyor ve yanıma geliyor. Elini uzatıp, yanağıma değdiriyor. Neşeli ifadesi bozuluyor ve önce tek tük, sonra art arda, gözyaşları yanaklarından süzülmeye başlıyor. Düşünüyorum da, gerçek ifadesi en başından beri böyleydi. Ağlamanın şiddeti artıyor ve yüzü kırmızılaşıp, hareketleniyor – sanki belirmeye başlayan bir polaroid gibi.

Bu, açıkça ona sarılmam için bana verilen bir işaret. Ama ben "Hadi ordan!" diye düşünüyorum. Sonra, sarılıyorum. Ağlamayacak kadar sarhoş olmam iyi bir şey. Sonra, ağlıyorum.

Yatakta birbirimize sımsıkı sarılmış olarak, tekrar tekrar sadece "Seni seviyorum," diyoruz. Belki de yüz kere söyledik. Bilmiyorum. Kapı açılıyor.

"Çık dışarı Rich," diyor Pepper.

Evet, sokma pis burnunu her boka, diye mırıldanıyor Gary.

Elim kazağının içinde. Turta kabuğu sırtını okşuyorum. Ama aletim kalkmış falan değil. Sanki sarhoş değilim. Sanki ... Açıklayamıyorum. Yatak çok fena sekse hazır.

"Sonsuza kadar böylece durmak istiyorum," diye fısıldıyor.

"Evet, evet, evet."

"Ama toplanmam lazım."

"Pepper, başkasıyla mı yatıyorsun?" **Daha açık soracak olursak, polo yakalı, sigara içmeyen, erdemli biriyle mi yatıyorsun?**

"Hayır."

Pepper, sen iğrenç bir yalancısın. "Yemin eder misin?"

"Evet. Toplanmam lazım."

Peki, az sonra yatağın altından çıkaracağım mektubu nasıl açıklayacaksın? "Toplanma." **Eğer senin pornografik resimlerini oraya koymasaydım çıkaracağım mektup da denilebilir – ha, ha, ha.**

"Ama yapmam lazım."

"Bak, sana yalvarmıyorum, anlıyorsun değil mi?"

"Evet."

"Ama lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen toplanma."

"Ama toplanmak zorundayım."

"Niye?"

"Biliyorsun."

"Hayır. Gerçekten bilmiyorum."

"Anlamaya çalışman lazım."

"Neyi anlayayım?"

"Bilmiyorum. Dur kalkayım."

Kalktığında, "Pepper, üstünü kaldırsana. Bir resmini çekeyim."

"Hayır."

"Yapma işte ya."

"Hayır."

"Pepper, lütfen." Kafasını kaldırıyor ve o *şaşkın çocuk* bakışlarından birini takınıyor.

"Sağ ol, Pepper." Klik. Onu bir kez daha öpüyorum ve odadan çıkıyorum.

Richenda dışarıda. Birazdan yaptığım şeyi neden yaptım, bilmi-

yorum. Ama suçun içkide olduğunu sanmam. Ayrıca, sadece birkaç tane içtim.

"Rich, bir içki alsana," diye emir veriyorum.

"Olmaz. Araba kullanacağım."

"Az bir şey al. Seninle konuşmak istiyorum." Biraz votka koyuyorum. Bardağı kabul etmiyor.

"Al şunu," diye bağırıyorum. "Gel şuraya. Şurada edeceğim iki laf var. Uzun sürmez."

"Richard. Ben ..."

"Bak, evime davetsiz bir şekilde dalıyorsun. En azından beni dinleyebilirsin." Şu anda oturma odasında. Kolunu bırakıyorum. Korkmuş gözüküyor ve bu da benim biraz hoşuma gidiyor. "Otur."

Oturuyor ve "Ne var?" diyor.

"Tek söylemek istediğim." Şu anda sakinim. "Sanıyorum ki ... yok, hayır, biliyorum. Hatta, bundan inanılmaz eminim. Senden bu gezegen üzerinde yaşayan herkesten daha çok nefret ediyorum. Richenda, sana olan kinimin derinliğini hiçbir zaman tam olarak bilemeyeceksin. Bu, idrak edilemeyecek bir şey. Saçından nefret ediyorum. Elbiselerinden nefret ediyorum, kıllı bacaklarından nefret ediyorum; genel iğrenç tavrından nefret ediyorum; senin bütününden nefret ediyorum. Sen ve o serseri arkadaşlarının temsil ettiği her şeyden nefret ediyorum. Pepper'ın kafasına doldurduğunuz onca saçmalıktan. Her şeyden. Sende sevdiğimi söyleyebileceğim en ufak bir şey yok. Tamam mı?"

"Bu kadar mı?"

"Evet."

"İyi."

"Dinlediğin için sağ ol." Yumruğumdan yanan küller püskürüyor.

Beş dakika önce o, Pepper'dı. Ortalama bir ölümlüden biraz hallice, kabuk kabuk kulakları ve kızarmış gözleri olan bir insandı. Giyim zevki olmayan, "tontoş," ve "çok şeker" tarzı rezil şeyler –insanı hakkaten zıvanadan çıkaracak şeyler– söyleyen bir ölümlüydü.

Ama şimdi Holloway Caddesi'nde yanında çingene şoförüyle

dört nala giderken, sanki bir tür erişilmez tanrıçaya dönüştü. Ben bunu cidden anlayamıyorum.

Bir gün okul toplantısında –sanırım on yaşlarındaydım– bir öğrencinin okuldan eve dönerken öldüğü duyurulmuştu. Çocuk kafasını tren pencesinden çıkarmıştı, bu yüzden köprüde beyni patlamıştı. Okul müdürü başsağlığı diledi ve toplantının geri kalanında, onun ne kadar iyi bir arkadaş olduğu, sevenlerinin kalplerinde yaşayacağı ve trende kafaların içeride tutulmasının yeni bir okul kuralı olduğu gibi bir şeyler zırvalayıp durdu. Kimse gözyaşı dökmediyse de, insanlar "Bunun kimsenin başına gelmesini istemem," ve "O kadar da kötü bir çocuk değildi ya," tarzı şeyler söylüyordu. Ama aslında – herif tam bir maldı. Ben de bu olayın, şimdiki kötü vaziyetimle ortak bir yanı olabileceğini düşünüyorum.

Sonuç olarak, bir liste çıkarmaya başladım.

Hippi müziği ve yemeği seviyor; yatakta çok kötü; hayal gücünden uzak iç çamaşırları giyiyor; uykusunda osuruyor; rezil arkadaşları var; resmen rezil bir sevgilisi var; çok fazla somurtuyor; yavaş içiyor; bir kere bakmadığımı sanıp burnunu karıştırırken yakaladım; şişman, büyük ihtimalle yaşlanınca benzeyeceği salak ve ucube bir annesi var; futboldan nefret ediyor; dinlediğim müzikten nefret ediyor, arkadaşlarımdan nefret ediyor ve benden nefret ediyor.

Listeyi başucuma yapıştırıyorum ve kendimi tatmin olmuş hissediyorum. Dışarı çıkıp, barda okumak için bir dergi alıyorum.

SOHBET KÖŞESİ

Mektuplar

• Umarım geç kalmamışımdır. İşte sigara bağımlılığından kurtulmak isteyenlere yararlı bir tavsiye. Hamile kalın. Ben başardım. Üç yıldır bir tane bile sigara içmedim.

C. Dodder, Doğu Byfleet, Surrey

Peg diyor ki: Ben sigarayı bırakmanın kilo aldırdığını sa-

nırdım. Ama sen kilo alma işini önce yapmışsın. Tebrikler!

• İnsanın yakınlarını kaybetmesiyle ilgili yazınızı ilgiyle okudum. Ama sizi önemli bir noktada düzeltmek istiyorum. Demiştiniz ki, "Kaybetmenin acıları zamanla iyileşmeye başlayacaktır." Kırk altı yıl önce dul kalmıştım. O kaybımın acısını duymadığım bir gün bile geçmiyor. Yaraların zamanla iyileştiğine inanmıyorum. Zaman sadece bu kayıplarla beraber yaşamaya alışmanızı sağlıyor.

M. Russell, Almwch, Anglesey

Peg diyor ki: İnsanın yakınlarını kaybetmesi her zaman hassas bir konu olmuştur. Eminim ki bütün Sohbet *okuyucuları acınızı paylaşıyordur.*

• 74 yaşındayım. Ama bu, bir arkadaşımla beraber Londra'daki Tate Sergi Salonu'na gitmemi engellemedi. Yıllardan beri gittiğim ilk sergiydi ve böylece dışarıda harika bir gün geçirmiş oldum. Bence *Sohbet* aylık bir sanat köşesi hazırlamalı ve yaşlı okurlarının en azından bir kısmını, evde pinekledikleri yerden çıkmaları için cesaretlendirmeli.

E. Butler, Milton Keynes

Peg diyor ki: Okuyucularım, siz ne düşünüyorsunuz? Yazın ve fikirlerinizi söyleyin.

• Sayfalarınızda ve televizyonda reklamları çıkan kadın ürünlerine bakacak olursak reklam sektöründe çalışan yuppie'ler milyoner olmalılar. Ama kesinlikle erkekler. Eğer kadın olsalardı, mavi kanımız olmadığını bilirlerdi.

N. Shephard. Frimley, Surrey

Peg diyor ki: Kraliyet Ailesinin mavi kanı olduğu söylenir. Belki yuppie'ler için de aynı şey geçerlidir!

• Bütün Esther, Ethel, Beatrice ve George'ların dikkatine. Tekrar moda olduk. Önce Prenses Beatrice vardı. Derken geçen hafta torunum ve karısı yeni doğan

çocuklarına benim adımı –yani Hilary– koydular. Nasıl mutlu oldum anlatamam.

Hilary Stevens, Londra SE15

Peg diyor ki: Kusura bakma Hilary, fotoğrafı koyacak yerimiz yoktu. Ama hepimiz onun dünya tatlısı bir bebek olduğu konusunda hemfikiriz.

Bir hafta geçiyor ve *Desire*'ı kelimesi kelimesine ezberliyorum. Ve ne zaman "Sara" ya da o deli vals "Isis" (kesinlikle saçma sapan bir yolculukla değil sadakatsizlikle ilgili bir şarkı) çalsa, gözyaşlarımı bastırmak zorunda kalıyorum. Ama bunlar "Of, o kadar yalnızım ki" gözyaşları değil. Bunlar, Bombacılar şampiyonluk kupasını kaldırdığında tutmaya çalıştığım türden gözyaşları. Hayatta bir şeyin çok doğru olmasından doğan yaşlar. Arsenal sadece bir maç kaybetti. O kadar doğru bir şekilde yaptılar ki şu işi. Dylan'ın söylediği bazı şeyler de çok doğru. Benim şu anda durduğum yerde o daha önce bulunmuş ve bu çok güzel bir rahatlık hissi veriyor insana.

"Isis" – benim durumumu tamı tamına açıklıyor. Dylan şarkıda, kendisinden uzaklaşmış karısını bir tür tanrıçaya, onu delirten "mistik bir çocuğa" dönüştürüyor. Kesinlikle zırva. Ama çok doğru.

Şimdi yukarıdakilere şöyle bir baktım da (bara geri döndüm ve olaylara çok daha net bir şekilde bakabiliyorum), aslında şarkı rezalet. "Careless Whisper" –şu anda müzik kutusunda o çalıyor– da üzerimde aynı yoğun etkiyi bırakıyor. Boktan kadın dergilerindeki şu mektuplar insanın gözünden yaş getiriyor. Şu salak bira altlığında yazanlara bile muhteşem anlamlar yükleyebilecek durumdayım sanırım.

Eve dönüyorum ve listeyi tekrar okuyorum. Gerçekten tatmin edici değil. Yanına aceleyle "Allahın belası orospu" yazıyorum, sonra da onu cezalandırmak için gece ikiye kadar porno izliyorum.

Bu sabah çok hoşuma giden bir olay oldu: Bir kartpostal aldım.

Richard Tatlım,
Ne zamandır görüşemiyoruz. Seni görmek istiyorum. Bana XXX XXXX'ten ulaşabilirsin.
Sevgiler, Becky
XXX

Valla, ben Becky Meki hatırlamıyorum. Ama o beni tanıyormuş gibi duruyor. Ne bileyim, "XXX" falan. Eğer paramı pornolara harcamış olmasaydım, büyük ihtimalle bir beklenti ereksiyonu patlatırdım.

Bunun üzerine, kendimi biraz daha azgın hissedene kadar bekledim ve numarayı çevirdim. Becky'yi istedim – ve bilin bakalım n'oldu? Becky içine sıçtığımın bir borç toplama ajansının işiymiş. Alçakça değildir de nedir şimdi bu? Sanırım ufukta bir taşınma daha gözüküyor.

Ama önce, bir iki bira ve can havliyle son bir kurtulma girişimi. Listemdeki numaraları arıyorum. Ve şuna bakın, bir tanesi elinde benim ilgimi çekebilecek bir iş olduğunu söylüyor. Eski maaşıma göre biraz düşük olacakmış. Önemli değil. Aslında düşük seviyeli bir işmiş. Yani, daha kesin konuşmak gerekirse, masraflar dahil haftada 50 poundluk bir iş. Uyar. Şehrin bayağı bir dışında. Güzel. Beni tekrar arayacakmış. Tabii ki, kesinlikle, bugün olsa lütfen? Bu gece taşınma işim çıktı da. O yüzden bugün telefon et. Kesinlikle. Evet veya hayır, bugün – söz ver. Telefonu kapatıyorum ve evde bağırıp hoplamaya başlıyorum.

Müzik setim, kiralık televizyonum, (ikisi dışında) CD'lerim, mobilyalarım ve elbiselerimin çoğu Kuzey Londra'nın bit pazarlarında yağmalanmayı bekliyor. Önce Horace'ı arıyorum ve o da, Mahler'in Beşinci Senfonisi ve *Desire* albümlerime ve Keith Richards biyografisine memnuniyetle ev sahipliği yapacağını söylüyor. Ama bizi kabul etmiyor. Jeez'in çıkmaya daha birkaç haftası ve bir yandan evinde de bir düzine kadar psikopat kedisi var. Charlotte'un pit bull'a itirazı yok ama yeni erkek arkadaşıyla pek anlaşacağını sanmıyor. Bu da geriye pek bir seçenek bırakmıyor. Düşü-

nüyorum da, aslında hiçbir zaman gerçek bir arkadaşım olmadı. Eve geldiğimde telesekreterdeki sesimi duyuyorum. Süper. Koşuyorum, telefonu kapıyorum ve arayanı en iyi aksanımla nefes nefese karşılıyorum.

"Müjde," diyor kafa avcısı. En sonunda şu rezil hayatımın deli gömleğinin yırtıldığını hissediyorum. Birden her şey mümkün gözüküyor. Tabii ki, zaten her zaman öyleydi. Ama bu sefer bu fırsatı mahvetmeyeceğim. Yemin ederim. İzleyin, adam oluyor muyum, olmuyor muyum. Derken, telesekreterim ona döner bıçağıyla ağza alınmayacak bir şey yapmasını söylüyor.

X
Et, kemik ve egzama

Nerede kalacağım hakkında daha fazla endişelenmemek için deviriyorum barda Ekstra'ları.

Kasım gecesi, tenime ıslak bir battaniye gibi yapışıyor. Balkulak bile titriyor. Ortalıktan sıvışmadan önce bazı şeyleri ayarlamadığım için çok pişmanlık duyuyorum. Ama sonuçta biraz daha oralarda dursaydım, şu anda –ayaklarım alçıda– bir hastane yatağında yatıyor olma ihtimalim çok yüksekti.

Saat sabahın ikisi. Spor çantama doldurduğum eşyalarım, Balkulak ve ben ısınmak için Holloway Caddesi'nden gece otobüsüne biniyoruz. Bu da bizi Trafalgar Meydanı'na götürüyor. Araçtan indiğimde bir sigaraya, votkadan sağlam bir fırta ve sonra yapmam gereken şey hakkında kafa yormaya ihtiyaç duyuyorum. Oturuyor

ve seçeneklerimizi gözden geçiriyoruz. Sonuçta hiçbir seçeneğimiz olmadığı anlaşılıyor. Bu geceyi sıcak geçirip, sabah da ucuz bir daire bulmalıyız. Zulada 300 poundum var; o yüzden bu pek sorun olacağa benzemiyor.

"Ee, ne zamandan beri dışardasın?" diye soruyor pis bir dilenci.

"Yok kızım, yanlış anladın. Ben evsiz değilim."

"Nerde oturuyon madem?"

"Şu anda hiçbir yerde."

"O zaman evsizsin."

"Evet ama dilenci değilim."

"Öyle diyen de olmadı zaten, HH."

"HH?"

"Huysuz herif." Kız Balkulak'ı seviyor. "Cici köpek. Bi cıgara ver bari be?" İsteksizce bir sigara uzatıyorum ona.

Liz on beşindeymiş. Bir yıldan beri sokaklardaymış. Herkesi tanıyormuş. Eğer istersem beni yarın bütün çatlaklarla tanıştıracakmış. "Düzelir her şey ya."

"Öyle bir şey değil benim durumum. Yarın kafamı sokacak bir yer bulacağım. Yani, o tür bir şey değil."

"Paran var yani?"

"Hayır. Ama ... bir şey bulacağım."

"Tabii ki bulacaksın HH. Hadi, seni bir ateşin yanına götüreyim. Bakarım sana ben be."

Liz'le Lincoln's Inn'in arkasına gidiyoruz. Kendimi kötü hissediyorum. Ne bileyim, cidden Liz'e bir şeyler vermek isterdim. Para mesela. Veya yemek almak isterdim ona. Ama ne bileyim, o tür bir şey yapamazsınız ki, öyle değil mi? Paranız olduğunu bir çaktırmayagörün. Liz büyük ihtimalle zararsızdır. Ama bu insanların geri kalanı ... Dünyanın en pislik yaratıkları bunlar. Tıpkı Pepper'ın son zamanlarda takıldığı tipler gibi.

Ezilmiş metal, tahta, karton, ateş ve müzikten –evet müzik de var– oluşan bu sığınakta bir süre oturuyorum. Liz'e ve isteyenlere bitinceye kadar sigara ve votka veriyorum. Kimse fazla konuşmak istememi sallamıyor. Bir öğlen Horace'la içerken gördüğüm kırmızı mohavk'a gidiyor kafam. Düşünüyorum da, onunki de fena bir

giyim tarzı değil aslında – sıçtığımın sığınağında yaşayıp, diğerleriyle şarkı söyleyip sigara paylaşıyorsan. Ayrıca diğer köpeklerle süper geçinen Balkulak'ı da kimse sallamıyor.

Ama bakın size ne diyeceğim. Burada inanılmaz derecede rahatsızım. Pepper izliyor işte. Sonra bana verdiği CD'den bir cümle hatırlıyorum ve bu beni gülümsetiyor: "İsis'i düşünüyorum, onun beni kalpsizin teki sanmasını."

Evet, hayvan gibi de suçlu hissediyorum. İkimizi de bu gece Hilton'a sokacak kadar param var ama ben burada oturmuş on beşlik Liz'in konukseverliğini kabul ediyorum – böylece sabah bir daire bulabileceğim. Sonuçta bu bir hayatta kalma savaşı, öyle değil mi? Önce kendinizi düşünmelisiniz – yoksa işiniz tamamen biter. Bu insanlar gibi. Sokaklarda rezil Tennents Super içersiniz. Asla bunlar gibi olmak istemem – o yüzden, Allah yardımcım olsun.

"Ben yerime herkesi sokmam öyle ha."

"Sokmazsın tabii ki. Sağ ol. Burası çok daha sıcak."

"Ama seni görür görmez üzüldüm. Uzun zamandır dışarda diilsin. Çok güzel kokuyosun." Liz güzel kokmuyor. Öyle sağlam pis serseri kokusu da değil. Anlarsınız ya, sırf insan kokusu. Hiç işlem görmemiş. Daha önce bu kadar yakın olduğum hiçbir insan gibi değil.

"Ayrıca, senden hoşlandım. İstersen bana dokunabilirsin. Sallamam yani."

"Eh, senin de dediğin gibi, sadece ısınmak için."

"Evet." Ama yine de az dokunuyorum ona. Çünkü o bunu istiyor. Kız daha on beşinde. Öpüşüyoruz. Biraz daha ileri gidiyoruz.

"Hayır, lütfen, yapmak istemiyorum," diyorum.

"Niye? Niye yapmayacakmışsın?" diye soruyor, çok incinmiş bir şekilde.

"Bak Liz. Sanırım bir hastalığım var. Bu da senin ihtiyacın olan son şey."

"Tanrım. Ne kadar iyisin. Bana bunu söylemen o kadar güzel bir şey ki. Çoğu tip ... hiç sallamaz," diyor ve beni öpüyor. O işi sadece ellerimizle yapıyoruz. Bu ikimiz için de en iyisi. Çok uyumuyorum ve keşke biraz daha içkim olsaydı, diyorum.

Sabah Finsbury'ye giden bir otobüse atlıyorum.

Evet biliyorum, Liz'e çaktırmadan bir şeyler vermeliydim. Yattığı yere biraz para bırakmalıydım. Ama bilemiyorum, belki bir orospu gibi hissedebilirdi kendini.

Kutu gibi bir oda. İki kapısı var – biri rezil bir avluya, diğeri evin geri kalanına açılıyor. Ortak ve boklu bir banyo. Boklu bir fırın, su sızdıran duvarlar, bitik bir ankesörlü telefon. Bu gecekondunun fiyatı, iki haftalığına on pound (ne de olsa kendi odam var). Eğer bir aylığı peşin ödersem de, kartonu pencereyle değiştirecekler.

Ev Andover arsasının –bilmiyorsanız söyleyeyim, burası Finsbury Park'ın Broadwater Çiftliği'dir– kıyısında bir harabe. Andover arsası, çocukların hırsızlık yapıp köpeklerle oynamaları için bütün gün sokağa salındığı bir bölgedir; bir belgesel yapımcısının ıslak rüyasıdır. Polisin uğradığı tek zamansa, bir aydan beri koltukta kalmış bir nine cesedini kazımak içindir. Daha önce yaşadığım yerin tersine, burası pek "tarz" olarak adlandırılamayacak bir mekân. Açıkçası, halıda uyuyacağım. Şilte sidik kokuyor – ironik, değil mi? Ama yer de küf kokuyor.

Küvete işiyorum. Orada kalıyor. Ben de sağlam bir ağlama seansı için çantamın üstüne oturuyorum. Ama hiçbir şey gelmiyor. Giderek çöküşe yaklaşıyor olsam da, votka ve kodein almış gibi hissediyorum.

Evin giriş kapısında bir tıklama. Korku yok. Gelen karşılama komitesi; bir teneke Super ve yakılmış bir dalgayla, Aslan Daniel. Dokunaklı değil de nedir şimdi bu?

Haşhaş dumanı Aslan'ın doğal rastalarından dolanarak yükseliyor. Tatlı, insanı ele geçiren aroması içimde büyük bir arzu uyandırıyor. Ama neredeyse sonu gelene kadar bana uzatmayacağı belli. Taşaklarıma bahse girerim ki kaysıyı da öne koymuştur, böylece bir fırt bile alamayacağım. Ama yanlış düşünmüşüm. Bana uzatıyor ve dalga saf Skunk. Parafinden eser yok. Bu mala da iyi dayanıklıyımdır ama – obaa, uçuyorum be.

Bu evdeki durumların iyi olmadığını öğreniyorum. Gece boyunca bir çığlık, cam kırma, müzik, kötü tesisat ve düzüşme kakofoni-

si almış başını gidiyor. Ben ve Aslan'ın üst katında bir çift yaşıyor. Hafta boyunca sorun olmuyorlar. Ama cuma ve cumartesi geceleri adam karısını mahalleden tiplere bir postası üç pound'a pazarlıyor. Kadın doğal olarak bu anlaşmaya karşı. Herif Marley olarak biliniyor. Kadınsa Zırlak.

Daha da fenası, aynı katta bir crack satıcısı var. Bundan daha da dayanılmazı ise, bu herifin akşamları gitar ve amfi tamir ediyor olması. En üst kattaysa iki tane dönme var. Birinin durumu çok kötü.

Bundan başka; diğer odalarda dört öğrenci ve işsizlik parasıyla geçinen birkaç serseri yaşıyor. Ve –etrafta neler döndüğünü bilmeyi seven Aslan dışında– hiçbiri diğerine karışmıyor. Aslan gidiyor. Kulağımı çantama, kolumu da Balkulak'a dayıyorum ve onun Pepper olduğunu farzediyorum. Uyuyakalıyorum. Büyük ihtimalle ağlayarak – hatırlamıyorum.

Bugün, insanlar tarafından çoğunlukla Zippy ve Bungle Fan Kulübü olarak anılan yere giderek işsizlik maaşımı yeni adresime transfer etmeye çalıştım. Bir buçuk saat başvuru kuyruğunda bekledim. Oturmam söylendi; onlar beni çağıracaklarmış. Bir saat geçtikten sonra dosyamı kaybettiklerini söylediler. Birkaç sorudan sonra beni paramı zamanında ya da en geç bir gün gecikmeyle alacağıma dair temin ettiler. Öğle yemeğinde barda kayıtların bilgisayara geçirilmesi gerektiğini belirttim. Ne kadar aptalca bir düşünceye kapılmışım. Doğal olarak öyle olduğunda dolandırmak daha zor olacak – herkesin bildiği gibi kimse sadece İşsizlik parasıyla yaşamını idame ettiremez. Yani, içki ve sigaradan sonra geriye bir bok kalmıyor ki.

Birkaç biradan sonra daha iyi oluyorum ve benim cerahat toplayan arkadaşı kendine getirmek için Paddington'daki St. Mary's'e gidiyorum. Biraz uzun yol ama, oradaki tribi biliyorum. Daha önce birkaç kere tedaviye gitmiştim. Diğer yerlerin aksine, müdahaleyi yaparken tutmana izin veriyorlar. Böylesini yeğliyorum ben; daha az tehlikeli – özellikle işi bir kadın yapıyorsa.

Alt kattaki crack satıcısı ve amfi tamircisinin adı Richard. Ne var ki sadece amfi tamir ediyor, o da sadece gün içinde. Marley de karısını falan pazarlamıyor. Açıkçası Aslan (Nigel Smith olarak da

bilinir) biraz palavracı çıktı. Malikâneyse, benim sandığım gibi bir açık cezaevi olmanın aksine, çok güvenli. "Tam bir sidik yuvası, koduğumun belediye binası. Azıcık yüzünü göster yeter. Hiçbir sorun çıkmaz." Richard harbiden çok sağlam eleman. Kapımdaki kilidi çok sıkı bir Chubb'la değiştirdi ve içeriye de çelik bir tabaka koyup kapının kırılmasını iyice zorlaştırdı. Tuvalet kokan şiltemi de çöpe atıp, Blackstock Caddesi'ndeki bir ikinci el mağazasından hemen hemen kokusuz bir tane aldık.

Doğal olarak onu Hornsey Wood meyhanesine götürüp, ikimizi de zil zurna sarhoş ettim. Bu kadar karşılıksız bir insani iyilik karşısında başka ne yapabilirdim ki? Onu bilardoda on dokuza bir yendim – ve bu da sadece siyah topu yanlışlıkla sokmamdan oldu.

Richard'a eski şiltemi yakmaya gelip gelmeyeceğini sordum. İstemedi. Böylece çok eğlenceli bir olayı kaçırmış oldu.

Kötü dönemlerin bir özelliği de, o kadar da kötü olmamaları. Tabii ki her gün bara gitmeye param yetmiyor. Ama yine de kokulu bir çuvala benzeyen odamda sekiz ya da dokuz kutu 'super'la idare ediyorum işte. Aslan da, her akşam bir uyku öncesi takılması için geliyor – eğer varsa, maaşlarımızın geliş sırasına göre çeyrek ot alıyoruz. İçime gömlek giymeden bir ceketle dolaşıyor olmak, koltukaltlarımın leş gibi kokması, haftanın üç günü donumu ters çevirip giyiyor, barlardan tuvalet kâğıdı ve ampul çalıyor ve Stuart Green Caddesi'ndeki tezgâhlar kapanırken yerlerden çürük sebze topluyor olmak beni rahatsız etmiyor. Attıramayacak kadar tembel olmam bile bana koymuyor (ayrıca, hâlâ biraz acıyor). Pepper'ın baştan çıkarıcı hayalinin beni haftada bir ya da iki kez tatmin etmesi yeterli oluyor.

Ayrıca, bugünlerde Pepper hakkında nadiren düşünüyorum. Bu doğru, ihtiyacım yok çünkü. Kadın diğer düşüncelerimin altında tam gün dolanıyor. Küçümseyici bir hayalet gibi her hareketimi izliyor. Ama hareketlerimi onu etkilemek için düzeltmeye çalışamayacak kadar kopmuş durumdayım. Ne bileyim, donumda çıkmayan kocaman bir leke var. Ümit edebileceğim en iyi şey, çöküşümü izlerken duyduğu iğrenmenin içinde bir parça olsun acıma olması. Diyelim ki, onu ve Richard'ı barın tekinde gördüm. Bu bana en

ufak bir rahatsızlık vermez. Onlar her zaman yan masada; bana gülüyorlar ya da beni görmezden geliyorlar.

Tabii ki, her zaman eski dostum yanımda.

Balkulak'a bir bakın. Yaşamla dolup taşıyor. Çalıların arasından sopasını bulmak için fırlayıp gidişi; zıplayıp, göğsüme neredeyse dengemi kaybettirecek kadar güçlü vuruşu; üzerime atladığında, pençelerindeki küçük siyah yastıkların omuzlarımı sarsması; başka bir köpeğin arkasından gidip, "Naber ya? Ben Balkulak ve hayat çok güzel bir şey," deyişi; yanlış anlaşılan yaşama sevinciyle diğer köpek sahiplerinin ödünü koparışı.

"Gazetelerde onlar hakkında o kadar çok şey yazıyorlar ki. Ama onlar mutluysa, iyi bakılıp, düzenli egzersiz yaparlarsa, pırlanta gibidirler. Yoyo" –Rottweiler'ı– "bir karıncayı bile incitmez. Ona cidden iyi bakmalısın. Şu toplu imha muhabbetini gerçekten anlayamıyorum."

Düşünüyorum da – herhangi bir insan bu kadar güzel bir yaratığın hayatını sona erdirmeyi hangi gerekçesiyle haklı gösterebilir? Evet ya, şu anda yanımda nefes nefese duran kayınağacı renkli dostumun bana sonsuz güvendiğini düşündüğümde yutkunuyorum.

Balkulak'ın bana *ihtiyacı* var. Bu harikulade bir düşünce. Bütün o gücüne, iştahına, potansiyel öldürme yeteneğine rağmen Balkulak ben olmadan yaşayamaz.

Burada önemli olan şeyin, yaşayan her şey arasındaki etkileşim olduğunu anlıyorum. "Hayatın bütün yalanları, eziyetleri ve hayal kırıklıklarına rağmen," günün sonunda, aynı taraftayız. O yüzden, hay sokayım, kabul ediyorum. Belki de zavallı kızın egzamasından yarı yarıya ben sorumluydum.

Belki şu andaki durumuma yönelik bu tozpembe yaklaşımın nereden çıktığını sorabilirsiniz. Durun anlatayım. Bugün Noel ve kuzey Londra'da bulabileceğiniz en iyi gecekondulardan birinde, çok iyi vakit geçiriyoruz.

Bu mekân fantastik. Resmen Tasarım Müzesi'ne alınması lazım ya. Bu muhteşem rahatlıktaki kanepe, süt kutusu sandıklarının asma kilitlerle birbirine bağlanmasıyla yapılmış. Duvardan uzaklaştırdığınız zaman kocaman bir yatağa dönüşüyor. Sonra, ekmek se-

petlerinden yapılmış çekmeceler var. Kitap rafları rengârenk boyalı sularla dolu kahve kavanozlarına oturtulmuş, yine rengârenk boyanmış tahta kalaslardan oluşuyor. Tabii bir de, yılbaşı ağacımız var. Gümüş sprey boyayla boyanmış ve jilet, dikenli tel, zincir ve kırık ampullerle süslenmiş – ve plastik bir köpek bokuyla taçlanmış. Ama en iyisi, gaz ateşi. Yani, tam olarak ateş denilebilecek bir şey değil. Daha çok, dosdoğru ana sistemden gelen "r" şeklindeki büyük bir boru. İşte bu boru oda boyunca ilerliyor ve uca doğru zayıflayan muhteşem mavi bir alev saçıyor. İnsanın aklına bunun bütün mekânı yakıp kül edeceği geliyor – ama son derece güvenli. Bugün belki yirminci biramı içiyorum. Yeni tanıştığım Caroline'se yanımda yatıyor ve elim onun bluzunun içinde. Göğüsleri biraz yağlı. Aman, yağlı bir meme hiç meme olmamasından iyidir ve ayrıca bugün Noel.

Ama olmuyor. Yani Caroline'i ayakta, tuvalette düzmeye çalışmak olmuyor. Hava o kadar soğuk ki, küçük Richard'ın yarısı içeri saklanıyor. Dibinde kalın bir yuvarlanmış prezervatif halkası var. İçki de pek yardımcı olmuyor. Psikolojik mazeretler bir yana, Pepper'ın sırıtan yüzü buzlu cama yapışmışken yapamıyorum şu işi işte.

Bugün maaşımı aldım. Bu yüzden, St. Mary's'in bahçesinde geçen ayki kan testimin sonucunu bekliyorum.

Evet, yaptım, HIV testi için kan vermeyi kabul ettim. Danışmana izini bulabileceğim bütün partnerlerime haber vereceğime ve seksten uzak duracağıma söz verdim. Ayrıca genel olumlu bakış eksikliğimden dolayı AIDS'in pençesine düşmemin büyük ihtimalle çok kolay olacağını da ekledim. Danışman Transandantal Meditasyon önerdi. Ama onu benim kaldığım yerde öğrenemiyorsunuz.

Önümdeki milyonlarca genç gibi, doğanın beni çürüğe ayırıp ayırmadığını öğrenmek için bekliyorum. Bundan kaynaklanan katıksız dehşetin büyüklüğünü kavramaya çalışıyorum; dünyanın en büyük piyangosu. Tanrı ya da doğanın faşizminin, politikanın hayal edebildiği her şeyden sonsuz derece daha kötü olduğunu düşünüyo-

rum suçluluk duymadan.

Aman, takmıyorum. Hakikaten. Açıkçası, Pepper'ın beni kucaklayan sıcaklığına viral bir zehir akıttığımı düşünmek beni çok üzerdi. Ama kendim için endişelenmiyorum. Ben karanlığın içinden dışarı bakıyorum. Şimdilik yaşamak için o kadar da acelem yok.

Biletim çekildi. Evet, tam anlamıyla bir Yaşam Boyu Tatili kazanmış bulunuyorum. Zorla sırıtıyorum – ne bileyim, paran olmadıktan sonra bir tatil ne kadar iyi olabilir ki? Tabii ki, diğer *alışverişe gerek yok* çekilişlerinin aksine, bu tatil bir kişilik. Geçen ay –çekiliş mahallinde tüketilmesi koşuluyla– 150 mg Eradacin ile idrar yolu iltihabım için bir leğen dolusu antibiyotik golf topu kazandım. Evet, biliyorum, bir beş gün ayık kalmalıydım. Ama bilirsiniz nasıl olduğunu.

Aralıksız her gece, Pepper'la yeniden bir araya geldiğimi görüyorum rüyamda. Her sabah ise, gözyaşları içinde erkenden uyanıyorum.

Geçen hafta mektubu tekrar okumayı denedim. Bir şey olmadı. Bir şey olduysa, o da mektubun çok alakasız gelmesiydi. Artık fotoğraflardan da acayip baydım. Kadının gerçekliği zamanla geride kaldıkça, hayali de berraklığını ve her yerde bulunabilme özelliğini o kadar artırıyor. Bu kadar sapıkça bir şey olabilir mi be kardeşim? Bugünlerde kadınlarda aradığım şeyler soluk çay rengi saçlar ve deri hastalığı. Ama işin aslına bakarsanız –ki bu da devamlı kendime söyleyip durduğum şey– ben de öyle bir melekle falan yaşamadım yani. Kız arkadaşım da bütün insanların doğasında olduğu gibi sıçan, osuran ve mastürbasyon yapan bir insandı. O kadar da hastası olunacak biri değildi. İhtiyacım olan şey, olaylar üzerinde sağlam bir kavrayış geliştirmek. Üçüncü bir şahsın tavsiyesine ihtiyacım var. Sahi bayağı zaman geçti, o yüzden Jeez –şayet topluma geri döndüyse– birkaç bardak bira ve birkaç avuç farmasötik için iyi olabilir.

Ama size dengeyi cidden bozan şeyin ne olduğunu söyleyeceğim. Bir şey oldu. Çok fena bir şey oldu.

Yani, beni biliyorsunuz. Barlarda içerim. Eğer ucuz içki içiyor-

sam da, gizlilik içinde –odamda– içerim. Kesinlikle sokakta içen dallamalardan değilim. Ne bileyim, eğer sizi tanımıyor etmiyorsam, hiçbir zaman sizden para istemem – kesinlikle böyle bir tip değilim. İşte, iki gün önce sokakta içiyordum ve bunun için de çok iyi bir sebebim vardı. Bir bardan öbür bara gidiyordum. Park Meyhanesi'nde birkaç kadeh içmiştim ve hâlâ çok fena **sokak-korkusu** ve **içki-suçluluğu** duyuyordum. Aynı zamanda ellerimin de Dünyanın Sonu için hâlâ yeteri kadar sabit olmadığını hesap etmiştim. İyi iyi, tamam, kadın barmenlerin birinden bayağı hoşlanıyorum – kızın sanki üzerinde et dövücüsüyle çalışılmış gibi bir çenesi var.

Şimdi, farzedin ki beni tanımıyorsunuz. Resmen yanlış bir izlenime kapılabilirsiniz. Herhalde ikinci elden aldığım 2 poundluk paltom serserice gözükebilir. Maaşım gelinceye kadar ayakkabılarım için de yapabileceğim bir bok yok. Saç kestirme denilen şeyse resmen geçmişe ait bir şey artık. Ama evet, sanırım saçımı tarayabilirdim. Tıraş olmaya gelince – kendimi son zamanlarda bir parça kırılgan hissediyorum ve tıraş olmak canımı acıtıyor – veya en azından ben acıtabileceğini düşünüyorum. Dolayısıyla, o beni barın dışındaki parmaklıklara yaslanmış, ucuz bira tiryakisi mahalle halkıyla konuşurken gördüğünde –iki çift laf etmek için durmuştum, o kadar– tamamen yanlış bir izlenime kapılmış olmalı.

Yani, onu –araba trafikte durduğu için oldukça yakından– görmenin beni onun insaniyetine ikna edebileceğini düşünebilirsiniz. İmkânsız. Siyah bir GTi ya da 205 ya da bu tür sağlam bir şeyin içindeydi; direksiyondaysa, hayvan yakışıklı, reklamcı kılıklı artist bir tip vardı.

Diğer seçeneği önermeyin bile. O ihtimal üzerinde tekrar tekrar düşündüm. Apaçık oydu işte. Resmen yanıbaşımda duruyordu. Tabii ki tanıdı beni. O şok içindeki bakış. O inanamamazlık. İlk başta kafasında herhangi bir şüphe varsa, onu da yok ettim. Deyim yerindeyse, ona alameti farikamı gösterdim. İstemeden, kendiliğinden kafam öne düştü ve gürültülü bir şekilde önümdeki yeşil renkli "İngiltere'yi Temiz Tutun" tenekesine kustum.

O yüzden düşünüyorum da eğer –onca şeyden sonra ufacık bir

ihtimalle– beni iyi yanlarımla hatırlıyorduysa, o hatıralar da yok olup gitmiş oldu. O kadar yakınımda durup, insaniyetimden koca bir parça koparıp gitti resmen. O tabii ki hayvan gibi pahalı iş elbiseleri içindeydi, havalı bir arabada oturuyordu ve resmen bir tanrıça gibi gözüküyordu. Benim misilleme olarak yapabileceğim tek şey, onu bakışlarımla biraz hırpalamaktı – bu da çenemden safralı bira akarken pek intikam olmadı ama, neyse.

O yüzden benim için artık İsis'i soymanın zamanı geldi, diyebiliriz. Onu aynen olduğu gibi hatırlamanın, tekrar insan yapmanın zamanı geldi. Evet, Hafıza Kokteylini getirin.

"Bir bak bana be abi. Şöyle adam gibi bak bir ya. Bu öğlen beş tane devirdim. Bu, bu akşamki dördüncüm. Ellerime baksana. Bittim ben. Kendime gelemiyorum bile artık. Kendime gelmek için içmem gereken içkiye bile uzanamıyorum be. Nabzım 110'lara çıktı. O yüzden hiç sallamıyorum, cidden."

"Richard, dostum, sence olayları biraz abartmıyor musun?"

"Ayrıca Jeez, dediğim gibi. Uçmak için değil. Bazı şeyleri halledebilmek için." Jeez sırıtıyor.

"Sen öyle diyorsun Richard ama içinde olduğun duruma bakarak konuşacak olursam, buna pek ikna olamadığımı söylemeliyim. Ne bileyim, eline koluna neler yaptın sen Allah aşkına ya? Tekrar toparlanman için sana biraz para versem çok daha iyi olmaz mı? Sana zehirden kurtulman için bir Antabuse kürü bile yazdırabilirim yani?"

"Jeez, bazı şeyleri bildiğim gibi yapmam gerekiyor."

"Richard, şunu anlaman lazım: Eğer doz aşımına uğrarsan, ki bu hiç de uzak bir ihtimal değil, bunun sorumluluğunu kaldıramam. 'Hayır' demekten başka bir şey gelmez elimden."

" 'Eğer bir silah satıcısı olsan ve ben senden bir bıçak alsam,' hatırlıyor musun?"

"Evet ama bu tamamen farklı ..."

"Beni aşağılama Jeez. Şunu yapmama izin ver işte."

Elini omzuma koyuyor ve homofobik bir titreme duyuyorum.

Bir müddet öyle duruyor. Ani ve sert hareketlerle kasılıp duruyorum.

"Peki, peki. Sen kazandın," diye fısıldıyor ve elini çekiyor.

"Çok kral adamsın be Jeez. Zaten kimse seninle görüştüğümü bilmiyor. Kimse malı senden aldığımdan kıllanmayacak."

"Hayır da, Horace ve Pepper da durumu çakmayacaklar değil mi?"

"Sen suçlu olmayacaksın. Kanıt olmayacak çünkü. Ayrıca, sanırım son baskından sonra senin mekân temiz."

"Orası öyle. İç hadi, gece daha yeni başlıyor." Bardağın yarısını bir seferde dikiyorum. Vücudum sıvıya defolmasını söylüyor. Şansım varmış, çoğunu bardağın içinde yakalayabiliyorum. Tadına bakıyorum. Fena değil – az biraz ılık olsa da. Jeez suratını buruşturuyor.

Jeez'in evindeyiz. Soho'da küçük, beş odalık bir olay –onun 'kaçak oyun alanım' dediği bir mekân– heh. Tabii ki, bana Hafıza Kokteyli diye bir şeyden haberi olmadığını söylüyor – ve evet, bütün bunları Pepper'dan intikam almak için yaptığımın da farkında. Bu olay kafaya tamamen, yüzde yüz koyup koymadığımı soruyor. Kesin kararlıysam, malzemeler onda var. Evet, kararlıyım.

Bir şişe Scotch içiyor ve oturma odasına dalıyoruz.

Geri geldiğimde, kendimi biraz kötü hissediyorum. İki Mogadon atıyorum – çok da sikimdeydi be?

On sekiz saat sonra, kendimi asırlardır hissetmediğim kadar iyi hissederek uyanıyorum. Evet, doğru kararı veriyorum. Asıl olay için hazırım. Felaket için. Düşünüyorum da, eğer cartayı cekersem, o trenler hakkındaki rüyaların hepsi tamamen boşa gitmiş olacak. Bir gergedan sürüsünü bayıltacak kadar ilaç almış durumdayım.

Balkulak sızlanıyor, havlıyor, kokluyor, gülümsüyor ve köpeklerin yapması gereken diğer şeyleri yapıyor. Pepper, olması gerektiği gibi bir Pepper. Belki Richard'ladır. Büyük ihtimalle iştedir. Ama o sadece etten, kemikten ve egzamadan bir Pepper. Eğer bir Richard varsa, o da Pepper'ı insanların yapması gerektiği şekilde beceriyordur. Pipisi bamya kadar değildir. Doğrusunu söylemek gerekirse, herif büyük ihtimalle vejetaryen bile değildir. Korkak

Gary gemiyi terk etti. Artık sesler yok. Balkulak'ı son gezintisine çıkarırken, diğer insanlar, onların köpekleri, böcekler, halüsinasyonlar veya yoldaki çukurlar yüzünden canım sıkılmıyor. Hayatın –eğer o gece ölmeyi kafanıza koymuşsanız– yaşanmaya değer olduğu paradoksuna ılımlı bakıyorum.

"Bir bira içelim mi?"

Ama Balkulak "Ayıpsın," demiyor. Ben de demiyorum. O yüzden eve gidiyoruz.

Ama biliyor musunuz? Benim canım bir şey içmek istiyor. Bir bardak çay. Fincan tabağı üstünde. Dolayısıyla süpermarketin karşısındaki küçük kafeye uğruyoruz. Çayı yudumlarken elim titremiyor.

Balkulak ümitsizliğimin yok olduğunu fark ediyor ve sevinçli bir havaya giriyor. Ancak bundan sonra zavallı Balkulak'a da ilaç vermem gerekeceğini fark ediyorum. Bu canımı sıkıyor ve vaktinden önce bir Diazepam alıyorum.

Sisli gece pencereyi yavaş yavaş kaplıyor. İki sarı Diazepam bisküvisini zamanında alıyorum.

Diğer altıyı ve on iki mavi Ativan hapını sıralayıp, votkayı odanın ortasına koyuyorum.

Bir saat sonra bir su bardağına votka koyuyorum ve anlatılmaz bir zevkle içiyorum. Bir ihtiyaç su yüzüne çıkıyor: Charlotte'un videosu. Son bir sefer. Ama tabii ki seyretmiyorum. Seks, kolayca bir yaşama sebebine dönüşebilir. Ayrıca TV ya da videom da yok – etkiler başlıyor ve kafamdaki bu zararsız sersemlik hoşuma gidiyor. Votkadan bir fırt daha alıp, uzanıyorum.

Dalgın bir saat boyunca bir sinekkuşu gibi süzülüyorum.

Pepper, Charlotte veya Kat (ilki) ağlayacak mı benim için? Öyle olacağını ümit etmeye çalışıyorum. Ama içimden ümit etmek gelmiyor. Hayır, Jeez yanılıyordu. Güdülerim saf.

Sonra, bir ya da iki gün önce rüyamda Jeez'in benimkini ağzına aldığını gördüğümü hatırlıyorum. Bu hoşuma da gitmişti. Evet, hatta uykumda boşaldım. Yoksa ... hassiktir! Şişeden bir yudum daha alıyorum.

Kendimi iyi ve operasyona hazır hissediyorum. Küçük kutula-

rından üç Ativan alıp, Balkulak'ın mamasına karıştırıyorum. Pepper bir kere demişti ki, "Bu söyleyeceğim bir vejetaryenin ağzından çıkıyor olduğu için kulağa gerçekten sapıkça gelebilir. Ama Balkulak'a aldığın yemek garip bir şekilde beni çıldırtıyor. Yani resmen salyalarım akıyor." Şaşkın karı.

Aklıma başka bir diyaloğumuz geliyor.

"Richard," demişti, "cennet ve cehenneme inanır mısın?"

"Aman, bilmiyorum ki. Umarım yoktur. En azından, umarım cehennem yoktur. Ne bileyim, benim yerim direk ayrılmış olurdu."

"Ben, ruhlarımızın ölünce bebeklerde yeniden doğduğunu –ve son hayatımız hakkındaki her şeyi unuttuğumuzu– düşünüyorum. Ama onların da bir yerde kaydı tutuluyor sanıyorum."

"Eh, tam sana göre bir düşünce zaten, öyle değil mi?"

"Niye tam bana göreymiş?"

"Çünkü sen bu geri dönüşüm muhabbetlerine çok takmışsın kafayı."

Acaba kaç tane alsam diye düşünüyorum. Ne bileyim, bu uyuşturucuya toleransım çok yüksek. Öte yandan, bu olaydan canlı çıkmak da fena olmazdı. Neticede, az olmasın da çok olsun diye üç Halcyon alıp, bir bardak daha votkayla yutuyorum.

Saat on bir ve ani bir ayılmayla kendime gelip bir tür uyuşukluk halinden çıkıyorum. Sanırım donuma boşalmışım – ama yine klasik cerahat akıntısı da olabilir. Antibiyotiği kullanırken içkiyi kesinlikle kesmiş olmalıydım. Şimdi çok yorgunum ve çok fena midem bulanıyor. Yarım gram Billy çekiyorum. Beyin korteksime sanki bir buzul rüzgârı gibi giriyor ve anında toparlanıyorum. Biraz daha votka içip bir de Tayland çubuğu sarıyorum. Biraz daha votka takılıyorum.

Şimdi bu anlatacağım, hissedilebilecek en garip duygulardan biri. Güzel beyin jimnastiği yapıyorum. Her şeyi tam olarak kavrayıp, değerlendirmek için şilteme çekiliyorum.

Yüzüm tamamen uyuşmuş halde. Aslında, her tarafım donuyor – sanki bütün vücudum sıvı kokaine batırılmış gibi, tamamen uyuştum. Büsbütün felç oldum. Kafam dışında herhangi bir şeyi etkile-

yemiyorum. Duyularla algılanabilecek dünyanın dışındayım. Salt zihinim.

Tam planladığım gibi. Varlığım yok oluyor. Hayatımın bütün olayları var – ama ben yokum. Artık "ben" yok; başıma bütün bu dertleri açan "ben" yok oldu. Şimdi sadece pasif izleyici "ben" var, bütün iğrenç sıfatlarımdan kurtulmuş bir ben ... Bu iyi bir şey. Sanki hayatım boyunca tek istediğim buymuş gibi geliyor. Sahnenin dışında olmak. Hayata karşı ahlâk çerçevesi dışında bir duruş almak. Suçluluk duymamak. Korku duymamak. Sadece, hayat.

XI
Çifte amil vuruşu

Almışım

Hafıza Kokteylimi...

Ve eğer gözlerimi kapatırsam, Pepper'ı yaratabiliyorum.

Sulu viskiye çalan tenini. Çay lekesi rengindeki saçlarını. Gözlerinin ıslaklığını ve gözbebeklerindeki o acayip hareleri bile. Kokteylim sayesinde, Pepper hakkındaki her şeyi, ama her şeyi aslına tıpatıp uygun olarak gözümde canlandırabiliyorum. Egzamasının santim santim bütün sahil hattını, tenini kaplayan o ciğer rengi, içler acısı kabukları, Pepper'ın ruh haline ve aylık bir gelgite göre ilerleyip gerilemesini. Hatta yürürken sağ ayağının çok az içe basmasını, üzerime eğilirken sol göğsünün diğerinden bir derece daha fazla sarkmasını. Kasık kemiklerinin hafif sivrice çıkıntısını, sarmısak sonrası bir yorgan altı osuruğunun o mahrem esansını, hastalığın o değişmiş kokusu-

nu. Beni "Selam," diyerek selamlayışını.

Gerçekten, istersem onun bir şeyler söylemesini bile sağlayabiliyorum. Aynı onun sesiyle. Aynı onun konuştuğu şekilde. Ve bütün söyledikleri, benim ona söylettiklerim. Aslında Hafıza Kokteyli'mle, konuştuğunu duyduğum herkesin istediğim hemen her şeyi söylemesini sağlayabilirim. Mesela sizi konuşurken duymuş olsaydım, bana bir şeyler söylemenizi sağlayabilirdim.Normalde söylemeyeceğiniz şeyleri. Tıpkı şimdi yaptığım gibi arkama yaslanıp, sizin "Sik beni, Richard. Lütfen, lütfen sik beni," diye yalvarmanızı dinleyebilirdim. Veya erkekseniz – zira ben ibne değilim (sadece ara sıra rüyalarımda – o da sadece son zamanlarda) – "Arkadaşlığımıza çok değer veriyorum rich. Sen eşine rastlanmayacak bir insansın," demenizi sağlayabilirdim. İstersem tam şu anda, burada, felaketi her şeyiyle hatırlayabilir veya Mahler'in Beşinci Senfonisi'ni nota nota kafamda çalabilirim. Hafızamla ilgili olarak her şey tamamen benim kontrolümde.

Bir avuç dolusu "barb", bir çekimlik kar, bir buçuk Tayland çubuğu –eğer benim gibi böyle zamanlarda yalnız kalmaya dayanamayanlardansanız– birazcık da votka sizin için bunu yapacaktır. Deneyin, şaşıracaksınız.

Hayatınızdaki kaosun merkez üssüne dalın. Tuhaf ayartıcıyı keşfedin. Onu insan yapın.

Teybi geri sarın ve video ekranına bakın. O kor kırmızısı büklümleri, eğrileri, şeritleri ve kirişleri geçin. Az sonra her şey basitleşmeye başlayacak. Alevli kaleydoskop büzülüyor. Ara sıra hâlâ iz çizgileri belirip kaybolsa da, kameranın önüne tutulan şeyin ne olduğunu anlamak çok basit. Evet, sanırım en başından beri biliyordum – bir sigaranın sıcak ve çatırdayan ucu bu.

"Öyle oturma."

"Nasıl oturmiyim?"

"Öyle bacaklarını birbirinin üstüne koyarak."

"Niyeymiş?"

"Oturma işte. Annem ikimizden benim sorumlu olduğumu söyledi ..."

"Sadece Victoria'ya varana kadar. Ondan sonra Sophie teyze sorumlu olacak."

"O çizgi romanı da bana ver."

"Niye veriyormuşum?"

"Çünkü ben öyle dediğim ve yetkili olduğum için. Gerzek."

"Yürü git Seb." Tabii ki uzanıp kafama sert sert vuruyor ve çizgi romanı çekip alıyor. Romana iğrenerek çabucak göz gezdiriyor ve tren penceresini açıp dışarı bırakıyor.

"Çocuk işi." Sigarasını çıkarıyor, bir tanesini ağzına koyup, bir tane de bana uzatıyor. Doğal olarak, kabul etmek zorundayım.

"Öyle tutma. Bak. Böyle işte. Allahım. Seni aptal piç, ancak kızlar böyle kibrit yakar. İçeri doğru sürteceksin. Neyse, biriktirdiğim paradan bir çakmak alıcam zaten."

"Cidden?"

"İçine çekmiyorsun. Bak. Haaa fuuuu. Böyle yapacaksın işte. Hadi." Seb benden çok daha iyi bir sigara içicisi. Hatta sigarayı iki parmağı arasında rahatça tutuşu ve dumanı burnundan dışarı verişiyle resmen bir yetişkin gibi duruyor.

"İçime çekince kötü oluyorum. Sadece dışarı versem olmaz mı?"

"Ama bu işi yapmanın doğrusu o değil. Seni bir ibne gibi gösteriyor. İbne!" İçime çekmeye çalışıyorum ama boğazımı öyle sıkıştırıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum. "İbne."

"Richard," Seb üzerime eğiliyor. "Tırsma. Vurmayacağım. Niye her zaman sana vuracağımı düşünüyorsun ki?"

"Çünkü her zaman vuruyorsun."

"Mmm. Richard hani biz evdeyken, sanki benden uzak duruyormuşsun gibi geliyor. Öyle mi?"

"Bilmem ki."

"Bak Richard, diyeceğim o ki, bu iyi bir şey. Çok iyi bir şey. Anlıyorsun ya, benden uzak durmayınca, beni sinir ediyorsun. Bunu

biliyorsun, değil mi?"

"Galiba."

"Beni kızdırdığında, seni cezalandırmam gerekiyor. Bunu da anlıyor musun peki?" Sessiz kalıyorum. "Yani Richard, doğru olan bu. Eğer beni sinir edersen, benim de sana lâyığını vermem gerekiyor. "Layığını vermek" ne demek, biliyor musun?"

"Söylemene gerek yok. Bana vuracağın anlamına geliyor."

"Bak, anlıyor musun ne demek istediğimi?" "Söylemene gerek yok," diye taklidimi yapıyor. "Ulan o kadar saygısızsın ki. Bacak kadar boyunla havandan geçilmiyor. Bir de ben, beraber sigara içebilelim diye özel vagon bulmakla o kadar uğraşmışken."

"Özür dilerim Seb."

"Ne yazık ki bu yetmeyecek. Dizlerinin üstüne çöküp söylemen gerekiyor."

"Hayır, sonra tekmelersin beni."

"Sorumlu benim Richard. Şimdi çök şu sıçtığımın dizlerinin üstüne."

"Hayır."

"Ya dediğimi yaparsın, ya da planımı uygulamaya koyarım."

"Ne planıymış o?"

"Sorunlarımı sonsuza kadar çözecek bir plan. Ha, ha, ha."

"Yok ya? Ne planı, söyle."

"Hani okulunuzdaki eve dönerken küçük, pis bir kazaya uğrayan dikkatsiz çocuğu hatırlıyor musun? İşte Richard, belki senin de ona benzer bir kazaya uğrayabileceğini düşünüyorum."

"Yani kafamı pencereden uzatmamı istiyorsun, öyle mi?"

"Hiç de değil küçük kardeşim. Bu işi senin yerine yapmaktan mutluluk duyarım. Sophie teyzeye "Onu yakalamaya çalıştım, ama her şey bir anda oldu," derim. Kimse seni özlemez. Annem de babam da senden nefret ediyor. Bana gelince; yani Richard, ne diyebilirim ki? Okulumda bir tür dâhi olarak görülüyorum. Geçen sene notlarım hep dokuzdu. Özürlüler okuluna gitmesi gerekecek kadar öküz bir kardeşe sahip olmak. Öyle bir kardeş ki, eğitim psikoloğuna –ya da her nereye gidiyorsan– oraya gitmesi gerekiyor. Seni özürlü, spastik, mongol gerzek. Tanrım, senden o kadar nefret edi-

yorum ki Richard." Birden fırlıyor ve beni gevşek kollarımdan tutup, yüzümü pencereye yapıştırıyor.

"Siktir git Seb. Siktir git seni eşşoğlu eşşek." Pencereyi öyle bir aşağı indiriyor ki, soğuk kol burnumun üstüne geliyor.

"Yapıcam işte. Yapıcam."

"Bas git. Allah belanı versin, sen delisin." Pencereyi iyice açıyor. Beni tamamen iteceğine, dayanıksız kafamın duvara fırlatılmış bir yumurta gibi parçalanacağına, hayatımın bitip gideceğine gerçekten inanıyorum.

"Kes bağırmayı seni küçük piç. Bağırmayı kes. Bak, sadece şaka yapıyordum Richard, cidden." Seb şimdi benden uzakta, kapıya dayanıyor. "Richard, ciddiyim bak, elini çek o ipten. Richard, sadece şaka yapıyordum. Bir düşün bak. Gerçekten yapacak değildim. Sadece seni korkutmak istedim, o kadar. Lütfen acil durum ipini bırak. Eğer treni durdurursan öyle bir boka batarız ki."

"Victoria'ya gelene veya tren bir istasyonda durup da ben aşağı inene kadar tutacağım."

"Richard, ciddiyim. Eğer onu yanlışlıkla çekersen, tren kaza yapabilir."

"Hadi be ordan. Kaza falan yapmaz. Eğer bu ipler öyle bir şey yapıyor olsaydı, bunları trenlere koymazlardı öyle değil mi?"

"Bak çok ciddiyim. Daha birkaç ay önce oldu. Sen haberleri izlemediğin için bilmezsin. Ama doğru. Tren o kadar hızlı gidiyor ki. Hepimiz ölürüz. Bu da senin hatan olur. Veya belki sadece ön taraftaki insanlar ölür ve bu başını inanamayacağın belaya sokar. Ömür boyu hapis yatarsın. Veya sonsuza dek bir deli hücresine kapatılırsın. Onu tutmaya boyun yetmez. Bak, parmak uçlarına basıyorsun. Hadi bırak da senin yerine ben tutayım, ha?"

"Hadi be!"

Seb bağırmaya başlıyor, "Dinle Richard. Sorumlu ve mantıklı olan benim. Sorumlu benim, duyuyor musun? Babama yaptığını söyleyince öyle bir sopa yiyeceksin ki. Kime inanacaklar dersin? On beş yaşındaki bir çocuğa mı yoksa on yaşındakine mi? Hem senin sorunların var. Bir düşün bakalım. Okulu kıran, hayvanları vuran, ıvır zıvırı ateşe veren küçük bir öküz. Kimse senin dediklerinin

bir kelimesine bile inanmayacak. Ama şimdi bırakırsan şunu, söz veriyorum kimseye söylemeyeceğim. Söz veriyorum sana vurmayacağım. Gerçekten söz veriyorum Richard. Ben hiçbir zaman sözümde durmamazlık etmem. Ona kadar sayacağım ve sen de onu bırakacaksın. Eğer yapmazsan, babama trene kaza yaptırmaya çalıştığını söyleyeceğim ve odana kilitleneceksin. Kilitlenmesen bile, hayatını ben sana zindan edeceğim."

"Zaten ediyorsun."

"İşte, eğer oturursan öyle yapmayacağım. Richard, kime inanırlar dersin? Herkes senin kötü olduğunu biliyor. Allahın belası bir özürlüsün işte."

Seb ona kadar saymaya başlıyor. Kafamda ipi tutmaya devam etmenin sonuçlarını tartıyorum. Şimdiden zorlanıyorum ve daha Norbury'deyiz. Ayrıca, her halükârda Seb'in beni yakalayacağı sonucuna varıyorum. Belki de sadece beni altıma sıçırtmak istiyordu. O yüzden yerime oturup, kendimi dayağa hazırlıyorum. Ama Seb hareketsiz ve sessiz kalıyor.

Sonra sakin sakin, "Sağ ol, Richard," deyip, bir sigara yakıyor.

"Bana vurmayacaksın değil mi? Söz verdin."

"Tabii ki vurmayacağım," diye gülümsüyor. "Hadi, el sıkışalım ve tatilimizin tadını çıkaralım." Güvensizce ona elimi uzatıyorum. Dostça sırıtarak elini uzatıyor. Sonra bileğimden yakalayıp, sigarayı ağzına koyuyor ve öbür bileğimi de zorla diğerine yapıştırıyor. Ağzından aldığı sigarayı kolumun üzerinde yavaşça dolaştırırken diyor ki, "Ah Richard, Richard. Bazı konular üzerinde cidden anlaşmamız gerekiyor."

Sersemlemiş bir Balkulak uyandırıyor beni. Kendimi bitirme olayından belki bir üç gün sonra.

Polaroidleri ve mektubu çöpe atıyorum. İhtiyacım olan şeye sahibim. Resmin bütününe. Sıfatlara. İnsanlığa.

Ama sonra attığım yerden alıyorum onları. İnsan nüksetmelere karşı her zaman hazırlıklı olmalı.

"Madde gölgeye ihtiyaç duyar," demiştim bir keresinde Horace'a.

"Yin yang'a," diye cevap vermişti.

"İyilik kötülüğe," diye devam etmiştim.

"Ölçülülük aşırılığa," gelmişti sonra.

"Benlik, başkalarına," demiştim bu sefer de – bayağı bilgece konuşmuşum, düşünüyorum da.

Demek istediğim, onun en kötü sıfatları bile bana yardımcı olmuyor. Açık ve koyu teniyle, siyah ve beyaz ruh halleriyle, "sev ve nefret et" sevgisiyle Pepper çok açık bir şekilde *benim* sıfatlarımdan biri. Benliğimin, diğer aşırılıklarımdan daha merkezi bir niteliği. Bütün bunlar da demek oluyor ki – bariz, tepeden tırnağa âşığım ona. Belki evet, biraz yalan söylemiş olabilirim. Kokteyle gelince – bunu gerçekten hatırlamak için hazırladığımı mı sandınız? Kapıyı Aslan için aralık bırakmadığımı da mı düşündünüz cidden? Ve üzerine Pepper'ın iş telefonu karalanmış bir zarfı sanki tesadüfen ordaymış gibi halının üstüne koymadığımı?

Müzik kutusunda "Aşk, aşk, aşk, aşk, kurtulamazsın ondan," diye uluyor Richard Butler. Haklı olduğu bir nokta var. Harbiden kurtulamıyorsunuz aşktan. Dışarı çıkıp satmanız lazım onu; aynı bebek elbiseleri, bir prezervatif ya da bir deterjan gibi. Anlıyorum ki, kişinin sıfatları, kişiyi belirleyen nitelikler değildir – onlar, kişinin hak ettiği niteliklerdir.

Filozof tadındaki ruh halimin, maaşımı aldıktan sonra içmeyi becerebildiğim beş sağlam biraya bağlı olduğunu kabul ediyorum. Ama bana öyle geliyor ki, şimdi elimde kolayca başa çıkılabilecek bir brief var.

Kısacası, adam gibi kendime gelip, birkaç ay önce kaybettiğim bir iş için yeni bir atak yapmam lazım. Onu tekrar hak etmem lazım. Dolayısıyla, o akşam diyorum ki, "Jeez, bu son fasıl. Kendimi çarmıha gerip, tamamen yeni bir insan olarak dirilmeden önceki son yemeğim de diyebiliriz."

"Ben zaten kendini çarmıha gerdiğini düşünüyordum. Şu anda tanık olduğum şey de gerçekten mucizevi bir diriliş. Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam, Richard. Ama yine de itiraf etmeliyim ki, bir yarım da, bana maval okuduğuna ve malzemeyi eğlence için topladığına inanıyordu."

"Jeez, ben sözümün eriyimdir. Ama asıl önemli olan, sen de öyle misin?"

"Tabii ki dostum, tabii ki."

"Dur sana bir tane daha ısmarlayayım." Maaşımın son artıklarıyla ikimize birer büyük bira ve birer de cila satın alıyorum. Eve dönecek kadar bile param yok yani. Umarım dediğini yapar şu herif.

Dolayısıyla Jeez'e bana toparlanmam için ödünç para vereceğini söylediğini hatırlatıyorum. O da beklediğim gibi diyor ki, "İtiraf etmeliyim ki, şu sıralar ufak bir nakit problemi yaşıyorum. Şu zoraki tatil ve diğer şeyler falan üst üste gelince."

"Anladım."

İçiyoruz – sessizce. Onunki utanç dolu bir sessizlik. Benden sırf homurtu yükseliyor. Derken, konuşuveriyor. "Allah aşkına be Richard. Al şunu. Fikrimi değiştirmeden al şunu." Cüzdanından dört ellilik çekiyor. Sonra teslim olmuş bir ifadeyle, bir beşinciyi daha çıkarıyor.

"Koçumsun be Jeez. Resmen kral adamsın ya. Cidden son umudumdun. Of be abi."

"Öyle miydim? Bu tür durumlarda senin toplumsal statündeki çoğu insanın, bu yeşil ve güzel ülkenin bir yerlerinde, çek defteri yerine geçen küskün bir babası vardır."

"Eh, evet ama o tam bir şerefsiz. Ayrıca, bana bir peni vermektense ölür daha iyi."

"Yapma be. Babalar her daim, yerinde bir uzlaşma için uygun avlardır. Hayta delikanlı kuyruğunu kıstırıp dönemez mi yani?"

"İmkânsız abi." Ve ona olanları anlatıyorum. Evet, belki bir ya da iki damla gözyaşı düşüyor masaya. Seb'in çocukluğumda yaptığı zulmü anlatıyorum; bazı hatıraların düzenli olarak nasıl su yüzüne çıktığını; en sonunda nasıl kafayı yediğimi ve beş küçük ıslahevi dövmesine sahip olduğumu. Sonra onları kazıdığım yerdeki yara izlerini gösteriyorum ona, o zamandan beri ailemden hiç kimseyle konuşmadığımı ve onlardan para istemektense, profesyonel bir köpeköldüren içicisi olmayı yeğleyeceğimi anlatıyorum ...

* * *

Kapalı olmaları gerekiyor, biliyorum. Gözlerim yani. Ama önümdeki kızın ensesine sabitlenmiş haldeler. Hay sokayım be! – saçına bak. Kurt postu gibi düzgün. Boynunun o zarif yüzeyi. Pelür kâğıdı kadar beyaz ve gergin gerdanı. Kulak memelerinin altındaki minik altın kelebekler. Omurgasının sandalye arkalığına dayanmış dimdik hattı. Evet kabul ediyorum, önümde fena bir kabarıklık var.

Mantra asırlar önce kafamdan uçup gitti. Tek istediğim küçük Richard'ın eski haline dönmesi ve basıp eve gitmek. Transandantal meditasyon bana göre değil.

Horace O –artık o bir TM eğitmeni ve benim beleş ders almama izin veriyor– bize bir insanın kafasının üstünde, altında ya da dibinde her ne çeşit kötülükte şeytanlar olursa olsun, TM'nin onu kovacağını anlattı. Ne kadar endişeli, güçsüz ya da felçli olursanız olun, TM'yle çok iyi bir başlangıç yapacaksınız. Ve –olaya bakın– nabzınız da düşecek. Ama düşünüyorum da, eğer çok fazla uyuşturucu alırsanız belki buna da bir toleransınız oluyor ve tribe giremiyorsunuz. Bu ve diğer yararsız düşünceler arasında, ereksiyonum yok oluyor – tıpkı düşünceler gibi.

Finsbury Park metrosunda bir telefon. Dünün *Standard*'ına bakıyorum.

Reklamcı Olmak İstemez misiniz?
30.000+
Eğer pazarlama müdürü düzeyinde iletişim kurabiliyorsanız ve gözünüz yukarıdaysa, West End'deki arkadaş canlısı, profesyonel reklam satış ekibimize katılın.

Geçmişiniz bizi ilgilendirmiyor. Önemli olan geleceğiniz!!!

Hemen 071 XXX XXXX'ten Amelia Pickle'ı arayın ve bana kendinizi satın.

Ulan var ya, zamanında buraya telefon açıp olayı kafadan götürebilirdim. Ama bu günlerde sesim sanki bozuk bir TV gibi bir düzeliyor, bir bozuluyor. Bu sesle telefon etmeye kalkışmak, ayık kafayla sahneye çıkmak ya da işten sıvışıp barda içki içmeden oturmak gibi geliyor bana.

Horace O'ya TM'nin üzerimde hiçbir etkisi olmadığını anlatıyorum. Bana biraz zaman alacağını söylüyor.

Haftada iki gün, günde iki kereden yirmi dakikamı ayırıyorum. Haftanın sonunda biraz kendini göstermeye başlıyor. Sık sık durup dururken gözyaşlarına boğuluyorum.

Horace O'ya meditasyonun ters bir etki yaratmış olabileceğini söylüyorum. O da bana bunun iyi olduğunu söylüyor. Besbelli, bilinçaltımda depolanmış bütün pislikleri çıkarıyorum. Ona bütün bu ruhani pisliklerin biz meditasyoncuları bıraktıktan sonra nereye gittiğini soruyorum ve ilâhi bir kanalizasyon sistemi hakkında espri yapıyorum. O da bana, bu pisliğin bir tür gübre görevi gördüğünü, toplumun ruhsal sağlığını arttırdığını söylüyor. Finsbury Park sakinlerinin yüzde biri düzenli olarak meditasyon yapsaymış, yerel suç oranında gözle görülür bir düşüş olurmuş. Aynı zamanda ev bitkileri de daha çabuk büyürmüş. Falan fıstık.

Bir hafta sonra Horace teşhisi koyuyor. Çok fena bir ruhsal ishal geçiriyorum. Odama girdiğimde, yemin ederim bilinçaltı bokunun kokusunu duyabiliyorum.

Bir ay sonra belli belirsiz bir mutluluk hissi duyuyorum. Ama sonuçta yılın bu zamanında her zaman bir çiftleşme mevsimi iyimserliği duyarım. Yakında yirmi dört yaşına giriyorum ve gençlik enerjisiyle doluyum.

Bakın. Transandantal meditasyonu deneyin. Ciddiyim. Sigarayı bıraktığınızda sağlığınızın geri gelişi gibi canlandırıyor insanı. (Aslında artık sigara da istemiyor canım – ayrıca Marlborough Yayıncılık'ın ofislerinde sigara içmek yasak.)

Bakalım buna ne diyeceksiniz: Bir deyişle, Felaket Ekspresi'nin acil durum ipini çektim. Aynen söz verdiğim gibi. Jeez'in son bir Charlie alemi için yaptığı daveti hiç düşünmeden reddettim ve bir kere bile akşamdan kalmış değilim. Tek bir bira bile içmedim.

Tabii ki ilk bir iki hafta berbattı. Özellikle, sıçtığımın kütüphane kitaplarını okuyarak, davetleri reddederek, bar kapılarının önünden geçerek (cebimde yeni maaşım varsa, açılış zamanının o tanıdık, davetkâr kokusunu duymamak için nane şekeri emdim) ve gırtlağımın o derin arzularını görmezden gelerek geçen altı ile on bir arası. Ama bakın, birkaç aydır bir damla bile içmedim. Ellerim ve kollarım da neredeyse düzeldi.

Ama size şunu söyleyeyim; genel olarak hiç de beklediğim kadar zor geçmedi. Hele Pepper'ın izlediğini düşününce – ki izliyor yani.

Beni gözünüzün önüne getirin: geriye taranmış siyah saçlar; kızarıksız, sağlıklı bir yüz; düzgün eller, düzgün bir ses ve düzgün bir nabız. Bu hafta bir tam, üç de yarım sayfalık ilan aldım (bu durgunlukta bir mucize). Beni öğle vakti, döner koltuğuma yaslanmış, telefonla konuşurken gözünüzün önüne getirin.

"Evet, doğru, *Pepper Furnival.* Tabii, beklerim."

Kabul ediyorum ki, ilk birkaç hafta hiçbir şey satamadım. Ama böyle devam edersem, birkaç yıl içinde borcumu mantık çerçevesine yakın bir yerlere getirebileceğim. Hatta beş binini kredi borcuna çevirdim bile. "Tabii, beklemeye devam ediyorum." Sonra eski bir tefecinin borcunu ödemek için yeni bir tefeci buldum. Evet onlar ... "Pardon? Hayır. Sadece bir arkadaşı olduğumu söyleyin." ... buldular beni. Hallerinden pek memnun değillerdi. "Lütfen, ona bir arkadaşı olduğumu söyleyin ... Peki ne zaman geri gelecek?"

Neyse, biraz daha toparlanır toparlanmaz daha adam gibi bir yerde ev tutacağım. Belki Liz'e para veririm, bir şeyler yaparım işte.

Hassiktir! –bu sanki çifte amil vuruşu gibi– kafamda sanki bir haftalık orgazm gibi patlıyor. Bu sesi duymanın bana iyi mi geldiğine yoksa altıma işetmek üzere mi olduğuma emin değilim. İçgüdüsel olarak bir sigara aranıyorum. İnanılmaz bir içki ihtiyacı duyuyorum. Ama artık hazırlıklıyım. Şu sıralar pazarlama müdürü seviyesinde iletişim kuruyorum. Uzatılmış ayıklık ve TM sayesinde artık istediğim anda Pat'e ulaşabiliyorum. Ve ona sanki herhangi bir arkadaşmış gibi diyorum ki, "Doğum günü kartım nerede acaba

bayan Furnival ... Aptal olma, dalga geçiyorum. Neler yapıyorsun diye bir sorayım dedim ... Şaka mı yapıyorsun? Tamamen geçti mi? ... Bu muhteşem bir olay. Nasıl yaptılar peki? Bir seferlik bir tedavi miydi yoksa tekrarlamasını önlemek için sana durmadan iğne mi yapıyorlar? ... Bu resmen inanılmaz Pepper ya."

Egzaması ortadan kalkınca orospunun çekicilik kapasitesinin ciddi ölçüde artmış olacağını düşünüyorum. Doğal olarak beni pek mutlu etmeyen bir düşünce.

"... Baksana, çok konuşamayacağım. İş güç var biraz. Dolandıracak insanlar, falan filan. Evet. Öyle mi? ..."

Kahve kendini plastik bardağımdan fırlatıyor ve müşteri kartlarımın üzerine saçılıyor. Nikotin yerine tükenmez kalemimi emiyorum. Mantrayı son hızda devreye sokuyorum. Bardağın yarısını ısırmış durumdayım. Sonunda söylüyorum.

"Biliyor musun, buluşsak iyi olurdu bence. Ne bileyim, yani özel bir şey değil de hani öylesine. Öğle yemeği gibi bir şey. Bir şeyler içeriz. Yani öyle içki falan yok. İçmiyorum – hemen hemen hiç. Belki kahve ..."

Masadaki kahveyi *Satışçının Elkitabı* adındaki bir kitapla çöp kutusuna süpürüyorum.

"Muhteşem. Harika. Ne zaman ... O gün olmaz ya. İş yemeği." Yalan söylüyorum.

"Güzel. Wardour Sokağı'ndaki o cappuccino mekânına ne dersin ... Güzel. Perşembe, biri on geçe ..." Ne mi istiyorum? Seni istiyorum Pepper. Seni içime çekmek, sodyum bikarbonatla pişirip tüttürmek, derini yüzmek, kanını boynumdan şırınga etmek istiyorum. "Saçmalama. Sadece kartını ver." Böylece el yazını yalayabileyim ve o kartı alıp ..."Ayrıca kahveleri de sen ısmarlarsın. Evet. Sabırsızlanıyorum. Ciao."

Önümdeki çadırın inmesini bekliyorum ve nikotin bulmak için dışarı fırlıyorum. Poland Sokağı'ndaki VNU binasının önündeki duvarda oturuyorum ve kusana kadar sigara içiyorum. Öğleden sonraya bir orta sayfa, bir arka kapak ve altı serilik bir yarım sayfa sokuşturuyorum. O gün en fazla satışı yaptığım için üçlü prezervatif kazanıyorum. Açıkçası bunu iyiye işaret olarak yorumluyorum.

Sonra Jeez'i arıyor ve Pepper'ın üzerine kahve döküp, anlaşılmaz şekilde sayıklamamak için birkaç Diazepam istiyorum. Evde kutlama için alkolsüz bir şarap içip, öyle vahşice mastürbasyon yapıyorum ki yan dairedeki elemanlar duvara vuruyor.

Salı. Pepper'ı görecek olmanın sersemletici heyecanıyla geçen başarılı bir iş günü daha. Birazdan anlatacağım olay olduğundaysa –her zamanki gibi– barları görmezden gelerek eve gidiyordum.

"RICHARD." Argyle Sokağı'ndan geliyor ses. Küçük Argyle Sokağı'na giriyorum ve adımlarımı hızlandırıyorum. "RICHARD!" Ses takibini sürdürüyor. *Soyguncu olabilir ama emin değilim* hızına çıkıyorum. "Richard, benim ya." Lanet olsun, – koşmaya karar veriyorum. Sonra olana bakın: İlerdeki iki banka otomatından biri bozuluyor. Kuyruk da içgüdüsel olarak diğerine yöneliyor. Benim koşarak geldiğimi görünce, öne geçmek istediğimi sanıyor ve yolumu kesmeye çalışıyorlar. Ve dolayısıyla Küçük Argyle Sokağı'ndaki bir iskelenin altında, tepesi atmış insanlarla dolu bir banka otomatı kuyruğunun ortasında, kim bilir ne zamandır görmediğim mal kardeşim Seb'le yüz yüze geliyorum.

"Richard, Richard. Nasılsın bakalım?" Bir eli omzumda. Sanırım sarılmak istiyor. Bana uzanıyor – neyse ki elimde yanan bir sigara tutuyorum. "Nasılsın Richard?" Elini yavaşça tutup bırakıyorum. Satışçılık eğitimim, karşımdakini rahatlatma tekniklerim falan hiç ortada görünmüyor. "Ee, nasılsın?" Dallama gelmiş bunu soruyor ya.

Kadife yakasının kolayca içine göçüşünü hissediyorum. Burnu o kadar yumuşak değil ama kafamın ağırlığını üzerine verdiğimde güzelce kıvrılıyor. Seb iki büklüm oluyor. Ama tabii, dizimi cinsel organlarının yumuşak yastığına gömmemden sonra.

"İyi, fena değilim," diye mırıldanıyorum.

"Hadi koçum. Böyle bir fırsatı kaçıramayız. Gel sana bir bira ısmarlayayım."

"Açıkçası acele bir yere yetişmem gerekiyor."

"Richard, seni bırakmayı kesinlikle reddediyorum. Kusura bakma. Kaç yıl oldu ya? ... Beş, belki de altı."

"Gerçekten ben ..."

"Mazeret yok. Ben ağabeyinim."

Çantamı açıyorum, burnunu içine koyup, çantayı zorla kapatıyorum. Çok kan akıyor. Şifreyi ayarlıyor ve siktirip gidiyorum.

"Sadece ..."

"Hadi Rich. Bunca zamandır neler yaptığını merak ediyorum."

Amytal, Apisate, Ativan, Bolividon, Buspar, Kokain, Copixol, Concordin, Diazepam, Amfetamin ... sen söyle yeter, hepsini yaptım.

"Sadece bir bira be?"

"Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Hoşça kal Seb."

"Richard, lütfen. Annemle babam seni görmeyi çok istiyor. Mektup yaz, bir şeyler yap en azından."

"Yazacak bir şey yok."

"İki çift laf için uğra."

"Kafan basmıyor, değil mi? Senden ne kadar nefret ettiğimi anlamıyorsun. Seninle bir araya gelmektense zührevi hastalık kaparım daha iyi. Annemle babamın da cehenneme kadar yolu var. Hoşça kal Seb." Seb beni kolumdan sertçe tutup duvara yapıştırıyor.

"Bak, yaptığını hak ettim, tamam. Resmen hak ettim ulan. Ama Allah aşkına Richard, büyü artık. Senin neyin var? Biz senin aileniz be. Bir uzlaşma istiyorum. İstiyorum. UZLAŞMA İSTİYORUM, DUYUYOR MUSUN?" Elinden kurtuluyorum, o da yola doğru sendeliyor. Kalabalığın arasından koşup, Oxford Sokağı'na kaçıyorum. Sanki bir dövüşe falan girmişim gibi titriyorum. Şu an bir içki için gerçekten her şeyi yaparım. Gerçekten her şeyi, o tek içkiyi içmek dışında, kararına varıyorum. Metroyla eve dönerken gülümsüyorum. Ne bileyim, artık gerçekten farklı bir insanım.

Geleceği gören düşlerimde olay oldukça farklıydı. Yine de, şimdi gerçeküstü bir şey var. Ne var ki, ne olduğunu çıkaramıyorum. İshal kokusu yeteri kadar gerçek. Hayvanat bahçesini andıran sesler ve insanların acıyı boğmak için attığı çığlıklar da. Ama bir uzaklık var. Videoyla sinema arasındaki fark gibi. Sanki şu Amerika'daki anında tepki

ölçen reklamlardan birindeyim. Belki de ışık yanlış. Belki de bir Nepenthe aldım. Kim bilir.

Kesilmiş bir göz, ezilmiş bir yumurtalık, parçalanmış bir göğüs kafesi, kopmuş bir kulak, alev almış kollar. Pepper'ın inlemeleri ve çığlıkları yanında bunların hepsi acısız kalıyor. Ölen Pepper'ın.

Suçluluk duygusunun yanında acısız kalıyor.

Bunu ben yaptım, biliyor musunuz? Bu Allahın belası korkunç kazaya, bu felakete ben sebep oldum.

Üzgünüm Pepper. İnsan suçluluk duygusundan ölebilir mi? Horace, sen misin? Dinle. Sanırım arkada çalan müziği biliyorum. Mahler bu. Müzik setim hâlâ tek parça olmalı.

"Eğer zinciri çekersen, tren kaza yapmaz. Sadece durur."

"Tekerlekler kilitlendiğinde birbirine girmez mi yani?"

Şimdi, tekerlekler mi kilitlendi yoksa makinist frene mi bastı? Kesinlikle aydınlatmam gereken bir konu.

"Pepper, özür dilerim. Sanırım altıma işedim."

Çarşamba günü sinirli ve içime çöreklenmiş bir yalnızlık duygusuyla –yoksa suçluluk duygusu mu?– şişmiş olarak uyandım. Evet, yatağı batırdım. Rüyamı da hatırlıyorum ama anlayamıyorum. Dün gece bir kadeh bile içmedim be.

Perşembe. Elimde iki Diazepam ve bir bardak su var. Düşünüyorum da, bu cidden Pepper'a yapılan bir saygı duruşu; onu görmeden önce hap içmek zorunda kalmam yani.

Birden, sanki hayaleti odamdaymış gibi, onu duyuyorum. Hayalimde Isis'e yakıştırdığım gibi yavaş yavaş konuşuyor benimle. İnsan olduğunu, bana zarar vermek ya da herhangi bir şekilde beni yargılamak niyetinde olmadığını söylüyor. Sadece, buluşmak hoş olacak. O kadar. Gerçekten o kadar.

Valla abicim, kıyamet kabuslarına da seslerine de sokayım! Hapları yutup, taze, ayık sabah havasında işe gidiyorum.

Öğlene kadar az sayıda etkili telefon konuşması gerçekleştiriyo-

rum. Çadır her an kurulmak için aportta bekliyor. Havalı havalı geç gidip kendini beğenmiş bir tavır yapmakla, erken gidip bir masa ayırmak arasında ikiye bölünmüş durumdayım. Bire on kala St. Anne's Court'ta küçük bir barda kahve içip, ellerimin titreyip titremediğini kontrol ediyorum.

Şimdi şuna bir bakın.

Doğum gününü kaçırdığım için çok üzgünüm. Umarım çok iyi vakit geçirmişsindir.

Sevgiler

Pepper XXX

Sevgiler XXX!

"Çalışıyor musun?" diye soruyor. Bacak bacak üstüne atmış. Kahvesini her zaman yaptığı gibi iki eliyle tuttuğundan, ellerinin titreyip titremediğini anlayamıyorum. Ama bakın ne diyeceğim; gözbebekleri oldukça büyümüş. "Eee, büyük bir ajansın yaratıcı yönetmeni oldun mu?" diye şaka yollu soruyor.

"Kariyerimde bir değişikliğe gittim. Yayımcılıktayım artık. Bütün o reklamcılık piyasasından iğrendim, biliyor musun? *Sohbet* dergisindeyim. Duymuş muydun?"

"O bir süpermarket dergisi ya da ücretsiz bir şey değil miydi ya?"

"HAYIR DEĞİLDİ. Kırk peniye satılıyor."

"Aa, pardon. Balkulak nasıl? Özlüyorum onu ya."

"İyidir."

"Evin peki? Bomba imha alanı olmuştur herhalde artık."

"Açıkçası, taşındık ordan. Baltaşak kiranın kendi payına düşen kısmını ödeyemedi."

"Richard, bil bakalım n'oldu?"

"Ne?"

"Artık iyiyim."

Olay bu işte. Yeni yeni uzatılmış, kendine güvenen bir tavırla

kabuksuz kulakların arkasına itilmiş saçları, gözlerimin içine bakışı, kendine güvenen hafif gülümsemesi, neredeyse eğlenmiş "seni tekrar görmek ne kadar garip" bakışı. Öyle bir bakış ki, "Son görüşmemizden beri sürüyle insanla yatıyorum ve senin kimseyle yatmadığını biliyorum," diyor. Kibirli kaltak, cildi düzeldi diye bir şeye benzediğini sanıyor. Sorun ise, kesinlikle haklı olması.

"Pepper, gerçekten çok iyi gözüküyorsun," diyorum aniden fırlayan bir osuruk gibi.

"Ben de sana aynı şeyi demek üzereydim." Sesi kötücül bir ıslık gibi havanın içine akıyor. "Birer kahve daha içelim mi?"

"Tabii. Eğer ..."

"Richard ya, seni görmek cidden çok iyi oldu."

"Valla?"

"Ciddiyim. Neredeyse masanın diğer tarafına uzanıp ... boşver." Pepper'ın –artık normal deriden olan– eli, elimi tutuyor. Man United'ın Bombacılar'ı hezimete uğrattığı altı ikilik Rumbelows Kupası maçına konsantre olmaya çalışıyorum. Bu da bir müddet gözlerimin Pepper'dan başka bir yere bakması anlamına geliyor. "Ne düşünüyorsun Richard?"

"Manchester United'dan ne kadar nefret ettiğimi."

"Ciddi ol lütfen."

"Hangi işlere bakıyorsun bakalım? Bahse girerim sıçtığımın Landsdown Megamarts'ı sendedir – satış noktası işleri."

"Seni deli gibi özledim, biliyor musun."

"İyi iyi. Bir dakika şimdi ... Yani cildin yüzde yüz düzeldi mi?"

"Doksan dokuz."

O teni görmeyi ve okşamayı çok isterdim.

"Akupunkturla mı? Canın acıdı mı?"

"Richard," Artık iki elimi de tutuyor ve ben de önümdeki çadır hakkında endişelenmeyi bırakıyorum – ne bileyim, bol kumaş pantolonlar bazen öyle gözükmüyorlar mı yani? "Dedim ki, seni özledim." İşte ben de burada takılıyorum. Nasıl oluyor da kadınlar ayıkken bu şekilde konuşabiliyor?

"E, o zaman belki aramalıydın beni?"

"Mmm. Belki. Ama sen taşınmadın mı?"

"Öyle"

"Biliyor musun? Bir gün Stroud Green Caddesi'ndeydim ve orada seni gördüğüme yemin edebilirim. Ama bir grup serseriyle konuşuyordun. O yüzden ben de sen değilsindir, diye düşündüm. Sonra senin serseri versiyonun bir çöp kutusuna kustu ve ben de, 'Ah, hakkaten Richard'mış bu ya,' diye düşündüm. Şaka."

"Serseriler mi. Heh. Ben olsaydım ne yapardın peki?"

"Sanırım dururdum ve bir ekmek parası verirdim."

"Hayır ya, cidden. Gerçekten ben olsam ne yapardın? Tamamen meteliksiz bir serseri olsaydım?"

"Saçma sapan konuşma."

"Ciddiyim."

"Peki sen özledin mi beni?" diye sıkıştırıyor.

"Çok aptalca bir soru."

"Cevap ver be salak."

"Manyak gibi. Hatta daha da fena." Kahveler geliyor ve ellerimizi bırakıyoruz.

"A Richard," diye sırıtıyor. "Bu komik bak. Horace O kaç yaşında sence?"

"Otuzlarının başlarında sanırım. Bilmiyorum."

"Ona geçen gün sordum ..."

"Horace'ı ne zaman gördün?"

"Salı sanırım. Bir şeyler içmeye çıktık. Şimdi içtiğinden değil tabii."

"Horace'la mı?"

"Horace'la çıkmayı yasaklayan bir kanun mu var?"

"Onu sevmediğini sanıyordum."

"Fena değil ya. Biraz garip, o kadar. Ayrıca o kokulu rastalarını da kesti."

"Onun saçı kokmazdı ki." Gülüyor.

"Richard, hiç yıkamıyordu saçını."

"Evet ama kokmuyordu da. Yıllarca aynı odada çalıştım onunla."

"Ya artık önemli değil zaten. Neyse işte, ona kaç yaşında olduğunu sordum. Ne dedi biliyor musun?"

"Neymiş?"

"Elli dokuz."

"Valla o senle iyi bir ..."

"Hayır, hayır. Ben de dedim ki, "Saçmalama, elli dokuz olman imkânsız." O da, 1959 doğumlu olduğunu söyledi. Kaç yaşında olduğunu hatırlayamadığı için sadece elli dokuz diyormuş. Sence komik değil mi bu?"

"Süper komikmiş harbiden."

"Horace O'yla dışarı çıktım diye kıskanıyorsun, değil mi?" diye kıkırdıyor.

"Hayatta da kıskanmıyorum."

"Neyse, eğer kartlarını düzgün oynarsan, senle de bir şeyler içmeye çıkabilirim. Sonuçta aramızdaki buzları erittik. Arkadaş olabiliriz. Bunu yasaklayan bir kanun mu var?"

"Mevzuatta yok ama ben artık hiç içmiyorum."

"Hadi be?"

"Gerçekten."

"Hmm. Belki akşam yemeği yeriz o zaman. Hâlâ yiyorsundur herhalde?"

"Yarın?" diyorum mal gibi.

"Maalesef ya. Çılgın bir randevum var tatlım. Ama seni cumartesiye sıkıştırabilirim, anlarsın ya." Bütün bunları Mae West aksanıyla söylüyor. Bense, bildiğim ve düzdüğüm Pepper'a ne olduğunu; daha da önemlisi, hangisinin daha iyi olduğunu merak etmeye başlıyorum.

Temiz olduğum –başka bir deyişle, kanım kan olduğu– halde, bünyemde uyarıcılarla sakinleştiriciler arasındaki o başdöndürücü kapışmayı hissediyorum. Uyarıcım –her burun deliğine yarım gramlık, büyük uyarıcım– tabii ki Pepper işinin gidişatının bir haftadan kısa süre içinde etkili bir telefon konuşmasından çıkıp, tam bir satış sunumu pozisyonuna gelmiş olması. 100 mg'lık sakinleştiricim ise Balkulak.

Yani, Balkulak'ı biliyorsunuz. Kesinlikle her türlü yakınlığı seven bir köpek. İnsana bağlılığı onu terbiye etmiş. Ne bileyim, onunla her şeyi tartışırdık. Doğal olarak Balkulak pek akıllı cevap-

lar vermiyordu ama benim anlattıklarıma büyük bir titizlikle dikkatini verirdi. Güldüğümde güler, moralim bozuksa ağlar – sonra da birkaç kafa vuruşuyla beni neşelendirmek için zıplardı. Ben de onun yemek, egzersiz ve saldırmakla ilgili ihtiyaçlarını karşılardım. Yani tabii tam bir salak gibi görünür ve hareket ederdi ama ben onun sıradışı karmaşıklıkta bazı zihinsel deneyimler yaşadığına eminim. Mesela, bir öğlen her zamanki yolumuzdan parka doğru yürüyorduk. Balkulak tırıs tırıs giderken birden durdu ve beni eve çekmeye başladı. Onu odamıza bırakır bırakmaz dolaba fırlayıp, sızlanmaya başladı. Kafam karışmış bir halde kapağı açtım ve Balkulak dolabın içindekileri boşaltmaya başlayınca ister istemez geri çekildim. Birden bağırdı. Bulmuştu onu! Topunu bulmuştu. Buradaki önemli noktaysa, benim topun orada olduğuna dair en ufak bir fikrimin olmaması. Onun ta iki ay önce taşınırken kaybolduğunu sanıyordum.

Dolayısıyla işi aldığımı öğrendiğimde düşündüm ki, onu o pis kokulu hücremde haftanın beş günü yalnız bırakamazdım. Gün geçtikçe pit bull'lardan beklendiği gibi bir tavır geliştirmesini izleyemezdim.

Doğal olarak resepsiyonist "Eğer sakıncası yoksa bu ağızlığı ağzına takın," dediğinde, "Valla aslında sakıncası var," diye cevap verdim.

"Üzgünüm ama gerçekten ısrar etmek ..."

"Bayağı bir sakıncası var hem de. Kimseye zarar vermez ki o. Ayrıca, ya ağzında bir sorun varsa n'olacak?"

"Ama yok öyle bir şey. Hayvanınızın uyutulmasını istemiyor musunuz?"

"Evet," dedim cesurca ve deri ağızlığı Balkulak'ın burnuna geçirdim. Resepsiyoniste iğne ve cesetten kurtulma parasını ödeyip, hıçkıra hıçkıra ağlamak üzere dışarı çıktım.

Holloway Caddesi boyunca mağazaların önünden meydan okurcasına geçerken, gerçekten de yapılabilecek en iyi şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Ne bileyim, yaşama alanımın kokusuna pek de olumlu katkıda bulunmadı. Ayrıca pahalı bir lüks eşya olduğu konusunda da şüphe yok. Bunun yanında, onu eninde sonunda ha-

dım ettirip, mühürletmek zorunda kalacaktım – yine masraf. Bu yararlı zihin halimi korumak için benliğime biraz güç toplamaya karar veriyorum.

Bara gidip sipariş verme raddesine kadar geliyorum, sonra birden depar atarak geri koşuyorum. Yani, yapabileceğim başka bir şey olmalı – Londra'da gündüz vakti ona bakabilecek biri olmalı. Onun yemeğini, hatta kirasını falan ödemekten mutluluk duyarım yani. Onu bir tanısanız, ne kadar iyi bir eleman olduğunu kendiniz de görürsünüz.

"Ulan önüne bak, hıyar," diye bağırıldığını duyuyorum bir omza sertçe çarparken. Tembelliğim yüzünden nefret ediyorum kendimden. Tabii ki RSPCA'yi ve Battersea barınağını aradım. Tabii ki bana nah çektiler. Ne bileyim, belki gün boyu orada diğer köpeklerle takılıp, geceleri de eve dönebileceğini düşündüm. Başka bir deyişle, bir gece yatısı köpeği. Eminim ki, sokaklardan kapabileceği bütün kötü alışkanlıklara da alışabilirdim.

İşte, Balkulak'ı TV büyüklüğünde bir kafeste ağızlıkla –Pepper'ın hayvanlar üzerinde deney yapılmasına karşı çıkan posterleri gibi– canlandırıyorum gözümde. Beni gördüğünde kulaklarının dikilip, minicik kuyruğunun sallanması düşüncesi neredeyse altımı ıslatmama neden oluyor.

Yuvarlanıp sokak lambasına geçirdiğimde, ayağımı bacağıma bağlayan tendonun burkulmasıyla çıkan ses sanki bir kapı gıcırtısı gibi. Birkaç insan gülüyor. Yaşlı bir amca eğiliyor ve iyi olup olmadığımı soruyor.

Sokak lambasına tutunarak ayağa kalkıyorum ve bileğimin üstüne basıp basamadığıma bakıyorum. Çok fena olmuş. Bir saat sonra devekuşu yumurtası büyüklüğüne gelecek. Dolayısıyla, en iyi dostuma yaptığım ikinci keleği düzeltebilmek için veterinere topallayarak gidiyorum.

Ama hayır, hayatımdaki ikinci en iyi şeyle yetinmem gerekiyor.

O öğlen parka anma ziyaretimi yapıyorum ve onun en sevdiği işeme noktalarından birine küllerini serpiştiriyorum.

XII
Kör erkekler ve kadınlar hakkında

Fulham. Tam Pepper'lık bir mekân. Golf GTi. Tam Pepper'lık bir araba. Ama bunlar önemli değil. Önemli olan, saat on birde, cesaretli, konuşkan ve gözleri iri iri açılmış Pepper'ın ağzından baklayı çıkarması.

"Sen şimdi geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Ne?"

"Duydun."

Tabii ki problem, tamamen ayık olmam. Ve doğal olarak hayvanlar gibi tırsıyorum. O işi daha önce ayık olarak yaptığımı sanmıyorum. En azından –onun da şu anda nazarımda olduğu gibi– yeni birisiyle. Ayrıca, ne yapmaya çalıştığını da merak ediyorum – bütün gece ağzımdan tek kayda değer laf çıkmadı. O yüzden şakay-

la karışık –e yani– diyorum ki, "Bana iyi davran Pepper."

Cevap "Hayır," oluyor.

Onca zaman sonra bu kadar pürüzsüz, canlı ve vahşi bir Pepper'ı çırılçıplak tutmanın o sonsuz rahatlatıcılığını, dindiriciliğini nasıl anlatabilirim ki? Sanırım sadece ani orgazmım anlatabilir. Ama bu sorun olmadı – o da saniyeler içinde boşaldı yani; daha önce hiç duymadığım şekilde inleyip bağırarak. Böyle diyorum ama onu daha önce bu şekilde ulurken duymuştum. Soktuğumun tren felaketinde.

Esasen, Pepper onu son gördüğümden beri tam bir kaltak olmuş. Bunu saygısız bir şekilde söylemiyorum ama. Ne bileyim, kaltakları *severim.*

Ama yine de bu Pepper'da olunca, yani, biraz rahatsız edici. Ama kalçaları kafatasımı yeniden şekillendirir ve saçları kasıklarımı örterken, hiçbir şikâyette bulunmaya hakkım yok.

Bu Pepper için yepyeni bir şey; bu kadar zaman sonra bir vücuda sahip olmak. O küçük vücuduyla oradan oraya sekip dururken çırılçıplak – boynundaki bir kolye haricinde. Evet, işler biraz dengede gibiydi, o yüzden küçük bir 24 karatlıkla ağırlığı kendi tarafıma çekeyim, dedim.

Açıkçası, bu yalan. Pepper'a âşığım ve onu geri istiyorum. Tamam mı?

Şimdi de, sanki bir porno filmden çıkmış gibi bacaklarını ayırmış karşımda duruyor.

"Biliyor musun, sen çok yaramaz bir çocuksun."

"İyiyken çok çok iyiydi ama kötüyken, o kadar ..."

"Beni hasta ettin."

"Ona kalp kırıklığı denir ve asıl sen beni hasta ettin."

"Hayır salak. Burayı diyorum." Kuku bölgesini gösteriyor.

"Kusura bakma. Bir klozetten kaptım da."

"Ben gösteririm sana klozeti," diyor ve muhteşem kaltak üstüme oturuyor.

Yavaş, yumuşak hareketlerle seks yapıyoruz. Pepper ağlıyor. Gözyaşlarını yalıyorum ve diyor ki, "Richard, artık gidersen sevinirim."

O kadar ani ve sağlam bir kusturucu etkisi var ki bunun – tabii sırada bir ağlama seansı yoksa. Konuşmaya devam ediyor, "Bence birbirimizi bir süre ... ne bileyim ... belki bayağı uzun bir süre görmezsek daha iyi olacak sanırım. Senin için sakıncası yoksa."

"Ama benim için sakıncası var. Hem de çok."

"Lütfen, giyin."

İşte, uyuşturucumu böyle aldım. Belli ki artık yeniden bağımlıyım. Ayın geri kalanında da klasik yoksunluk belirtileri ortaya çıktı: Abuk sabuk rüyalar; doğduktan bir iki saniye sonra hiperbolik hayallere dönüşen ümitler; kendine acımanın uyuşukluğu ve hepsinden önemlisi, kor gibi bir kıskançlığın sarsıntıları ...

Uzun lafın kısası, Pepper Furnival son zamanlarda yatağına uzun saatler ayırmaya başlamış. Ama bana en çok koyan, o saatlerden birkaçı için en çok yanan tek insanın, Pepper'ın kendine görme izni vermediği tek insan olması. Ah, evet, saf değilim. Evet, karizmatik ve sıfıra vurulmuş kafasıyla eski sanat yönetmenim – ee ne diyorsunuz? Hay sıçayım, bu adamı delirtmez mi be?

Cumartesi. Bir bozukluğu havaya fırlatıp, telefon etmeye çıkıyorum. Hipnoterapiste Pepper'ı anlatıyorum. Ona, nasıl sanki bir aydan beri tek başıma kötü speed kullanıyormuş gibi hissettiğimi anlatıyorum. Eve geldiğimde belki iki saat boyunca hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Ancak bundan sonra bir şeyler yiyip içebilir hale geliyorum. Garip değil mi? Hipnoterapisti bırakmaya karar veriyorum.

Pazartesi sabahı bilinçaltımdan çok güçlü mesajlar alıyorum. Mesajlar diyor ki: İşe hasta olduğunu söyle, saçını kestir, beş litre maden suyu iç, bir Choc-o-lax ye ve meditasyon yap. Ben de bunları yapıyorum.

Ertesi gün arınmış haldeyim ve işe dönüyorum.

Pepper'ı aramaya hazırım. Herhangi birine göre *bayağı uzun bir süre* olduğunu düşünüyorum. Ama çilek büyüklüğünde bir basura oturduğumu fark edince fikrimi değiştiriyorum.

Üç gün geçti ve şerefsiz hâlâ geçmedi. Eğilip aynada kendime baktığımda, sanki kıçım bana zafer işareti yapıyormuş gibi geliyor. Bu kesinlikle başıma gelen en kötü şey. Hemoroidin ne olduğundan bile tam olarak emin değilim. İçinde bir şey olmasından korkuyo-

rum. İçinde kan olmasından korkuyorum. İçindeki şeyin kaçmaya çalışıyor olmasından korkuyorum.

Bir hafta boyunca hemen hemen hiçbir şey satmıyor ve yemiyorum. Doğal olarak mastürbasyon da yapmıyorum. Aslında o küçük pislik balon için söylenebilecek tek iyi şey, Pepper'ı aklımdan neredeyse silmiş olması.

Patladı mı acaba, diye durmadan sandalyeyi kontrol ediyorum.

Onun büyüdüğünü, sanki pantolonumdan çıkan küçük bir bok gibi görünür hale geldiğini kafamda canlandırıyorum. Ve düşünüyorum; sürekli olarak orada kalmaya karar verip, sonsuza kadar seks hayatımı bitirirse ne olacağını düşünüyorum. Veya daha da kötüsü – ya operasyon geçirmem gerekirse? "Amelia, yarın gelemeyeceğim. Basur memelerimi aldırıyorum da." Doğal olarak istifa etmem gerekirdi. Meditasyon yaparken (evet – minder üstünde) *anal fistül* tarzı kelimeler bilincimin yüzeyine çıkıyor. Ama en önemlisi, bu şey, en sıcak umudumu en kötü korkuma çevirdi. Ya Pepper telefon edip beni bir ahlâksızlık alemine çağırırsa ne olacak?

Öğlen yemeğinden döndüğümde masama yapıştırılmış bir post-it notu buluyorum. "Lütfen acilen Pepper Furnival'ı arayın."

Ona bu sabah baktım. Yemin ederim büyümüştü. Neredeyse ağlıyordum – veya kusuyordum.

İki hafta boyunca boktan bir tek çeyreklikten başka bir şey satmadım. Reklam yönetmeni Amelia Pickle beni ofisine çağırıp, herhangi bir kişisel problemim olup olmadığını sordu. Ona Keith'ten tabii ki bahsetmedim.

Beni *KGD alarm*ına geçirdi - Kendine Gel ya da Defol.

Amelia'yla konuşurken, Pepper Furnival adında birinin aradığını söylediler. Onu arayabilir miymişim?

S-Z müşterilerine bakan tip işten çıkarılmış. Korkutucu – ama yine de iyi haber. Nefes alacak yer açılıyor. Anlarsınız ya, kocakarı iki ay içinde adet kanaması üzerine bir dosya yayınlayacak ve S ile T bana kalmış oldu. Bütün önemli *San'lar* ve *Tan'lar* yani. *Fem'ler* zaten bende.

Tabii ki sevincim fazla uzun sürmüyor. İyi ve kötünün, aydınlı-

ğın ve karanlığın o kötü sembiyozu bir kere daha hayatımı mahvetmeye çalışıyor. Hayır, Pepper tekrar aramıyor – olan şu: Yere düşen kalemimi almak için eğiliyorum – hayır Keith patlamıyor. Tükenmez kalemi almak için masamın üzerinden eğiliyorum ve cebimden fırlayıp, masa takımadalarının tam merkezine düşüyor? Sadece yarısı kullanılmış bir Anusol. Doğal olarak masanın altına dalıp, onu kapmaya çalışıyorum. Ve yine doğal olarak herkes ne düşürdüğümü görmek için oturduğu yerden doğruluyor. Bense tükenmez kalemi şakağıma sokup, iyice çevirmenin fizibilitesini düşünüyorum. Yani, benden başka herkes kadın burada.

"Lifli şeyler," diyor bir tanesi. "Yediklerin daha lifli şeyler olsun."

"Bir kere işten izin almak zorunda kalmıştım. Ay Richard yazık sana ya."

"Biliyor musun," diyor reklam müdürü Jeannette, "Hemoroid üzerine özel dosya hazırlamalıyız. Özellikle doğum sonrası sık görülen bir problem."

"Bir de bana sor."

"Sana bir minder bulayım mı Richard? Öyle daha rahat olur mu?"

"Hayır, hayır böyle cidden iyiyim, teşekkürler." Altımda Keith zonkluyor. Bugünlerde Keith'in kendi nabzı var resmen. Bir beyin ve ağız için kasıyordur şimdi kesin.

"Amelia ve Peg'le konuşacağım bunu. Özel dosya. Çok iyi fikir ya." Belki de nabzı atmıyordur. Belki de gülüyordur puşt.

Keith sanki yumurtadan çıkacakmış gibi zonkluyor. Sanki espri anlayışı olmayan uzaylı bir yaratığın yumurtasıymış gibi.

"Açıkçası, bence çok iyi bir fikir bulduk." Bir bomba gibi tıklıyor. Hepimizi havaya uçuracakmışçasına.

"Tamam, şaka bitti. Richard, o çöp kutusunu kafandan çıkarıp masana dön. Haydi millet, herkes telefonunun başına. Bir konuşmada *üzüm* lafını geçiren ilk kişiye üçlü paket var. Hadi Richard. Burada kız kızayız."

Pepper'sa, tabii ki, bütün bu komedi karşısında gülmekten çatlıyor.

Keith zamanla küçülüp büzük kasımın içinde yok oldukça, Pepper'ın hayaleti bilincimi dolduruyor. Birkaç sayfa satabiliyorum. Açıkçası kızın beni aramış olması aklımdan bir dakika bile çıkmıyor. Dört beş gün sonra onu arayacak cesareti bulduğumda, iki haftalık bir tatile gittiğini öğreniyorum.

"Anladım."

"Richard, sen misin?"

"Evet."

"Nasıl gidiyor? Viv ben."

"Aaa Vivienne. Hâlâ orada mısın sen ya?"

"Evet. Pep terfi ettiğinde Basil'in sekreteri oldum."

"İyi olmuş."

"Richard. Pepper günlerdir sana ulaşmaya çalışıyor."

"Evet, ben de o yüzden arıyorum zaten."

"Ah Richard, Richard. Bu söyleyeceğim gerçekten delirtecek seni. Nasıl hoşuma gidiyor anlatamam. İnanılmaz zevk alıyorum. Ha, ha, ha."

"Ne, nedir söyle?"

"Of ya, gerçekten muhteşem. Tahmin et?"

"Vivienne, iğrenç bir şekilde sadistlik yapıyorsun. Hadi söyle, nedir?"

"Ya Pepper'ın sana ulaşmaya çalışmasının nedeni ... Of ne süper bir olaymış bu ya. Allahım ya."

"Ne. Gülmeyi kes be. Söylesene."

"Peki Rich, Pepper bir tatil kazandı. İki kişilik. Yunanistan'a. Bir yarışmada."

"Emin misin Vivienne?"

"Evet efendim, ClairCare hijyenik pedleri için bir başlık yazması gerekiyordu ... Her neyse, gidecek kimsesi de yoktu."

"Yok muydu? Erkek arkadaşı yok mu?"

"O türden bir erkek arkadaşı yok, sanmıyorum."

"Madem öyle, kiminle gitti?"

"Bir kız arkadaşıyla sanırım. Şanssızlık."

"Ya nasıl olsa çok meşgul olacaktım. Ama yine de düşünmüş olması çok güzel bir şey. Görüşürüz Viv. Ciao." Ellerim kafamda ve

kafam da masada. "SİKTİR, SİKTİR, SİKTİR, SİKTİR, SİKTİR, SİKTİR ..." Biri *Satışçının Elkitabı*'yla bana vuruyor. Sertçe.

Çok şükür *Sohbet* yazı teslim tarihlerinin yarattığı baskı herkesin kararlılığını bozdu ve böylece bayat sigara dumanları rahatlatıcı bir şekilde aramızda salınıyor. Bu da, ne zaman gözümün önüne Pepper ve sıçtığımın Yunan garsonunu gösteren pornografik bir yakın çekim resim gelse, acıyı nikotinle bastırabileceğim anlamına geliyor. Sigaranın tadı, ne kadar çok bir barda olmak istediğimi hatırlatıyor.

Yirmi dört yaşındayım ve (bir saniye için küstahlığımı mazur görürseniz) son derece yakışıklıyım. West End ve Covent Garden, daha fazla içip eteklerini daha kolay çıkarmak için yumuşak havayı ve uzayan günleri fırsat bilen sekreterler, telefonla satış elemanları, reklamcı kızlar, mağaza asistanları, öğrenciler ve yabancılarla kaynıyor.

Bu gerçek. Erkek ya da kız fark etmez; eğer iyi kötü yüzüne bakılır bir şeyseniz, biraz alkol alın ve kankanızla beraber Covent Garden meydanındaki popüler barlardan birinde çok iyi vakit geçiriyormuş gibi yapın. Eve dönerken taksinizde bir Amerikalı, İsveçli ya da bıkkın bir ofis çalışanıyla salya değiş tokuşu yapıyor olmazsanız ne olayım. Tabii ki bu söylediğim, bu taraklarda beziniz varsa geçerli.

Açıkçası benim var. O yüzden yeşilaycıysanız ve borç dalgalarına karşı kulaç atıyorsanız, mayıs, haziran ve temmuz ayları kesinlikle en zalim aylar.

Temmuz sonları. Yaz durgunluğunun üstüne bir de ekonomideki durgunluk ekleniyor. Maaş artışları bir ikinci altı aylık dönem için de dondurulmuş durumda. Evet, işten çıkarılma havası bir kere daha Marlborough Yayıncılık'ta kendini gösteriyor. Burada çalışmak tıpkı şu her sabah öldürülmek üzere birisinin seçildiği salak rehine filmleri gibi. Gittikçe daha büyük bir kısmımız İş Bulma Kurumu'na bağlılığını bildirse ve Avustralya'daki günlük yaşam hakkında bilgi edinse de, yine de ekonomi hiç kimsenin taleplerine

cevap vermiyor. Yani fazla politik oluyorsam söyleyin ama bu talepler temel insan haklarından başka bir şey değil. Yaşanabilir bir maaşla çalışma hakkı, adilce seçilmiş bir hükümetle yaşama hakkı, sokaklarda baskı olmadan yürüyebilme hakkı. İzin verin bu acı politik konferansın nereden çıktığını anlatayım.

Gözünüzde canlandırın. Aylardır ilk dışarı çıkışım. Bir akşam partisi. Hem içmediğimden hem de içkiye verecek param olmadığından, metroya yetişecek şekilde çıktım oradan. Birazdan anlatacağım olay olduğunda metrodan çıkmış, üzerimde takım elbisem elimde çantam, tam bir soygun kurbanı modunda Fonthill Caddesi'nde yürürken, on beş yirmi metre önümde giden bir elemanın yanına arabanın teki acı bir frenle yanaşıyor. İki herif araçtan dışarı fırlıyor ve beysbol sopalarıyla elemanın kırılmadık kemiğini bırakmıyorlar. Birkaç saniye içinde de arabaya binip yüz yirmi mille fırlayıp gidiyorlar.

Doğal olarak adamın yanına koşturuyorum. Bir yandan da çok fena bir görüntü olacağını düşünüyorum. Etrafa yayılmış beyin parçacıkları, bok püsür. Neyse işte, elemanın yanına geldiğimde görünüşünün o kadar kötü olmadığını görüyorum – sadece ölmüş gibi. Ne bileyim, ilk yardım hakkında bir bok bilmediğimden, tutup ona bir ambülans çağırmamı isteyip istemediğini soruyorum. Sonra eğiliyorum ve herif birden kalkıyor, bana kafa atıyor ve karnıma bir bıçak dayayıp *benim* cebimdekileri istiyor. Sonra da, ilk başta onu döven heriflerin bulunduğu arabaya atlayıp kaçıyor.

O zaman yukarıda yapılan politik saptamalar niye? Valla sanırım olayın en kötü yanı, bir yabancının yardımına gitmemeyi kafanıza kesin bir kural olarak yerleştirmişseniz, bazı şeylerin gerçekten çok kötü durumda olduğu duygusu.

Neyse, ben de tam üyelik ücretini bulursam sol kanattan bir partiye yazılmayı düşünüyordum ki, bu olay beni serbest piyasaların hiç de o kadar fena olmadığına ikna etmiş oldu.

Çok iyi bir haberim var. Şu sevgili kafa avcısını hatırlıyor musunuz? Hani ben ve Horace'ı RUT'a yerleştiren? İşte, o aradı. Kafamı avladı, da diyebiliriz. Böylece Love'la bir görüşme yapacağım.

Bazı iş örnekleri almak için Horace O'ya uğruyorum. İyi geliyor. Karizmasını büyük ölçüde kaybetmiş ve alkol kokuyor. Anlaşılan o ki, reklamcılıkta TM'ye ve uzun vadede alkolden uzak durmaya imkân yok. En azından yaratıcı bölümün başına geçmişseniz. Yuvarlak Ev'e gidiyoruz. Horace Becks içiyor ve ben de portakal suyu gibi bir şeyler takılıyorum. Bir gece deneyin. Gerçekten çok acayip – ayık kalıp bir başkasının sesinin yükselmesini ve hareketlenmesini izlemek. Özellikle eski TM eğitmeninizin. Ve özellikle eski kız arkadaşınızı becerdiğini düşündüğünüz birinin.

Doğal olarak sarhoşken nasıl bir dallama olarak gözüktüğümü merak ediyorum. Kadınlar öyle der ve erkekler buna inanmaz – ama bu gerçek. İçmek hiç de çekici bir olay değil.

Bana bir bakın. Saat on bir. Tek kadeh bile yuvarlamadan bir gece geçirdim barda. İnanabiliyor musunuz? Peki, itiraf ediyorum. Son siparişlerde iki Beck ve bir de dubleyi diktim. Horace'a Pepper'ı sordum. Onu benimle beraber olduğundan beri görmediğini söyledi. Şerefsizi yalancılıkla suçladım. Geçtiğimiz şubat görmüş. O kadar öncesini nasıl hatırlayabilirmiş ulan ve ayrıca kung-fu'sunun tadına bakmak ister miymişim, falan filan? Uzatmadım. Beş dakika sonra kaç yaşında olduğunu sordum. Elli dokuz dedi. Bir bira söyledim.

Eve dönerken metroda evsiz biri benden para istedi. Ona 3 pound verdim ve iyi şans diledim.

Yarın Love'la –her renk, her biçim ve her lezzetle prezervatif üreten şirket– ikinci görüşmem var. Açıkçası, istediğim bir iş. Reklam yeri satmayı pek şık bir iş olarak görmüyorum ve parası da öyle aman aman bir şey değil. Bu iş toparlanma sürecimde çok iyi bir adım olabilir.

Her neyse, aramızda kalsın ama işi çantada keklik olarak görüyorum. İnsanlar hâlâ o kampanya hakkında konuşuyorlar. Bir de buna medya deneyimim eklenince? Tereyağından kıl çeker gibi değil mi sizce de?

Efendim, eminim sizin de anlamış olacağınız gibi, yeri geldiğinde son derece işini bilen bir herif olabilirim. Ve de, tam olarak rüşvete değilse de, diyelim ki, menfaatime uygun biçimde kale di-

reklerinin yerini biraz değiştirmeye kapalı değilim. Dolayısıyla Yıldız ve Jartiyer'in üst katında öğle yemeği sonrası Piç Basil, "Şşşen jjimddi kaaaverennngi bi zarftan şözediyoşun ööle mi?" dediğinde ona, "Basil, bir saniye için bile para ya da rüşvetten söz etmiyorum. Bir şeyleri etkileyebileceğimi bile söylemiyorum. Ne bileyim, daha işe kabul edilmedim bile. Benim tek söylediğim, eğer beni işe alırlarsa, bazı kararlarda rol alacağım. Yani, işin yakında teklife açılacağını herkes biliyor. Eğer –ki bu büyük bir eğer– iş bana teklif edilirse, ilk işlerimden biri teklif listesi için tavsiyelerde bulunmak olacak."

"Dur şana bi tane daha ıjmarliim."

"Greyfurt suyu olsun."

"Duble votka?"

"Kesinlikle hayır. Sağ ol."

Geldiğinde bir eli pantolonun cebinde oynayıp duruyordu. Tam da buraya bir striptiz şovundan geldiğini düşünüyordum ki, açıkladı, "Fıtığım var da." Nasıl nefret ediyorum bu heriften ya. "Tuvalette çok ıkındım ya, ondan."

Sadece bir tane içmişti ve şimdiden dut gibi sarhoştu.

Geri geliyor ve fıtığını avuçlayıp, diyor ki, "Yaaaani jimdi şenin dediin, siktiri boktan bi ööle yemee karjılıında bizi o teklif lişteşine şokmak ijjin elinden geleeni yapijaan, ööle mi?"

"Tam değil. Seninle çalıştım, o yüzden ajansın nasıl çalıştığını biliyorum. Ve potansiyel bir müşteri olarak, bize sunduğunuz hizmetteki –olası– zayıflıklara dikkat çekebilecek konumdayım."

"Tam olarak annayamadım be kojum."

"Valla açıkça söylemek gerekirse, Love gibi bir müşterinin ihtiyaçlarını karşılamak için ajansta bazı değişiklikler yapmanı bekliyorum."

"Ööle mi? Meşela?"

"Bir kere yaratıcı ekipte genç insanların çalışmasını istiyorum. Sonuçta bu ürün gençlere yönelik."

"Onu ayarlarıj, meşele diil."

"Sonra, müşteriye bakacak genç bir temsilci istiyorum." Ancak bundan sonra, sarhoşluktan önünü göremeyecek durumdaki Piç Ba-

sil bu toplantıyı ayarlama nedenimi çakozluyor.

"A ööle mi Richard? Özellikle düjündüün biri mi var? Küjüjük bi ihtimalle, zamanında bafilediğin bir müşteri temsilcisi olabilir mi bu?"

"Valla onun bu iş için ideal olduğunu düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?"

"Onu haaaala unutamadın, ööle mi?"

"Alakası yok Basil. Eylül'de evleniyorum."

"Ciddi mi? Tebrikler. Dinle. Onun yeteri kadar tejjrübeji yok. Onndan önnje terfi etmesi gereken insanlar var. Ju şıralar onu tavjiye bile edemem. Ama bak sana ne diijem, eer şen bizi o teklif lişteşine şokarjan, ben de elimden geleni yaparım yàaani."

"Bütün bunların aramızda kalacağını söylemeye bile gerek yok." Elini sıkıyorum. "Seninle iş yapmak bir zevkti."

Pazartesi. İkinci görüşmede çok iyi bir iş ortaya çıkarıyorum. Eski ajansımın (tabii ki RUT'un değil – orospu çocukları) teklif listesine eklenmesini öneriyorum. Önerim için teşekkür ediyorlar. Psikometri testinin karelerini karalayarak satranç tahtası yapıyorum. Açıkçası, bu testleri ciddiye alan herhangi bir insan bok küremeyi bile hak etmiyor bence.

Salı. Fena sayılmayacak bir maaşla pazarlama müdürü pozisyonunu teklif ettiler. Baharda bir ayı Long Island'da geçirmeye hazır mıymışım? Eşeğe arpa sorulur mu? Ayrıca Piç Basil'in bir ay içinde bana teklif vereceğini de öğreniyorum – ha ha. Pepper ve Horace O'yu arayıp cuma günü için bir alem ayarlıyorum. Pepper beni göreceği için çok sevindiğini söylüyor ve niye daha önce aramadın, diye de ekliyor.

Ruh halimi kutlamak için bir şişe şampanya almayı düşünüyorum. İşaretler uzun vadede toparlandığımı gösteriyor. Şampanyadan vazgeçiyorum. Yine de şöyle sağlam bir iki cıgaralık pek de sınırı zorlamak olmaz, değil mi?

Toparlanmış olmak. Uzun vadede toparlanmış olmak – işte bu benim. Peki madem öyle, diye sorabilirsiniz, niye bu gece beşinci ekstra biramı içiyorum? Cevapsa tabii ki dostlarım Pepper Furnival ve Horace O ile yeni işimi kutluyor olmam. Şöyle felekten bir ge-

ce çalmanın pek de zararı olmayacağını düşünüyorum.

Dürüst olmak gerekirse, alkolsüz içeceklerle başladığımı söylemeliyim. Ama Horace'ın Pepper'a yavşadığı gittikçe daha belli oldu. Doğal olarak bu beni acayip sinirlendirdi. Aynı zamanda yarışa ortak olmamı sağlamak için sağlam bir muhabbet de yaratmamı gerektirdi. Sokayım, şu şerefsizi çağırdığım için nasıl pişmanım. Horace ne adi bir kanka çıktı ya.

Ama dinleyin. Horace'ın en ufak bir şansı yok. Pepper'la benim bir tarihimiz var. Pepper'ın bana karşı –sanırım– her zaman bir alışkanlığı oldu ve olacak. Kanının derinliklerinde bana bağımlı. O yüzden Horace içki almaya gittiğinde, bar yiyişmelerinden ikimiz de nefret etmemize rağmen kendimize engel olamadık.

Pepper öpüşmeyi kesti ve homurdanarak, "Onu niye davet ettin ki?" dedi.

"Nesi var adamın?"

"Bu gece sadece ikimiz olsaydık keşke. Ama sonra yine pişman olurduk sanırım."

"Pişman mı olurduk? Geçen sefer pişman mı oldun?"

"Hıh."

Horace içkilerle geri geliyor. Adam bütün gece sıkıntılıydı. Ne bileyim, Pepper'la ben neredeyse tekrar bir çift olmuşuz falan. Yine de sonuna kadar uzatmadan çekip gideceğine dair hiçbir işaret vermediğinden, içkimizi yudumlamaya devam ediyoruz. Love prezervatifleri hakkında konuşuyoruz ve Pepper diyor ki, "Hindistan cevizi aromalıları beni çıldırtıyor."

Çok güzel Pepper, çok güzel.

Pepper işemeye gittiğinde, Horace'a defolup olmayacağını sorasım geliyor. Doğal olarak, sormuyorum. Ne olursa olsun o benim "en iyi arkadaşım".

Tuvaletten bu sefer ben döndüğümde, Pepper'ın Horace O'ya bir şeyler fısıldayıp, onun elini tuttuğunu görüyorum. Horace'ın, beni kıskandırmak için Pepper'ın kendisini kullanmasına izin verecek kadar büyük bir mal olduğunu düşünüyorum. Karizmayı tabii ki bozmuyorum.

"Bir telefon etmem lazım," diyorum onlara.

"Kime?" diye atlıyor Pepper.

"Bir saniye bile sürmez." Dışarı çıkıp, telefonu kullanırmış gibi yapıyorum. Dönerken baygın bir gülümseme takınıyorum – sanki Pepper'dan sonsuz derecede daha güzel biriyle seks muhabbeti yapmışım gibi. Ama bu duruşu Pepper'ın eli Horace'ın dizindeyken korumak zor oluyor. Hiç etkilenmemiş görünerek, çok kibarca içki ısmarlamayı teklif ediyorum.

"Yeteri kadar içmedin mi Richard," diye yumurtluyor Horace.

"Hayır içmedim. Ya sen Horace?"

"Hayır abicim, hayır."

Tabii ki sinirden mosmor kesilmiş haldeyim. Pepper üzerinde çok daha yasal bir hakkım var. Şerefsiz. O kocaman siyah aletini istenmeyen yerlere kaydırmaya çalışıyor. Kızgınlığımı bastırmak için hızlı ve öfkeli bir şekilde içiyorum. Cebimdeki pıtla oynuyorum. Eğer işler iyi gitseydi Pepper'ın içkisine atacağım pıtla. İşler iyi gidiyor, ona şüphe yok. Ama benim için olmadığı kesin. Hay ya, nasıl da nefret ederim böyle durumlardan. Pek etki yaratmayan taktiğimi değiştirmeye karar veriyorum. Yeni uyguladığım taktik, somurtmak.

Ah keşke kalkıp gidecek cesaretim olsaydı; keşke en ufak bir değer vermiyor olsaydım; keşke bu durum beni delirtmiyor olsaydı. Köyün yeşillik sahasındaki bir futbol oyunu aklıma geliyor. Seb bana, "Oynayamazsın. Benim topum," demişti. Kaldırımda tek başıma yürüyemeyecek kadar da küçük olduğumdan, orada oturmak zorundaydım. Tamamen dışlanmış bir halde resmen saatler geçmiş gibi gelmişti. Ama o yaşta bile kuralları bilirsiniz. Ağlamamalısınız. Asla.

Ve biliyor musunuz? En iyi dostumun Pepper'ı becermesi resmen bir felaket olurdu. Valla şu anda bu düşünceyle uğraşmaktansa bir tren kazasında eriyip sıvı hale gelmeyi tercih ederdim. Evet, biraz eskimiş bir teori ama düşünüyorum da, o rüyalar aslında başından beri bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Ne bileyim, belki bütün o acılar metaforikti – aynı rüyaların olması gerektiği gibi. Horace ve Pepper'ın ritmik inlemeleri. Arkaplanda da sevişme müziğimiz mutlu bir şekilde benimle alay ederken. Of ne kadar kötü bir

düşünce bu ya.

Allahım, bilmiyorum, belki de birbirlerine attıkları bakışlarda bir şey *vardı*. Horace'ın ondan ayrılmamı önerişinde. Pepper'ın onu sevmediğini söyleyişinde. Horace'ın saçının koktuğunu ben hiç fark etmedim. Ona hiçbir zaman o kadar yakın olmadım. Hay sokayım ya. Acaba onca zaman boyunca diğer Richard o muydu?

Horace O içki almaya gidiyor. Umarım kuyruk vardır.

"Sen iyi misin Richard," diye soruyor Pepper.

"İyiyim."

"Sanki biraz ... morali bozuk görünüyorsun." Tabii ki böyle bir somurtkanlıkla ona işe yarar bir şey söylememe olanak yok.

"Pepper?"

"Mmm."

"Ne dersin?"

"Neye ne derim?"

"Bize."

"Bize n'olmuş?"

"Bu gece."

"Mmm. Belki tatlım." Öpüyor beni. "Belki de olmaz. Göreceğiz." Sonra şu oluyor. Kolunu başımın arkasına koyup, bana açıklamakta zorlandığım bir şekilde bakıyor. Bir tür yarı gülümseme. Nostaljik bir bakış. Sanki "Evet, bir geçmişimiz var ve bazen ben bile özlüyorum o geçmişi," diyen bir bakış. Tekrar öpüyor beni – bu sefer azıcık daha uzun. Kesiyorum.

"Pepper, bana bir konuda dürüstçe cevap vermeni istiyorum. Tamamen dürüstçe."

"Tamam, olur."

"Horace'la yattın mı?"

"Richard. Açıkçası bu seni hiç ilgilendirmez. Ama cevabım, tabii ki."

Horace O geri geliyor ve içkileri önümüze adeta fırlatıyor. O anda ona nasıl bakıyorum, pek emin değilim. Ama sanırım klinik şokla ölüm tehdidi arasında bir şey olmalı.

"Ha, ha ... hayır. Seni şaşkın oğlan. Milyon yıl geçse yine olmaz." Birden Horace'ın ve onca insanın önünde ağzımı çok ıslak

bir şekilde öpüyor. Vay be Pepper. Vay be.

Horace birasını bir seferde içiyor ve "Tamam, ben defolup gidiyorum. Görüşürüz Pepper," diyor. Pepper'ı öpüyor. Dilleriyle öpüştüklerinden kıllanıyorum. "Görüşürüz Rich – koçum."

O anki rahatlama duygusu anlatılmaz. 40 derece havada terlerken yüzme havuzuna dalmak gibi. Aylar sonra ilk birayı içmek gibi. Birinin içine –korunmadan– boşalmak gibi.

Karizmayı bozmamaya karar veriyorum. Ne var ki, bozuyorum. Pepper'a sarılıp, öpüyorum – defalarca. Bütün yüzünü, kafasını, saçını. Bir barda olmamız umrumda değil – elim bluzunun üstünde, göğsünün yaptığı çıkıntıyı okşuyor. Onu sevdiğimi, onun için her şeyi –ama her şeyi– yapacağımı söylemek üzereyim ki o "Richard, yapma. Şimdi olmaz," diye zırlıyor.

"Sonra mı? Sonra yapalım değil mi Pepper?"

Ve bana son darbeyi vuruyor. "Allah aşkına git tuvalete de attır ya."

Pepper sanki kafası iyiymiş gibi dümdüz ileri bakıyor. Ben de etrafıma bakınıp, hiç alakam yokmuş gibi kafayı çekiyorum. Pepper'ın gitmesini engellemek için biraz daha içki alıyorum. Onun sonradan pişman olabileceği bir şey yapması için içkiye güveniyorum.

Hadi Pepper, bana adam gibi bir şey söyle. Söylemiyor. Sizin de kendi deneyiminizden bildiğinize emin olduğum üzere, tam da bu gibi zamanlarda söyleyecek tatlı sözler bulmak mümkün olmuyor.

"Pepper."

"Ne?"

"Niye kör erkeklerin sayısı kör kadınlardan daha fazla?"

"Espri mi yapıyorsun?"

"Hayır. Sadece çok az kör kadın görmemize rağmen, sürüyle kör erkek görüyoruz. Belki iş kazalarından dolayı daha çok erkek kör oluyor."

"Bu ne alaka şimdi? Bir garipsin sen."

"Bilmiyorum ki. Neyse, boşver."

"E zaten sebebi bariz. Aynı sayıda kör erkek ve kadın var. Ama olay, kör kadınların kör olmayan erkekler tarafından tecavüze uğ-

radıkları için dışarı çıkmamaları. Çok açık değil mi?"

"Sanırım ..."

"Ya, bir şeyler söylemeden önce bir durup düşünmen lazım. Senin sorunun bu işte. Bir şey söylemeden önce hiç düşünmüyorsun." Sessizlik – barın gürültüsü dışında.

Bir keresinde Kat'le (Pepper'dan önceki uzun süreli ilişkim) bir bardaydık. Neye bozulduysa artık, surat astı bu. Öylece oturdu. Kasten hiçbir yere bakmayıp, hayatımızı boşa harcadı. Tabii ki ben de tam karşısında oturup şu anda ne yapıyorsam onu yaptım – söylendim. Ve kendimi tam bir mal gibi hissettim.

Neyse, o gün, eğer Kat beni insan içinde bir kere daha rezil ederse, oradan defolup onu orada bırakacağıma ve –mesela– başka bir bara gidip bilardo oynayacağıma veya bir partiye takılacağıma dair ant içtim.

Soğuk savaş halinde olduğumuz sonraki sefer, bir partideydi. Çok geçti, gidecek bir yerim yoktu ve eve dönecek taksi param da olmadığından, bir şey yapmadım. Bundan sonraki seferse –tesadüf ki ertesi gün olmuştur (tamam tamam, partide kendimi rezil etmeye devam ettim)– bir bardaydı ve dediğim şeyi yaptım. Oradan çıkıp gittim ve orospuyu öfkesinin o acı suları içinde kavrulmaya bıraktım.

Doğal olarak beni bıraktı – diye düşünüyorsunuz. Yanlış! Gözyaşları içinde pişman olmuş bir halde geri geldi ve beni iki hafta sonra bıraktı.

"Sen iyi misin Pepper?"

"Evet, sadece düşünüyorum."

"Ne düşünüyorsun?"

"Eğer senin bilmeni isteseydim, konuşuyor olurdum, düşünüyor değil."

"Pardon Pepper." Bunu iyi ve acınası bir şekilde söylemiş olmalıyım çünkü beni öpüyor. Yiyişiyoruz. Gözlerimi açtığımda, onun da gözlerinin açık olduğunu ve uzaklara baktığını görüyorum.

Pepper böyle işte. Bir tepki alacağınız zaman tıpkı bir kedi gibi. Yanlış yerini kaşırsanız sıkılır ve çekip gider. Güzel yerinden yakalarsanız bir süre sizinle arkadaş olur. Dolayısıyla, Pepper'ın kulak

memesini dilimle ovalıyorum. Eli bacağıma masaj yapıyor. Tehlikeli sayılabilecek yukarılıkta bir noktaya. Zamanı geldiğini hesap edip, yiyişmeyi kesiyorum.

"Pepper, yakında yirmi üç yaşında olacaksın değil mi? Doğum gününde dışarda bir şeyler yapmak hoşuna gider miydi?"

"Yakında yirmi üç yaşında ve senin gibilere ... çeşitli yerlerimi yalatmayacak kadar kafası çalışan biri olacağım. Koltuğunu değiştir, öbür tarafı da yapman lazım."

"Tatile gitmeden önce beni aramaya çalışmanı hatırlıyor musun?"

"Evet. Ama sorun olmadı. Havaalanında çok daha iyi bir şey buldum."

"Ah, doğru ya. Tabii öyle yapmışsındır."

"Altı üstü boktan bir polaroid makineydi. Filmler hem dünyanın parası, hem de çok yer kaplıyorlar. Kendime güzel bir Olympus aldım. Hadi, diğer kulağıma başla – eğer istiyorsan. Hadi."

Dilimden sıkılıp, kafasını çekiyor. Bana kızgın bir bakış atıp, "Bak Richard. Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Tamam mı?" diyor.

"Ne? Ne yapmaya çalışıyor muşum? Sen ne demeye ..."

"Bak, biliyorum işte. O yüzden kapa çeneni. Ve işe yarıyor. Şimdi yapabileceğin en iyi şey bana büyük bir tekila ve limon alıp, boynumun arkasına başlamak." Of, o attığı bakış. O, kasayı kırdığımı ve içinde milyonlar olduğunu söyleyen bakış. Tabii ki ben buna kanacak kadar baştan çıkmış durumdayım. Ama dalga geçmek ile taşak geçmek arasında fark var.

"Evet. Ben de senin ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Hatta büyük bir başarıyla yaptığın şeyi, de diyebiliriz," diyorum ona.

"Bir saniye. *Ben* ne yapmaya çalışıyormuşum?"

"Benle tilt oynar gibi oynuyorsun be. Bıktım artık."

Gideceğini söylüyor. Defolup gitmesini söylüyorum. Daha yatmadığımız halde nasıl olup da onunla kavga etmeye cesaret edebildiğimi söylüyor. Özür diliyorum ve ona bir içki ısmarlayacağımı söylüyorum. Yine de gidiyorum, diyor. Yalvarıyorum.

İkimizin de içkisine birer X ve ilaç atıyorum. Pepper'a tekilası-

nı veriyorum ve o da bana maksimum yanak ve kulak teması sunacak biçimde sarılıyor.

"Özür dilerim," diyerek gülümsüyor. "Seni tekrar görmek garip. Ve evet, sanırım biraz garip bir ruh hali içindeyim. Kusura bakma. Yoksa seni severim, bilirsin."

"Ben de özür dilerim. Aslında, ben sana karşı o kadarından daha fazla bir şeyler hissediyorum Pepper."

"Valla ben senden sadece hoşlanıyorum."

"Anladım."

"Çok ama çok ama çok."

Boynunun arkasını okşuyorum ve o, "Aslında şu biraz sinirimi bozuyor. Ayrıca, bu içki de çok iğrenç."

Değişik şeylerden konuşuyoruz. Pepper terfi etmeye hazır görünüyor. Annesi hâlâ beni soruyormuş. Basil de geçen gün beni soruyormuş ki bu ona garip gelmiş. Pepper iki kere saatine bakıyor. Bacak bacak üstüne atmış.

Sonra, hiçbir şey söylemiyoruz. Sanki en başından beri formalitelerden başka söyleyecek bir şeyimiz yokmuş gibi. Tabii ki ben toparlandığımda, Pat de öldü. Ve ilginç bir şeyler söylemek için ne kadar düşünürsem düşüneyim, bütün o düşündüklerim ağzımdan çıkmadan önce bir o kadar bayık geliyorlar. O yüzden söylemiyorum. Son siparişler alınıyor. X'lerin etkisinin çabuk ortaya çıkmasını umuyorum ve bir yandan da belki yanlış zamanlama yaptığımı düşünüyorum. Tek yapmam gereken, sonraki birkaç dakika içinde onu yanımda tutmak. Sonra her şey değişecek. O yüzden, ben onu götürene kadar Pepper'ı oyalaması için Horace'ın burada olmayışına hayıflanıyorum. Birden Pepper bağırıyor, "Horace!"

Şerefsiz geri gelmiş.

XIII
Nefretlerimle

Her şey olması gerektiği gibi. Korkudan doğan öfke – bok. İnlemeler ve çığlıklar. Buz gibi ıslak bir anestetiğe gömülmüş durumdayım. Evet, dostlarım Horace O ve Pepper'ın da bu felaketin bir yerlerinde olduğundan eminim. Ama onlar tıpkı aydınlık ve karanlık, tıpkı gölge ve madde gibi bir gözüküp bir kayboluyorlar.

Hayatımın tuhaf ayartıcısının beni tamamen kontrolüm dışında bir yere sürüklediğini düşünüyorum. Kaç kere rüyamda gördüm bunu? Kaç kere kaçındım trene binmekten? Ama yine de iş Horace O ve Pepper'ın arkasından vagona binmeye gelince – resmen başka bir seçeneğim yoktu. Bütün içtenliğimle söylüyorum ki, eğer onlara refakat etmememin çok daha büyük bir felakete yol açacağını düşünmeseydim, eve taksiyle dönerdim.

Açık ki bu noktada biraz rahatlamam lazım. Mahler'in etrafımda yükselmesine izin vermeliyim. Bitmiş vücudumu tatlı tatlı yalamasına izin vermeliyim. Rahat bir tribe girmem lazım. Sadece iyi şeylere konsantre olmalıyım. Işık dışında her şeyi karartmam gerek. Siktir, kafamın arkası kötü olmuş.

Kulaklıklar mı? Kıytırık bir müzik setim bile yok ya. Belki de Mahler'i hatırlıyorum; notası notasına, aynen nasılsa öyle. Derim ki, felaketler iyi birer hafıza kokteylidir.

"Ee Sebastian, ne yapacaksın onunla?" Babam şampanya bardağının kenarını dudağına dayamış, soruyor.

"Tam olarak karar vermedim. Belki de düşünmek için Dordogne'de bir iki ay geçiririm."

"O tatil benden olur tabii ki."

"Aa, sağ ol baba ya."

"Sözü bile olmaz. Richard, bir şişe daha aç. Sanki her gün ailemizin bir ferdi eve birincilikle geliyor."

Şişeyi getirip açıyorum ve hep yapıldığı gibi köpüğü ağzımda yakalıyorum. Sonra da buzdolabının üstündeki şişeden birkaç büyük yudum Scotch içiyorum. Odaya tekrar girdiğimde kardeşim diyor ki, "Belki de onu orduya yollamalısın. Hem disiplin ona iyi gelebilir hem de işe yarar bir meslek kapabilir – kabul ediyorum ki, bu konuda bayağı şüpheliyim. Ee Richard, aklın yolu dışında bir yol seçtiğini duyuyorum."

"Ne yapıyorsun, ne yapıyorsun?"

"Okulu bırakmışsın. Hazırlık sınavlarına girmek gibi bir niyetin yok galiba?"

"İngilizceden alınabilecek en iyi notu aldım ve fizikten de geçtim, öyle değil mi?"

"Evet, cidden. Kadeh kaldırmayı öneriyorum. Richard'ın göz kamaştırıcı akademik başarılarına." Babam gülüyor. "Onun için endişelenmiyor musun?"

"Eh, bir zamanlar endişeleniyordum. Ama bilmiyorum. Artık o raddeyi geçti. Birkaç haftada bir polis ziyaretleri mi dersin, kendisini çoğu cumartesi sabahı yerde kendi kusmuğu içinde uyurken

bulmak mı dersin. Sahi, dernekten Owslebury'li on beş yaşında bir kız bulmayı da ihmal etmedi."

"Ee Richard, çalışıyor musun?"

"Geçinip gidiyorum."

"Çevre çiftçileri karga ve farelerden kurtarıyor. Bir pompalı tüfek lisansı aldığında ne olur bilmiyorum artık. Onu bu evde tutmayacaksın evlat."

"Nişancılık. Bu ordu için çok iyi bir özellik."

Odadan çıkmak üzere arkamı dönüyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye soruyor babam.

"Bara."

"Kesinlikle gidemezsin. Burada bizimle kalacak ve ağabeyinin başarısını kutlayacaksın."

"Kesinlikle, kardeşim."

"Yapma ya."

"Richard, eğer o kapıdan dışarı çıkarsan, bir daha geri dönemezsin."

"İyi."

Vakit geceyarısına yaklaşırken meteliksiz kalıyorum ve üç kilometrelik dönüş yolunu yürümeye başlıyorum. Toplamam gereken eşyalarım var doğal olarak.

Neyse, nasıl olduğunu bilirsiniz. Ayılırsınız, yaptıklarınızdan pişmanlık duymaya başlayıp, bazı şeyleri eski haline getirmenin yollarını bulmaya çalışırsınız. Valla ben bu düşüncelerin hiçbirine sahip değilim. Ne bileyim, peder beni binlerce kere kovdu, ben her seferinde bir arkadaşımda birkaç gün kaldım ve o da bana gelip, "Böyle olmayacak. Bazı şeyleri ciddi ciddi konuşmamız lazım," falan dedi. Ama on yedi yaşındayım ve artık kendi başıma yaşamanın zamanı geldiğini düşünüyorum. O yüzden, eşyalarımı toplayacağım ve defolup, sonsuza kadar da dönmeyeceğim.

Geri döndüğümde, Seb hâlâ ayakta. Tek başına, sessizce oturmuş, şampanyanın sonunu içiyor. Açık kapının önünden geçiyorum ve mal herif beni çağırıyor.

"Ne var?"

"Otur."

"Niye?"

"Konuşmak istiyorum."

"Ben istemiyorum. Toplanmam lazım." Dengesizce ayağa kalkıp, beni bir koltuğa itiyor.

"Otur, seni işe yaramaz herif. Ciğerin beş para etmez be. Parazit herif. Richard, bana şunun cevabını ver: Varlığının amacı nedir?"

"Ne?"

"Senin bu gezegende yer kaplamanın amacı nedir? Ne bileyim, aptalsın, tembelsin, zalimsin, sarhoşsun, adi bir suçlusun. Kesinlikle iğrenç bir parazitsin. Bir uğursuzluk havası – bir felaket ihtimali– dışında bu eve hiçbir katkıda bulunmuyorsun."

"Sen de öyle."

Eğilip, yüzüme sertçe tokat atıyor. "Arsız köpek. Çık, defol. Git eşyalarını topla. Gözüm görmesin seni."

Ben de öyle yapıyorum.

En azından eşyalarımı toplamaya başlıyorum. Ama fikrimi değiştiriyorum.

"Hassiktir. Allahım. Sadece şaka yapıyordum. Ciddi değildim ... Lütfen Richard. Alkollü olduğum için öyle konuştum. Gerçekten değmèz buna. Mantıklı ol. Allahım," diye zırlıyor Seb benim geldiğimi görünce. "Lütfen, lütfen Richard. Sana yalvarırım. Ne yapmamı istiyorsun? Dizlerimin üzerine mi çökeyim, ha? Yapayım mı? Yoksa para mı istiyorsun? Al, al şunu. Lütfen, lütfen Richard. Ömür boyu hapse girersin. Asla kurtulamazsın. Lütfen, l ... ütfen," diyerek hüngür hüngür ağlıyor. Gerçekten de doğal olmayan, garip bir görüntü. Kesinlikle mide kaldırıcı.

Tüfeği indiriyorum.

"Of sağ ol. Sağol. Çok sağ ol."

Sonra bacağına bir tane sıkıyorum.

Seb halıda. Dönüp duruyor. Ciyak ciyak bağırıyor. Gözlerinden yaşlar akıyor. Hayır, rahat ama duygusuyla dolmuş değilim. Herhangi bir şekilde intikam duygum da yatışmış olmadı. Hayır, kor gibi bir suçluluk duygusuyla yüklüyüm. Birisini yaralamış olduğum için değil. Yaraladığım insanın beraber büyüdüğüm kardeşim ol-

ması da değil. Hayır, çünkü dehşet verici anormallikte bir şeyi etkiledim ben. Başka türlü olması gereken bir şeyi tersine çevirdim.

Evet, evet. Hayvan gibi sarhoştum. Trenin kaza yapmasına, acının ortaya çıkmasına ve ... postane havalesine neden olan zinciri ben çektim.

Ama son zamanlarda bu olaya duygusal olarak bakmamı engelleyecek çok şey öğrendim. Yani, elmacık kemiklerim tıpkı bir çantada kırılmış bardak gibi. Bir kolum ya da bacağım altıma kıvrılmış ama hangisi olduğunu söyleyecek durumda değilim. Yine o bilek olabilir. Tabii bir de, olmazsa olmaz kol işkencem.

Ama doğrusunu söylemek gerekirse, hiç de beklediğim kadar acımıyor canım. Hatta antrenman havasında geçti diyebilirim. Yaptığım onca çalışmadan sonra tabi. Bu söyleyeceğim biraz küstahça gelebilir ama – istasyon basamaklarından indirildiğim şu dakikalarda en büyük derdim, kısa bir süre için uyanık kalmak. Ne bileyim, daha önce hiçbir ambülansın içinde bulunmamıştım da.

Pepper çok uyuz bir tavırla, "Şimdi konuşamam, sonra ararım," dedi. Aramadı, o yüzden ben de tekrar aradım. Bu sefer dedi ki, "Bak, tuvaletteki masrafları Horace'la ben ödemeye karar verdik. Ne bileyim, bir bakıma bizim hatamızdı. Şimdi kapatmam lazım."

Mektubu bu sabah aldım.

Sevgili Richard,

Sarhoşum. Nasıl olsa bunu sana yollamayacağımdan, açık olmamda bir sakınca yok. El yazımın kusuruna bakma.

O gece Horace'la yattığım için özür dilerim. Eğer bir şekilde daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, sonradan çok pişman oldum. Hatta üzerinde düşündükçe, devamlı nasıl bir kaltaklık yaptığım aklıma geliyor. Hemen hemen senin önünde başladığımız için de özür dilerim. İkimiz de pek duyarlı davranmadık. Özellikle o an içinde bulunduğun intihara meyilli ruh halini göz önüne alırsak. Ne bileyim, eğer biraz kendin-

de olsaydın, o insan kesinlikle sen olurdun. Bardan çıkarken kendimi son derece sevecen ve mutlu hissediyordum. Sense tam o sırada iyice kopmaya başladın.

Neyse, dediğim gibi, Horace'ın (antika ve deli gibi pahalı) tuvaletindeki hasarı biz ödeyeceğiz. Allahım, şimdi düşününce, o kadar eğlenceliydi ki. Orada olmalıydın. Yani, tabii oradaydın ama uyanık olmalıydın işte. Ambülans görevlileri bile gülüyordu. Acil durum tesisatçısıysa kendini kaybetmişçesine kahkahalar atıyordu. Tabii sen sürekli olarak, "Trenin kaza yapmasına ben neden oldum. Çok kötü bir felaket bu," diye inliyordun. Birden dikildin ve ambülans görevlilerine dedin ki, "Eğer iyi bir çocuk olursam, önde oturabilir miyim?" O kadar çok gülüyorlardı ki, neredeyse seni düşürüyorlardı. Biliyor musun, sifon zincirini elinde öyle sıkı tutuyordun ki, onu kesmek zorunda kalacağımızı sandık.

Her neyse, sanırım Horace'la ben konusunda sen de biraz suçluydun. Ne bileyim, Mahler'i koymamız için ısrar eden sendin. Ayrıca, hayır, trompet ve kemanların uyumlu hale gelmelerinden önceki o manyak bölümde senin hep yaptığın şeyi Horace'a ben yaptırmadım. Aslında o bölümde oldukça hüzünlendim.

Ambülans görevlileri alt kattaki elektrik tesisatı tarafından çarpılmış olabileceğini söylediler. Bu o kadar komik olmazdı.

Seni tekrar görmek istiyor muyum gerçekten bilmiyorum. Burada kendi kendime konuşuyorum. Ama sorun değil çünkü sabah bu yazdığımı okuduğumda nasıl olsa sana gönderemeyeceğim. Öyle işte. Umarım seni bir daha görmek istemem. Bu herkes için en iyisi olur.

Yeter. Bu zırva mektuba yeteri kadar katlandım. Ya hâlâ sarhoşken yollarım ya da hiçbir zaman alamazsın.

Çabuk iyileş.

Seni sevgiyle kucaklıyorum – ya da sadece kucaklıyorum,

Nefretlerimle,

Eski şeytani kaltak kız arkadaşın,

Pepper.

Not: Tuvalete gittim geldim ve biraz daha şarap içtim. Tekrar merhaba.

Aslında, seni özlüyorum. Bazen hayvanlar gibi. Cumartesi günü gözümde yaş kalmayıncaya kadar ağladım. Ne olabileceğini düşününce. Hemen taburcu edilmeseydin seni ziyarete de gelirdim.

İstersen beni arayabilirsin. Ama defol git, deme hakkımı saklı tutuyorum. Ama demem herhalde. Büyük ihtimalle.

2. Not: Allahım! Sarhoşum.

3. Not: Bil bakalım ne yapacağım? Mektubu yollayacağım.

Bir an için uzun vadeli toparlanmış durumdaydım. Hampstead'e giden trende dilim Pepper Furnival'ın sıcak ağzındaydı. Sonraysa, yerinden çıkmış çenemdeki ve burkulmuş bileğimdeki kesik ve yaraların iyileşmesini bekliyordum – bir felaket parodisinin getirileri.

Ama ne parodi. Ne bileyim, anladığım kadarıyla durumu kafamda oturttum. Horace O bara kapanış saatine yakın döndü ve beni bir kenara çekti.

"Rich, bak koçum," dedi biraz samimi şekilde. "Sana bir özür borçluyum. Biraz götlük yaptım sana. Çok içiyordum. Eski kız arkadaşınla çok takılıyordum falan. İçen bir adam bunu anlayabilir, öyle değil mi?"

"Tabii H."

"O zaman dinle. Niye şöyle yapmayalım? Benim ev güzel. Seninki pislik yuvası. İkiniz de bana gelin. Biraz daha içip, iyice güzelleşiriz. Sonra ..." ve beni dürtüklüyor, "... onun kaçamayacağı kadar geç olacak. Siz ikiniz de benim misafir odamı kullanırsınız?"

"Horace O, çok kral adamsın." Kadeh kaldırıyoruz.

Ve Horace O'yla Pepper Camden Caddesi'nden Batı Hampstead'e North London Hafif Metrosu'yla gitmenin, taksi tutmaktan çok daha çabuk olacağına dair benimle tartışırken de ortada bir şeyler döndüğünden hiç kuşkulanmadım. Pepper da beni, "Sana söz şaşkın çocuk, tren kaza yapmayacak. Pepper Furnival sana bakacak," diye gülerek istasyona hazırladı – eli tişörtümün içinde, durmadan öperek.

Evet, X'ler Pepper'da işini iyi yapıyordu. Tek yapmam gereken zehrimin dalgasının tepesinde gidip, burnuma bir çekiş yapmaktı; kendime gelmiş olacaktım. Çok uzak olmayan bir gelecekte de, sağlam bir kusma seansının getirdiği rahatlamayı arayacaktım. Aylar boyu içkiden uzak kaldıktan sonra, duble kadehlerde ekstralar,

cilalamalar, Dexedrine'ler, Ecstasy'ler baştan çıkarmaya pek yardımcı olmuyor.

Gerisi parça parça. Midemdekilerin onu boğmasından korkarak yarıda bırakana kadar Pepper'la deli gibi yiyişmem; ben koltukta yatarken onun yanımda diz çöküp, bana bakacağına dair yemin etmesi; beni Horace'lara sürükleyerek götürürlerken ikisinin omzundaki kollarım; Horace'ın odası – onun korku dolu bakışları ve önümde bir kova; bir çizgi kokain; Mahler'in Beşincisi CD'm; bir tür tartışma; Pepper ve Horace'a prezervatiflerimi fırlatmam; Horace'ın porselen tuvaletinde, küvete eğilmiş bütün çıkış noktalarımdan sıcak zehrin çıkması; bu işi çabuk bitirip, onların yanına dönmeliyim ve felaketi önlemeliyim, diye düşünmem; felaketin o zamandan yükselmeye başlayan grotesk müziği; kendimi boş, daha az zehirli ve harekete geçmeye, treni, felaket treninin o alaycı ritmini durdurmaya hazır hissetmem; kusmuğu temizlesin diye muslukları açmam; zincire –hâlâ oturur halde– uzanmam; treni durdurmak için zinciri sertçe çekmem; çarpışma anı; sonra hiçbir şey.

SOHBET-ŞİİR

Yayınladığımız her şiir için 15 poundluk kitap çeki veriyoruz. Bu haftaki şiirimiz, Preston Polytechnic'te güzel sanatlar okuyan bekâr bir anne olan Stella Evans tarafından yazılmış. Şiiri on beş yaşındaki kızını anlatıyor.

Anlaşmazlık
Dedi ki, "Beni hiç anlamıyorsun anne."
Dedim ki, "Biraz sinsice davrandığını
kabul ediyorum, tamam."
"O değil. Anlamıyorsun benim ne *hissettiğimi*."
"Neil'le ilgili mi?"
"Hayır, içimde, ta içimde."
Dedim ki, "Ama benim işim yanlış anlamak
her şeyi."
Dedi ki, "Ne! Anlamıyorum söylediğin hiçbir şeyi."

"Ben kim oluyorum da seni o zevkli kederinden mahrum edeyim. Hissettiğin ta derinlerde, ta içinde?"

"Hâlâ triplerde misin?" diye dalga geçerek soruyor Jeez.

"Hayır. Sanırım antibiyotikler yüzünden böyleyim."

"Tabii canım. Bak Richard. Sana bir şey söylemek istiyorum. Beni yanlış anlama ama sakın. Bir an olsun bile konukseverliğimi kötüye kullandığını ima etmeye çalışmıyorum. Kesinlikle böyle bir şey yok. Hatta tam tersine, istediğin kadar kalabilirsin. Çok ciddiyim. Eğer konuklarımın geliş gidiş trafiği olmasa, bu ev dayanılmaz olurdu. Ama Richard, tam olarak nasıl söyleyeyim bilemiyorum."

"Çıkar ağzından baklayı Jeez. Onca olandan sonra beni pek etkileyeceğini sanmıyorum."

"Valla söyleyeceğim de aynen buydu işte. Fazla arabesk davranıyorsun. Hakikaten dünyanın sonu değil ki bu ya. Ne bileyim, sürüyle klişe sıralayabilirim – "Biri gider diğeri gelir", "Bu da geçer", "Her şey insanlar için" – ama kendine gelmen gerçekten sana bağlı. Ayrıca, bir teselli olur mu bilmem ama, son birkaç gün içinde ikisiyle de konuştum ve olay kesinlikle –Richard bak, kesinlikle diyorum– tek gecelik bir ilişkiydi. Hatta, açıkçası birbirlerinden hiç hoşlanmadıklarını hissediyorum."

"İyi, güzel."

"Richard Allah aşkına, sen de zavallı kızın içkisine ilaç atarak kesinlikle sorumsuzca davrandın."

"Evet, sanırım."

"Ayrıca, bundan haberi olursa tecavüze yeltenme suçundan tutuklanmayacağından da emin değilim."

"Aman abi ya."

"Sen tam anlamıyla aşağılık bir herifsin, biliyorsun değil mi?"

"Evet." Gülüyorum.

"Bak, bu bir ültimatomdur. Bir haftan var."

"Bana uyar Je ..."

"Bir hafta içinde bana ya da konuklarımdan birine en azından eğlendirici sayılabilecek bir şey söyleyeceksin, yoksa çekip gidersin." Gülüyoruz. "Kendine bir baksana. Ne okuyorsun? Aman ne iç açıcı. Niye terasa gelip bize katılmıyorsun? Havada hâlâ keskin bir Pimms kokusu yok mu sence de?"

"İçemem. Şunlardan iki gün daha almam lazım." Ona hap şişemi gösteriyorum. Üzerini okuyor.

"Haa. Kutsal bir emanet gibi her yerde yanında taşıdığı sevgili küçük kahverengi şişesi. Kutsal şehitliğinin derin anlamına bir şahadet adeta." Jeez şişeyi atıyor. Geç saatlere kadar Pimms ve limonata içip, ılımlı bir kokain alemi yapıyoruz. Jeez üç gibi bir çiftle sıvışıyor. Uyarılmış ve dolayısıyla esprili olduğumdan, sonraki iki hafta boyunca kız arkadaşım olacak Veronica adında süper bir hatunu götürmeyi başarıyorum. Hayata geri dönmek üzere Jeez'in konukseverliğiyle –birkaç çift ödünç elbiseyle birlikte– vedalaşırken, eski kız arkadaşım denilen tümörün kötü huylu olduğunun farkındayım. Yaşarım tabii canım.

XIV
Londra'daki en yavaş taksici

Beni tek düğmeli gri bir Paul Smith ceket, dana derisinden Crockett & Jones ayakkabılar ve beyaz bir Calvin Klein tişörtüyle Love'ın toplantı odasında otururken düşünün. Piç Basil'i de karşımda bir yandan dalkavukça gülümser ve terlerken, bir yandan fıtığını böyle bir durumda itemediğinden acı içinde kıvranırken düşünün. Tabii ki (Basil aptal olmadığından) dediğini yaptığı için, açıkça söylemek gerekirse kusursuz bir sunum gerçekleştiren müşteri temsilcisi Pepper Furnival'ı düşünün.

Bilin bakalım ne oldu. Kampanya'da Beatles'ın "All You Need is Love" şarkısı kullanılmış. Tıpkı önceki üç teklifteki gibi.

Şimdi bu noktada ne kadar ağırlığım olduğundan emin değilim. Yani diyecek bir şeyim varsa, belli ki bu elemanları tavsiye edece-

ğim. Bu da, her gün Pepper'la telefon görüşmesi yapacağım, haftada kafadan iki kez buluşacağım, yemeğe çıkacağım ve kim bilir, belki de beraber ürünümüzü test edeceğimiz anlamına geliyor. Yani körün istediği bir göz, Allah vermiş iki göz hesabı.

"İlk izlenimlerinizi sormamda bir sakınca var mı? Brief'i yüzde yüz karşıladığından ve istenilen etkiyi yaratacağından ..."

"Fikir çok basit." Bu pazarlama müdürü –patronum– Harry.

"Tam tersine. Görsel akış bile tek başına ..."

"Bize sunum yapan dördüncü ajanssınız ve ne ilginçtir ki, aynı şarkıyı kullanan da dördüncü ajanssınız."

"Ki bu da," bu konuşan benim, "bu şarkıda iş olduğu anlamına geliyor."

"Richard doğru bir noktaya değindi," diyor pazarlama yönetmenim Monica.

Pepper'ı koyu kırmızı ruj ve siyah – koyu yeşil far sürmüş, yeşil bir tayyör, krem rengi bir bluz, siyah çoraplar ve sivri burunlu, yüksek topuklu yeşil pabuçlar giymiş halde düşünün. Yine de güzel gözüküyor. Teni hafif bronzlaşmış. Karizmatik ve profesyonelce davranıyor. Duruma tamamen hâkim. Sanki benimkini hiç ağzına almamış gibi. Sanki kanepede hiç üstüne abanmamışım, başımı aşağıya indirmemişim ve ..."

"Richard?"

"Pardon?" Harry ve Monica ayakta. Belli ki başka bir odaya gidip tartışacağız.

"Yaptığımızın çok kaba gözüktüğünden eminim ama," diyor Monica "eminim ki bekletilmek istemezsiniz."

"Yok yok, sorun değil," diyor Piç.

Monica sekreterine bir şeyler söylüyor. Harry ve ben de, Monica'nın ofisinde oturuyoruz ve Harry diyor ki, "Vay be. Sanırım müşteri temsilcileriyle olayı bitirdiklerini söyleyebilirim." Doğal olarak "Ah, ah, bilmez miyim," gibisinden bir şeyler söylemek istiyorum. Ama Gary öldü artık.

"Doğru diyorsun."

"Richard," diyor Monica, "eski bir ajans tayfası olarak senin düşüncelerin nedir?"

Söylediklerime ağırlık katmak için yakılmamış bir sigarayla el hareketleri yaparak konuşuyorum. "Tamam. Şarkı güzel, tretman iyi. İşe yarar. TV'de yani. Sonuçta brief de böyleydi. Benim fikrim, bu elemanların teklif verenler arasında en iyi oldukları yönünde. Ama düşünüyorum da, bütün bunlar afiş formatında nasıl gözükecek? Bence bütün ajanslara geldiğimiz noktayı anlatıp, –mesela– bir hafta içinde tekrar teklif vermelerini söylemeliyiz. Bize birkaç afiş taslağı göstersinler. Yarışı tekrar başlatalım yani. Benim görüşüm budur."

"İşte bunu sevdim Richard," diyor Monica.

"İyi düşünmüşsün cidden," diyor Harry.

Durumu açıklıyoruz.

"Peki bağlantıda olacağım insan kim olacak?" diye soruyor Pepper.

"Richard," diyor Monica.

"Peki o zaman Richard. Bağlantıda olacağız."

Bağlantıda olacağız. Ablam benim.

Doğal olarak sonraki hafta boyunca ne uyuyabiliyor, ne de yemek yiyebiliyorum. Tabii ki bu giderek artan heyecanı birkaç birayla öldürmenin cazibesi her zaman varlığını hissettiriyor. Ama kendimi kaptırmıyorum.

Her akşam Aslan'la azıcık ot takılıp, Pepper'ın yanımda yattığını düşünerek yatağa gidiyorum. Çoğu gece beni bir ya da iki sefer eliyle boşaltıyor. Ayrıca çoğu zaman küçük bir dua ediyorum. Tanrıya değil. Balkulak'a. Ondan beni anlamasını istiyorum. Her zaman kurbanlar olacağını anlatıyorum ona. Balkulak diyor ki, eğer Pepper'ı geri kazanabilirsem buna değermiş. Eğer beceremezsem, öbür dünyada beni fena yapacakmış. Ama gerçekten yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kimse ikinci el bir pit bull'a güvenmiyor işte. Balkulak, abicim çok pişmanım ya.

"Çok üzgünüm." Sabahtan beri bu telefondan korkuyordum.

Evet, kararı etkileyemedim. Deli gibi itiraz ettim. Monica da dedi ki, "Richard, adamların müşteri temsilcisinin göğüslerine hasta

olduğun gün gibi ortada. Ama yeteri kadar iyi değildiler, öyle değil mi?" Başka bir ajansın büyük ihtimalle ortaya daha iyi bir iş çıkarabileceğini kabul etmek zorundaydım.

"Dürüst olmak gerekirse Pepper, ben de çantada keklik olduğunu düşünüyordum. Ama Monica öyle düşünmedi. Seni teselli eder mi bilmem ama, muhteşemdin ... Artistik olsun diye söylemiyorum ... Belki herifler beceremez, siz de bir kere daha teklif verebilirsiniz ... Ee Pepper, bu bağlantımızın sona ereceği anlamına mı geliyor?" Belli ki o anlama geliyormuş.

Kötü aylar gelip geçiyor. Pepper'ı arayıp, onun ajansı bıraktığını öğreniyorum. Bir gün öylece çıkıp gitmiş ve geri gelmemiş. Fulham'daki evini arıyorum. Orada başkası yaşıyor ve onun nerede olduğunu bilmiyor. Long Island'a gidişimi bir yıl erteletediler.

Sutton'da yaşayan annesini aramayı düşünüyorum. Götüm yemiyor. Cesaretimi toplamak için bir öğlen birkaç bira içme fikrini kafamda evirip çeviriyorum. Bu fikri de iptal ediyorum. Evet, Jeez'le yaptığımız alemden sonra yine sürekli sarhoştum – o yüzden içmeyeceğim. Ayrıca, gözaltı memuru beni yakaladı ve ee, bilirsiniz işte, toplantılara gitmem lazım.

Uzun süren berbat bir **gölge-zaman** döneminden –bir başka deyişle, hayatımı boşa harcadığım uzun bir süreden– sonra Balkulak bana kesin bir tavırla, dallamalık yapmayı kesip annesini aramamı söylüyor. Balkulak haklı. Jeez'in evindeki günden beri kimseyle yatmadım. Ama yine düşününce, içmek için dışarı çıkmadan biriyle nasıl yatacağımı bilmiyorum. Ya siz?

Biraz ikircikli bir tavırla arıyorum Bayan Furnival'ı. Beni pek tatlı karşılıyor. Sesimi duyduğuna çok sevinmiş. Bütün o klasik anne sorularını soruyor. Ayrıca, Pepper'ın da sesimi duyduğunda çok sevineceğinden emin. Pepper şimdi Greenwich'te yaşıyormuş. Bir sanat galerisinde çalışıyormuş. Rick adında çok hoş bir adamla yaşıyormuş.

Barizdir ki yapamıyorum. Bariz. Rick tabii. Sonra bir aralık sabahı, postadan şu çıkıyor:

Sevgili Richard,

Bu yaptığımın iyi bir fikir olduğundan pek emin değilim. Sana böyle yazıyor olmamın yani. Annem senin aradığını söyledi ve ben de, ne bileyim, yazayım dedim. Öyle yani. Son zamanlarda canımın istediği şeyleri yapıyorum. Mesela, bir dövme yaptırmak gibi. Evet efendim, yaptırdım.

Sen nasılsın peki? İşin ne durumda? Sanırım hâlâ orada çalışıyorsun. Umarım öyledir. Yoksa bunu başka biri okuyacak. (Merhaba başka biri, lütfen okumayı bırakıp, bunu Richard'a yollama kibarlığını gösterir misiniz? Teşekkürler.)

Eski dostlarımla –ki seni de bunlardan biri olarak görebilirim, değil mi?– ilişkimin kesilmesini istemediğim dışında diyeceğim fazla bir şey yok açıkçası. Sence arkadaş olabilecek kadar büyüdük mü? Yoksa benden nefret mi ediyorsun?

Arkadaş olmak, düzenli olarak mektuplaşmak ve belki de arada bir "bağlantıda olmak" (belki) istiyor musun? Arkadaş olarak? Güzel.

Rahatça oturuyor musun? Başlıyorum o zaman.

Ajanstan ayrıldım. Richard, reklamcılık o kadar yalan ki. Cildim için de kötü. Greenwich'te bir sanat galerisinde çalışıyorum. Dolayısıyla, eğer *Cutty Sark*'ın indirimli bir tablosuna ihtiyacın olursa, başvuracağın kişi benim.

Aşk hayatı. Buna hazır mısın? Rick adında bir heykeltıraşla beraberim. Çok iyi biri. Biraz yaşlı ve kel ama sonuçta hepsi bir arada olmuyor.

Senden ne haber? Senin deyişinle, ilginç birisini beceriyor musun?

Horace'la görüşüyor musun hâlâ? Komik çocuk o ya. Jeez nasıl?

En iyi dileklerimle,

Pepper (çok parantez oldu) Furnival X

Not: Balkulak'a sevgilerimi ilet.

Sevgili Pepper,

Klasik sabahlardan biriydi. Parkta birisi bana cinsel organını gösterdi (sanırım saçımı kestirme zamanım geldi – ama sonuçta üstümde takım elbise vardı), moralim bozuk ve birden senden bir mektup alıyorum.

Senden haber almak cidden güzel. Sanırım arkadaş olabiliriz. Ay-

rıca, bu kadar mutlu gözükmen çok hoşuma gitti.

İzin ver de meraklı sorularına tek tek cevap vereyim.

Nasıl mıyım? Sağlıklıyım – her sabah koşuyorum, haftada üç kere ağırlık çalışıyorum. Sigara ve içkiyi bıraktım. Harbiden – son içkimi aylar önce içtim.

Evet, aynı yerdeyim. Rahatça oturuyorum. Pazarlama direktörüyüm artık.

Aşk hayatı. Mmmm. Bence bunu duymadan önce bir yere otur. Son Love reklamı "Stop In the Name of Love"ı (çok daha iyi bir fikir – teklif sırasında niye kimsenin aklına gelmedi ki?) gördün mü? İşte oradaki esmer manken ve ben, yani nasıl desem, birlikte falan değiliz ama çok ateşliyiz, ne demek istediğimi anlamışsındır.

Horace O iki ay önce evlendi (kurt kocayınca). Ben de sağdıcıydım.

Lütfen yine yaz.

Sevgilerle,

Richard X

Sevgili Richard,

Cevap verdiğin için çok teşekkür ederim. Gerçekten de toparlanmış gözüküyorsun.

Vay vay. Bizim Horace'a bak sen.

Demek Cathy Shelton'la berabersin. Ne şanslısın ya. Birkaç hafta önce onun hakkında bir makale okudum. Geleceğin top modeli olduğunu yazıyordu.

Üç ayda pazarlama direktörlüğü ha. Richard, senin için o kadar mutluyum ki.

Bil bakalım ne oldu. Rick, Docklands'deki Holiday Tower için bir heykel yapmakla görevlendirildi. Odalar genelde metreslerini düdükleyen işadamları tarafından kullanıldığı için, o da esprili olsun diye erotik bir şey yapması gerektiğini düşünüyor. Ne zaman stüdyosuna gitsem, başka bir grup seks sahnesinin fotoğraflarını çekiyor. Ama ben sesimi çıkarmıyorum. Bir kadın sanat adına her şeye katlanmalı.

A, baksana. Sana bir şey soracağım. Cevabın ne olursa olsun, yine de arkadaş kalmak istiyorum ben. Ama bir şekilde kafamı kurcalayan bir şey işte. Aptalca ama daha fazla kafa yormak istemiyorum. Tele-

sekreterindeki o mesajı hatırlıyor musun? Gerçekten de aldatıyor muydun beni? Aptalca, biliyorum ama bilmek istiyorum. Ne bileyim, üzüleceğimden falan değil. Sadece öğrenmek istiyorum.

Not: Balkulak nasıl? Özlüyorum onu.

2. Not: Bir ara buluşmaya ne dersin?

Sevgili Pepper,

Sen beni ne sanıyorsun? Kesinlikle başka bir kadına elim değmedi. Hayır, aynen o zaman dediğim gibi – seni kıskandırmak için denediğim, pek de başarılı olmayan bir taktikti – çünkü sen kaltaklık yapıyordun, hatırladın mı? Aynen öyleydi.

Pepper, şimdi kötü bir haberim var. Balkulak Finsbury Park'ta birini ısırdı ve onu uyutmak zorunda kaldım. Aslında arkadaşça bir çekiştirmeceydi, o kadar. Sanırım kadın pit bull'lardan nefret ediyordu, o yüzden polise başvurdu. Elimden gelen her şeyi denedim. Kadına para bile teklif ettim. Sonra da Balkulak'ı polisten saklamaya çalıştım. Ama işe yaramadı.

Şu anda kendimi pek iyi hissetmiyorum. Dün gece Cathy'yle biraz tartıştık. Ama akşama her zamanki gibi pişmanlık ve gözyaşları içinde gelir kesin.

Aa, sana söylemeyi unuttum bak. Uçmayı öğrendim. Yolları bana yasak etmiş olabilirler ama gökler benimdir. Neyse işte, geçen hafta pilotluk brövemi aldım. Belki en sonunda "bağlantıya geçtiğimizde" sana havada taklalar attırırım.

Pepper, Charlotte'la ilgili o sorunun seni ne kadar rahatsız ettiğini biliyorsun. İşte benim de geçmişle ilgili kafama takılan bir şey var. Sen de lütfen benim bir soruma cevap verir misin? Ne bileyim, beni de deli eden bir şey değil tabii ama yine de öğrenmek istiyorum. Beraberken veya ondan önce bir ilişkin var mıydı? Ve bu kişinin adı Richard veya Horace mıydı?

Mektubunu sabırsızlıkla bekliyorum.

Richard X

Sevgili Richard,

Balkulak'a çok üzüldüm. Onu kimseyi ısırırken hayal edemiyo-

rum. Canı çok oyun oynamak istemiştir Allah bilir, zavallı şey. Ayrıca ben onun Staffordshire cinsi olduğunu sanıyordum.

Soruna cevabım, evet!

Eminim şoka girmişsindir.

Evet, sana diğer Richard ve Horace'la olan ateşli ilişkilerimi anlatacağım. Hepsi senin kuşku dolu zihninin içinde gerçekleşti.

Hiçbir zaman diğer bir Richard olmadı. Asla. Üniversitede iki erkek arkadaşım oldu. İlk sene Adam vardı; on hafta sürdü ve sonra o eşcinsel olduğuna karar verdi. İkinci ve üçüncü yılda da Mark'la beraberdim – o da beni başka biri için terk etti.

Hatırlarsan diğer Richard'ı seni yavaşlatmak için uydurmuştum. Sadece aklıma gelen ilk isimdi, o kadar.

Horace'a gelince. Valla açıkçası birkaç kere denedi – özellikle ayrıldığımızda. Hele o gece. Richard, o gün bana ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. O kadar garipti ki. Ona hiçbir zaman o gözle bakmamıştım. Samimi olarak söylüyorum, o geceyi hiç yaşamamış olmak isterdim.

Richard, seninle bir uçağa bineceğimi düşünüyorsan, bence bir daha düşün. Asfalt yolda yeteri kadar korkutucusun zaten.

Bil bakalım, ne oldu? Etobur oldum. Balıkla başladım. Sosise terfi ettim. Şimdi durmadan sosis yiyorum ve yetmiyor. Sanırım kalp damarlarım tıkanacak. O devamlı yediğin iğrenç döner kebapları hatırlıyor musun? Ne kadar muhteşem bir tadı varmış onların öyle ya?

Richard, mektuplarının başına niye hep iş adresini yazıp, N4'ten yolluyorsun? Ev adresine yazmamı istemiyor musun? Cathy kıskanır mı?

Yakında görüşelim ya. Şöyle güzel bir döner kebap ziyafeti çekelim.

Artık bitirmem lazım,

Sevgiler, selamlar,

Pepper XXX

Sevgili Pepper,

Hemen konuya girmek istiyorum. Bence yalan söylüyorsun. Diğer Richard hakkında yani.

Tamam, sanırım bir itirafta bulunmamın vakti geldi. Bir gün Sid-

ney'de dolanıyordum ve kendimi senin kişisel dosyalarının içinde buldum. Özür diliyorum, ama biraz meraklandım. Affedilmez bir şey yaptığımı biliyorum – ama en azından kabul ettim. Neyse işte, Marianne'e yazdığın bir mektupta ona benim ne kadar iğrenç biri olduğumu ve Newcastle Richard için suçluluk duyduğunu yazmıştın.

Hani Newcastle'dan döndüğün ve benim de Balkulak'ı aldığım için işten izin aldığım günü hatırlıyor musun? İşte sabahleyin senin yerine valizlerini yerleştirmem iyi olur diye düşündüm – zaten çamaşır yıkayacaktım. Ne çıktı dersin? İkisi eksik üçlü bir prezervatif paketi.

Evet, kabul ediyorum. Sen de benden sonsuza kadar nefret edeceksin. Sana gelen bir mektubu okudum. Aptal bir aşk mektubu. Newcastle damgalı, Richard imzalı. Bunu açıkla bakalım!

Bu yaptıklarım için üzgünüm. Ama aynı zamanda hâlâ bana yalan söyleme ihtiyacı duyduğun için de üzgünüm.

Evet, Cathy çok kıskanç biri.

Evet, buluşmalıyız. Ama artık kebap yemiyorum. Sağlık programım için uygun değil.

Sevgilerimle,
Richard X X X

Richard,

Sakın benimle bir daha bu şekilde konuşma (yazma desem daha doğru olacak). Sana hiçbir zaman yalan söylemedim. Asla ama asla. (Sadece başta diğer Richard dışında). Ciddi ciddi sana bir daha yazmamayı düşünüyorum.

Demek kendini yanlışlıkla dosyalarımın içinde buldun. Hadi canım. Fark etmediğin şey şu ki, dosya sunucusu bende olduğu için her gün erişim raporları alıyordum. Bana her gün yedi numaralı bilgisayarın (senin) belli dosyalarıma girdiğini gösteriyordu. Ben de, ikimizin arasında kesinlik kazanmamış bir şeyler olduğunu ama aynı zamanda iğrenç biri olduğunu da anlamanı sağlayacak bir mektup uydurdum (bir işe yarasaydı bari). Diğer Richard'dan da daha önce açıkladığım nedenlerle bahsettim. Sense, o zamandan beri bir ilişkim olduğunu düşündün demek. Vay be.

Sahi, belki ilgilenirsin diye söylüyorum, casusluğunu yaparken "tamam" yerine "göster"e bassaydın, giriş raporunda gözükmeyecekti.

Kişisel dosyalarımı ise ofis belgeleri klasöründe tutuyordum – ama oraya bakmak aklına gelmezdi, öyle değil mi?

Demek kişisel eşyalarımı bir güzel altüst ettin. (Yıkamak için tabii canım!) Tek bir prezervatif buldun ve diğer ikisini kullandığımı mı düşündün? Ne ayıp. Newcastle'dayken Marianne onları şaka olsun diye aldı. Evet, kız şakası. Birini o aldı, birini Richenda'ya verdi ve üçüncüsünü de kutusuyla bana verdi. Prezervatif kutusunu bir gece kulübü küllüğünde bırakmak pek mantıklı olmazdı, öyle değil mi?

Bir de, şu Newcastle'dan gelen mektup var. Besbelli korkunç sırrımı itiraf ettirmek için yaptığın zavallı bir blöf. Ben hayatımda bu kadar saçma bir şey daha duymadım çünkü.

Sahi, yalan söylemekten bahsetmişken. Cathy Shelton nasıl? Şu (bir seneden beri nişanlı olduğu) Crystal Palace'lı futbolcuyla evleneceği için bayağı üzgünsündür herhalde. Pilotluk nasıl gidiyor? Sağlığın nasıl? Ayrıca niye şirketinin dosya kâğıtları hâlâ Harry Evans'ın pazarlama direktörü olduğunu söylüyor?

Seni görmek istediğimden ya da yazmaya devam edeceğimden emin değilim.

P.

Sevgili Pepper,

Sana o yalanları söylediğim için üzgünüm. Seni yalancılıkla suçladığım için de.

İzin ver de, sana niye yalan söylediğimi açıklamaya çalışayım.

Hayatım tam bir bok çukuru. O kadar borcum var ki. Telefon numaram için bile borcum var. Sanki ipotek sözleşmesi imzalamışım ama evim yokmuş gibi. Eskisine göre çok daha az harcama yapıyorum ama borçları kapatacak parayı bir türlü kazanamıyorum. Ve her türden tehdit alıyorum. Şimdiden aleyhime alınmış üç bölge mahkemesi kararı var.

Evet, kabul ediyorum, çok hafif bir alkol problemim var. Yani her şey kontrolüm altında tabii ama, bilirsin işte, bu da pek dışarı çıkamayacağım anlamına geliyor. Portakal suyunun da hastası değilim. Bariz, ne sigarayı, ne de otu bırakabiliyorum.

Ve Balkulak'ı çok ama çok özlüyorum.

Evet, intiharı bile düşündüm. Bir süre önce aşırı doz yapmayı denedim. Gerçekten. Ne bileyim, çözümün bu olmadığını biliyorum. Ama olan-

lar hakkında durup düşündüğümde, bazen tek cevap oymuş gibi o gözüküyor. Pepper, olan bitenler için kendimi o kadar kötü hissediyorum ki.

Bazı geceler tuvalet gibi odamda oturup, cartayı çeksem daha iyi olur diye düşünüyorum. En azından herkes benimle aynı teknede olacak. Evet ve bazen de "Ne anlamı var ki?" diye düşünüyorum ve içip kafayı çekmenin en iyisi olduğuna karar veriyorum.

Kariyerim. Haklısın. Reklamcılık, pazarlama, hepsi tamamen saçmalıktan ibaret. Ne bileyim, gününü insanlara istemedikleri bir şeyi satmaya çalışmaya harcamak. Eğer bu kadar borç içinde olmasaydım, hemen ayrılır ve işe yarar bir şey yapardım. Evsizlere yardım etmek isterdim. Boş konuştuğumu düşüneceğini biliyorum. Ama yemin ederim ki öyle değil. Daha önce dilencilere defolup gitmelerini söylediğimi biliyorum – ama artık asla. *Big Issue*'yu sürekli alıyorum.

Her neyse, lütfen yazmayı kesme. Lütfen. O kadar, o kadar üzgünüm ki. Gerçekten tek sahip olduğum şey mektupların. Yılbaşında buluşabilirsek, inanılmaz moral olur. Bütün yılbaşı yalnız olacağım. Tek ümidim ofisin tatilin çoğunda açık olması.

Richard X

Sevgili Richard,

Son mektubun beni çok üzdü. Ama ben de son zamanlarda Rick'le kötü bir dönemden geçiyordum. Bilirsin işte, o eski tutku yavaş yavaş küllendi ve sürekli tartışma çıkıyor. Bu kadar üzerine geldiğim için özür dilerim. Çok sinirlenmiştim işte. Ayrıca, sakın ama sakın intihara kalkışma. Duyuyor musun beni?

Ve dinle, sen işe yaramaz falan değilsin. Bir düşünsene. Muhteşem bir yeteneğin var. Prezervatif satabiliyorsun. Tamam, çok mühim bir olay gibi gözükmüyor ama harika bir şey. Binlerce insanın hayatını kurtarmış olabilirsin. Binlerce kürtajı ve istenmeyen gebeliği önlemiş olabilirsin. O yüzden Richard, senin tabii ki bir anlamın var. O reklamları yaptığında o kadar gurur duymuştum ki. Hâlâ duyuyorum.

Evet hadi buluşalım. Benim de moral bulmaya ihtiyacım var. Hem bir akşamlığına Rick'ten ayrı vakit geçirmek de iyi olur. Abur cubur yiyelim. Ayın 23'ünde Sutton'da olacağım, dolayısıyla o tarihten önce ara beni.

Sevgiyle kal,

Pepper X X X X

Şuna bakın, binlerce insanın hayatını kurtarmış olabilirmişim! İyi bir şey, değil mi? Yarın gece de Pepper'ı göreceğim. Bu görüşme rezil ötesi dairemde olacak ama olsun. Kesin benim için üzülmek zorunda kalacak. Mal erkek arkadaşıyla da kavga ediyormuş – ki bu güzel bir şey. Üstüne üstlük, öğle vakti atari salonunda *Terminator II*'de 100 milyonun üzerinde skor yapmış bulunuyorum. Bütün bunların üzerine düşünüyorum da, her şey bayağı iyi gidiyor.

Heyecan duymak gerçekten de en güzel şeylerden biri. Ama kırılgan işte. O yüzden; her ne kadar gülümsesem, şakalar yapsam ve genel olarak keyfim yerinde olsa da, kontrolüm dışında bir şeyin bütün bunları yok edeceğinden ölesiye korkuyorum. Hayatımın oyun çubuğunu elinde tutan o ironik piçin –işler biraz iyi gittiğinde hep yaptığı gibi– her şeyin içine sıçacağından tırsıyorum. Ne bileyim, kötü gidebilecek sürüyle şey var. Doğal ve beşeri felaketler dışında, Pepper'la Rick barışabilir, Pepper tırsabilir veya –olabileceklerin en kötüsü– ben saçma sapan konuşup her şeyi bir daha düzelmemek üzere mahvedebilirim. Dolayısıyla telefonum çaldığında şaşmaz önsezim bana bunun iyiye alâmet olmadığını söylüyor.

Ama sakinim. Arayan iyice sabırsızlanan gerzek borç tahsildarları – evet, nerede çalıştığımı ve yaşadığımı öğrendiler. Onlara yılbaşından sonra borcumun bir kısmını vereceğime söz veriyorum. İşin aslıysa, yılbaşında eve gidip, pederden biraz mangır almak zorunda kalacak olmam. Ya o olacak ya da tekrar taşınmam gerekecek.

Telefon bir kere daha çalıyor – bu kesin, buluşmayı iptal etmek için arayan Pepper. Neyse ki değilmiş. İş için aramışlar.

Uzun bir öğle yemeği yiyorum. Liz'i bulmaya çalışıyorum. Ona verecek bir şeyim var. Ama sonunda Old Compton Sokağı'nda nankör tilt makinelerine bir poundluklarımı harcarken buluyorum kendimi.

Buluşmayı kesinleştirmek için Pepper'ı arıyorum. Bir aksaklık yok. Tabii ki çalışamıyorum. Ayrıca işler şu sıralar bayağı durgun.

SOHBET'İN İNCELEME DOSYASI: BİBER
-ŞOK HABER-

Biber: Gerçekten de bağımlılık yapıcı bir uyuşturucu olabilir mi?

Geçen sene hepimizin kaçınması gereken şey tuzdu. Artık sıra biberde. Melanie Abdul, İsviçreli bir grup bilim adamının ortaya çıkardığı rahatsız edici sonuçları bildiriyor.

En sevdiğiniz İtalyan restoranında romantik bir yemek yiyorsunuz. Her şey olması gerektiği gibi. Eşiniz her zamanki gibi büyüleyici ve chianti'niz kusursuz. Ana yemeğiniz olarak, seçtiğiniz sosla bezenmiş zarif makarnanız geliyor. Garson koca bir kaşık lezzetli parmesan peyniri ilave ediyor. Sonra size altmış dört bin dolar değerindeki soruyu soruyor ... "Karabiber alır mıydınız hanfendi?"

Uzun bir süre boyunca uzmanlar bize daha uzun yaşamak istiyorsak tuzu azaltmamız gerektiğini söylediler. Şimdi de zararsız, belki biraz baharatlı dostumuz biberin başına da aynı şey geleceğe benziyor. O zararsız tane kara biberin, *piper nigrum*'un içinde, uzmanların dediğine göre psikolojik olarak bağımlılık yaratabilecek "miristisin" adlı halüsinojen bir kimyasal dolaşıyor.

Ama tehlike bununla da bitmiyor. Yumuşak biberin belli çeşitlerinin bağımlılık yapıcı etkisi olduğu uzun zamandan beri biliniyordu. Kırmızı ve yeşil acı biberlerse, özellikle çiğ tüketildiğinde kan basıncını yükselttiğinden, nabzın yükselmesi ve beyne daha fazla kan gitmesiyle "kokain gibi bir etki" yaratabiliyor. (Meksika'daki çiğ acı biber tüketicilerinin kalp yetmezliği çektiği bilinen bir gerçek.) İsviçreli bilim adamları artık aynı şeyin (daha düşük dereceli olsa da) mütevazı sofralık biberimiz için de geçerli olduğunu iddia ediyor ...

Beş otuzda telefon çalıyor. Bağırsaklarım yerinden oynuyor – duyulabilir bir şekilde. Arayan Harry. O dönene kadar bekleyebilir miymişim? En geç bir saate dönermiş. Çok önemliymiş. Çok önemli.

Saat altı buçuk ve Harry ortalarda yok. Sigara üstüne sigara yakıyorum. Sayfa sayfa kâğıt buruşturuyorum. Tel zımbaları açıp, onlarla dişlerimi temizliyorum. Yelkovan resmen hızlanıyor. Az sonra altı otuz beş olacak. Siktir! – dolguma geldi. Altı kırkta şoku –dişimin kökünden sağ gözüme giden acı dalgasını– hâlâ hissedebiliyorum. Pepper gitmiş olacak. Kalbim sanki amillenmiş gibi çalışıyor. Boğazımdan fırlayacakmış gibi. Bir sigara yakıp, nabzımı tutuyorum. Doksan sekiz. İyi değil. Oh, bir de Harry gelince kesin bir saat *kaliteli iletişim* üzerine konuşmak isteyecek. Evet, şöyle güzel bir toplantı – beni iyice bitirecek bir şey. Sağ ol Harry. Sağol Tanrım. Ama insanlar böyledir, öyle değil mi? Nasıl orospu çocuğudur onlar. Sen tedirgin gözüktüğünde ve fırlayıp gitmen gerektiğinde tamamen yavaşlarlar. Özellikle senin bir sözün olduğunu anladıklarında ve o sırada kendileri abazan olduklarında. Tıpkı Harry gibi. Yamuk herif.

Yediye on kala "Harry bak gerçekten fırlamam lazım," diyorum.

"Tamam, kusura bakma uzun sürdü. Yılbaşı alışverişi yapanlar yüzünden. Hepsi geri zekâlı. Bak, sana şunu vermek istiyordum." Bir şişe Jamesons uzatıyor. "Ayrıca, yıl boyunca olan çalışmaların için teşekkür ederim. Süper bir yılbaşı geçirirsin umarım."

"Sağ ol Harry. Şişeyi şimdi açardım ama harbi çıkmam lazım." Elini sıkıp, binadan uçuyorum.

Wardour Sokağı'ndaki banka otomatını –"Çabuk ol seni şerefsiz, hadi ulan seni kalın teneke piç," diyerek– kullanıyorum. Arkamda, kızıyla duran bir kadın kasten, yüksek sesle söyleniyor.

"Yapma lan bana öyle bıdı bıdı!"

"Ben yapmadım. Ben yapmadım. Ben yapmadım," diye ciyaklıyor kadın. Neredeyse korkudan donuna edecek – ona vuracağımı falan sanıyor. Hak ediyor da zaten.

"Çok özür dilerim," diyorum kadına. "Zor bir gündü de. Yeni yılınız kutlu olsun."

Sonra bu oluyor.

Arkamdan "HA! HA! Sen misin?" diye bir ses geliyor.

"Ohha! Liz. Nasıl gidiyor?"

"İyi. Sen ... inanılmaz gözüküyon be. Şahane takım elbise valla?"

"Liz bak. Üzgünüm ama gerçekten kaçmam lazım. Ama bak, sana vereceğim bir şey var."

"Bir şey mi? Neymiş?"

"Yaşayacak bir yer."

"Hadi canım?"

"Evet. Bir gecekondu. Kuzey Londra'da. Güzel, fena değil. Kesinlikle yerleşebilirsin. Toparlanman için sana biraz para bile verebilirim. Ama fırlamam lazım. Gerçekten. Baksana, yarın buluşalım mı?"

"Bilmem ki. Ne yaparım bilmem valla yani."

"Hay Allahım. Nasıl acelem var anlatamam sana ya."

"Niyekine?"

"Şimdi olmaz. Bak. Benimle gel. Taksiyle gideceğiz."

"Hayatta olmaz genç."

"Bak, sen bana yardım ettin öyle değil mi? Şimdi sıra bende. Bana güven Liz. Liz. Liz. Güven bana. Güven bana." Hipnotik telkinin etkisini maksimuma çıkarmak için bir yandan da gözlerimi ve sesimi kullanıyorum. Boston'da gittiğim hızlandırılmış üç günlük "İkna Etme Sanatı" kursundan kaptığım bir teknik. Öyle bir teknik ki, şimdiye kadar Basil'in boşa gitmiş parası olarak görmüştüm. "Liz. Liz. Bana güvenebilirsin," diye sabırla ikna etmeye çalışıyorum.

"Hadi ordan lan." Giderek artan ümitsizliğimi açıkça yanlış yorumluyor.

"Allah aşkına, bana inanmak zorundasın bak. O gecekonduda bir tane ücretsiz oda var. Bir aydır senin için tutuyordum – seni bulana kadar."

"İyi valla, ben de hastanedeydim biliyon mu?"

"Güzel. Ama bana inanmak zorundasın. Şimdi benimle gelmen lazım."

"İçki mi alıcan?"

"Anlamıyorsun. Gitmem *lazım. Şimdi.* Karar ver, geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Alengirli bir durum yok di mi?"

"Kesinlikle. Kesinlikle yok. Söz. Şeref sözü. Geliyor musun?"

"I-ıh."

"Peki, sen bilirsin. Ya kendine ait bir odan olur ya da donarsın. Gitmem gerek." Bir taksi çevirip biniyorum. Liz öylece duruyor. Sonra fikrini değiştiriyor, içeri kuruluyor ve diyor ki, "Sakın bir şey yapmaya çalışma genç. Bende hepatit var. Hastanedeydim ben bak." Sonra, "Oha! Burası ne kral yermiş böyle be! Hiç daha önce binmemiştim böyle bir şeye."

Pepper'la telepatik bağlantı kurmaya çalışıyorum. "Biraz gecik Pepper. İnsanlar kibarlık olsun diye azıcık gecikirler." Belki beni orada göremezse biraz bekler. Bekler – beklemez mi canım? Andover Arsası'nda. Karanlıkta. Kız tozutur resmen be.

Bu resmen Londra'daki en yavaş taksici. Yılbaşı olduğundan, Oxford Sokağı ve Tottenham Court Caddesi resmen tıkanmış durumda. Hadi. Hadi ulan şerefsiz.

Liz dur durak bilmeden gevezelik ediyor. Beni dürtükleyip, taksimetredeki her yirmi penilik artışı gösteriyor. Benimse doğal olarak konstantre olacak daha önemli işlerim var. Ama bana "Daha önce dediklerimi boşver. Bana uyar," dedikten sonra elimi alıp bacağının üstüne koyunca, ona teklifimin özünü tekrarlıyorum ve bir süre için çenesini kapıyor. Evet, bu kızın sokaklarda başına ne tür belalar geldiğini düşünüyor olmam gerektiğini, bir şekilde suçluluk duymam gerektiğini biliyorum – gerçi niye bilmiyorum, ne bileyim, *benim* hatam değil ki? Ama aklıma gelen tek laf, '*Big Issue*'yu devamlı alıyorum biliyor musun?' demek oluyor.

Daha Camden'a gelmedik ve saat yedi on beş. Şoförün yaptığı her hareketi izliyorum. Bir yandan da "Bahse girerim bu şerefsiz beni Islington'ın içinden dolaştırıp tek yönlü yolda trafiğe sokacak," diye düşünüyorum. Ona sorsan tabii ki, "Abi hepsi aynı yol," diyecek.

Liz ise evsiz insanları uyurken ateşe veren bir çete hakkında bir hikâye anlatmaya çalışıyor. Ben de, Liz'i ateşe vermek istediğimi düşünüyorum. Ne bileyim, o böyle gevezelik ederken Pepper'a ne diyeceğimi –Liz'i açıklamak falan– nasıl düşünebilirim ki? Saat yedi kırk beş ve daha Seven Sisters Caddesi'ne bile yaklaşmadık.

XV
İyice bayatlamış bir metafor

Pepper Furnival, elleri ceplerinde ve biraz da titreyerek kapı girişinde duruyor. Saat yedi elli beş. Bakalım buna ne diyeceksiniz: Yanında yatıya kalmak için çanta getirmiş.

"Selam."

"Pepper geç kaldım kusura bakma ya. Bak, bu Liz."

"Peki," diyor Liz'e bir bakış atıp, tekrar bana dönerek – ağzı bir karış açık halde.

"Her şeyi açıklayacağım. Hadi içeri girelim."

"Ben seni ... yani emin misin işte ..."

"Hayır, hayır. Anlatacağım şimdi."

"Merhaba," diyor Liz neşeli bir tavırla.

"Selam." Pepper'ın elleri cebinde kalıyor.

"Oturacak çok yer olmadığı için üzgünüm. Yatakta otursanıza." Pepper ürkmüş gibi gözüküyor. Evet, Liz ışığın altında bayağı fena gözüküyor. Hatta biraz bulaşıcı bile diyebiliriz.

"Sorun diil. Yerde oturuveririm." Kız kesinlikle bizim hastalık kapma korkularımıza karşı saygılı. Tam bir şeyler –korkarım "hepatit" veya "pire"– söylemek üzereyken ben mutlu mutlu, "Bir şey içelim. Sonra Liz'e yeni evini gösteririm," diyorum.

"Ne evi ya?"

Tabii ki açıklamama gerek kalmıyor. Liz bir yandan Pepper'ın şarabını ustaca içerken bir yandan da ona her şeyi – evet, beni kendi sığınağında "sıcak tutması" da dahil – anlatıyor. Ben sadece detayları tamamlıyorum; *Big Issue*'ya verdiğim ilanları, öğle arası araştırmalarımı, odayı bir ay boyunca boş tutmak için para ödememi ... Pepper, ağzı sımsıkı kapanmış ve gözleri yuvalarından uğramış bir şekilde sırayla bize bakıyor ve tek kelime etmiyor.

Ona "İnanıyorsun değil mi?", "Onunla aramızda bir şey olabileceğini düşünmüyorsun değil mi ... ?" gibi şeyler söylemek istiyorum. İşte, Pepper'ın daha önce Liz gibi, bu kadar genç, bu kadar kendine güveni olan ama yine de bu kadar genç birisine denk geldiğini sanmıyorum. Bütün bunlar o kadar çalışılmış, o kadar uydurulmuş geliyordur ki şimdi ona. Sanki önemli bir sunumda yönetmenlerden birinin köşesi kıvrılmış notlarına bakarak kusursuz ve ruhsuz bir konuşma yapması gibi. Araya giriyorum.

"Liz sanırım benim sana etrafı göstermemin zamanı geldi; sen de yerleşirsin artık, değil mi?" Başını sallıyor. Ama biraz hüzünlü yapıyor bunu, sanki bir partiden atılmış gibi – ki bir bakıma da öyle aslında. "Liz, şişenin geri kalanı senin olsun."

Giderken Liz, "Senin o cici köpeğine n'oldu ya?" diye bağırıyor. Evet, kendiliğinden. O an aklına geldi. Mükemmel. Pepper gülümsüyor.

"Vay vay," diyor Pepper döndüğümde. "Vay vay." Gülüyor. Şaraptan bir fırt alıyor. "Vay ki ne vay."

Pepper haklı, biz eski dostuz. Hafif sarıldığımızda burnuma gelen parfümü eski bir dost. Onunla ilgili her şey, ne bileyim işte, o kadar iyi ve tanıdık ki. Aylar boyu içkiden uzak kaldıktan sonra içi-

len ilk bira gibi. Pepper işte aynen öyle rahatlatıcı.

"Ee, Rick'le aranız nasıl?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum şimdi."

"Tabii."

"Liz'i anlat bakayım bana."

"Anlatacak bir şey yok ki. O her şeyi anlattı zaten."

"Ama siz ikiniz hiç, yani işte?"

"Yok canım ya. Bir gece sokakta kalmıştım. O da benimle ilgilendi başıma bir şey gelmesin diye. O zamandan beri de görüşmedik onunla. Cidden."

Bütün bunların Pepper'a çok garip geldiğini düşünüyorum. Bahse girerim hiçbir zaman bu kadar kötü bir eve girmemiştir. Ve üstü başı Liz kadar perişan ve sokaklara alışık biriyle daha önce bu kadar yakın ve uzun süreli bir teması olduğunu da hiç sanmıyorum. Tabii arkadaşları Liz gibi olmak için ellerinden geleni yaptılar ama hiçbir zaman tam olarak beceremediler. O sahte aksanları. Sahte kokuları. Sahte görüşleri.

"Hâlâ Rick ve tayfasıyla görüşüyor musun?" Başını sallıyor. Çantasından iki litrelik bir şişe çıkarıyor ve bir bardak daha koyuyor kendine –bu akşamki dördüncüsü– ve diyor ki, "Hiç iyi durumda değil, Rick yani. Hiç değil hem de. Yılbaşından sonra taşınacaktı ama gideceğini sanmıyorum. Aldığı iş patladı ve bu darbe onu gerçekten bitirdi."

"Yazık adama be."

"Hadi canım. Bunu cidden söylemedin değil mi?"

"Hayır."

"Neyse, asıl bana yazık. İğrenç bir insan oldu. Hatta, para gelsin diye eşyalarımın bir kısmını satmaya bile başladı. Böylece daha çok içip, daha çok huysuzluk yapabilecek. Aman ya, niye hep ayyaşları bulurum ki ben? Değerli eşyalarımı yanımda taşımaya başladım. Çanta da o yüzden işte."

"O güvenilir mi peki? Senin orada olman güvenli mi yani?"

"Tabii canım, tamamen güvenli. Sadece rahatsız edici işte." Kendime ikinci bardağı dolduruyorum – ılık maden suyu katılmış yarım bardak şarap.

"Richard, burada yakın zamanda bir kadın bulunmuş."

"Pardon?"

"Kokusunu duyabiliyorum. Uyuşturucu kokusunun hemen altından." Ama yanlış. Kokan, Aslan'ın garip Mısır parfümü. "Uzun süreli bir ilişki mi bari?"

"Evet, bir çikolata reklamından mankenin teki." Geyik yapıyorum. "Ama sadece muhteşem bir seks deneyimi yaşamak için geliyor."

Gülümsüyor.

Normal şartlar altında dört bardak şaraptan sonra, Pepper çantada keklik olurdu. Ama şimdi, biraz uzak gözüküyor. Sıkıldığından değil –tam tersine, beni içinde bulduğu şartlardan dolayı büyülenmiş görünüyor– daha çok, evde kimse yokmuş gibi. Denklemi kafamda tartıyorum. Hızlı içki, suskunluk. Evet, onca zamandan sonra, Horace'la olan onca şeyden sonra, Pepper sadece biraz utangaç. Ne bileyim, şu anda burada, yatağımda oturmuş, bana Rick'in ne boktan bir herif olduğunu anlatıyor olmazdı herhalde, eğer istemeseydi ... aynen. O yüzden ben de hafifçe ona yaslanıyorum. Tabii ki o da karşılık veriyor. Öpüşüyoruz. Ama dilim geçit vermeyen dudaklarla karşılaşıyor. Ne kadar utanç verici. Neyse ki bunu görmezden gelecek kadar kibar. Yapabileceğim en iyi şey, sakin olmak. Arkadaş kalmak ve –bir centilmen gibi– yolumu açmak.

Uzun, bayağı uzun bir duraklama oluyor.

"Ee, madem öyle, ne yemek istersin?"

"Seçeneklerim neler?"

"Kebap, Hint yemeği, balık ve ..."

"Hint yemeği. Olur mu? Canım istedi. Eski günlerdeki gibi."

Gecemizin o kadar muhteşem geçmediğini itiraf etmeliyim. Muhabbeti sadece, nasıl anlatayım, boşluk olmasın diye ediyoruz sanki; aramızda Pat yok. O yüzden yemek almaya gidip, söyleyecek yararlı şeyler bulmaya çalışıyorum.

Yapılması gereken en mantıklı şey, muhabbetimi geliştirmek için tavuğun içine birkaç tane sağlam hap atmak. Ama son zamanlarda bu en mantıklı seçeneği kullanmıyorum. Onun yerine bir bara dalıyorum, birkaç kadeh yuvarlıyorum ve bir el bilardo oynayıp

kaybediyorum. Ne kadar gecikirsem, o kâdar telaşlanacak. Ve şişe şişe şarabı olan telaşlı insanlar onu içerler – ha ha. Bir kadeh daha atma düşüncesi bilincimin hemen altında. Ama sokmuşum ona be! Odamda Pepper Furnival var. Evet, gerçek, kanlı canlı Pepper Furnival *benim* odamda.

Plana uygun bir şekilde şarabı götürüyor Pepper. Yine de içeri girerken hafif bir gülümsemeyle yetiniyorum.

Şimdi ben niye yemeği tırtıkladığımı biliyorum, o bariz. Ama onun nesi var? Belki de odamın hali iştahını kaçırıyordur. Belki de ancak bir *trainspotting* insanının zekâ ve etkileyiciliğini sergileyebileceğim içindir. Neyse, kasten yemiyor gibi değil ama. Sanırım çabalıyor.

"Köri güzelmiş ... Sık sık dışardan yemek getirtiyor musun? Eskiden hep öyle yapardın ... Köriden sonra bütün gece kustuğum zamanı hatırlıyor musun? Bildiğim en iyi tandır Holloway Caddesi'nde. Büyük tandır karidesleri yumruğum kadar ..." Böyle saçma muhabbet görmedim ben.

Sonra olana bakın.

Arka kapıya gürültülü ve şiddetli bir şekilde vuruluyor. Hassiktir!

"Allahım, bu Rick. Beni izlemiş olmalı." Cidden olabilecek en kötü şey bu, diye düşünüyorum.

Ama yanılmışım.

Dövmeler, küpeler, yüzüklü parmaklar ve beysbol sopaları. Az önce odama soktuğum bu iki adam olabilecek en kötü şey. Kapıyı arkalarından çekiyorlar ve perdedeki aralığı kapatıyorlar. Bense nasırına bastığım insan veritabanını tarıyorum. Kimseninkine bu kadar fena basmış olamam – mı acaba?

"Bak koç, önce güzel güzel sorucam. Eğer cevap *hayır* olursa, o kadar güzel sormıycam."

"Richard n'oluyo ya?" Pepper ağlıyor.

"Genç abla olay mahallini terk etmek ister mi?"

"Ne istiyosunuz? Ne istiyosunuz be?" diye bağırıyor Pepper onlara.

"Ben de o noktaya gelmek üzereydim. Yirmi bin dolarlık ufak

bir mesele. Üstünde var mı koç? Yoksa hesabını daha az kibar olan bi yolla mı kapayalım?"

"Yılbaşından sonra. Dün telefonda. Demiştim ya. Siz de demiştiniz hani. Mantıklı olalım abicim ... Sadece bir onluğum var. O kadar."

"Peki, hadi bitirelim şu işi." Beyzbol sopasını kaldırıp, başlıyor. Kendimi yataktan atıp, köşeye fırlıyorum ve bir karides gibi kıvrılıyorum. Felaket. Geldi işte. Beni aradı ve ziyarete geldi. Ve bu gibi durumlarda insanın düşünceleri açık ve yavaş çekimde olduğundan, "Bak Richard, demiştim sana, gerçek bir felakette öleceğini söylemiştim. O çürüyen tuvaleti üzerine yıkmaktan daha büyük bir şeyi hak ettiğini biliyordum," diye düşünüyorum.

"Durun," diye haykırıyor Pepper. Ayakta ve onlarla benim aramda duruyor.

"Yoldan çekil hayatım yoksa sana da bir tane geçiririm. Ciddiyim."

"Dinle, dinle işte. Ben öderim. Ödemeyi ben yaparım. Sadece ona bir şey yapmayın. Rahat bırakın onu."

"Yanında yirmi binlik var mı tatlım?"

"Valla belki o kadar çok yok ama bayağı var. Gerçekten." Ağlıyor. "İnanın bana. Çantamın içinde." İhtiyatla yukarı bakıyorum. İnanamayarak. Niye bazı insanlar bu gezegende bir şeyleri değiştirebiliyor da diğerleri değiştiremiyor? Pepper çantasını yatağın üzerine boşaltıyor. Sonra onlara bir banka defteri uzatıyor. "İşte, burda, alın şunu. Lütfen. Hepsini alın."

"Patricia Margaret Furnival – on bir bin iki yüz yirmi altı pound, kırk iki peni."

"Daha var. Üstüne faizi de var."

"N'apiyim ben bunu? Ayrıca yetmiyor."

"Bak, banka kartım da burda. Bunu da alın. Üstünde imzam var. Defterdeki görünmez imzanın aynısı. Kimlik olarak kabul ederler. Yarın hemen çekebilirsiniz. Hesabı bu gece kapayamam nasıl olsa. Hatta isterseniz sizinle buluşurum ve parayı çekerim. Anında alabilirim. Hepsini çekebilirim."

"Bilemiyorum."

"Lütfen, lütfen. Üstünde adresim var. Eğer yolunda gitmeyen bir şey olursa ..."

"Yine de bilemiyorum."

"Ben sizinle gelirim o zaman. Sabah. Dediğim gibi. Of lütfen, lütfen alın şunu ya."

"Hâlâ bu adrestesin yani?" Pepper çantasına dönüp, bir şey çıkarıyor. "Şunu alın. Bu iş adresim. Gündüz vakti buradayım."

"Tabii bu küçük değiş tokuşun gizlilik yasası kapsamına girdiğinin farkındasınızdır herhalde." Sopayı yavaşça sıvazlıyor. "En ufak bir şey. En ufak. Sen. Sen yerdeki. Anlıyo musun?"

"Evet. Evet. Tabii."

"Güzel bir yavru bulmuşsun genç. Tamam, birkaç gün içinde geri kalanını tamamlamaya geleceğiz. Eğer en ufak –en ufak– bir problem olursa haberiniz olur. Sizinle iş yapmak bir zevkti hanfendi, beyfendi. Hadi gidelim."

Pepper ve ben yataktayız. İkimiz de hıçkıra hıçkıra ağlıyoruz. O korkudan ve şoktan. Ben, sanırım, utancımdan. Ayıp bir davranış değil de nedir bu? Şaraba uzanıyorum.

"Hayır, hayır. Kal şurada," diye sızlanıyor. Ben de kalıyorum. Sanırım konuşana kadar kafadan bir yarım saat geçiyor.

"Richard, hep geri gelecekler diye düşünüyorum."

"Bu gece değil ama. Korkma artık."

"Hesap defteri hakkında fikirlerini değiştirebilirler."

"Ne yaptıklarını biliyorlar ya. Hadi Pepper. Bir şey içmem lazım." Şarap şişesini dibini bulana kadar içiyoruz. Sinirim bozuluyor.

"Of Pepper, Pepper. Ne diyebilirim ki? Çok sağ ol ya. O kadar cesurdun ki. Sana borcumu ödeyeceğim. Söz veriyorum. Allah belamı versin ödeyeceğim."

"Sadece para be."

"O babanın sana ev alman için verdiği paraydı, di mi?"

"Evet."

"Bak, polisi çağırırım. Onları durdurabiliriz."

"Sonra n'olacak? Öldürecekler seni. Öldürecekler işte." Tekrar ağlamaya başlıyor.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim ..."

Parmağını dudaklarıma koyuyor.

"Şşş." İkimiz de hâlâ titriyoruz ve içkiye ihtiyacımız var. Pepper viskiden istekle içiyor.

Pepper biraz daha kesik kesik ağladıktan ve ikimiz de biraz daha birbirimize sarıldıktan sonra diyorum ki, "Niye yaptın bunu Pepper?"

"İnanılmaz saçma bir soru."

"O kadar da değil ya. Bir kenara ayırdığın bütün paran?"

"Çünkü seni seviyorum. Tatmin oldun mu?" Daha sıkı sarılıyoruz.

"Ben de seni seviyorum, biliyor musun?"

"Evet."

"Sensiz geçen onca zaman ..."

"Şşş." Öpüşüyoruz. Bu sefer dilimin içeri girmesine izin veriyor. Kontrol ediyorum. Gözleri kapalı. Öpüşmeyi kestiğimizde rezil haldeki halının tanıdık görüntüsünü fark ediyorum. "Sence biraz temizlik yapsam mı?"

"Hayır, burada kal."

"Peki."

Tekrar ağlamaya başlıyor. Ara sıra ağlamasını kestiğinde, "Richard, lütfen daha fazla içme. Lütfen, gerçekten senin iyi olmanı istiyorum. Lütfen, daha fazla içme, benim için." Şişeyi yere koyuyorum.

Saat sabahın biri ve halı beni hasta ediyor.

"Richard, süpüremezsin onu."

"Önerin nedir?"

"Yıkaman gerekecek."

Ovalama çabalarımın etkisi sıfıra yakın. Tam artık çamaşır suyu seçeneğine başvuracakken Pepper tekrar ağlamaya başlıyor. Önceki gibi değil, cidden kendini kaybedercesine ağlıyor. Ben de yaptığım işi bırakıp onunla ilgileniyorum.

"Hadi ama Pepper. Gittiler işte. Her şey tam dört saat önce oldu. Geri gelmezler bu saatten sonra."

"Ondan değil ya."

"Ne peki? Para mı? Pepper, borcumu ödeyeceğim. Söz veriyorum."

"Hayır, hayır. Bir şey yok. Sadece sarıl bana." Ben de öyle yapıyorum ve sakinleşmeye başlıyor. Beni bırakıp, sakin ve tamamen kendine hâkim bir şekilde diyor ki, "Kafam o kadar karışık ki Richard. Rick ve ben. Sen. Sana böyle sarılmak bile o kadar ... o kadar ... bilmiyorum." Şişeye uzanıyorum. Ama fikrimi değiştiriyorum.

"Pepper, sana bir şeyler anlatmam lazım. Kendi hakkımda. Dinler misin?" Başını sallıyor.

Ben de ona toparlanma olayımı anlatıyorum. Onun için toparlanma olayımı. Ben toparlanırken nasıl beni koruduğunu, beni cesaretlendirdiğini.

"Öyle mi yapıyordum?"

"Sence çok mu aptalca?"

"Hayır. Bir keresinde ben Rich'in pis kokulu kanapesinde hasta yatarken, sanki şen oradaydın ve istersem eve dönebileceğimi söylüyordun. Bana bakacağını söylüyordun."

"Ve bu doğruydu."

"Evet," diye sırıtıyor.

"Ama, mesela ne yapıyor olduğumu bilseydin, yine de yapmamı ister miydin? Beni yine cesaretlendirir miydin?"

"Tabii ki öyle olacağını biliyorsun."

"Ama bu yaptığımı kendim için yapmamı isterdin – senin için değil. Öyle değil mi?"

"Sanırım."

"Hiç beni düşündün mü Pepper?"

"Hayır, asla. Tabii ki düşündüm be."

"Hayır. Kastettiğim, bayağı çok yani. Her zaman, sürekli." Gözleri büyüyor. Elini ağzına koyup, kafasını çeviriyor. "Pepper. Düşündün mü?" Kafasını yavaşça geri çeviriyorum. Gözleri cam gibi. Başını öyle yavaşça sallıyor ki – sanki suçunu kabul eden bir çocuk gibi.

"Evet," diyerek iç çekiyor.

"Geceleri sık sık rüyanda beni gördün mü? Yani, hatta, çoğu gece?" Gözleri kapanıyor ve gözyaşları süzülüyor. Dudaklarını sıkıp,

başını biraz daha anlaşılır bir şekilde sallıyor.

"Pardon Pepper. Bu konuşma seni üzüyor mu?" Pepper derin bir nefes alıyor, sanki bir şeye teslim olmuş gibi. Öyle bir şey ki, bu konuda tam olarak mutlu olduğundan emin değil.

"Hayır Richard. Üzmüyor," diye ağlıyor – kolları boynumda ve soğuk yaşlar gömleğimin yakasından içeri süzülüyor. Ben de onu öylece tutuyorum; gözyaşlarının sırtımdan aşağı akmasından mutluluk duyarak. Ona bir şeyler söylüyorum. Onu ne kadar özlediğim tarzı şeyler değil. Yalvarmıyorum da. Sadece gerçekleri söylüyorum. Ona ne kadar harika biri olduğunu söylüyorum. Ondan aldığım sıfatlarının bazılarını geri veriyorum. Hak ettiği sıfatları.

Elleri saçımda ve sıcak ağzı, ağzımda. Elimi bluzuna götürüyorum ve iç çekiyor.

Kapı hafifçe çalınıyor.

"Allahım."

"Sakin ol. Bu Aslan. Bir arkadaş." Aslan'a misafirim olduğunu söylüyorum, o da gidiyor. Soğuk hava hemen içeri dalıyor. Kapıyı kapatıp, geri dönüyorum. Pepper bana kollarını açıyor.

"Hint yemeği, Sutton'daki yatağım, Furnival ninenin tarçınlı keki, Nevile Furnival – evimizin kedisi, buz gibi şaraplar,.."

"Ne geçiyor aklından senin?"

"Bunun ne kadar güzel bir his olduğunu anlamaya çalışıyorum. Hızla kayak yapmak, gülümseyen Balkulak, güneş yağı kokusu."

"Bak şaşkına ya."

Elimi demin durduğu yere götürüp, fısıldıyor. "Hadi. Lütfen demin dediklerini söylemeye devam et. Benim için söylediğin bütün o güzel şeyleri söyle."

"Benim dalkavukluğum ne zamandan beri sende işe yaramaya başladı? Ayrıca sıra sende. Furnival ninenin kekiymiş."

"Valla, çok içiyorsun, iğrenç alışkanlıkların var, sigara kokuyorsun, sürekli küfrediyorsun, yatağa işiyorsun ..."

"Artık yapmıyorum öyle bir şey."

Yüzüme dokunuyor. "Şimdi ben yine. Hadi. Kelimelerle çok daha iyisin." Duraklıyorum, ona düşünceli bir şekilde bakıyorum ve sonra diyorum ki, "Ee Pepper. Ne biliyor musun? Sen hiç ilginç

değilsin. Biraz çatlaksın hatta." Kolumun arkasına tokat atıyor. Elim göğsünde şapladığında da "Yaaa!" diye gülüyor. Elleri gömleğimin içine giriyor ve biraz daha öpüşüyoruz. "Hey yakışıklı çocuk, hadi sevişelim." "Sonra peki?"

"Sonra belki biraz daha ve biraz daha. Biraz uyku. Sabah da beraber uyanış. Dövmemi merak etmiyor musun?"

"Merak etmiyor değilim. Ama sonra n'olacak? Biraz daha mı sevişeceğiz? Yoksa o gerzek Rick'e mi döneceksin?"

"Önce bu iş için teklif vermen gerekiyor. Ayrıca Rick'e de öyle deme."

"Hay Pepper be. Beni bir testten falan mı geçiriyosun? Niye seninle her şey bu kadar karmaşık?"

"Of Richard. Üstüme gelme benim. Gerçekten sevişmem lazım – seninle. Tadını kaçırma şunun."

"Evet ama yine bırakılacağım sonra. Sabah gideceksin ve ben dımdızlak kalacağım."

"Senin neyin var Richard? Çok açık değil mi yani? Sana ne demeye çalıştığımı sanıyorsun ki? Ha evet, altı aydan beri bir herifle yaşıyorum, şu sıralar işler biraz kötü gidiyor diye niye eski sevgilimi tam takım görmeye gitmiyorum, ona bütün paramı vermiyorum ve hazır oradayken de bir güzel sevişmiyorum? Ve sonra da defolup gitmiyorum?"

"Bilmiyorum ya. Ne bileyim işte. Garipsin – bazen. Değil misin yani Pepper?"

"E, evet."

"E, evet ne?" Yüzünü benimkine bastırıp, uzunca homurdanıyor.

"Sadece – e evet." Pepper soyunmaya başlıyor ve ben ayağa kalkıyorum. "*Şimdi* nereye gidiyosun?"

"Bir şey almaya."

"A doğru. Ne kadar sorumlusun. Sanırım onları beleşe alıyosun – ha ha." Doğru. Sorumluluk gösteriyorum. Burada tek seferlik bir iş için teklif vermiyorum, bütün kampanyayı istiyorum. Ayrıca, birazdan yapacağım şeyin her şeyi mahvedebileceğinin tabii ki farkındayım. Ama bazı şeyler kesinlikle halledilmeli. Çekmeceyi açı-

yorum, zarfı çıkarıyorum ve gizlice polaroidleri ayırıyorum. Elimde zarfla Pepper'ın yanına gidiyorum.

"Pepper aslında düşündüğün şey değil. Bir mektup. Ve sanırım seni biraz üzebilecek bir mektup."

"Aman ya." Mektubu ona vermeden kalp spazmı şeklindeki posta damgasına son bir bakış atıyorum. Evet, açıkça kırmızı ve beyazla yazılı: "Rocastle Upon Tyrone. Londra WC2". Ah tabii ya. Hassiktir ya. Her şey o anda kafama dank ediyor ve ben öğürüyorum. Ve kavrayışım sürerken, kulaklarıma sigaralar saplanıyor. Gözlerim yuvalarından çıkmaya çalışıyor. Yanaklarımdan buharlar fışkırıyor. Eski usul bir kusmuğun yolda olduğunu hissediyorum.

"E göster o zaman bana. Neymiş?"

"Hayır, hayır Pepper. Fikrimi değiştirdim."

"Hadi Richard. Beni öyle kandıramazsın." Sıçrayıp zarfı kapıyor.

"Sana yazdığım bir şey. Öğlen vakti işteydim. Ama mektup geldiğinde aramız o kadar kötüydü ki, bunu sana göstermemeye karar verdim. Yazdığım sırada biraz sarhoştum ve işte, biraz salakça aslında." Mektubu okuyor ve gözleri yaşlarla doluyor.

"Hiç de salakça değil bence. Bende kalabilir mi lütfen?"

"Sanırım."

"Bunu keşke o zaman alsaydım. Bu öyle bir şey ki, o zaman her şeyi ... boşver."

Pepper en güzel şeyleri söylüyor. Kesinlikle gelmiş geçmiş en güzel şeyleri. "Seni çok seviyorum," ve "Seni nasıl özlediğimi, en son seferinde nasıl ağladığımı bilemezsin. Sakın beni bir daha bırakma," gibi şeyleri. Tabi *ben* söyleyince kulağa iğrenç pop şarkısı sözleri gibi geliyor. Ama kesik kesik soluk alışları, inlemeleri ve çığlıklarıyla kesilen kelimeleri onun ağzından çıkıp benim kulağıma ulaştıkça, böyle konuşması gerçekten mükemmel. Ve oldukça bayatlamış bir metafor kullanacak olursam; bu gerçekten de içkiden çok çok çok uzak kaldıktan sonra o ilk bardağı dikmek gibi.

Ve şu anda onu böyle kucağıma almış, orgazm sonrası gözyaşlarını silerken düşünüyorum da; belki, sadece belki, teklif en sonunda bitti ve işi alan ben oldum.

Claude Lucas
Gönüllü Sürgün

SUERTE

Yeraltı Edebiyatı/Çev.: Hamdi Tuncer/464 sayfa/ISBN 975-539-357-9

Gönüllü Sürgün-Suerte, hapishane günlerini felsefeyle geçirdiği için İspanyol basınının "filozof gangster" diye tanıttığı Claude Lucas'ın otobiyografik romanı. İncelikle planlanan suçların soğukkanlılıkla uygulamaya konduğu bir kara roman niyetiyle okunabileceği gibi; hapishane ve hücre yaşamının en nesnel, en soğuk, en felsefi anlatımı olarak da görülebilir. Ya da topluma karşı yazılmış çağdaş sövgülerin en ağırlarından biri olarak da kabul edilebilir.

Ama aslında "topluma karşı" bir insan demek doğru değil Lucas için; çünkü toplum onun referans noktası ya da muhatabı değil, toplumun dışında biri o. Yeniyetmeliğinde başkalarının varlığından kuşku duyarken, giderek kendi varlığından, yaşıyor olmasından, toplumdaki yerinden kuşku duyar yazar. Suçtaki mükerrer ısrarı, bir isyanın sonucu değil, kendi varlığının farkına varmasını sağlayan irkilmelerdir yalnızca; yaşayan bir Beckett kahramanıdır adeta. Tüm bunların ardında ise, çocukluktan yetişkinliğe geçerken içindeki sıcaklığı yitiren, yalnızlığını büyüten "bir insan" vardır.

Bir "kahraman haydut" mitolojisi ya da hapishane edebiyatı değil Suerte. Art arda işlediği "suçlar"ın ya da yaptığı soygunların bir önemi yok Lucas'ın gözünde, bir otel odasının ya da bir hapishane hücresinin tavanına gözlerini dikip hayatı temaşa etmektir başlıca uğraşı; yanı başında ya da zihninde ise Emmanuel Levinas'ın eseri... Kendi hayatına, yaşadıklarına mesafeyle bakan, dolayısıyla her türlü mitolojiden uzak bir anlatım ve dil kullanan has bir yazar karşımızdaki. Ve başlangıçta Fransa'da tüm yayımcıların reddettiği bu romanın yazarı, bugün Dostoyevski'yle, Beckett'le ve filozof Levinas'la karşılaştırılıyor.

Dibe vurmuş ümitsizliklerle en yürekten sevinçleri kaynaştıran bir eser *Suerte*. Ve, herkesin ihtiyacı var buna, *Suerte amigos...*